

1. FEJEZET

- Kíváncsi vagyok, mi zavarja a tyúkokat - szólalt meg Richard.

Kahlan befúrta a fejét Richard válla és nyaka közé.

- Talán őket is a nagyapád zaklatja.

Hogy nem kapott választ, Kahlan hátravetett fejjel felpislogott Richard arcára, amelyet a tűz halvány fénye világított meg. Richard az ajtót figyelte.

- Talán azért nyüögösek, mert az éjszaka legnagyobb részében nem hagytuk őket aludni.

Richard elvigyorodott, és homlokon csókolta Kahlant. A rövid, lármás kotkodálás az ajtón kívül elült. Nyilván az ünnepi hancúrozásba még mindig belemerülő falubeli gyerekek kergették le a tyúkokat a Szellemek Házának alacsony faláról, ahol kedvenc ülőhelyük volt. Kahlannak is ez volt a véleménye.

Távoli nevetés, beszélgetés és ének hangja hallatszott be tompán csendes menedékükbe. A Szellemházban folyton égő balzsamos füstölők illata elkeveredett vágykorbácsolta testük izzadságának szagával és a sült paprika, valamint a hagyma fűszeres-édes aromájával. Kahlan egy percig elnézte, hogyan tükröződik a tűz vibráló fénye Richard sűrű szemeiben, aztán visszabújt az ölelő karok közé, és lágyan ringatta magát a dobok és a boldák beszűrődő hangjának ütemére.

A belül üres, harang alakú boldák oldalába vésett bordákon végighúzatott lapos pálcikák sajátságos, kísérteties, lúdbőröztető dallamot keltettek, ami a végtelen pusztába kiáradva hívogatta az ősök szellemeit az ünnepségre.

Richard kinyúlt maga mellé, és felvett egy kerek, lapos tavakenyeret a tányérról, amit nemrég Zedd, a nagyapja hozott be nekik.

- Még meleg. Kérsz belőle?

- Rahl Nagyúr, ilyen hamar eluntad az újdonsült feleségedet?

Richard meglegedett nevetése Kahlan ajkára is mosolyt csalt.

- Hát csakugyan házasok vagyunk végre? Ugye nem csak egy álom volt az egész?

Kahlan imádta Richard nevetését. Mennyit imádkozott a jó szellemekhez, hogy Richard tudjon újra nevetni! Hogy mindketten tudjanak újra nevetni...

- Álom, ami valóra vált - mormolta Richard fülébe.

Aztán egy hosszú csókkal elvonta Richard figyelmét a tavakenyérről. Richard lélegzete felgyorsult, és erős karjaiba szorította Kahlant. Kahlan végigfuttatta ujjait Richard izzadságtól síkos széles vállán, beletúrt a hajába, és vágytelten felnyögött.

Itt, a Sáremberek Szellemházában történt egy immár évszázadok távolába veszőnek tűnő éjszakán, amint Kahlan először ráébredt, hogy reménytelenül beleszeretett Richardba. Akkor azonban még titokban kellett tartama érzelmeit. E látogatásuk alkalmával történt, hogy küzdelem, harc és áldozatok után ezeknek a tartózkodó embereknek a közössége befogadta őket. Egy másik alkalommal ugyanitt, a Szellemházban vitte véghez Richard a lehetetlent, megtörte a tiltás varázslatát, és feleségül kérte Kahlant. Most pedig a nászéjszakájukat töltötték itt, a Sáremberek Szellemházában.

Bár szerelemből, és tisztán csak szerelemből házasodtak össze, frigyük mégis a Középföld és D'Hara hivatalos egyesülését is jelentette. Ha az esküvőt a Középföld akármelyik nagy városában tartották volna, kétségtelenül páratlanul pompás és látványos esemény lett volna. Kahlan hozzá volt szokva a pompához. Ezek az ártatlan emberek azonban tökéletesen megértették, hogy milyen őszintén gondolta Richard és Kahlan a házasságot, és hogy milyen egyszerű és nyomós okuk volt rá. Ezért Kahlan sokkal többre értékelte egyszerű, de boldog esküvőjüket azok között az emberek között, akik szívből kötődtek hozzájuk, mint bármilyen más, pompás, de hideg külsőséget.

A Sáremberek között, akik kemény életet éltek a Vadvidék síkságain, az ünnep ritka alkalom volt a vigasságra, lakomára, táncra, mesélésre. Kahlannak nem volt tudomása róla, hogy rajtuk kívül a Sáremberek valaha is befogadtak volna kívülállókat a törzsbe, az ilyen esküvő tehát példa nélkül állt. Gyanította, hogy ez az esemény törzsi legendává fog válni, amit jövőendő ünnepeik alkalmával, az ünnepi tüzek mellett, újra és újra el fognak mesélni-játszani a bőrökbe és fűruhákba öltözött, fekete és fehér sárral befestett arcú táncosok.

Richard karjaiban Kahlan úgy érezte, minden erő kiszáll a lábaiból.

- Azt hiszem, a mágikus érintésed elveszi az ártatlan lányok erejét - incselkedett vele elfúló lélegzettel.

Richard a hátára gördült, és próbálta visszanyerni a lélegzetét.

- Szerinted ki kellene mennünk megnézni, miben sántikál Zedd?

Kahlan a keze fejével játékosan meglegyintette Richard bordáit.

- Nocsak, Rahl Nagyúr! Én most már tényleg azt hiszem, hogy ráuntál az új asszonyodra. Előbb a tyúkok, aztán a tavakenyér, most meg a nagyapád...

Richard ismét az ajtót figyelte.

- Vérszagot érzek.

Kahlan felült.

- Nyilván valami vad, amit most hoztak haza a vadászok. Ha tényleg lenne valami baj, értesülnénk róla. Örök vigyáznak ránk. Igazából az egész falu vigyáz ránk. A Sáremberek vadászai között senki sem tud bejutni észrevétlenül. Akkor pedig riasztanák a falut, és mindenki tudomást szerezne róla.

Kahlan nem volt benne biztos, hogy Richard hallja-e egyáltalán, amit mond. Mereven, mozdulatlanul ült, tekintetét az ajtóra függesztve. Mikor Kahlan ujjai finoman végigsimították a karját, és keze megpihent az izmos vállon, Richard izmai végre ellazultak, és visszafordult Kahlan felé.

- Igazad van - mentegetőzött mosolyogva. - Úgy látszik, képtelen vagyok egy kicsit lazítani.

Kahlan szinte egész életében a hatalom berkeiben nőtt fel. Kicsi korától kötelességtudatra és felelősségérzetre nevelték, és megtanították rá, milyen veszélyek rejtőzködnek körülötte. Mire ő lett a Középföld Szövetségének vezetője, mindenre kellően felkészítették.

Richard egészen más körülmények között nőtt fel. Erdei vezetőként élte ki rajongó szeretetét az erdőkkel borított szülőföldje iránt. Zavargások, megpróbáltatások és a végzet terelte őt új utakra, hogy a D'harai Birodalom vezetője legyen. Az éberség hasznos szövetségese volt, és nehéz volt számára figyelmen kívül hagyni.

Kahlan észrevette, hogy Richard keze könnyedén végigsiklik levetett ruháin. A kardját kereste. A Sáremberek falujába azonban a kard nélkül kellett utaznia.

Kahlan számtalanszor látta már, amint Richard önkéntelenül, anélkül, hogy tudatában lett volna, egy-egy mozdulattal megbizonyosodott róla, hogy a kardja a keze ügyében van. A kard hónapok óta társa volt Richardnak a változások - saját változásai és az egész világuk átalakulása - alatt. A kard védelmezte Richardot, és cserébe Richard is oltalmazta a kardot, és mindazokat az eszméket és elveket, amit ez a különleges kard és a viselésével járó pozíció képviselt.

Bizonyos értelemben az Igazság Kardja nem volt egyéb, mint egy talizmán. Az erőt a kardot forgató kéz jelentette: mint az Igazság Keresője, valójában maga Richard volt az igazi fegyver. Másrészt viszont a kard csak Richard hivatalának szimbóluma volt, ahogy Kahlané az Inkvizitorok fehér ruhája.

Kahlan Richardhoz hajolt és újra megcsókolta. Richard karja visszatért felesége dereka köré. Kahlan hanyatt dőlt, és játékosan magára húzta a férfit.

- Nos, milyen érzés az Inkvizitor Anya férjének lenni?

Richard fél könyékre támaszkodva nézett le Kahlan szemeibe.

- Csodálatos - suttogetta. - Csodálatos és felemelő. És fárasztó. - Egy ujjával könnyedén végigsimította Kahlan állának körvonalát. - És milyen érzés Rahl Nagyúr feleségének lenni?

Kahlanból torokhangú, érzéki nevetés buggyant ki.

- Ragacsos.

Richard felkuncogott, és egy darab tavakenyérrel betömte Kahlan száját. Aztán felült, és kettejük közé tette a roskadásig rakott fatálcát. A tavagyökérből készített kerek, lapos kenyér a Sáremberek legfőbb eledele volt. Ették magában, más ételeket csavartak bele, vagy kanálként használták levesekhez és főzelékekhez. Kétszerszültszerűen megszártva hosszabb vadászatokra vitték magukkal.

Kahlan ásított és nyújtózkodott. Megkönnyebbült tőle, hogy Richard már nem foglalkozott azzal, mi van az ajtón kívül. Arcon csókolt a megnyugodott férfit.

A tavakenyerek rétege alatt Richard sült paprikát, hagymát, tenyérnyi gombafejeket, retket és párolt zöldségeket talált. Még néhány, rizslisztből készült sütemény is lapult a tálcán. Richard beleharapott egy retkebe, aztán tavakenyérbe göngyölt egy paprikát, egy gombafejet és pár darab párolt zöldséget, és átnyújtotta Kahlannak.

Elgondolkodva szólalt meg.

- Bár örökre itt maradhatnánk!

Kahlan az ölébe húzta a takarót. Tudta, mire gondol Richard. Odakint a gondok világa várta őket.

- Nos - jegyezte meg kacér kacsintással - csak mert Zedd azt mondta, hogy a falu Vénjei szeretnék visszakapni a Szellemházukat, még nem jelenti azt, hogy rögtön át is kell adnunk, mielőtt még úgy éreznénk, hogy elég volt!

Richard illedelmes mosollyal válaszolt Kahlan pajzán megjegyzésére.

- Zedd csak ürügyül emlegette a Véneket. Velem akar beszélni.

Kahlan beleharapott a kenyértekercsbe, és Richardot nézte, aki oda sem figyelve tört ketté egy rizslepényt.

- Zedd már hónapok óta nem látott téged. - Kahlan ujjával letörölte álláról a kenyérből kicsorduló zöldséglevet.
- Alig várja, hogy meghallhassa, mi történt veled, és mi mindent tudtál meg ezalatt. Zedd szeret téged, Richard. És vannak dolgok, amelyeket meg akar tanítani neked.

Richard Kahlant nézte, amint a zöldséglevet szopogatta le az ujjáról, és szórakozottan bólogatott.

- Ez az öregember születésem óta tanítgat engem - felelte távolba néző mosollyal. - Én is nagyon szeretem őt.

Richard újabb gomba-, zöldség-, paprika- és hagymatekercset készített, és jó nagyot harapott bele. Kahlan kihúzott saját tekercséből egy szál fonnyadt zöldséget és azt rágcsálta, miközben a tűz csendes ropogását és a távoli zene hangjait hallgatta.

Mikor Richard megette az ételét, beturkált a tavakenyerek alá, és egy aszalt szilvát húzott ki onnan.

- Egész idő alatt nem is gyanítottam róla, hogy több számomra, mint egy kedves barát. Soha nem is gyanítottam róla, hogy a nagyapám, és hogy több, mint egy köznapi ember.

Leharapta a szilva felét, a másik felét Kahlannak nyújtotta.

- Csak téged óvott, Richard. A legfontosabb, amit tudnod kellett, hogy ő a barátod. - Kahlan elfogadta a szilvát, szájába dugta, és csendesen rágcsálva figyelte Richard arcát. Aztán ujjával megemelte a férfi állát, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzon. Megértette Richard aggodását.

- Zedd újra velünk van, Richard. Segíteni fog nekünk. Számíthatunk a tanácsaira.

- Igazad van. Ki tudna nekünk jobb tanácsokat adni, mint Zedd és a hozzá hasonlóak? - Richard közelebb húzta magához a ruháit. - És semmi kétség, alig várja, hogy mindent elmeséljünk neki.

Míg Richard a fekete nadrágját rángatta magára, Kahlan a fogai közt tartott rizslepénnyel a szájában, a saját csomagjában kotorászott. Aztán abbahagyta, és kivette a szájából a süteményt.

- Hónapok óta nem találkoztunk Zeddrel, te még régebb óta, mint én. Zedd és Ann mindent szeretnének hallani. Nyilván vagy egy tucatszor el kell nekik az egészet mesélni, mire kielégítjük a kíváncsiságukat.

Előtte azonban nagyon szeretnék megfürödni. Itt a közelben van néhány meleg vizű forrás.

Richard félbehagyta fekete ingének gombolását.

- Mitől lett olyan izgatott Zedd és Ann a múlt éjjel, közvetlenül az esküvő előtt?

- A múlt éjjel? - Kahlan előhúzott a csomagjából egy összehajtogatott tiszta blúzt és szétterítette. - Valami a Harmóniákkal kapcsolatban. Elmondtam nekik, hogy kimondtam a Három Harmónia nevét. De Zedd azt mondta, majd ők elintézik a dolgot, bármi is legyen az.

Kahlan nem szeretett erre a dologra gondolni. Libabőrössé vált az emlékére, milyen rettegés és pánik volt akkor benne. Valami beteges gyöngeség fogta el a gondolatra, mi történhetett volna, ha akkor csak egy másodpercet is késlekedik a három szó kimondásával. Ha akkor elkésik, Richard mára már halott lenne. Erőszakkal kényszerítette magát, hogy ne is foglalkozzon ezzel.

- Én is valami ilyesmire emlékeztem - mosolygott Richard és Kahlanra kacsintott. - Tudod, ahogy abban a kék menyasszonyi ruhában néztelek, úgy emlékszem, akkor éppen sokkal fontosabb dolgok jártak az eszemben.

A Három Harmónia dolga nem lehet valami túl komoly probléma, úgy rémlik, Zedd is ezt mondta. Ha valakinek, hát neki nem jelenthet az efféle semmi gondot.

- Hát akkor hogy is állunk azzal a fürdővel?

- Micsoda? - Richard már megint az ajtót bámulta.

- Fürdés. Elmehetünk a hőforrásokhoz, hogy egy meleg fürdőt vegyünk, mielőtt nekiülünk Zeddrel és Ann-nal

hosszú-hosszú történeteket mesélni?

Richard a fején keresztül magára húzta fekete zubbonyát. A zubbony szögletes szabású alján a széles arany csík visszatükrözte a tűz rótt fényét. Pajkos oldalpillantást vetett Kahlanra.

- Megmosod a hátamat?

Kahlan Richard mosolyát csodálta, miközben a férfi felöltötte széles, bőrrel bélelt övét, amelyről egyebek mellett rendkívüli és veszélyes holmikat is rejtő aranyhímzéses bőrzacskók csüngtek alá.

- Rahl Nagyúr, mindenedet megmosom, amit csak akarsz.

Richard nevetett, és felvette bőrbéléses ezüst csuklópántjait. A pántokba vésett ősi rúnakon vörös fénypontokként csillant a tűz visszfénye.

- Úgy tűnik, újdonsült feleségem képes rá, hogy egy hétköznapi fürdéből is eseményt csináljon.

Kahlan vállára terítette a köpenyét, aztán marokra fogva kihúzta összekócolódott hosszú haját a gallér alól.

- Szólunk Zednek - bökte oldalba egy ujjal Richardot, - és elmegyünk. Akkor majd megtudod.

Richard kuncogva kapta el Kahlan ujját, hogy megakadályozza a csiklandozásban.

- Ha fürödni akarsz, jobb, ha nem szólsz róla Zednek. Csak egyetlen dolgot akar majd kérdezni előtte. Aztán csak még egyet. Meg még egyet. - Megkötötte a nyakán aranyosan csillogó köpenyét. - Aztán mielőtt észbe kapnál, már vége is a napnak, és ő még mindig kérdez. Milyen messze vannak azok a hőforrások?

Kahlan dél felé intett.

- Egyórányi séta. Lehet, hogy egy kicsit több. - Egy kis bőriszákba belegyömöszölt némi tavakenyeret, egy kefét, egy illatos szappant, és pár egyéb apróságot. - De ha Zedd annyira beszélni akar velünk, ahogy mondd, nem lesz mérges miatta, hogy szó nélkül megyünk el?

Richard cinikus kuncogást hallatott.

- Ha tényleg fürödni akarsz, jobb, ha utólag kérünk tőle elnézést, hogy nem szóltunk előtte. Nincs az olyan messze. Mire igazán hiányolni kezdene bennünket, már vissza is érünk.

Kahlan megfogta Richard karját. Elkomolyodott.

- Richard, tudom, hogy nagyon szeretnél Zeddel beszélni. Ha nagyon türelmetlen vagy, később is elmehetünk fürödni. Annyira nem fontos... Inkább csak arról van szó, hogy egy kicsit tovább szerettem volna kettesben maradni veled.

Richard átkarolta Kahlan vállát.

- Majd beszélünk vele egy pár óra múlva, ha visszaértünk. Zedd várhat. Én is szívesebben vagyok veled kettesben.

Ahogy Richard a könyökével kilökte az ajtót, Kahlan látta, hogy önkéntelenül is ismét a hiányzó kardjáért nyúlt. Arany köpenye mintha lángot vetett volna a ráeső napfényben. Az éles reggeli verőfényben Kahlannak hunyorognia kellett, mikor Richard mögött kilépett a Szellemházból. Orrába sülő-fővő ételek étvágygerjesztő illata csapott.

Richard oldalt hajolt, és benézett az alacsony fal mögé. Sastekintete egy pillanat alatt végigpásztázta az eget fölöttük. A nagy összevisszaságban épült sárgásszürke, négyszögletes kunyhók közötti átjárókat már sokkal alaposabban fürkészte át tekintetével.

A falunak ezen a részén a közösségi épületek voltak, mint a Szellemház is. Egyeseket csak a falu Vénjei használtak bizonyos rituális célokra. Másokat a vadászok vettek igénybe vadászat előtti szertartásaikra. A nők közösségi épületeinek küszöbét férfi soha nem léphette át.

Itt volt az az épület is, ahol a halottakat készítették elő a temetési szertartáshoz. A Sáremberek a földbe temették a halottaikat.

Nem volt célszerű halotti máglyához fát használni. Itt a pusztákon nem volt fa számottevő mennyiségben, a fát messziről kellett ide hozni, ezért igen értékes volt. A tüzet fa mellett szárított trágyával is táplálták, még gyakrabban pedig szoros kérébe kötött száraz fűvel. Az ünnepi tüzek, olyanok, mint amit most az esküvő tiszteletére raktak, ritkaság számba mentek.

Mivel a környező épületekben senki sem lakott, a falunak ez a része valami túlvilági üresség, kihaltság érzetét keltette. A boldáknak és doboknak a mély árnyékok közé beszűrődő kísérteties hanghatása még csak fokozta ezt a benyomást. Mintha kísértetek hangjai sodródtak volna a néptelen sikátorok között. A reggeli napfény itt-ott beeső

éles pászmái a sűrű árnyékokat kontrasztként csak még áthatolhatóbbá tették.

Még mindig az árnyékokat kémlelve Richard maga mögé intett. Kahlan benézett a fal mögé.

A hűvös reggeli szellőben libegő, szétszórt tollcsomók között egy tyúk véres teteme hevert.

2. FEJEZET

Kahlan tévedett. Nem a gyerekek hajkurászták a tyúkokat.

- Héja? - kérdezte Kahlan.

Richard újra az eget fürkészte.

- Lehet. Esetleg róka, vagy menyét. Akármi is volt, valami elriasztotta, mielőtt felfalhatta volna az áldozatát.

- Nos, végre megnyugodhatsz. Valami állat zaklatta a tyúkokat.

A szűk, vörös bőrruhába öltözött Cara azonnal észrevette őket, és már sietett is feléjük. Alig egy láb hosszú, ártalmatlan vörös bőrrúdnak tűnő Agielje vékony kis láncon függött a csuklóján. A rettenetes fegyver soha nem volt egy csuklómozdulatnyi távolságnál messzebb Cara kezétől.

Kahlan látta Cara kék szemében a megkönnyebbülést, hogy az őrizetére bízottakat nem ragadták el valamiféle láthatatlan hatalmak a Szellemházból az éjszaka leple alatt. Kahlan tudta, hogy Cara sokkal szívesebben őrizte volna őket közelebből, de meg volt benne a tapintat hozzá, hogy diszkrét távolságba vonuljon tőlük. Cara tapintata arra is kiterjedt, hogy másokat is távol tartson az ifjú pártól. Ismerve Cara mélységes elkötelezettségét, amivel testőri teendőit végezte, Kahlan hálás volt neki ezért a távolságtartásért.

Távolságtartás.

Kahlan Richardra pillantott. Ezért gyanakodott hát Richard. Tudta, hogy nem a gyerekek zaklatják a tyúkokat. Cara nem engedte volna a gyerekeket ilyen közel a Szellemház zár nélküli ajtajához.

Mielőtt Cara megszólalhatott volna, Richard megkérdezte.

- Láttad, mi ölte meg a tyúkot?

Cara egy fejmozdulattal hátra vetette hosszú, szőke farkocását.

- Nem. Mikor odafutottam az ajtó melletti falhoz, nyilván elijesztettem a ragadozót.

Minden Mord-Sith farkocsba fonva viselte a haját: ez szinte az egyenruhájuk része volt, hogy mindenki láthassa, kicsodák ők. Nagyon kevesen követték el azt a végzetes hibát, hogy egy Mord-Sithet összetéveessenek egy közönséges nővel.

- Próbált Zedd újra felkeresni minket? - kérdezte Richard.

- Nem. - Cara kisöpört egy elszabadult szőke tincset az arcából. - Miután bevitte az ételt, azt mondta, akkor akar látni mindkettőtöket, ha felkészültetek rá.

Richard, még mindig az árnyékokat fürkészsze bólintott.

- Még nem készültünk fel. Előbb elmegyünk egy közeli hőforráshoz megfürödni.

Cara arcára ravasz, mosoly lopózott.

- Pompás. Majd megmosom a hátadat.

Richard arcával egészen közel hajolt Cara arcához.

- Nem. Te nem moshatod meg a hátamat. Te csak nézheted.

Cara mosolya szélesebbé vált.

- Ühüm. Ez is jó mókának hangzik.

Richard arca olyan vörösre vált, mint Cara ruhája.

Kahlan elfordult, hogy elrejtse a mosolyát. Tudta, mennyire élvezi Cara, ha zavarba hozhatja Richardot. Kahlan még soha nem látott olyan nyíltan tiszteletlen testőröket, mint Cara és Mord-Sith nővérei.

Sem olyan jókat.

A Mord-Sitheknek, egy ősi, D'Hara mindenkori Rahl Nagyurának védelmezésére alakult testőrség tagjainak közös vonása volt a könyörtelen magabiztosság. Kiképzésük serdülőkoruktól kezdve minden vadságot felülmúlt.

Irgalmatlan volt. Hideg, szánalmat nem ismerő gyilkosokká tette őket.

Kahlan úgy nőtt fel, hogy alig tudott valamit a Középföldről keletre elterülő rejtelmes D'Harai Birodalomról. Richard, aki Nyugatföldön született, D'Harától még távolabb, még ennél is kevesebbet hallott róla. Mikor D'Hara megtámadta a Középföldet, Richard belekeveredett a harcokba, és végül megölte Darken Rahl, D'Hara zsarnoki uralkodóját.

Richard nem tudta, hogy Darken Rahl megerőszkolta az ő édesanyját, és hogy ő Darken Rahl fia. Úgy nőtt fel, hogy azt hitte, George Cypher az apja, az a szelíd, kedves ember, aki felnevelte. Zedd titokban tartotta a dolgot, hogy előbb a lányát, azután az unokáját védelmezze. Richard csak azután tudta meg az igazságot, miután megölte Darken Rahl.

Richard nem sokat tudott a birodalomról, amit megörökölt. Csak egy fenyegető nagy háború veszélye készítette rá, hogy elfogadja D'Hara uralkodói posztját. A veszély a Birodalmi Rend részéről fenyegetett: ha nem tudják megállítani, az egész világot igája alá hajtja.

Mikor D'Hara uralkodója lett, Richard feloldozta a Mord-Sitheket durva foglalkozásuk kegyetlen fegyelme alól. Válaszul a Mord-Sithek szabadságukat azzal fejezték ki, hogy önként vállalt testőrei lettek. Richard két Agielt viselt a nyakában egy szíjon, két nő iránti tisztelete jeléül, akik az ő védelmében áldozták az életüket.

Richardot nagyra becsülték ezek a nők, és mégis, az új Rahl Nagyúrral megtették, ami korábban elképzelhetetlen volt számukra: tréfálkoztak vele. Ugratták. Szinte soha nem hagyták ki a lehetőséget, hogy incselkedjenek vele.

Az előző Rahl Nagyúr, Richard apja halálra kínoztatta volna őket ilyen fegyelemsértésért. Kahlan úgy vélte, a Mord-Sithek tiszteletlenkedése arra szolgált, hogy emlékeztesse Richardot: felszabadította őket, és ők önként vállalták mostani szolgálatukat. Az is lehet, hogy a kiképzés által tönkretett gyerekkoruk miatt valami torz humorérzés fejlődött ki bennük, amit most szabadon kiélhettek.

A Mord-Sithek halálmegvető bátorságú, rettenthetetlen védelmezői voltak Richardnak - és Richard parancsára Kahlannak. Azt hangoztatták, semmitől sem félnek jobban, mint hogy ágyban haljanak meg öregen, fogatlanul. Richard nemegyszer megesküdtött rá, gondoskodik róla, hogy ez a sors várjon rájuk.

Richard mélyen együtt érzett ezekkel a nőkkel az elődei által kidolgozott rettenetes kiképzésük miatt, ezért többnyire nem rótt meg őket a bohóckodásaikért, és megadóan tűrte a piszkálódásaikat, ezzel azonban csak bátorította őket.

Rahl Nagyúr arcának vörössége, amikor Cara kilátásba helyezte, hogy nézni fogja őt fürdés közben, elárulta egyszerű származását.

Richard végre erőt vett bosszankodásán, és égre emelt szemekkel közölte.

- Nézni sem fogod. Itt maradsz és megvársz minket.

Kahlan tudta, hogy erre semmi esély. Cara röviden, elutasítóan felnevetett, és követte őket. Cara soha nem habozott, hogy semmibe vegye Richard egyenes utasításait, ha úgy gondolta, hogy az akadályozná testőri feladatában, és bármi módon veszélyeztetné Richard életét. Cara és Mord-Sith nővérei csak akkor teljesítették Richard parancsait, ha fontosnak ítélték őket, és nem tették ki vele veszélynek Richardot.

Még alig haladtak valamennyit, amikor féltucatnyi vadász csatlakozott hozzájuk, akik a Szellemház körüli sikátorok árnyai közül kerültek elő. Inas, jó alakú, apró emberek voltak, a legnagyobb sem volt olyan magas közöttük, mint Kahlan. Richard egyenesen föléjük tornyosult. A vadászok csupasz mellkasát és combjait a jobb álcázás kedvéért sárcsíkok és foltok tarkították. Mindannyian íjat hordtak a vállukon, kést az övükbe tűzve, és egy marékra való hajítódárdát.

Kahlan tudta, hogy a vadászok tegezében a nyílvevők hegye tízlépéses méreggel van bevonva. Ezek Chandalen emberei voltak: a Sáremberek között csak ők hordtak rendszerint mérgezett hegyű nyilakat magukkal. Chandalen emberei nem csak vadászok voltak: ők voltak a falu oltalmazói is.

Mindannyian vigyorogva fogadták, amikor Kahlan könnyedén meglegyintette az arcukat: a Sáremberek között ez volt a szokásos üdvözlési forma, ami kifejezte a másik ereje iránti tiszteletet. Kahlan saját nyelvükön köszönte meg nekik, hogy őrsgben álltak körülöttük, aztán lefordította a saját szavait Richardnak és Carának.

- Tudtál róla, hogy a kunyhók között szétszóródva örködtek körülöttünk? - kérdezte súgva Richardot, amikor újra elindultak.

Richard lopva visszatekintett a háta mögé.

- Csak négyüket vettem észre. Be kell ismernem, hogy kettőt nem fedeztem fel.

Nem is láthatta volna azt a kettőt, akárhogy is figyel: ők a Szellemház mögül jöttek elő. Kahlan egyet sem vett észre közülük. Kicsit összerázkódott. Úgy látszik, a vadászok láthatatlanná tudnak válni, amikor csak akarják, bár odakinn a füves pusztán ezt még inkább meg tudták tenni. Hálás volt mindazoknak, akik észrevétlenül örködtek a biztonságuk felett.

Cara elmondta, hogy Zedd és Ann odaát vannak, a falu délkeleti oldalán, úgy, hogy nyugatnak kerültek, majd dél felé fordultak. Carával és a vadászokkal a sarkukban kikerülték azokat a nyílt területeket, ahol a falu népe össze szokott jönni, inkább a vályogtéglából épült, barnás agyaggal tapasztott viskók közötti sikátorokat választották. Az emberek mosolyogtak rájuk és integettek üdvözlésül, esetleg hátba veregették őket, vagy a hagyományos, megtisztelő finom arcon legyintéssel köszöntek rájuk.

A felnőttek lába alatt gyerekek rohangásztak, apró bőrlabdákat, láthatatlan vadállatokat, vagy épp egymást kergették közben. Alkalmanként a tyúkokat nevezték ki kevésbé láthatatlan vadaknak, azok pedig rémülten szaladtak szerteszét a hahotázó, ugrándozó, utánuk kapkodó ifjú vadászok előtt.

Kahlan fázósan vonta össze magán a köpenyét, és nem értette, hogyan viselik el a gyerekek a csípős, hűvös reggeli levegőt. Szinte mindannyian félmeztelenek voltak, a legkisebbek pedig teljesen ruhátlanok.

A falu népe szemmel tartotta a gyerekeket, de hagyták, hadd futkossanak szabadon, kedvük szerint. Szinte soha, semmiért nem vonták őket felelősségre. Ha majd nagyobbak lesznek, a nevelésük szigorú lesz, intenzív, a feladataik nehezek, és szinte mindenért felelősek lesznek.

A kisebb gyerekek, akik még szabadon lehettek gyerekek, állandó, folyton jelen lévő, kíváncsiskodó közönsége voltak bárminek, ami a falu szokásos életétől a legkisebb mértékben is elütött. A Sáremberek gyerekei, akár csak minden más gyerek számára, nagyon sok dolog volt izgalmas, érdekes, a szokottól eltérő. Még a tyúkok is.

Ahogy a kis csoport átvágott a falu közepén lévő nyitott térség déli oldalán, Chandalen, a legkiválóbb vadászok vezetője észrevette őket. Chandalen a legjobb antilopbőr ruháját viselte. Haja, ahogy az a Sáremberek között szokásos volt, ragadós sárral gondosan a fejére volt tapasztva.

A vállán átvetett prérifarkasbőr új rangjának jelképe volt. Nemrégén választották be a falu hat Vénje, a vezetőik közé. Az ő esetében a „Vén” megnevezés csak a megtisztelő rangot, és nem a kort szimbolizálta.

Miután elintézték a kölcsönös arcelegyintéseket, Chandalen elvigyorodott, és hátba vágta Richardot.

- Nagyon jó barátja vagy Chandalennek - jelentette ki. - Az Inkvizítor Anya biztosan Chandalent választotta volna férjéül, ha nem hozzád ment volna feleségül. Örökké hálás leszek neked érte.

Nem is olyan régen történt, hogy Kahlan Nyugatföldre menekült kétségbeesetten keresve segítséget. Ott találkozott Richarddal. Darken Rahl az összes többi Inkvizítort megölette, így Kahlan maradt az utolsó élő Inkvizítor. Míg Richard meg nem találta a megoldást, Inkvizítor soha nem ment férjhez szerelemből, mert az inkvizítori mágia érintésével akaratlanul is elpusztította volna ezt a szerelmet.

Ezelőtt az Inkvizítorok az erejük alapján választottak párt maguknak, hogy ez az erő tovább éljen a lányaikban, aztán az érintésükkel rabszolgájukká tették a választott férfit. Chandalen úgy vélte, hogy ez a megfontolás magában rejtette annak a kockázatát, hogy az Inkvizítor Anya kiválaszthatja őt. Nem sértő szándékkal mondta tehát, amit mondott.

Richard nevetve felelte, hogy ő szívesen vállalta a veszélyt, hogy Kahlan férje legyen. Aztán hátrapillantott Chandalen embereire. Hangja komolyra váltott, és suttogóra vette.

- Látták az embereid, hogy mi ölte meg a tyúkot a Szellemháznál?

Csak Kahlan beszélte a Sáremberek nyelvét, és a Sáremberek közül egyedül Chandalen beszélte az övéket. Csendben hallgatta végig az emberei jelentését, hogy az éjszaka nyugodt volt, mióta elfoglalták az őrhelyeiket. Ők voltak a harmadik váltás.

Aztán a fiatalabb örök egyike, Juni eljátszotta, hogy megfészíti az íját, arcához emelve céloz vele, és ide-oda forgolódva keresi a célpontot. Azt mondta, képtelen volt észrevenni az állatot, ami megtámadta a tyúkot. Bemutatta, hogyan szidta le az állatot, hogyan szólította csúfneveken, hogyan köpött az állat becsületére, megszégyenítve érte, hogy nem mer mutatkozni, de minden hiába volt. Richard bólogatott Chandalen fordítása közben.

Chandalen nem fordította le Juni minden szavát. Kihagyta a fiatal vadász bocsánatkérését. Egy vadász számára - különösen ha Chandalen csapatába tartozott - szégyen volt, hogy nem tudott észrevenni egy ragadozót a falu közepén. Kahlan tudta, hogy Chandalennek később még lesz mondanivalója Juni számára.

Éppen mielőtt továbbindultak volna, a Madarak Atyja, aki egy oszlopokból összeállított emelvény tetején ült,

feléjük nézett. A falu hat Vénének főnöke, a Sáremberek legfőbb vezetője adta őket össze.

Tiszteletlenség lenne részükről, ha nem üdvözölnék, és nem mondanának neki köszönetet, mielőtt a forrásokhoz mennek. Richardnak is ez juthatott az eszébe, mert irányt változtatott, és a fűtetős emelvény felé indult, ahol a Madarak Atyja ült.

A közelben gyerekek játszottak. Néhány vörös, kék és barna ruhába öltözött asszony haladt el mellettük cseverészve. Néhány barna kecske bóklászott a közelben emberek által elhajított ételmaradékok után kutatva. Úgy tűnt, csekély eredménnyel, már amikor éppen sikerült nekik kiszabadulni az őket rángató gyerekek kezei közül. Tyúkok kapirgáltak a porban, mások peckesen fel-alá lépkedve kotkodáltak.

A tisztás közepén az ünnepi tüzek hamvadó maradványai pislákoltak. Az emberek még most is a tüzek köré húzódtak, lenyűgözve a parázs látványától és melegétől. Az ünnepi tüzek ritka eseménynek számítottak, és örömteli alkalmat jeleztek, vagy Gyűlés előtt rakták meg őket, és azt jelképezték, hogy a törzs fénnel és melegséggel invitálja köreibe az ősök eltávozott szellemeit. Sokan egész éjszaka fennmaradtak, hogy a tüzek látványát bámulják. A gyerekek számára pedig az örömtüzek a csoda és vidámság kiapadhatatlan forrásául szolgáltak.

Az ünnep alkalmából mindenki a legjobb ruháját vette fel, és még most is azt viselte, mert formálisan az ünneplés egészen naplementéig tartott. A férfiak finomra cserzett bőroket viseltek, és büszkén hordozták legjobb fegyvereiket, az asszonyok élénk színű ruhákba öltöztek és szélesen mosolyogtak.

A törzs fiataljai általában kínosan szégyenlősek voltak, de az ünnepi alkalom az ő bátorságukat is meghozta. A múlt este kuncogó fiatal lányok merész kérdésekkel ostromolták Kahlant. A fiatal férfiak Richardot követték csapatostól, és megelégedtek annyival, hogy vigyorogtak rá, és úgy általában közelében lehettek a fontos eseményeknek.

A Madarak Atyja antilopbőr nadrágban és tunikában volt. Richard és Kahlan alkalomtól függetlenül még sohasem látták őt más öltözetben. Hosszú, ezüstfehér haja a vállát verdeste. Nyakában borszíjon lógott elmaradhatatlan csontsípja, amellyel a madarakat tudta magához hívni. Ezzel a síppal látszólag könnyedén hívott magához olyanfajta madarat, amelyet csak akart. A legtöbb fajta egyszerűen odaszállt hozzá és megült a kinyújtott karján. Richard mindig elképedve látta a Madarak Atyjának ezt a képességét.

Kahlan tudta, hogy a Madarak Atyja érti a madarak jelzéseit, és következtetéseket von le belőlük. Úgy vélte, az öreg sámán valószínűleg azért hívja magához a madarakat, mert olyan jelzéseket kap tőlük, amit rajta kívül senki más nem érthet meg. A Madarak Atyja az emberek szavak nélküli jelzéseiben is remekül olvasott. Kahlannak néha úgy tűnt, hogy az öreg már-már a gondolataiban is képes olvasni.

A Középföld nagy városaiban az emberek közül sokan úgy gondoltak a Vadvidék népeire, köztük a Sáremberekre is, mint primitív, babonás, fura dolgokban hívő vademberekre. Kahlan megértette ezeknek az embereknek az egyszerű bölcsességét, és azt a képességüket, hogy az őket körülvevő, általuk oly jól ismert természet apró finom jeleiből képesek olvasni, és azokat értelmezni. Sokszor tapasztalhatta, hogy a Sáremberek abból, ahogy a fű hajladozik körülöttük a szélben, képesek meglepő pontossággal megjósolni az elkövetkező napok időjárását.

Az emelvény hátsó részén a falu két Vénje, Hajanlet és Arbrin álmos szemekkel üldögélve figyelte a falu népének járás-kelését. Arbrin keze védelmezően nyugodott egy karikába gömbölyödött, alvó kisfiú vállán, aki álmában ritmikusan szopta a hüvelykujját.

Egyesek maradék húscscafátokat tartalmazó tálcákat, és az ünnepségből maradt italokat hordoztak körül. Bár az italok egy része részegítő hatású volt, Kahlan tudta, hogy a Sáremberek népe nem volt részegeskedő fajta.

- *Jó reggelt, Tiszteletre Méltó Vén* - köszöntötte Kahlan a Madarak Atyját a Sáremberek nyelvén.

Az öregember széles mosollyal fordította feléjük csupa ránc arcát.

- *Légy üdvözölve az új napon, gyermekem.*

Aztán figyelmét valami másra fordította, amit a falu népe között láthatott. Kahlan észrevette, hogy Chandalen gyanakvóan pillant az öreg előtt heverő üres korsókra, mielőtt erőltetett mosollyal visszafordul az emberei felé.

- *Tiszteletre Méltó Vén* - mondta Kahlan. - *Richard és én szeretnénk köszönetet mondani neked a csodálatos esküvői szertartásért. Ha most nincs rád szükséged, szeretnénk kimenni a hőforrásokhoz.*

A Madarak Atyja mosolyogva bocsátotta el őket egy kézmozdulattal.

- *Ne maradjatok túl sokáig, különben a meleget, amit a forrásnál magatokba szívtok, kimossa belőletek az eső hidege.*

Kahlan a felhőtlen égre pillantott. Aztán vissza Chandalenre, aki egyetértően bólogatott.

- Azt mondja, ha túl sokáig időzünk a forrásoknál, eláztat bennünket az eső, mire visszaérünk.

Richard értetlenül pillantott az égre.

- Azt hiszem, legjobb, ha megfogadjuk a tanácsát, és igyekezünk.

- *Akkor legjobb, ha megyünk is* - mondta Kahlan a Madarak Atyjának.

Az öreg Kahlan felé intett egy hívogató ujjával. Kahlan közelebb hajolt. A Vén a közelben kapingáló tyúkokat figyelte erősen. Kahlan hozzáhajolva várt, közben hallotta az öreg lassú, egyenletes légzését. Azt hitte, az öregember elfeledkezett róla, hogy mondani akart valamit.

Vége a Madarak Atyja a nyílt térség felé mutatott, és súgott valamit Kahlannak.

Kahlan felegyenesedett, és a tyúkokra nézett.

- Nos - kérdezte Richard - mit mondott?

Kahlan először nem volt biztos benne, hogy jól értette az öreget, de Chandalennek és vadászainak rosszálló arckifejezése láttán rájött, hogy mégis.

Nem tudta, le tud-e fordítani ilyesmit érthetően. Nem akarta, hogy később a Madarak Atyjának szégyellnie kelljen majd, hogy esetleg túl sokat ivott az ünnepi italokból.

Richard várakozott, csak szemeivel ismételve a kérdést.

Kahlan a Madarak Atyjára nézett, akinek barna szemei a távolba meredtek, állával ütemesen bólogatott a dobok és boldák ritmusára.

Vége Kahlan visszahajolt, annyira, hogy válla a Richardét súrolta.

- Azt mondta, hogy azok közül az egyik - a tér felé mutatott - nem tyúk.

3. FEJEZET

Kahlan lábbal ellökte magát a kavicsos vízfénékről, és visszasiklott Richard ölelésébe. Elheverve nyakig merültek a derékig érő vízbe. Kahlan kezdte a vizet mint közeget egészen új, izgalmas szemszögből értelmezni.

Megtalálták a tökéletes helyet a füves pusztában egyedülállóan különleges, a talajból kiemelkedő sziklák és kavicságak között patakocskák és tavacsok hálójában.

A hőforrások elviselhetetlenül meleg vizét apró, hideg vizű csermelyek hűtötték le. Kevés olyan mély tavacska volt a környéken, mint amelyet kiválasztottak, és előbb kipróbáltak néhányat a hőforrásoktól különböző távolságokra, mielőtt az ízlésüknek megfelelő hőmérsékletűt megtalálták.

A friss fű magas, lágy szálai eltakarták előlük a kilátást a tájra, és diszkrét, bizalmas kis magánmedencét alkottak számukra, amit a napsütötte, kék ég kupolája borított. Igaz, a kékség szegélyére felhők kezdtek belopakodni és a pókháló-finomságú fűvet hűvös szellőrohamok borzolták össze.

Itt, a pusztákon gyorsan változhat az időjárás. Ami tegnap még meleg tavaszi nap volt, mára fagyos hűvösre változott. Kahlan tisztában volt vele, hogy a hideg nem lesz tartós. A tavasz végleg beköszöntött, még ha a tél búcsúcsókot int is feléjük. Meleg vizű menedékük felszínét lúdbőrösre borzolta a búcsúzó tél hideg lehelete.

Fejük fölött egy réti héja körözött a hűvös szél szárnyán lebegve, zsákmány után kutatva. Kahlan egy pillanatra fájdalmat és sajnálatot érzett, hogy míg ők Richarddal kényelemben és élvezetben heverésznek, azok a karmok odafenn hamarosan egy életet fognak valahol kioltani. Tapasztalatból tudta, milyen érzés üzött vadnak lenni, amikor a vadász maga a halál.

Valahol kint a fű között, diszkrét távolságban ott rejtőzött a hat vadász. Cara körbe járt közöttük az embereket ellenőrizve, körözve, mint fiókaikat óvó anyasas. Kahlan úgy gondolta, hogy lévén mind oltalmazók, megértik egymás szándékait, ha a nyelvét nem is. A védelmezők feladata nagyon felelősségteljes volt, és Cara tiszteletben tartotta a vadászok józan alaposságát, amellyel ezt a feladatukat teljesítették.

Kahlan meleg vizet lötykölt Richard felkarjára.

- Bár kevés időnk volt egymásra az esküvőnk alatt, mégis ez volt a legszebb esküvő, amit valaha is el tudtam volna képzelni magamnak. És annyira örülök neki, hogy ezt a helyet is meg tudtam mutatni neked.

Richard megcsókolta Kahlan tarkóját.

- Soha nem fogom elfelejteni egyiket sem. Az esküvőt, az éjszakát a Szellemházban, vagy ezt itt.

Kahlan megszorította Richard combját a víz alatt.

- Nem is ajánlom, Rahl Nagyúr!

- Mindig arról álmodoztam, hogy egyszer majd meg fogom neked mutatni azokat a különleges, gyönyörű helyeket, ahol felnőttem. Remélem, egy nap még elvihetlek téged oda.

Richard elhallgatott. Kahlan azt gyanította, súlyos dolgokra gondolhat, azért tűnik rosszkedvűnek. Akármennyire szeretnék is néha, nem szabad elfeledkezniük felelősségteljes kötelezettségeikről. A katonák parancsokra vártak. Diplomáták és hivatalnokok odahaza Aydindrilben alig győzték kívánni, hogy kihallgatásra Rahl Nagyúr és az Inkvizitor Anya személye elé kerülhessenek.

Kahlan gyanította, hogy közülük nem mind csatlakozna szívesen a szabadság ügyéhez. Egyesek számára a zsarnokságnak is megvan a vonzereje.

Jagang és az ő Birodalmi Rendje nem fog várakozni Richardra és Kahlanra.

- Majd egyszer, Richard! - mormolta Kahlan, és ujjai a nyakában finom aranyláncon függő sötét követ simogatták.

Shota, a boszorkány váratlanul megjelent az esküvőjükön tegnap este, ő adta Kahlannak a nyakláncot. Shota azt mondta, ez meg fogja akadályozni, hogy Kahlan gyermeket foganjon. A boszorkánynak megvolt a képessége, hogy előre lássa a jövőt, bár amit meglátott gyakran teljesen váratlan módon teljesedett be. Shota nemegyszer óvta őket annak a katasztrofális következményétől, hogy Richardnak és Kahlannak közös gyermeke szülessen, és megesküdtött rá, hogy ha ebből a frigyből fiúgyermek foganna, azt nem fogja életben hagyni.

A küzdelem során, amit a Szelek Templomának megtalálásaért folytattak, Kahlan egy kicsit jobban megismerte Shotát, és a két nő valamiféle ingatag egyezsége is jutott. A nyaklánc békeajándék is volt, egyféle választási lehetőség a leendő gyermekük elpusztításával szemben. Most éppen fegyverszünet volt közöttük.

- Mit gondolsz, a Madarak Atyja tudta egyáltalán, hogy mit beszél?

Kahlan az égre pillantott.

- Szerintem igen. Kezd befelhősödni.

- Én a tyúkokat értem.

Kahlan Richard karjai között szembefordult vele.

- A tyúkok. - Elfintorodott. - Richard, az öreg azt mondta, hogy közülük az egyik nem tyúk. Szerintem csak egy kicsit túl sokat ünnepelt.

Kahlan nehezen tudta elképzelni, hogy annyi komoly gondjuk mellett Richardot pont ez foglalkoztatja.

Úgy tűnt, Richard mérlegeli, amit Kahlan mondott, de nem szólt semmit. A hullámozó fütengerre sötét árnyék borult: a nap elrejtőzött a tornyosuló habos fehér felhők pereme mögött. A felhők közepe vészjósló palaszürke színű volt. A hűvös szél nehéz esőszaggal volt terhes.

Richard mögött egy sziklára terítve arany köpenye lobogott a szélben. Richard karja szorosabbra fonódott Kahlan körül, de ez nem a szerelmes ölelő mozdulata volt.

Valami mozgott a vízben.

Egy pillanatnyi villanás.

Lehet, hogy csak a fény csillant meg egy hal pikkelyén. Valami majdnem ott volt - és mégsem. Mint amikor a szeme sarkából pillant meg valamit az ember, de amikor egyenesen odanéz, semmit sem lát.

- Mi baj van? - kérdezte Kahlan, mikor Richard közelebb vonta őt magához. - Csak egy hal volt, vagy valami.

Richard gyors lendülettel felállt, teljesen kiemelve Kahlant a vízből.

- Vagy valami.

Kahlanról csorgott a víz. Meztelenül, a hideg szélben borzongva nézett végig a víz felszínén.

- Milyen volt? Mi volt az? Te láttad?

Richard szemei fürkészően kutatták a vizet.

- Nem tudom. - Kitétte Kahlant a partra. - Lehet, hogy tényleg csak egy hal volt.

Kahlannak most már a foga is vacogott.

- Ebben a vízben a halak ahhoz is túl kicsik, hogy a lábujjadat megrágcsálják. Hacsak nem egy aligátorteknős volt az, akkor visszamehetek a vízbe? Nagyon fájom.

Richardnak bosszúságára be kellett ismernie, hogy igazából semmit sem látott. Kezét nyújtotta Kahlannak, hogy segítsen neki visszakászálódni a vízbe.

- Lehet, hogy csak a felhő átvonuló árnyéka volt a vízen.

Kahlan nyakig merült a vízbe, és megkönnyebbült nyögéssel fogadta a testét körülvevő melegséget. A libabőr visszahúzódott róla. Ő is a vizet fürkészte. A tavacska tiszta volt, vízinövények sem nőttek benne. Tisztán lehetett látni a kavicsos feneket. Egy aligátorteknős sehol sem tudott volna itt megbújni. Bár Richard azt mondta, semmit sem látott, az élénk figyelem, amivel a vizet fürkészte, meghazudtolta a szavait.

- Gondolod, hogy egy hal volt? Vagy csak ijesztgetni akartál? - Kahlan nem tudta, Richard tényleg látott-e valamit, ami megijesztette, vagy csak túlságosan féltette őt. - Ez nem az a luxusfürdő, amit elképzeltem magamnak. Mondd meg, mi a baj, ha tényleg azt hiszed, hogy láttál valamit!

Egy riasztó új gondolat ötlött Kahlan eszébe.

- Kígyó volt az, igaz?

Richard mélyet, csillapítót lélegzett, és összeborzolta Kahlan vizes haját.

- Semmit sem látok. Sajnálom.

- Biztos? Ne menjünk inkább?

Richard zavartan mosolygott.

- Azt hiszem, egyszerűen csak ideges leszek, amikor idegen helyeken fürdök meztelen nőkkel.

Kahlan Richard bordái közé bökött.

- És gyakran szoktál meztelen nőkkel fürödni, Rahl Nagyúr?

Kahlan nem rajongott Richard ilyesfajta tréfáiért, de amúgy is a karjai közé akart bújni éppen, mikor Richard magához nyalábolta, és talpra ugrott.

Kahlan rémülten pattant fel.

- Mi az?! Kígyó?

Richard visszalökte Kahlant a vízbe.

- Húzdj le!

Richard kirántotta a kését a tokjából, és támadásra készen lekuporodott a fű széle fölött kikukucskálva.

- Cara az.

Richard felegyenesedett, hogy jobban lásson.

Kahlan kinézett a fütenger fölé, és egy vörös foltot látott, amint a zöld és barna tájon egyenesen átvágva közeledik feléjük. A Mord-Sith lélekszakadva futott feléjük, egyenesen átvágva a fürengetegen, átgázolva az útjába eső sekélyebb pocsolyákon.

Richard egy kis takarót dobott oda Kahlannak miközben a rohanó Carát figyelte. Kahlan látta, hogy Cara markában tartja az Agielét.

A Mord-Sithek fegyvere, az Agiel mágikus eszköz volt, és csak a tulajdonosa tudta használni. Ha a gazdája úgy akarta, az Agiel elképzelhetetlen kínokat tudott okozni annak, akihez hozzáért, akár ölni is lehetett az érintésével.

Mivel a Mord-Sith mindig azt az Agielt viselte, amivel őt magát kínozták meg a kiképzése során, az Agiel kézben tartása mélységes fájdalmat okozott a tulajdonosának: ez része volt a fájdalom osztoztatás paradoxonjának. Ez a fájdalom soha nem látszott meg egy Mord-Sith arcán.

Cara zihálva torpant meg előttük.

- Erre jött?

Cara szöke hajában bal oldalon vérfolt sötétlett, és a vér lecsorgott az arcán. Elfehéredett ujjakkal szorította az Agielét.

- Kicsoda? - kérdezte értetlenül Richard. - Mi senkit nem láttunk.

Cara vöröslő, dühtől eltorzult arccal sziszegte:

- Juni.

Richard megragadta Cara karját.

- Mi folyik itt?

Másik keze csuklójával Cara kisöpört a szeméből egy elszabadult, véres hajfürtöt, közben a füves síkságot fürkészte tekintetével.

- Nem tudom - csikorgatta a fogát -, de el akarom kapni.

Cara kitepte a karját Richard szorításából, és nekiiramodott. A válla felett még visszakiáltott:

- Öltözzetek fel.

Richard karon ragadta Kahlant, és kihúzta a vízből. Kahlan magára rántotta a nadrágját, felkapkodta a földről a holmijait, és Cara után indult. Richard, aki még mindig azzal bajlódott, hogy a lábaira felrángassa a nadrágját, elkapta Kahlan nadrágkorcát, és visszarántotta.

- Mit képzelsz te, mit csinálsz? - kérdezte, míg másik kezével továbbra is a nadrágjával birkózott. - Maradj csak mögöttem!

Kahlan kirántotta magát Richard ujjai közül.

- Nincs nálad a kardod. Én az Inkvizítor Anya vagyok. Maradj csak *te* én mögöttem, Rahl Nagyúr!

Egy Inkvizítornak aligha kellett félnie egyetlen embertől. Az Inkvizítor érintése ellen nem volt védelem. A kardja nélkül Richard sebezhetőbb volt, mint Kahlan.

Egy szerencsés nyíllövést vagy lándzsadobást leszámítva semmi nem volt, ami egy elszánt Inkvizítort megakadályozhatott volna benne, hogy hatalmába kerítsen bárkit, ha elég közel volt hozzá. Az Inkvizítor érintése visszavonhatatlanul és eltéphetetlenül magához láncolta lélektelen rabszolgaként a megérintettet.

Az Inkvizítor érintése olyan végleges volt, mint a halál. A maga módján az is volt: egyfajta halál. A megérintett mindörökre az Inkvizítor rabszolgájává vált. Övé lett testestül-lelekestül.

Richarddal ellentétben Kahlan pontosan tudta, hogyan kell használnia a saját mágiját. Ezt önmagában már az is bizonyította, hogy őt nevezték ki az Inkvizítor Anyának.

Richard dühösen morgolódva kapta fel széles, bőrzacskókkal megrakott övét, és futott Kahlan után. Mikor utolérte, Kahlan felé nyújtotta az inget, amit az siettében elfelejtett felvenni. Richard félmeztelen volt. Futás közben csatolta be az övét. Ezenkívül csak a kését hozta magával.

Sekély csermelyek szövedékén gázoltak keresztül, és futottak a magas fűvön át, az előttük fel-felvillanó vörös bőrruha nyomában. Kahlan megbotlott az egyik patakmederben, de talpon maradt, mert Richard megtámasztotta a hátát a kezével. Kahlan tudatában volt, hogy nem a legjobb ötlet nyaktörő iramban rohanni mezítláb ismeretlen terepen, de a vér, amit Cara arcán látott, elegendő ok volt rá, hogy ne lassítson.

Cara több volt, mint testőrük. Cara a barátjuk volt.

Újabb patakokon gázoltak át, köztük a magasra nőtt fűvön átsörtetve. Kahlan egy nagyobb tócsához ért, és mivel irányváltoztatásra már nem volt ideje, nagy lendülettel átuagrott rajta. Lába alig érte el a túlsó partot és meg is csúszott rajta, de Richard támogató keze hátulról ismét talpon tartotta.

Rohanás közben Kahlan észrevette, hogy balról az egyik vadász tart feléjük. Nem Juni volt.

Azzal egy időben, hogy Kahlan észrevette, Richard nem fut többé a háta mögött, meghallotta Richard füttyjelét. Megtorpant a csúszós, nyirkos fűben, és letámaszkodott az egyik kezével, hogy egyensúlyát megőrizze. Richard nem messze tőle az egyik csermely medrében állt, és két ujját szájába véve újból füttyentett, élesen, áthatóan, belehasítva a puszták csendjébe.

Kahlan látta, hogy Cara és a vadász megfordulnak a füttyszóra, és futva feléjük indulnak.

Zihálva, levegőért kapkodva Kahlan lassú kocogásban ment vissza Richardhoz. Richard fél térdre ereszkedve, könyökével a combján támaszkodva hajolt a víz fölé.

Juni arcra borulva hevert a mederben. A víz ahhoz sem volt elég mély, hogy a fejét ellepje.

Kahlan térdre ereszkedett Richard mellett, és hátrasöpörte nedves haját a szeméből, amíg Richard a hátára fordította a sovány, izmos testet. Kahlan nem vette észre a testet korábban a vízben. Az álcázó sárfestés és a testre kötözött fücsomók kellőképpen elrejtették a fiatal vadászt, legalábbis Kahlan szeme elől.

Juni teste kicsinek és törékenynek tűnt Richard kezében, amikor vállainál fogva kihúzta a jéghideg vízből. Richard mozdulataiból nem érződött sietség. Gyengéden a földre fektette Junit a csermely partjára. Kahlan nem látott semmi vért vagy sebet a testen. Bár biztos nem lehetett benne, úgy tűnt, a nyaka sincs kitörve.

Juni megüvegesedett szemeiben még halálában is valami sóvár, szenvedélyes tekintet látszott.

Cara futva ért hozzájuk, és azonnal rá akart támadni Junira, csak akkor torpant meg, amikor megpillantotta a halott szemeket.

A vadász is odaért hozzájuk a fűvön át, ugyanúgy zihálva, mint Cara. Egyik kezében felajzott íjat tartott, a nyíl szárát két ujjal az íj ívéhez szorítva. Másik kezének hüvelykujjával kést tartott a tenyerében, míg mutató és középső ujj között fogva a nyílveesszőt feszítette az íjhúrra.

Juninál semmiféle fegyver nem volt.

- *Mi történt Junival?* - tudakolta a vadász, mialatt szeme veszélyt kutatva söpört végig a füves pusztán.

Kahlan a fejét rázta.

- *Nyilván elesett és beverte a fejét.*

- *És vele?* - Kérdezte a vadász fejével Cara felé intve.

- *Még nem tudjuk* - felelte Kahlan, és Richardot nézte, aki épp Juni szemeit zárta le. - *Épp hogy ráleltünk a testre.*

- Úgy néz ki, mintha már itt lett volna egy ideje - jegyezte meg Cara Richardnak.

Kahlan megrángatta a vörös bőrruhát, és Cara engedelmesen lekuporodott a sarkára a csermely partján. Kahlan elfésülte Cara szőke haját az útból, hogy jobban láthassa a fejsebet. A seb nem látszott veszélyesnek.

- Cara, mi történt? Mi folyik itt?

- Komolyan megsérültél? - fejelte meg Richard Kahlan kérdéseit.

Cara tagadóan legyintett Richard felé, de nem tiltakozott, amikor Kahlan hideg vizet vett a tenyerébe, és a Cara halántékán lévő sebre locsolta. Richard tenyerébe fogott és kitépett egy maroknyi fűvet. Belemártotta a vízbe, és átadta Kahlannak.

- Ezt használd.

Cara arcszíne haragos vörösből krétafehérré halványult.

- Nincs semmi bajom.

Kahlan ebben nem volt olyan biztos. Cara eléggé ingatagnak tűnt. Kahlan megdörzsölte Cara homlokát a hideg vízbe mártott fűcsomóval, mielőtt a vért kezdte volna letörölni. Cara megadóan tűrte.

- Szóval, mi történt? - kérdezte Kahlan.

- Nem tudom - felelte Cara. - Megyek oda, hogy ellenőrizzem, és lám csak, ott jön szembe velem a patakban. Lehajolva mozgott, mintha figyelt volna valamit. Szóltam hozzá. Azt kérdeztem, hol hagyta a fegyvereit, közben olyan mozdulatokat tettem, mint ő odabent a faluban. Úgy tettem, mintha íjat feszítenék, hogy értse, miről beszélek.

Cara hitetlenkedve megrázta a fejét.

- Mintha ott sem lettem volna. Csak a vízre figyelt. Azt hittem, azért hagyta ott az őrhelyét, hogy valami ostoba halat fogjon, de a vízben nem láttam semmit. Aztán hirtelen előrerontott, mintha a menekülő halat üldöznél.

Cara arca elvörösödött.

- Én éppen oldalra figyeltem, a környéket ellenőriztem. Nekem rohant, én elvesztettem az egyensúlyomat, a lábam kicsúszott alólam. A fejemet beütöttem egy sziklába. Nem tudom, mennyi időbe tellett, amíg magamhoz tértem. Hibáztam, amikor megbíztam Juniban.

- Nem, nem hibáztál - mondta Richard. - Nem tudjuk, mit kergetett.

Mostanra a többi vadász is odaért. Kahlan feltartott kézzel állította meg a kérdéseik áradatát. Mikor végre elhallgattak, lefordította nekik Cara leírását arról, hogy mi történt. A vadászok elképedve hallgatták. Juni Chandalen embere volt. Chandalen emberei nem szokták otthagyni az őrhelyüket azért, hogy egy halat próbáljanak elkapni.

- Sajnálom, Rahl Nagyúr - suttozta Cara. - El sem tudom hinni, hogy így sikerült meglepnie. És mindez egy

hülye hal miatt.

Richard aggódva tette a vállára a kezét.

- Annak örülök, hogy nem esett bajod, Cara. Lehet, hogy le kellene feküdnöd egy kicsit. Nem túl jól nézel ki.

- Csak a gyomrom kóvályog egy kicsit, ennyi az egész. Pihenek egy pár percet és minden rendben lesz. Hogyan halt meg Juni?

- Nyilván megbotlott futás közben, és elesett - magyarázta Kahlan. - Én is majdnem úgy jártam. Beüthette a fejét, mint te, és elájult. Szerencsétlenségére ájultában arccal a vízbe eshetett, és megfulladt.

Kahlan kezdte volna az egészet lefordítani a vadászoknak, amikor Richard megszólalt.

- Nem hiszem, hogy ez történt.

Kahlan megállt a fordításban.

- Így kellett történnie.

- Nézd csak a térdeit. Nem horzsolta le őket. Sem a könyökét, sem a tenyerét. - Richard megfordította Juni fejét.

- Semmi vérnyom. Ha elesett, és elájult, miért nincs legalább egy púp a fején? Az egyetlen terület, ahol a sárfestés hiányzik róla, az orra és az álla, ami a vízbe ért, a kavicsokra.

- Úgy érted, hogy nem fulladt a vízbe? - hitetlenkedett Kahlan.

- Azt nem mondtam. De annak semmi nyomát nem látom, hogy elesett volna. - Richard egy percre vizsgálta a testet. - Úgy néz ki, mint aki megfulladt. Legalábbis én azt mondanám. A kérdés csak az, miért.

Kahlan félrehúzódott, odaengedte a vadászokat halott bajtársukhoz, hogy részvételt és sajnálattal megérinthessek.

A hatalmas síkság hirtelen nagyon-nagyon magányos helynek tűnt.

Cara egy maréknyi vizes fűvet szorított a halántékára.

- Még ha otthagyt volna is az őrhelyét, hogy megfogjon egy halat - ami elég valószínűtlen -, miért hagyta volna el valamennyi fegyverét? És hogyan fulladhatott bele a pár centis vízbe, ha nem esett el és nem ütötte be a fejét?

A vadászok simogatták Juni fiatal arcát, és csendesen siratták. Richard keze szeretetteljesen csatlakozott hozzájuk.

- Csak azt szeretném tudni, mit kergetett. Mitől volt az a tekintet a szemében...

4. FEJEZET

A pusztán már a vihar morajlott, menydörgése visszhangot vert a falu keskeny sikátorai között, amikor Richard, Kahlan és Cara kiléptek az épületből, ahol Juni teste feküdt kiterítve, hogy előkészítsék a temetési szertartásra.

Az épület nem különbözött a Sáremberek falujának többi épületétől: vastag vályogfalak voltak agyaggal betapasztva, a tetejükön fűből font zsúpfedél. Csak a Szellemházon volt cseréptető. A faluban egyetlen ablakban sem volt üveg, legfeljebb nehéz, durva szövettel takarták el, ha rossz idő volt.

Mivel valamennyi épület egyforma sárgásszürke színű volt, nem volt nehéz az egész falut élettelen romok halmazaként elképzelni. Az épület mellett egy alacsony falon, három cserépben, magasra nőtt növények álltak áldozati ajándékként a gonosz szellemeknek, de ettől nem látszott semmivel sem élettelibbnek a sikátor, amelyben leggyakrabban csak a szeszélyes szelek jártak.

Két tyúk futott félre a lábuk alól. Kahlan egyik kezével marokra fogta a haját, hogy a szélrohamok ne csapják folyton az arcába. Emberek siettek el mellettük, egyesek könnyekkel a szemükben, hogy utoljára megnézzék a halott vadászt. Kahlan valahogy még rosszabbul érezte magát, amiért Juni testét egy nyirkos, savanykás szagú, rothadó szénától bűzlő helyiségben kellett hagyniuk.

Ők hárman megvárták, amíg Nissel, az öreg füvesasszony a maga csoszogó, körülményes módján megvizsgálta a testet. Azt mondta, nem hiszi, hogy kitörte volna a nyakát, sem eséstől származó sérüléseket nem talált. Kijelentette, hogy Juni vízbe fulladt.

Mikor Richard megkérdezte, hogyan történhetett ez meg, Nisselt meglepte a kérdés. Számára teljesen egyértelműnek tűnt a dolog.

Kijelentette, hogy Juni halálát a gonosz szellemek okozták.

A Sáremberek hittek benne, hogy az ősök szellemei mellett, akiket a Gyűléseiken megidézték, időről időre

gonosz szellemek is meglátogatták a falut, hogy elvegyenek egy-egy életet megtorlásul valami hibás cselekedetért. Halált okozhatott betegség, baleset vagy valami túlvilági dolog. Az, hogy egy sértetlen, egészséges ember tizenöt centis vízbe belefullad, Nissel számára magától értetődően azt jelentette, hogy a halált túlvilági erők okozták. Chandalen és vadászai hittek Nisselnek.

Nisselnek nem volt ideje azzal foglalkozni, miféle vétség haragíthatta meg a gonosz szellemeket. Sokkal hálásabb feladat várta: világra kellett segítenie egy kisbabát.

Inkvizítorként, hivatalos minőségében Kahlan többször is meglátogatta a Sárembereket, mint ahogy a Középföld más népeit is. Bár egyes népek mindenki más előtt lezárták a határaikat, nem volt olyan nép, legyen is bármilyen elszigetelt, magának való, bizalmatlan, vagy hivalkodóan erős, amelyik meg merte volna tagadni a belépést egy Inkvizítornak. Egyebek között az Inkvizítor feladata volt, hogy érvényt szerezzen a becsületes igazságszolgáltatásnak - akár tetszett ez az uralkodóknak, akár nem.

A Tanács előtt az Inkvizítorok emeltek szót azoknak a népeknek az érdekében, akiknek másként nem volt szavuk a Tanácsban. Egyesek, mint a Sáremberek is, nem bíztak az idegenekben, és nem kérték, hogy szószólójuk lehessen a Tanácsban: ők csak azt akarták, hogy hagyják őket békén. Kahlan tett róla, hogy ezt a kívánságukat tiszteletben tartsák. A Tanács számára az Inkvizítor Anya szava törvény volt: végleges és megfellebbezhetetlen.

Persze ez mostanra már a múlté.

Mint a Középföld más népei esetén is, Kahlan nemcsak a Sáremberek nyelvét tanulmányozta, hanem a szokásaikat és hiedelmeiket is. Ayndirilben, a Varázslók Tornyában voltak könyvek a Középföld valamennyi népének nyelvéről, államrendjéről, vallásáról, művészetéről, szokásairól, étkezési kultúrájáról.

Kahlan tudta, hogy a Sáremberek gyakran rizssüteményt vagy illatos virágcsokrokat hagytak áldozati ajándékkul a falu északi részében lévő üres házak előtti apró agyagfigurák lábainál. Ezeket a házakat a gonosz szellemek kizárólagos használatára hagyták üresen, akiket az apró figurák jelképeztek.

A Sáremberek hittek benne, hogy a gonosz szellemek időnként megharagszanak és elveszik valakinek az életét. Az áldozat lelke ilyenkor az alvilágban csatlakozik a jó szellemekhez, akik örködnék a Sáremberek felett, és így segíti kordában tartani a rossz szellemeket. Ilyen módon a világok közötti egyensúly csak stabilabbá válik, és a gonosz önnön hatalmát korlátozza.

Bár még csak kora délután volt, már alkonyati sötétség ült a síkatorok felett, amikor Kahlan, Richard és Cara átvágtak a falun. Az alacsonyan szálló sötét felhők mintha közvetlenül a háztetők felett gomolyogtak volna. A villámok a közelben csapkodtak, fényük meg-megvilágította a házak falait. Az egyik villám után közvetlenül következett a fűszaggaatóan éles csattanás, ami a földet is megrengette a lábuk alatt.

A viharos szél kövér esőcseppeket vágott Kahlan tarkójához. Kahlan bizonyos mértékig még örült is az esőnek. Az eső kioltja a tüzeket. Nem volt helyes dolog, hogy örömtüzek égjenek a faluban, amikor halottjuk van. Az eső valakinek megtakarítja a kellemetlen feladatot, hogy szándékosan oltsa ki az örömtüzeket.

Tisztelete jeléül Richard egész úton maga hozta vissza Juni testét a faluba. A vadászok megértették: Juni akkor halt meg, amikor testőri feladatot látott el Richard és Kahlan mellett.

Cara viszont gyorsan jutott egészen más következtetésre: Juni védelmezőből veszélyforrássá változott. A hogyan, vagy a miért nem számított - csak hogy megtörtént. Cara készen akart állni rá, ha legközelebb valamelyik másik vadással történik meg valami hasonló.

Richardnak volt is erről Carával egy rövid vitája. A vadászok nem értették a szavaikat, de kihallották a vita ingerültségét, és nem kérték, hogy fordítsák le nekik.

Richard végül ráhagyta Carára a dolgot. Carának valószínűleg egyszerűen lelkiismeret-furdalása volt miatta, hogy hagyta meglepni magát Juni rohamától. Kahlan kézen fogta Richardot, és hátramaradtak, hagyták, hogy Cara menjen elől, és keresse a veszélyforrást egy barátok lakta faluban. Cara ide-oda kanyarogva vezette őket a síkatorokon keresztül Zedd és Ann szállása felé.

Bár Kahlan meg volt róla győződve, hogy Cara téved, mégis valami megmagyarázhatatlan nyugtalanság bujkált benne. Abból, ahogy Richard azzal a jellegzetes kutató tekintetével nézegetett hátra a válla fölött, Kahlan látta, hogy ő is aggódik.

- Mi a baj? - suttogta Richard fülébe.

Richard pillantása végigsöpört mögöttük az üres síkatoron. Értetlenül rázta meg a fejét.

- Érzem, hogy feláll a tarkómon a szőr, mintha valaki figyelne valahonnan, de senki sincs itt.

Bár Kahlan is nyugtalanul érezte magát, nem tudta, valóban, figyelik-e őket, vagy csak Richard szavai miatt.

pillantgat hátra idegesen. Mialatt a sötét falak között siettek előre, lúdbőröző karját dörzsölgette.

Az eső éppen komolyan nekikezdett zuhogni, mikor Cara végre céljukhoz vezette őket. Agielével a kezében nézegetett körbe a keskeny átjáróban, mielőtt kinyitotta az egyszerű faajtót, és elsőként belépett.

A szél Kahlan arcába vágta a haját. Villámfény villant, mennydörgés csattant. Az átjáróban kódorgó tyúkok egyike megriadva surrant át Kahlan lábai között, és előttük menekült be a házba.

Egy apró tűzhelyen kicsinyke tűz égett az egyszerű szoba sarkában. A domború tűzhely mellett a falra akasztott fapalcon néhány vastag gyertya pislákol. A polc alatt néhány kisebb tűzifadarab mellett száraz fűkötegek voltak felhalmozva. Az egyetlen ülőalkalmatosság a földes padlóra terített antilopbőr volt. Az üvegtelen ablakra akasztott szövetdarab meg-meglebbent az erősebb szellőkésektől és megremegett a gyertyák lángjait.

Richard vállával becsukta az ajtót, és bereteszelte, hogy a szél be ne lökje. A szobában a gyertyák viaszának szaga keveredett a szárított fű édeskés illatával és a csípős füsttel, amit a szél visszanyomott a tűzhely fölé, a tetőbe vágott füstnyíláson keresztül.

- Biztosan a belső szobában vannak - intett Cara Agielével egy ajtónyílást takaró súlyos állatbőr takaró felé.

A tyúk fejét jobbra-balra forgatva elégedetten kotyogott, peckesen körbesétált a szobában, megkerülve egy ujjal, esetleg egy ágdarabbal a földpadlóba karcolt szimbólumot.

Kahlan gyermekkorától kezdve gyakran látta, amikor a varázslók lerajzolták a Teremtőt, életet, halált, a Tehetséget és az alvilágot ábrázoló ősi jelképet. Lerajzolták tétlen ábrándozás közben, és lerajzolták akkor is, ha aggódtak valami miatt. Lerajzolták csak úgy saját megnyugtatójukra is, épp csak hogy emlékeztessék rá magukat, hogy minden mindennel és mindenkivel összefügg.

És lerajzolták, amikor varázsolni akartak.

Kahlan számára ez a jel egy, a gyermekkorára emlékeztető, megnyugtató szimbólum volt. Azokra az időkre emlékeztette, amikor a varázslókkal fogócskázott a Varázslók Tornyának folyosóin, vagy addig csiklandozták, amíg sikított a nevetéstől. Néha az ölkben ülve hallgatta csodás meséiket, és kényelemben és biztonságban érezte magát.

Azokra az időkre, amikor az inkvizítori feladatra való nevelése még nem kezdődött meg, és még hagyták, hogy gyerekeknek érezze magát.

Azok a varázslók mára már mind halottak voltak. Egy kivételével valamennyien az életüket áldozták érte, hogy segítsenek neki átjutni a Határon, és segítséget találjon, hogy megállíthassa Darken Rahl. Az az egy, aki nem volt köztük, elárulta őt. De akkor, gyerekkorában még valamennyien barátai voltak. Játsszótársai, tanítói, gondoskodó nagybácsik, ámulatának és szeretetének tárgyai.

- Láttam már ilyet korábban - jegyezte meg Cara, miután röviden szemügyre vette a rajzot. - Darken Rahl néha rajzolt ilyet.

- Ez a Kegyelem szimbóluma - magyarázta Kahlan.

Egy szellőkés felkapta az ablakon lógó durva szövetdarab sarkát, és a lecsapó villám fénye egy pillanatra megvilágította a Kegyelem jelét a padlón.

Richard kinyitotta a száját, de némi habozás után becsukta, lenyelve az ajkára toluló kérdést. A hátsó szoba bőrfüggönnyel takart ajtaja közelében kapirgáló tyúkot figyelte. Aztán intett.

- Cara, légy szíves, nyisd ki az ajtót.

Cara kitárta az ajtót, és Richard karjaival terelgetve próbálta kitessekelni a tyúkot. A tyúk szerte repkedő tollakkal röpdösött ide-oda, igyekezve kikerülni Richardot. Nem volt hajlandó átmenni a szobán, hogy a nyitott ajtón át a biztonságba menekülhessen tőle.

Richard csípőre tett kézzel megállt, a tyúk fura viselkedésén tűnődve. A tyúk barna és fehér tollai között fekete foltok és csíkok látszottak, amiktől a tollaknak örvénylő, szemkápráztató mintázata lett. A tyúk panaszosan kárált, mikor Richard újra megindult felé, lábával is terelgetve az állatot a nyitott ajtó irányába.

Mikor a tyúk a padlóra rajzolt jelhez ért, új pánikroham fogta el, és szárnyaival kétségbeesetten csapkodva kitért oldalirányba, és a fal mentén végigfutva végre kiszökött a nyitott ajtón. Meglepő látvány volt, hogy egy állat annyira meg legyen rémülve, hogy ne legyen képes egyenes vonalban menekülni a biztonságot jelentő szélesre tárt ajtó felé.

Cara becsukta az ajtót a tyúk mögött.

- Ha van butább állat, mint a tyúk - jegyezte meg - hát akkor én legalábbis még nem láttam olyat.

- Mi ez a nagy felfordulás? - tudakolta egy jól ismert hang.

A hátsó szobába vezető ajtónyílásban Zedd állt. Magasabb volt, mint Kahlan, bár nem volt akkora, mint Richard. Körülbelül Carával egy magasságú lehetett, igaz, a feje körül lebegő hullámos, kócos ősz hajfelhő a valóságosnál nagyobbak láttatta. A fekete mandzsettás bő barna köpeny a vállára hulló kármácsával pálcavékony alkatát természetesebbnek mutatta, mint amilyen volt valójában. A fekete mandzsettákat három ezüst brokátsík szegélyezte. A köpeny nyaka körül vastagabb arany brokátsík futott körbe, és le onnan, végig a köpeny elején. A súlyos ruhadarabot a derekán aranycsattal ékesített széles vörös szaténöv fogta össze.

Zedd mindig igénytelen ruhákat viselt. Egy, az ő rangjával és hatalmával rendelkező varázsló számára az ilyen hivalkodó öltözék több mint furcsa volt. Ha egy varázsló túl díszes holmikat viselt, az azt jelentette, hogy még nagyon kezdő. A Tehetséggel nem rendelkező emberek között az ilyen ruházat egyes helyeken a nemesi rangot jelezte, legtöbb helyen megszokott volt, hogy gazdag kereskedők így öltöztek, ezért bármennyire nem kedvelte is Zedd az ilyen hivalkodó külsőt, jó álcázásul szolgált a számára.

Richard és a nagyapja boldogan összeölelkeztek, mindkettőjük torka elszorult az örömtől, hogy olyan hosszú idő után újra együtt lehetnek.

- Zedd - kérdezte Richard kartávolságra eltartva magától a nagyapját, láthatóan még jobban meghökkenve az öreg varázsló cicomás megjelenésén, mint Kahlan - hol a csudában szedted össze ezt a maskarát?

Zedd megemelte az aranycsattot a hüvelykujjával. Mogyoróbarna szemében ravaszskás szikra csillant.

- Az aranycsatt, mi? Túl sok egy kicsit?

Ann felemelte az ajtót takaró nehéz bőrfüggönyt, és besurrant alatta a külső szobába. Alacsony volt és tömzsi. Dísztelen sötét gyapjúruhát viselt, ami rangjának jelképe volt. Ő volt a Fény Nővéreinek, az Óvilág varázslónőinek a vezetője, bár azt a látszatot keltette a nővérek között, hogy meggyilkolták: így szabadon láthatott fontos elintézendő dolgai után. Olyan időseknek látszott, mint Zedd, bár Kahlan tudta, hogy sokkal de sokkal öregebb.

- Zedd, hagyd abba a páváskodást - szólt rá a varázslóra -, dolgunk van.

Zedd rávicsorított Annra. Kahlan látta, hogy a vicsorgás kölcsönös, és azon tűnődött, vajon hogy jöttek ki ezek egymással a hosszú utazásuk során, hogy ne keveredjenek szócsatánál súlyosabb konfliktusba. Kahlan csak az előző napon találkozott először Ann-nal, de Richard nagyon sokra tartotta őt a kellemetlen körülmények ellenére, amelyek között megismerte.

Zedd végigmérte Richard viseletét.

- Mondhatom, fiam, azért te sem vagy utolsó látvány!

Richard valaha erdei vezető volt, és mindig egyszerű ruhákat hordott, így Zedd még nem láthatta őt ebben az új viseletben. Richard elődjének, a korábbi harci mágusnak a legtöbb ruhadarabját a Varázslók Tornyában találta. Nyilvánvaló volt, hogy régebben egyes varázslók nem éppen egyszerű ruhákat viseltek - talán figyelmeztető jelzésül szolgáltak ezzel az embereknek.

Richard fekete csizmáinak tetejébe geometriai ábrákkal vésett ezüstlapocskákkal díszített bőrszija volt fűzve, ami fekete gyapjú nadrágjára tekeredett fel. Fekete inge fölött oldalt felhasított fekete zubbonyt viselt középen aranyszínű sujtással szegélyezve, ami alul elkanyarodott és végigfutott a szögletes szabású alsó szegélyen is. A sujtás két oldalán mágikus, ezüstszerű rúnák kanyarogtak. A fenséges látványt nyújtó tunikát széles, többrétegű bőrből készült öv fogta össze. Az öv ugyancsak ezüstszímből volt kiverve, és aranyozott bőrsebek voltak benne. Az övről kis bőrzacsó lógott le. Csuklóira széles, bőrrel bélelt ezüstpántok voltak erősítve, amelyen körbefutó láncszemmintázatban további mágikus jelek sorakoztak. A széles vállaira boruló csuklyás köpenyt mintha aranyszálakból szőtték volna.

Még a kardja nélkül is egyszerre látszott nemesnek és félelmetesnek. Királynak és halálosnak. Mintha királyok parancsolója lett volna. Mintha az eljövetelet megjövendőző prófécia megtestesülése lett volna: a Halálhozó.

Ez alatt a felszín alatt azonban - Kahlan jól tudta - a hajdani erdei vezető jószágos és nemes szíve dobogott. Egyszerű, nyílt viselkedése nem hazudtolta meg az összképet, inkább megerősítette azt.

Félelmetes megjelenése egyszerre volt valóságos, és bizonyos értelemben illúzió is. Bár ellenségeivel szemben állva könyörtelen és eltökélt harcos volt, Kahlan úgy ismerte őt, mint végtelenül gyengéd, kedves és megértő embert. Kahlan soha nem találkozott még nála igazságosabb, sem türelmesebb férfival. Úgy gondolt rá, mint a legkülönlegesebb és legkiválóbb emberre, akit valaha megismert.

Ann széles mosollyal üdvözölte Kahlant, úgy simogatta meg az arcát, mint szerető nagymama a legkedvesebb

unokáját. Ebben a gesztusban Kahlan szívet melengető őszinteséget érzett. Ann csillogó szemekkel ugyanígy köszöntötte Richardot is. Szürke haját laza kontyba rendezgette a tarkóján és egy köteg szárított fűvet dobott a tűzre.

- Remélem, jól telt a házasságotok első napja!

Kahlan sietős pillantást váltott Richarddal.

- Nem sokkal ezelőtt fürödni mentünk a hőforrásokhoz. A testőreinknek kijelölt vadászok egyike meghalt.

Szavaira Zedd és Ann egy emberként kapták fel a fejüket.

- Hogyan? - kérdezte Ann.

- Vízbe fulladt. - Richard egy kézmozdulattal mindenkit leülésre invitált. - A csermely vize sekély volt, de amennyire meg tudtuk ítélni, nem úgy esett bele. - Hüvelykjével a háta mögé intett, miközben valamennyien letelepedtek a padló közepére rajzolt Kegyelem szimbólum köré. - Arra hátra vittük az egyik épületbe.

Zedd elnézett Richard válla fölött, mintha a falakon keresztül megpillanthatná Juni holttestét.

- Megnézem. - Zedd Carára hunyorgott, aki a hátát az ajtónak vetve örködött. - Szerinted mi történt?

Cara habozás nélkül válaszolt:

- Szerintem Juni veszélyessé vált. Mialatt Rahl Nagyurat kereste, hogy megtámadja, elesett és vízbe fulladt.

Zedd felvonta a szemöldökét. Richardhoz fordult.

- Veszélyes? Miért fordulna ellened bárki is rossz szándékkal?

Richard a válla fölött dühös képet vágott a Mord-Sithre.

- Cara téved. Juni nem akart bántani bennünket. - Mivel Cara nem szállt vitába vele, elégedetten fordult vissza a nagyapja felé. - Mikor holtan megtaláltuk, a szemeiben valami nagyon furcsa tekintet ült. Halála előtt láthatott valamit, amitől olyan... nem is tudom... vágyódásféle ült ki az arcára. Nissel, a gyógyító megvizsgálta a holttestet, és azt mondta, nincsenek rajta sérülésnyomok, de megfulladt.

Richard könyökével a térdére támaszkodva előrehajolt.

- Belefulladt a tizenöt centis vízbe, Zedd. Nissel azt mondta, a gonosz szellemek ölték meg.

Zedd szemöldöke még magasabbra húzódott fel.

- Gonosz szellemek?

- A Sáremberek úgy tartják, hogy a gonosz szellemek néha eljönnek, és elveszik egy-egy falubeli életét - magyarázta Kahlan. - A falubeliek áldozati ajándékokat raknak agyagfigurák elé bizonyos épületek előtt, arrafelé... - Állával északi irányba intett - Nyilvánvalóan azt hiszik, hogy a rizslepények megbékítik ezeket a gonosz szellemeket. Mintha a „gonosz szellemek” szoktak volna enni, vagy mintha olyan könnyű lenne őket megvesztegetni.

Odakinn az eső korbácsolta a házak falát. Az ablak alatt sötét, nedves csíkot hagyott a beszivárgó víz, a fűtetőn át is becsöpögött itt-ott az eső. A menydörgés szinte folyamatos volt, átvette a mostanra elhallgatott dobok helyét.

- Aha, értem. - Ann olyan mosollyal nézett fel, amit Kahlan elég furcsának talált. - Szóval úgy gondolod, hogy a Sáremberek nyomorúságos kis esküvőt tákolnak össze neked a nagyszabású ünnepély helyett, amit otthon, Aydindrilben tarthattatok volna, hm?

Kahlan zavarodottan húzta fel a szemöldökét.

- Dehogy! Ez volt a leggyönyörűbb esküvő, amit csak kívánhattunk volna magunknak!

- Tényleg? - csapta szét a kezeit Ann, a körülöttük lévő egész falut jelezve velük. - Rikító ruhákba és állatbőrökbe öltözött emberek? Sárral letapasztott hajjal? Meztelen gyerekek, akik futkosnak és kacarásznak egy ilyen komoly esemény alatt? Ijesztő sármaszkokat viselő emberek, akik táncolva mesélnek hadi és vadásztörténeteket? Szerinted ettől lesz igazán szép egy esküvő?

- Nem... nem ezeket a dolgokat értettem... nem ezek számítanak - hebegte Kahlan. - Ami a szívükben rejlik, attól volt az esküvő olyan különleges. Ahogy olyan őszintén megosztották velünk az örömüket, ettől jelentett nekünk nagyon sokat. De mi köze mindennek a gonosz szellemeknek adott áldozati rizslepényhez?

Ujja oldalával Ann megigazgatott egy vonalat a Kegyeled földre rajzolt jelén - az alvilágot jelképező vonalat.

- Amikor azt mondod: „Drága szellemek, vigyázzatok szegény eltávozott anyám lelkére!”, akkor azt várod, hogy

a szellemek azonnal odarohannak hozzá, csak mert szavakba öntötte a kívánságodat?

Kahlan érezte, hogy elvörösödik. Gyakran imádkozott a szellemekhez, hogy vigyázzanak szegény eltávozott édesanyja lelkére. Kezdte megérteni, miért találja Zedd olyan idegesítőnek ezt az öregasszonyt.

Richard sietett Kahlan segítségére.

- Az ima tulajdonképpen nem valami direkt kérés. Tudjuk, hogy a szellemek nem ilyen egyszerűen viselkednek. Az ima tulajdonképpen arra való, hogy Kahlan kifejezhesse elhunyt anyja lelke iránti szívbeli szeretetét, és azt a reményét, hogy anyja szelleme békét talál a túlvilágon.

Ann arca kigömbölyödni látszott a mosolyától.

- Pontosan így van, Richard. A Sáremberek is bölcsőbbek annál, semhogy pár falat rizslepénnyel próbálják megvesztegetni azokat a hatalmas erőket, amelyekben hisznek, és amelyektől félnek, nem gondoljátok?

- Maga az áldozati felajánlás szándéka az, ami számít - felelte Richard. Abból, amilyen nyugalommal viselte Richard Ann leckéztetését, Kahlan rájött, hogy Richard megtanulta, hogyan szedegesse ki a gyümölcsöt a tüskék közül.

Kahlan is megértette végre, mire megy ki Ann tanmeséje.

- Tulajdonképpen a fohászkodással akarják lekenyerezni azokat az ismeretlen erőket, amelyektől félnek.

Ann felemelte az ujját.

- Úgy van. Az áldozat mibenléte csak másodlagos, a lényeg az, hogy kifejezzék a tiszteletüket, és ezzel a hódolattal szeretnék lecsillapítani a rosszindulatú erőket. - Ann oktatólag ingatta az ujját. - Néha a tiszteletteljes engedelmesség elegendő hozzá, hogy a haragvó ellenség dühét lecsillapítsa, igaz?

Kahlan is, Richard is egyetértettek vele.

- Egyszerűbb, ha megöled az ellenséget, és azzal kész - mordult feléjük Cara az ajtótól.

Ann kuncogva dőlt hátra, és végigmérte Carát.

- Nos, néha ennek a változatnak is meg lehet a maga előnye, kedvesem.

- Na, és hogyan „ölnéd meg” a gonosz szellemeket? - kérdezte Zedd igen halkán, de hangja mégis áthatolt a folyamatos menydörgés robaján.

Carának erre nem volt válasza, ezért csak dühösen bámult Zeddre.

Richard nem figyelt rájuk. A Kegyelem jelét bámulta, mintha az megigézte volna, miközben megszólalt.

- Ugyanilyen módon, a gonosz szellemeket... meg ilyesmiket feldühítheti, ha tiszteletlenséget mutatunk velük szemben.

Kahlan éppen kinyitotta a száját, hogy megkérdezze, mióta veszi Richard ilyen komolyan a Sáremberek gonosz szellemeit, de Zedd egy ujjal megérintette Kahlan lábát, jelezve, hogy azt szeretné, ha Kahlan most csendben maradna.

- Vannak, akik így gondolják, Richard - válaszolta Zedd csendesen.

- Miért rajzoltátok ide ezt a jelet, a Kegyelem jelét? - kérdezte most Richard.

- Ann és én ki akartunk értékelni egy pár dolgot. A Kegyelem bizonyos alkalmakkor felbecsülhetetlen értékű lehet. A Kegyelem egyszerű dolog, mégis végtelenül összetett. Egy életen át tanulmányozhatod, de az egész az első lépéssel indul, mint amikor egy kisgyerek járni tanul. Mivel te a Tehetséggel születél, úgy gondoltuk, itt az ideje, hogy megismertessünk vele téged.

Richard Tehetsége ön maga számára is nagy mértékben rejtély volt. Most, hogy újra együtt volt a nagyapjával, ideje volt, hogy ennek a veleszületett képességnek a titkait kifürkéssze, és legalább elkezdje feltérképezni hatalmának kiterjedését és határait. Kahlan szeretne volna, ha lenne annyi idejük, amennyire Richardnak ehhez szüksége lesz, de tartott tőle, hogy nem lesz.

- Zedd, tényleg szeretném, ha megnéznéd Juni holttestét.

- Az eső nemsokára lecsendesedik - nyugtatta meg Zedd -, és akkor majd elmegyünk megnézni.

Richard végighúzta az ujját a Kegyelem jelében a Tehetséget jelképező vonalon.

- Ha ez tényleg az első lépés, és csakugyan annyira fontos - kérdezte Richard Annra meredve - akkor miért nem próbálták a Fény Nővérei megtanítani nekem az Óvilágban, a Próféták Palotájában, mikor módjuk lett volna rá?

Ann lopva Zeddre pillantott.

- A Fény Nővérei még sohasem találkoztak olyasvalakinek a tanításával, mint te, akiben a Pusztító Mágia Tehetsége is megtalálható a szokásos Alkotó Mágia mellett. - Ann nagyon óvatosan válogatta meg a szavait. - Körültekintő megközelítésre volt szükség.

Richard hangjában alig észrevehető változás állt be, amint kérdezettől kérdezőbe váltott.

- És most mégis azt hiszed, hogy meg kellene tanulnom ezt a kegyelem dolgot?

- A tudatlanság túlságosan veszélyes - mormogta Ann titokzatosan.

5. FEJEZET

Zedd felmarkolt egy maréknyi port a földről.

- Ann csak drámázik - morgolódott. - Én már régen meg tanítottam volna neked a Kegyelmet, Richard, csak épp távol voltunk egymástól.

Ha Ann szavai nem is, amit a nagyapja mondott, enyhítette Richard sértődöttségét. Vállán és nyakán ellazultak az izmok, miközben Zedd folytatta.

- Bár a Kegyelem egyszerűnek látszik, a Mindenség teljességét jelképezi. Így kell megrajzolni.

Zedd letérdelve előrehajolt. Gyakorlott pontossággal követte a markából csorgatott porral a már megrajzolt szimbólum körvonalait, miközben bemutatta a mozdulatokat.

- Ez a külső kör az alvilág kezdetét jelképezi - a holtak végtelen világát. Kint, ezen a körön túl nincs semmi más, csak az örökkévalóság. Ezért kezdődik itt a Kegyelem szimbóluma: a semmi határán. Ahol a Semmi volt, ott jött létre a Teremtés.

A külső körön belül egy négyzet helyezkedett el: sarkai érintették a kör vonalát. A négyzeten belül egy másik kör volt, pontosan akkora, hogy érintse a négyzet oldalait. A központi körbe egy nyolcágú csillag került. Utoljára a csillag nyolc csúcsából egy-egy egyenest húzott Zedd, amelyek átmetszették mindkét kört, minden második vonal pedig a négyzet egy-egy csúcsán haladt keresztül.

A négyzet a Fátyolt szimbolizálta, amely a szellemek világát - az alvilágot - jelképező külső kört az élők világának határait képviselő belső körtől elválasztja. Az egésznek a közepében a Teremtő - a Fény - jelképeként ült a csillag, a Teremtő ajándékát, a Tehetséget jelentő egyenes vonalakkal. A Fényből áradó Tehetség képes volt áthatolni a Mindenség valamennyi határán.

- Már láttam ezt korábban is. - Richard megfordította a csuklóit tenyérrel felfelé, és a térdére helyezte őket.

A csuklóin viselt ezüst karpántokat különös szimbólumok díszítették, de mindegyiknek a közepébe, a csukló belső oldalán egy-egy apró Kegyelem volt vésve. Mivel ezek a pántok befelé néző részén voltak, Kahlan eddig még soha nem vette észre őket.

- A Kegyelem a Tehetség folytonosságát testesíti meg - mondta Richard - a sugarak által jelképezve: A Teremtőtől indul, áthatol az élők világán, és a halál vonalánál átlépve a Fátyolt beér az Örökkévalóságba az Őrző alvilági birodalmába, ahol a szellemek is vannak. - Egyik hüvelykjét végighúzta a pánton. - A reményt is jelképezi, hogy születésünktől az életen át és azon túl is mindig a Teremtő fényében maradhatunk.

Zedd meglepetten pislogott.

- Nagyon jó, Richard. De te honnan tudod ezeket?

- Megtanultam értelmezni a szimbólumok jelképrendszerét, és olvastam is egyet-mást a Kegyelemről.

- A szimbólumok jelképrendszerét...? - Kahlan látta, hogy Zedd alig tudja türtőztetni magát. - Tudnod kell, fiam, hogy a Kegyelem szimbóluma a következmények egész arzenálját vonhatja maga után. Egy veszélyes anyaggal, például varázslóhomokkal rajzolt Kegyelem jele, vagy más kockázatos alkalmazása súlyos következményekkel járhat...

- Például megváltoztathatja a világok kölcsönhatásának természetét egy meghatározott cél elérése érdekében - fejezte be Richard Zedd helyett. - olvastam egy keveset róla.

Zedd visszakuporodott a sarkára.

- Úgy tűnik, a kevésnél valamivel többet. Szeretném, ha elmondanál nekünk mindent, amit az utolsó találkozásunk óta csináltál. - Fenyégetően megrázta az ujját. - A legapróbb részletekig!

- Mi az a Végső Kegyelem? - kérdezte ehelyett Richard.

Zedd közelebb hajolt, ez alkalommal komolyan meglepődve.

- Micsoda?

- A Végső Kegyelem - mormolta Richard, miközben szemei vadul száguldoztak a földre rajzolt szimbólum vonalain.

Kahlannak ugyanúgy nem volt fogalma róla, hogy miről beszél Richard, mint Zeddnek, de ő már hozzászokott Richard időnként következetlenségének látszó viselkedéséhez. Időnként látta már ilyennek Richardot: mintha valahol másutt lenne, különös kérdéseket tett fel, miközben valami sötét, rejtelmes problémán törte a fejét. Ez a Kereső viselkedése volt.

Egyértelmű riasztó jelzése volt ez Kahlannak annak is, hogy Richard úgy gondolja, valami nagyon-nagyon nincsen rendben. Kahan érezte, hogy ettől libabőrössé válik a karja.

Kahan észrevette, hogy Ann szemöldöke komoly aggodalommal ráncolódik össze. Zedd majd kipukkadt a benne feszülő ezernyi kérdéstől, de ő is ismerte már Richardnak ezt a furcsa állapotát, amikor felfoghatatlan gondolatmenettel váratlan, furcsa kérdéseket tesz fel. Ilyenkor Zedd megpróbált legjobb tudása szerint együttműködni Richarddal.

Most gondterhelten dörzsölgette ujját hegyével a ráncokat a homlokán, és mély lélegzetet vett, hogy lecsillapodjon.

- A francba is, Richard, sohasem hallottam ilyesmiről, hogy „Végső Kegyelem”! Te hol hallottál róla?

- Csak valami, amit olvastam valahol - motyogta Richard. - Zedd, fel tudnál állítani egy újabb Határt? Egy olyan Határt elővarázsolni, mint születésem előtt?

Zedd arca szinte hallhatóan csikorgott, annyira eltorzult a reménytelen értetlenségtől.

- Miért kellene nekem... ?

- Elzárni az Óvilágot, és megakadályozni a háborút.

Zeddet felkészületlenül érte a válasz. Szája tátva maradt, de aztán lassan széles vigyor húzta szét ráncos bőrét az arcán.

- Nagyon jó, Richard! Kiváló varázsló lesz belőled, ha mindig azt tartod szem előtt, hogyan használhatnád fel a mágia a kár és a szenvedések megelőzésére. - A mosoly lehervadt az arcáról.

- Nagyon jó gondolat, valóban, de nem, sajnos nem tudom újra megcsinálni.

- Miért nem?

- Ez egy hármass varázslat volt. Ez azt jelenti, hogy három ez, meg három az kellett hozzá, mindenből három. A nagyon erős varázslatokat általában kellő védelem övezi, a hármass szabály csak az egyik eszköz, amivel megakadályozzák, hogy a veszélyes mágia túl könnyű legyen végrehajtani. A Határ-varázslat is egy ilyen volt. Egy, a Nagy Háború korából származó ősi könyvben találtam. Úgy látom, te is a nagyapád fajtája vagy, aki szívesen olvas mindenféle furcsasággal teli öreg könyveket.

- Zedd összevonta a szemöldökét. - A különbség csak az, hogy én egész életemben ezt tanultam, és tudom, hogy mit csinálok. Ismerem a veszélyeket, és tudom, hogyan lehet őket elkerülni, vagy legalább minimálisra csökkentem. Ismerem a saját képességeimet és a korlátaimat. És ez nagy különbség ám, fiam.

- De csak két Határ létezett! - erősködött Richard.

- Á, igen. A Középföld rettenetes háborúba keveredett D'Harával. - Zedd maga alá húzta a lábait, kényelmesen elhelyezkedett és belefogott a mesélésbe.

- A három Határ-varázslat közül az elsőt arra használtam fel, hogy tanulmányozzam, hogyan működik a varázslat, hogyan kell helyesen kivitelezni, és hogyan lehet feloldani. A másodikkal a Középföldet választottam el D'Harától, hogy a háborút megállítsam. A három közül az utolsóval leválasztottam a Nyugatföldet azok számára, akik mágiaától mentes helyen szeretnek volna élni. Ezzel próbáltam megakadályozni egy esetleges felkelést a Tehetség születtek ellen.

Kahan nagyon nehezen tudta elképzelni, milyen lehet egy mágia nélküli világ. Maga az ötlet is sötétnek és kegyetlennek tűnt számára, de tudta, hogy vannak olyanok, akik semmit sem szeretnének jobban, mint egy mágiaától mentes helyen leélni az életüket. Nyugatföld egy ilyen - bár nem túl nagy kiterjedésű

- hely volt. Legalábbis egy ideig. Ma már nem az.

- Nincsenek többé Határok - Zedd magasba emelte a kezét. - És kész.

Majdnem egy éve múlt, hogy Darken Rahl lerombolta a Határokat, és a három terület újra átjárhatóvá vált. Szerencsétlen dolog, hogy Richard ötlete nem volt megvalósítható: nem zárhatták el az Óvilágot, nem akadályozhatták meg, hogy a háború átterjedjen az Újvilágra. Számtalan életet menthettek volna meg ezzel, akik majd egy nemrégiben elkezdődött háború áldozatai lesznek majd.

A csendben Ann szólalt meg.

- Van valami fogalmatok róla, bármelyikőtöknek is, a próféta, Nathan hollétéről?

- Én találkoztam vele, nem is olyan régen - jelentkezett Kahlan. - Segített megmenteni Richard életét azzal, hogy ideadta a Szelek Templomából ellopott könyvet, és megmondta azokat a mágikus szavakat, amelyeket használnom kellett, hogy elpusztítsam a könyvet, és életben tartsam Richardot, amíg kigyógyul a pestisből.

Ann olyan képet vágott, mint a zsákmányára lecsapni készülő farkas.

- És most vajon hol lehet?

- Ez valahol az Óvilágban történt. Verna nővér is ott volt velünk. Valakit, akit Nathan nagyon szeretett, ott öltek meg a szeme láttára. Nathan azt mondta nekem, hogy a próféciák néha túl erősek hozzá, hogy megkerüljük őket, máskor meg azt hisszük magunkról, hogy okosabbak vagyunk, mint amilyenek valójában, és azt hisszük magunkról, hogy képesek leszünk eltéríteni a sors kezét, ha elég erősen akarjuk.

Kahlan egy ujjával firkálgatott a porba.

- Két emberével, Walsh-sal és Bollesdunnal ment el. Azt mondta, visszaruhazza Richardra a Rahl Nagyúr címét. Vernának meg azt mondta, ne is erőlködjön azzal, hogy megpróbálja követni. Azt mondta, úgy sem sikerülne.

Kahlan felnézett Ann sajnálattal megtelt szemébe.

- Azt hiszem, Nathan azért ment el, hogy megpróbálja elfelejteni, ami akkor éjjel ott lezajlott. Hogy elfelejtse azt a nőt, aki segítem akart neki, és meghalt emiatt. Nem hiszem, hogy meg tudod őt találni, amíg ő nem akarja.

Zedd tenyerével a térdére csapva törte meg a beállott csendet.

- Mindenről tudni akarok, ami azóta történt, hogy utoljára láttalak, Richard. A múlt tél kezdete óta... Az egész történetet akarom. Ne hagyj ki semmit - a részletek nagyon fontosak lehetnek. Lehet, hogy ezt te nem érted meg, de a részletek néha kritikus jelentőségűek. Mindenről tudnom kell.

Richard csak annyi időre nézett fel, hogy elkapja nagyapja feszült várakozással teli tekintetét.

- Szeretném, ha lenne rá elég időm, hogy mindent elmeséljek neked, Zedd, de sajnos nincsen. Kahlannak, Carának és nekem vissza kell mennünk Aydindrilbe.

Ann ujjai a gallérja gombjaival babráltak. Kahlan látta rajta, hogy a magára erőltetett nyugalom árca kezd szétszakadozni.

- Elkezdheted most, és majd folytatjuk a visszautazás közben.

- El sem tudjátok képzelni, mennyire szeretnék együtt maradni veletek, de sajnos nincs időnk ilyen utazásra - felelte Richard. - Sietnünk kell vissza. A Sliph-fel kell mennünk. Sajnálom, tényleg nagyon sajnálom, de nem jöhettek velünk a Sliphben. ügyedül kell Aydindrilbe utaznotok. Ha odaértek, majd beszélgetünk.

- Sliph? - fintorgott Zedd a szóra. - Miről beszélsz te egyáltalán?

Richard nem válaszolt, talán már nem is hallotta a kérdést. A szöveggel betakart ablakot bámulta. Kahlan felelt helyette.

- A Sliph, az egy... - szünetet tartott. Hogyan lehet ilyesmit megmagyarázni? - Nos, szóval afféle élő higany. Tud velünk kommunikálni. Úgy értem, beszél.

- Beszél - ismételte Zedd színtelen hangon. - És miről beszél?

- Nem az a fontos, hogy beszél. - Kahlan egyenesen Zedd mogyorószínű szemébe nézett, közben hüvelykujja körmével egy cérnaszálat piszkált a nadrágja szárán. - A Sliphet a Nagy Háború varázslói alkották meg. Fegyverekké változtatták az embereket, a Sliphet is ehhez hasonlóan hozták létre. A Sliph valaha egy nő volt. Ennek a nőnek az életét használták fel arra, hogy életre hívják a Sliphet, egy lényt, ami képes mágia segítségével olyasmire, amit jobb híján utazásnak hív. Gyorsan el tud jutni nagy távolságokra. Igazán nagy távolságokra. Mint például innen Aydindrilbe kevesebb mint egy nap alatt, meg sok egyéb helyre is.

Zedd elgondolkodott Kahlan szavain, bármilyen meglepőnek tündek is számára első hallásra. Eleinte Kahlannak

is hihetetlen volt a dolog. Az ilyen utazás rendes körülmények között sok napba telne, még lóháton is. Hetekbe.

Kahlan Zedd karjára tette a kezét.

- Sajnálom, Zedd, de te és Ann nem jöhettek velünk. A Sliph mágiája, ahogy azt te magad elmondtad a határokkal kapcsolatban, speciális védelem alatt áll. Richardnak ezért kellett hátrahagynia a kardját: a Sliph mágiája összeférhetetlen a kardéval.

Ahhoz, hogy a Sliphben utazhass, rendelkezned kell legalább egy kevéske Pusztító Mágiával is az Alkotó mellett. Nektek nincs Pusztító Mágiátok. Te és Ann meghalnátok a Sliphben. Bennem van valamennyi Pusztító Mágia, amely az inkvizitori erőmből ered. Cara pedig a Mord-Sith képességével magához kötötte egy andoliai varázsló mágiáját, aki rendelkezett a Pusztító Mágiával, így aztán ő is velünk utazhat, és persze Richardban is megtalálható a Pusztító Mágia.

- Pusztító Mágiát használtatok! De... de hát, hogy... mit... hol... - dadogta Zedd, már el is felejtve, melyiket akarta kérdezni először.

- A Sliph kőutakban él. Richard megidézte a Sliphet, és most utazhatunk benne. De nagyon elővigyázatosnak kell lennünk, különben Jagang átküldheti hozzánk a Sliphben a szolgálait. - Kahlan összeérintette a csuklói belső oldalát. - Amikor nem utazunk benne, Richard aludni küldi a Sliphet, úgy, hogy összeérinti a csuklópántjait ott, ahol a Kegyelem szimbólumok vannak rajtuk, és a Sliph csatlakozik a lelkéhez az alvilágban.

Ann arca hamuszürkére változott.

- Zedd, én figyelmeztettelek erre! Nem engedhetjük szabadjára ezt a fiút! Túl fontos ahhoz. A végén még elpusztítja magát!

Zedd kis híján felrobbant.

- Használtad a csuklópántokon lévő Kegyelem szimbólumokat?! A francba is, Richard, fogalmad sincs róla, miket művelsz! Mikor ilyesmit csinálsz, a Fátyollal játszadozol!

Richard, akinek a figyelme egészen másutt volt, csettintett az ujjával, és a pad alatt felrakott vastag tűzifa felé intett. Ujjjaival türelmetlen kérő mozdulatokat tett. Zedd dühös arccal nyomott a kezébe egy vastag ágdarabot. Richard kettétörte a fát a térdén, közben folyton az ablakot leste.

A következő villám fényénél Kahlan meglátta egy tyúk körvonalait az ablakpárkányon a durva szövetfüggöny másik oldalán. A villám fényében az árnyék az ablak másik sarkába surrant.

Richard elhajította a fadarabot.

A begyén találta telibe a tyúkot. Az állat riadt kárálással, csapkodó szárnyakkal lezuhant az ablakból a sikátorba.

- Richard - rángatta meg Kahlan a fekete ing ujját. - Miért csináltad ezt? Az a tyúk ott nem zavart senkit. A szerencsétlen jószág csak megpróbált elbújni az eső elől!

Úgy látszott, Richard ezt sem hallja. Ann felé fordult.

- Te is az Óvilágban éltél, mint ő. Mit tudsz az Álomjáróról?

- Hát, azt hiszem, tudok egy keveset - hebegte Ann meglepetten.

- Tudod, hogy Jagang képes behatolni egy ember elméjébe, besurran a gondolatai közé, és ott megtelepszik, anélkül, hogy az áldozata tudna róla?

- Persze. - Ann szinte sértődöttnek látszott, hogy ilyen egyszerű dolgot ne tudna arról az ellenségéről, akivel háborúban áll. - De te, és azok, akik hozzád kötődnek, védettek vagytok. Az Álomjáró nem tud behatolni annak az elméjébe, aki felesküdt a Rahl Nagyúrra. Nem tudjuk, mi ennek az oka, csak azt, hogy így van.

Richard bólintott.

- Alric. Ő az oka.

Zedd értetlenkedve pislogott.

- Kicsoda?

- Alric Rahl, az egyik ősöm. Olvastam róla, hogy az Álomjárók emberi fegyverek voltak, amiket háromezer éve fejlesztettek ki, a Nagy Háború alatt. Alric Rahl létrehozott egy varázslatot - a Kötést -, hogy megvédje tőlük az embereit, és mindenkit, aki felesküdt rá. A Kötés ereje nemzedékről nemzedékre tovább öröklődik minden egyes Rahlban, aki a Tehetséggel születik.

Zedd nyitotta a száját, hogy kérdezzen valamit, de Richard addigra már Annhoz fordult.

- Jagang megszállta egy varázsló elméjét, és elküldte őt, hogy megölesse Kahlant és engem. Orgyilkosnak használta őt.

- Egy varázslót? - ráncolta össze a homlokát Ann. - Kicsodát? Melyik varázslót?

- Marlin Picardot - felelte Kahlan.

- Marlint! - Ann sóhajtott, és megcsóválta a fejét. - Szegény fiú! Mi történt vele?

- Az Inkvizítor Anya megölte - vágta rá Cara habozás nélkül. - Ő igazi nővérünk az Agielben.

Ann összefonta a kezeit az ölében, és Kahlanhoz fordult.

- Na, de hogyan jöttetek rá egyáltalán, hogy...?

- Úgy gondoljuk, megint meg fog próbálni valami hasonlót - vágott közbe Richard újból magára vonva Ann figyelmét. - De vajon képes az Álomjáró behatolni az elméjébe valaminek... valaminek, ami nem ember?

Ann több türelemmel fontolgatta a kérdést, mint amennyit az Kahlan szerint megérdemelt.

- Nem, nem hiszem.

- Nem hiszed? - Richard oldalra hajtotta a fejét. - Találgatsz, vagy meg vagy győződve róla? Ez nagyon fontos! Kérlek, ne találgass!

Ann hosszan nézett szótlánul Richard szemébe, aztán megrázta a fejét.

- Nem. Nem képes rá.

- Ann-nak igaza van - csatlakozott Zedd is. - Eleget tudok róla, hogy mire képes és mire nem az Álomjáró. A behatoláshoz lélekre van szükség. Olyan lélekre, amilyen neki is van. Egyébként nem működik a dolog. Éppúgy, ahogy nem tudsz behatolni egy szikla agyába, hogy kitalázd, hogyan gondolkodik.

Richard mutatójával az alsó ajkát simogatta.

- Hát akkor nem Jagang - motyogta magában.

Zedd elkeseredetten forgatta a szemeit.

- Micsoda nem Jagang?

Kahlan felsóhajtott. Richard gondolatmenetét követni néha olyan hiábavaló próbálkozás volt, mint kanállal összeszedni egy hangyabolyt.

6. FEJEZET

Ahelyett, hogy megválaszolta volna Zedd kérdését, Richard látszólag már megint messze járt egy egészen más úton.

- A Harmóniák. Elintéztétek az ügyüket? Úgy tudom, egyszerű dolog. Elintéztétek?

- Egyszerű dolog? - Zedd arca bíborban játszott a fehér hajfelhő keretében. - Ezt meg ki mondta neked?

Richard láthatóan meglepődött a kérdésem.

- Olvastam. Tehát elintéztétek?

- Úgy döntöttünk, nincs itt semmi „elintézni” való - mondta Ann, és hangjában bosszankodás csengett.

- Úgy van - mordult fel Zedd. - Hogy érted, hogy „egyszerű dolog”?

- Kolo azt írja, először megijedtek, de amikor megvizsgálták a dolgot, rájöttek, hogy a Harmóniák egyszerű fegyverek, és könnyű felülkerekedni rajtuk. - Richard a magasba emelte a kezeit. - Honnan tudjátok, hogy nincs semmi „elintézni” való? Biztosak vagytok benne?

- Kolo? A francba is, Richard, miről beszélsz már megint? Ki az a Kolo?

Richard felemelte az ujját, mintha türelemre akarná inteni Zeddet. Aztán felállt, és az ablakhoz lépdelt. Félrehúzta a függönyt. A tyúk nem volt ott. Mialatt ő lábujjhegyen próbált kihajolni, hogy minél messzebb lásson, Kahlan válaszolt helyette Zeddnek.

- Richard talált egy naplót a Toronyban. A napló ó-d'harai nyelven íródott. Richard, és az egyik Mord-Sith, Berdine, aki tud egy kicsit a holt ó-d'harai nyelven, keményen dolgoztak rajta, hogy lefordítsák a napló egy részét.

A férfi, aki a naplót írta, egy varázsló volt a Toronyból a Nagy háború idejéből, de a nevét nem tudják, ezért Kolónak nevezik, ami ó-d'harai nyelven „erős tanácsadó”-t jelent. A napló már eddig is felbecsülhetetlen értékűnek bizonyult.

Zedd gyanakvó pillantást vetett Richard felé. Aztán Kahlanhoz fordult, de a gyanakvás a hangjába is belopózott.

- És mondd csak, egészen pontosan hol találta Richard azt a naplót?

Richard fel-alá kezdett sétálgatni, ujjaiával a homlokát masszírozva a nagy összpontosításban. Zedd a szemével sürgette Kahlan választát.

- A Sliph szobájában, a nagy torony aljában.

- A nagy torony aljában. - Ahogy Zedd Kahlan szavait megismételte, az úgy hangzott, mint valami vádbeszéd. Újra Richardra pillantott. - Ne mondd nekem, hogy arra a szobára gondolsz, ami pecséttel volt lezárva!

- Az az! Mikor Richard az Újvilág és az Óvilág közötti tornyokat lerombolta, hogy vissza tudjon jönni ide, arról a szobáról is lerobbant a pecsét. Ott találta meg a naplót, Kolo csontjait, és a Sliphet.

Richard a nagyapjához lépett.

- Zedd, majd később beszélünk erről is. Most azt szeretném tudni, miből gondolod, hogy a Harmóniák nincsenek itt.

Kahlan homlokráncolva nézett Richardra.

- Itt? Mit jelent az, hogy itt?

- Itt, a mi világunkban. Zedd, honnan tudod?

Zedd ujjával Richard üres helyére mutatott a Kegyelem szimbóluma körül ülők körében.

- Ül le, Richard. Ideges leszek tőle, ahogy itt mászkálsz fel- alá, mint egy kutya, amelyik ki szeretne menni.

Amíg Richard még egyszer ellenőrizte az ablakot, mielőtt leült volna, Kahlan megkérdezte Zeddét.

- Mik azok a Harmóniák?

- Ó - felelte Zedd vállat vonva - csak afféle bosszantó teremtmények, de...

- Bosszantóak! - csapott a homlokára Ann elképedve. - Talán katasztrofálisak!

- És én hívtam elő őket? - kérdezte Kahlan, és hangjába aggodalom költözött. Ő mondta ki a Három Harmónia nevét, hogy teljessé tegye a varázslatot, ami megmentette Richard életét. Akkor nem tudta, mit jelentenek azok a szavak, de azt tudta, hogy ha nem mondta volna ki őket, Richard egy-két lélegzetvételen belül meghalt volna. Zedd egy legyintéssel igyekezett elűzni Kahlan aggodalmát.

- Nem, nem. Ahogy Ann megjegyezte, okozhatnak némi gondot, de...

Richard felhúzta a térdein a nadrágszárát, mielőtt maga alá hajtogatta a lábait.

- Zedd, kérlek, válaszolj a kérdésekre. Honnan tudod, hogy nincsenek itt?

- Mert a Harmóniák egy hármass varázslat termékei. Többek között ezért is vannak hárman: Reechani, Sentrosi, Vasi.

Kahlan kis híján talpra ugrott.

- Azt hittem, nem szabad hangosan kimondani a nevüket!

- Neked nem. Egy átlagos ember minden kockázat nélkül kimondhatja őket. Én mondhatom hangosan, anélkül, hogy előhívnám őket. Ann is és Richard is. De a hozzád hasonló rendkívül ritka emberek nem.

- Miért pont én nem?

Mert a te mágiád elég erős hozzá, hogy megidézze őket egy másik személy érdekében. A Tehetség nélkül viszont, ami a Fátylat óvja, a Harmóniák a mágiád hullámain átjuthatnak ebbe a világba. A Három Harmónia nevét ezért elvileg titkolni kell.

- Akkor megidézhettem őket erre a világra!

- Jaj, drága szellemek! - suttogta Richard, és arcából kifutott a vér. - Itt lehetnek.

- Nem, nem. Számos óvintézkedés történt ez ellen, és a megidézésük különleges, és pontosan teljesítendő feltételekhez kötött. - Zedd felemelt ujjával megelőzte Richard kérdését, még mielőtt az elhangozhatott volna. -

Sok egyéb dolog között, Kahlannak például a harmadik feleségének kellene lennie.

Zedd leereszkedő vigyort küldött Richard felé.

- Kielégítő a válasz, Olvastam-egy-könyvben úr?

Richard nagyot fűjt.

- Jól van. - Újra mélyet sóhajtott, és a szín visszatért az arcába. - Jól van. Kahlan csak a második feleségem.

- Micsoda?! - Zedd olyan lendülettel kapta égnek a karjait, hogy kis híján hanyatt esett. Dühösen morgott, és lerángatta a felcsúszott mandzsettáit. - Mit értesz azon, hogy ő a második feleséged? Egész életedben ismertelek, Richard, és tudom, hogy Kahlanon kívül soha nem szerettél mást. A Teremtés szerelmére, miért vettél volna valaki mást feleségül?

Richard megköszöri a torkát, és fájdalmas pillantást váltott Kahlannal.

- Nézd, ez egy hosszú történet, de a lényege az, hogy ahhoz, hogy bejuthassak a Szelek Templomába, és megállíthassam a pestisjárványt, el kellett vennem Nadine-t feleségül. Ezért Kahlan a második feleségem.

- Nadine-t! - Zedd eltátott szájával vakargatta arcán a borostáját. - Nadine Brightont? Azt a Nadine-t?

- Igen. - Richard a port piszkálta a lába előtt. - Nadine röviddel a szertartás után... meghalt.

Zedd halkán fűttengett egyet.

- Nadine kedves lány volt. Gyógyítónak készült. Szegény gyerek. A szülei vigasztalhatatlanok lesznek.

- Igen, a szegény gyerek - mormogta Kahlan az orra alatt.

Nadine eltökélt szándéka volt, hogy Richardot megszerzi magának, és nem sok gátlása volt, ami ebben akadályozhatta volna. Richard számtalanszor nyíltan és egyértelműen megmondta Nadine-nek, hogy köztük semmi nem volt, és soha nem is lehet, és hogy azt szeretné, ha Nadine elmenne a közeléből, amilyen hamar csak lehet. Kahlan elkeseredésére Nadine ilyenkor csak mosolygott, és azt mondta: „Ahogy csak akarod, Richard” és folytatta a cselszövéseit.

Bár Kahlan soha nem kívánt volna Nadine-nek semmi komoly bajt, különösen nem olyan szörnyű véget, ami elérte, mégsem tudott sajnálatot tettetni az iránt az „intrikus szajha” iránt, ahogy Cara nevezte.

- Mitől lett vörös az arcod? - kérdezte Zedd.

Kahlan felnézett, és látta, hogy Zedd is és Ann is őt figyeli.

- Khm, szóval... - Kahlan gyorsan témát váltott. - Várjunk csak egy percet! Mikor kimondtam a Három Harmónia nevét, még nem voltam Richard felesége. Csak itt házasodtunk össze, a Sáremberek falujában. Látjátok, nem is voltam akkor a felesége!

- Így még jobb - jegyezte meg Ann. - Újabb akadály az előtt, hogy a Harmóniák elszabaduljanak.

Richard keze megkereste Kahlánét.

- Nos, hát lehet, hogy ez így nem egészen pontos. Mikor az eskü szavait elmondtuk, hogy eleget tegyünk a kívánságoknak, ami ahhoz kellett, hogy a Templomba bejuthassak, a szívünkben egymásnak tettünk esküt, ezért azt is lehet mondani, hogy házasok voltunk, mert elköteleztük magunkat egymásnak az esküvel.

A mágia, legalábbis a Szellemvilág mágijája néha ilyen kétértelmű módon is működhet.

Ann kényelmetlenül feszengett.

- Ez bizony igaz.

- De akárhogy számolgatod is, attól Kahlan mégis csak legfeljebb a második feleséged - nézte őket Zedd némi gyanakvással. - Ez a történet minden egyes alkalommal egyre komplikáltabbá válik, valahányszor egyikőtök kinyitja a száját. Hallanom kell az egészet.

- Egy részét elmondhatjuk, mielőtt elindulunk. Ha megérkeztek Aydindrilbe, lesz időnk rá, hogy elmeséljük az egészet. De most sajnos azonnal vissza kell mennünk a Sliph-fel.

- Minek ez a nagy sietség, fiam?

- Jagang semmit sem szeretne jobban, mint rátenni a kezét mindarra a veszélyes mágijára, ami a Varázslók Tornyában rejtőzik. Ha sikerülne neki, az végzetes lenne. Az lenne a legjobb, Zedd, ha te védelmeznéd a Varázslók Tornyát, de nem gondolod, hogy addig is több a semminél, ha Kahlan és én leszünk ott? Legalább ott voltunk akkor is, amikor Jagang Aydindrilbe küldte Marlant és Amelia Nővért.

- Ameliát! - Ann behunyta a szemét, és a halántékát masszírozta. - Amelia a Sötétség Nővére. Tudjátok, hol lehet most?

- Az Inkvizítor Anya őt is megölte - szólt közbe Cara az ajtóból.

Kahlan dühösen nézett a Mord-Sithre. Cara büszke nővéreként vigyorgott vissza rá.

Ann fél szemével Kahlanra hunyorgott.

- Nem kis teljesítmény! Egy, az Álomjáró által irányított varázsló, és most meg egy asszony, aki magának az Őrzőnek a sötét hatalmával rendelkezett.

- A kétségbeesés sarkallt, semmi egyéb - mondta Kahlan.

Zedd rövid, egyetértő kuncogást hallatott.

- A kétségbeesésben néha erős mágia rejtőzhet.

- Olyasmi volt, mint amikor kimondtam a Három Harmónia nevét - magyarázkodott Kahlan. - Azt is a kétségbeesés sarkallta, hogy megmentsem Richard életét. De tényleg, mik azok a Harmóniák? Mitől aggódtok annyira?

- Ha nem a megfelelő személy mondja ki a nevüket azzal a szándékkal, hogy valakit megóvjon a határvonal átlépésétől - itt Zedd megérintette a Kegyelem rajzán azt a vonalat, ami a halottak világának határát jelképezte -, akkor szerencsétlen véletlen által, vagy szándékosan áthívhatja őket az élők világába, ahol elvégezhetik azt a feladatot, amiért létrehozták őket: a mágia megsemmisítését.

- Egyszerűen felszívják a mágiát - szólt közbe Ann -, ahogy a kiszáradt föld issza be a nyári záport. Ők egyfajta létezők, de nem élők. Nincs lelkük.

Zedd arcán a ráncok kemény, szigorú vonalakba rendeződtek, ahogy rábólintott.

- A Harmóniák az alvilág másik oldaláról megidézett lények. Képesek semlegesíteni a mágiát ezen az oldalon.

- Úgy érted, hogy megkeresik és elpusztítják azokat, akik mágiával rendelkeznek? - kérdezte Kahlan. - Mint ahogy a Férlények tették? Halálos az érintésük?

- Nem - felelte Ann. - Képesek ölni, és ölnek is, de pusztán azzal, hogy ebben a világban vannak, idővel legyengítik és eltüntetik a mágiát. Végső fokon minden és mindenki el fog pusztulni, akiknek vagy amiknek a léte a mágiától függ. Először a leggyengébbek, de végül a legerősebbek is.

- Értsétek meg - vetette közbe figyelmeztetőleg Zedd - hogy nem sokat tudunk róluk. Fegyverek voltak ők a Nagy Háborúban, olyan varázslók teremtményei, akiknek a hatalmát fel sem tudom fogni. A Tehetség már nem olyan többé, mint régen.

- Ha a Harmóniák valahogy átjuthatnának ebbe a világba, és véget vetnének a mágiának - vetette fel Richard -, azok, akiknek a birtokában van a Tehetség, egyszerűen nem tudnák használni többé? Például a Sáremberek nem tudnának többé kapcsolatba lépni az őseik szellemével? A mágikus teremtmények kihalnának, és ennyi lenne az egész? Csak közönséges emberek, állatok é növények maradnának? Mint Nyugatföldön, ahol felnőttem, ahol nem volt mágia?

Kahlan érezte, hogy a mennydörgések hatására finoman remeg a talaj. Az eső egyhangúan dobolt. A tűzhelyen a lángok finom sziszegéssel adták tudtára becsepegő folyékony ellenségüknek a nemtetszésüket.

- Erre nem tudunk válaszolni, fiam. Nem volt még olyan példa, amire hivatkozhatnánk. A világ túl bonyolult ahhoz, hogy egészen megérthessük. Csak a Teremtő látja át, hogyan működnek együtt a dolgok.

A tűz fénye éles, szögletes árnyékokat rajzolt Zedd arcára, miközben komor határozottsággal folytatta.

- De attól félek, annál sokkal rosszabbul alakulnának a dolgok, mint ahogy elképzelted.

- Rosszabbul? Hogyan?

Zedd körülményesen eligazgatta a köpenye ráncait a combján, és csak azután válaszolt.

- Innen nyugatra, a Nareef-völgy feletti felföldeken fakadnak az a patakok, amelyek a Dammar folyót táplálják, és végül a Drun folyóba ömlenek Ezek a patakok mérgező anyagokat oldanak ki a felföldek talajából.

A felföldek kietlen pusztaságok, itt-ott olyan állatok kifehéredett csontjaival, amelyek túl sokáig tartózkodtak errefelé, és túl sok mérgezett vizet ittak. Széljárta, elhagyatott, halálos vidék ez.

Zedd széttárta a karját, hogy érzékeltesse a hatalmas méreteket.

Ezernyi kicsi csermely, patak és zúgó vize fut össze a környező hegyoldalokról egy sekély, mocsaras tóba,

mielőtt folytatná útját a lenti völgybe. Itt nagy tömegben nő a paka növény, különösen a mocsár déli részén, ahonnan a víz lefolyik. A paka nem csak elviseli a mérgező anyagokat, hanem egyenesen azokkal táplálkozik. A paka leveleit csak egyfajta molylepkének a hernyója eszi, amelyik a növény húsos szára köré szövi a gubóját is.

A Nareef-völgy felett, közvetlenül a mérgező vízű felföldi mocsár alatti sziklákon fészkelnek a warf madarak. Ők azon kevés állatfaj közé tartoznak, akik ezen a kihalt területen is megélnek. Egyik kedvenc eledelük a paka növény bogyója. A mérgezett vizet nem isszák.

- Akkor a bogyó nem mérgező? - kérdezte Richard.

- Nem. A Teremtés egyik csodája, hogy a paka nagyon jól nő a vizet szennyező anyagokon, de a bogyó, amit terem, semmit nem tartalmaz a mérgekből, és a lefolyó víz, amit a paka megtisztít, ártalmatlan és egészséges.

Itt, a felföldeken él az áldozómoly is. A moly röpte ellenállhatatlan a warf madár számára, ami egyébként főleg csak a paka növény bogyóit fogyasztja. Mivel az áldozómoly itt él, a warf madáron kívül alig van ragadozó, ami fogyasztaná.

Na most, tudjátok, a paka növény önmagában képtelen szaporodni. Talán a vízben található mérgek miatt a magjának a külső burka kökemény, és nem nyílik fel, vagyis a növény nem tud kikelni belőle.

Ezt a problémát csak a mágia tudja megoldani.

Zedd szemei összeszűkültek, karjait széttárta, ujjait a meseszövéis ütemére mozgatta. Kahlannak eszébe jutott, amikor tágra nyitott szemű gyermekként hallgatta legelőször az áldozómoly történetét egy varázsló térdén ülve a Varázslók Tornyában.

- Az áldozómolynak van ilyen mágiája, a szárnyain a hímporában. Mikor a warf madár megeszi az áldozómolylt és a paka növény bogyóját, a moly szárnyán lévő mágikus por a madár begyében feltöri az apró magok héját. A warf madár ürüléke így elhinti a paka növény magját, és az áldozómoly különleges mágiája következtében a pakahajtások kinőnek.

És a paka nevű növény levelein élnek és erősödnek az áldozómoly hernyói, mielőtt megszövik a gubóikat, amiből a lepke kikel.

- Tehát - vont le a következtetést Richard -, ha a mágia eltűnik, akkor... mit is akarsz ezzel mondani? Hogy még az ilyen apró teremtmények, mint a moly, is elvesztik a mágiájukat, és a paka növény ki fog halni, és akkor a warf madarak éhen pusztulnak, és az áldozómoly hernyója számára nem lesz pakalevél, amit megegyen, és a moly is ki fog halni?

- Gondolkozz - suttogta az öreg varázsló -, mi más fog még történni?

- Nos, egyrészt, ha a régi paka növények kihalnak, logikus, hogy a Nareef-völgybe lefolyó víz mérgezett lesz.

- Úgy van, fiam. A víz mérgező lesz a lent élő állatok számára. A szarvasok elpusztulnak. A mosómedvék, a sülők, a mezei pockok, a baglyok, az énekesmadarak. És persze valamennyi dögevő: a farkasok, a prérikuttyák, a keselyűk. Mind elpusztulnak. - Zedd előre hajolt, felemelve a mutatóujját. - Még a férgek is.

Richard bólintott.

- A völgyben legeltetett csordák többsége is meg fog mérgeződni előbb-utóbb. A termőföldek jó részét is megfertőzi a Dammar vize. A Nareef-völgyben élő emberek és állatok számára ez végzetes lenne.

- Gondold végig, mi történik, ha az állatok húsát eladják - magyarázta Ann -, mielőtt még kiderülne, hogy mérgezett.

- Vagy a gabonát - tette hozzá Kahlan.

Zedd előre hajolt.

- És gondolkozz, mi mást is jelenthet ez még.

Richard körbenézett a többiekben.

A Dammar a Drunba ömlik. Ha a Dammar mérgezett, a Drun is az lesz. És minden beszennyeződik onnan lefelé, folyásirányban.

Zedd rábólintott.

- És az alsó folyásnál kerül el Toscla földje. A Nareef völgye olyan Tosclához képest, mint bolha a kutyán. Toscla óriási mennyiségű gabonát és zöltséget termel, ami rengeteg embernek ad táplálékot a Középföldön. A kereskedők óriási szekérkaravánokkal hordják az élelmet északra.

Rég volt már, amikor Zedd a Középföldön élt. Toscla régi elnevezése volt annak a területnek. Az ország messze

délnyugatra feküdt, a Vadvidék, mint hatalmas tenger választotta el a Középföld többi részétől. Az uralkodó nép azon a területen -, akik most anderitáknak nevezték magukat -, többször megváltoztatta az elnevezésüket, és vele az országuk nevét is. Ahogy Zedd tudta, Tosclából először Vengren lett, aztán Vendice, majd Turslan, jelenleg pedig Anderia.

- A mérgezett gabonát vagy eladnák, mielőtt rájönnének, hogy mérgezett, és ezzel számtalan gyanútlan embert mérgeznének meg - folytatta a mondandóját Zedd -, vagy Toscla népe idejében észrevenné, és akkor nem tudná eladni a termését. Az állataik hamarosan elpusztulnának. A parti vizekből kifogható halakat ugyancsak valószínűleg megmérgezné a Drun vize, ahol a tengerbe ömlik. A mérge a tengerparti talajokba is beszivároghat, még több termést tehet tönkre, és eltemetheti a jövő reményeit.

Toscla népe éhezni fog, ha az állataik és a halaik elpusztulnak, és nem lesz gabonájuk sem. Más országok népei, akik a tosclai gabonára számítottak, szintén nehéz időket fognak átélni, mert ennivalójuk sem lesz, és a termékeiket sem fogják tudni eladni, mert a tosclaiak nem veszik meg. A kereskedelem hanyatlása és az élelemhiány miatt felszökő árak folytán az egész Középföldön éhezni fognak a családok. Az élelem hiánya nyugtalanságot és forrongásokat fog kelteni. Az éhínség terjedni fog. Az embereken pánik lehet úrrá. Menekülni fognak a még meg nem fertőzött földekre, ahol azonban már mások is élnek. A nyugtalanságból, a pánikból háború törhet ki. A kétségbeesés csak szítja a lángokat. A rend széthullik az emberek világában.

- Te most csak találgatsz - mondta Richard -, nem pedig megjósolod a teljes zűrzavart. Ha a mágia eltűnik, annak csak nem lesznek ilyen súlyos következményei?

Zedd vállat vont.

- Ilyesmi még sohasem történt meg, úgyhogy jóslgatni nehéz. Elképzelhető, hogy a Dammar és a Drun vize annyira felhígítja a mérgeket, hogy csak néhány helyi problémát okoz a mérgezés, és nem keletkeznek komoly károk. Lehet, hogy amikor a Drun eléri a tengert, az a rengeteg víz teljesen ártalmatlanná tenné a mérgeket, és a halászat gond nélkül folytathatna tovább. Lehet, hogy a vége csak elhanyagolható kényelmetlenség lenne.

A homályos megvilágításban Zedd haja fehér lángokra emlékeztette Kahlant. Zedd fél szemmel az unokájára hunyorgott.

- Ugyanakkor - suttogta -, ha az áldozómoly mágiája megsemmisül, amennyire tudjuk, az akár olyan események láncolatát is elindíthatja, ami végül az életnek a teljes megsemmisüléséhez vezethet abban a formájában, ahogy mi ismerjük.

Richard a kezével megtörölte az arcát, közben eltűnődött rajta, hogy egy ilyen katasztrófa hogyan futna végig a Középföldön.

Zedd felvonta a szemöldökét.

- Kezded már kapiskálni, mire gondolkodok? - Hagyta, hogy a kényelmetlen csend elég hosszúvá nyúljon, mielőtt hozzátette. - És ez csak egyetlen kicsi mágia. Számtalan egyéb példát is felhozhatnék.

- A Harmóniák a halottak világából származnak. Az ilyen következmény nyilván megfelelne a céljaiknak - motyogta Richard, miközben mindkét kezével beletúrt a hajába. - Azt jelentené ez, hogy ha a mágia kialszik, és a leggyengébb tűnik el először, az áldozómoly mágiája lenne az első?

- De hát ki tudja, mennyire erős az áldozómoly mágiája? - tárta szét a kezeit Zedd. - Nem lehet megmondani. Lehet az első is, ami eltűnik, lehet az utolsó is.

- És mi lenne Kahlannal? Ő is elvesztené az erejét? Ez az ő fegyvere! Szüksége van rá!

Richard volt az első ember, aki elfogadta Kahlant olyannak, amilyen, aki szerette őt az inkvizítori erejével együtt, mindenestül. Tulajdonképpen ez volt Kahlan mágiájának fel nem ismert titka, az ok, amiért Richard biztonságban volt ennek a mágiának a halálos hatalmától. Ezért tudták szerelmüket fizikailag is beteljesíteni anélkül, hogy Kahlan ereje elpusztította volna Richardot.

Zedd szemöldöke felszaladt a homlokára.

- A fenébe is, Richard, hát semmire sem figyelsz? Persze, hogy elvesztené az erejét! Hiszen mágikus. Minden mágia eltűnne. Az övé, a tiéd, az enyém. De amíg Kahlan és te egyszerűen csak elvesztenétek a mágiákat, a világ meghalna körülöttetek.

Richard ujjával rajzolgatott a porba.

- Én nem tudom, hogyan kell használnom a Tehetségemet, ezért számomra az elvesztése nem túl sokat jelentene, de másoknak nagyon fontos lehet, ha elveszítik. Nem hagyhatjuk, hogy ez megtörténjen.

- Szerencsére nem történhet meg - rángatta meg a mandzsettáit Zedd nyomatékkal. - Ez az egész csak egy

mi-lenne-ha játék, amivel elűtjük az időt egy esős délutánon.

Richard az álla alá húzta a térdét, és átfogta a karjaival. Úgy látszott, mintha visszasüllyedne gondolatai távoli, néma világába.

- Zeddnek igaza van - mondta Ann. - Ez az egész csak találgatás. A Harmóniák nem szabadultak el. Most Jagang dolga az, ami számít.

- Ha a mágiának vége lenne - kérdezte Kahlan - Jagang nem veszítené el az álomjáró képességét?

- Persze, hogy elveszítené - felelte Ann - de nincs okunk azt feltételezni, hogy...

- Ha a Harmóniák rászabadulnának a mi világunkra - vágott közbe Richard - hogyan fékeznétek meg őket? Állítólag egyszerű dolog. Hogyan csinálnátok?

Ann és Zedd összenézett.

Mielőtt bármelyikük válaszolhatott volna, Richard az ablak felé fordult. Felpattant, és három nagy lépéssel az ablaknál termett. Félrerántotta a függönyt, és kinézett. A szélrohamok az arcába vágták a szakadó esőt, amint kihajolva jobbra-balra körbetekintett. Villámok szabdalták a sötét délutáni égboltot csattogó mennydörgéstől kísérve.

Zedd odahajolt Kahlanhoz.

- Van valami elképzelésed róla, mi járhat ennek a kölyöknek a fejében?

Kahlan nyelvével megnedvesítette a szája szélét.

- Azt hiszem, van egy halvány gyanúm, de nem hinnéd el, ha elmondanám.

Richard félrebillentett fejjel hallgatózott. Kahlan feszülten figyelt a csendben, hátha ő is hall valami furcsát, nem oda illőt.

A távolból meghallotta egy halálra rémült gyerek sikoltását. Richard az ajtó felé ugrott.

- Mindenki itt várjon!

Egy emberként tódultak utána.

7. FEJEZET

Zedd, Ann, Cara és Kahlan a sárban gázolva, bukdácsolva futottak az agyagfalú épületek közötti kanyargós síkátorokban száguldó Richard után. Kahlan csak hunyorogva látott valamit is a lezúduló esőben. A rázuhogó víz olyan hideg volt, hogy szinte a lélegzete is elállt tőle.

Az eső sűrű függőnye mögül vadászok, mindenütt jelen lévő testőreik bukkantak elő, és futottak mellettük. Az elsuhanó házak többnyire egyszobás épületek voltak, legalább egy, de gyakran több közös fallal egymás mellé építve. Együttesen egy látszatra minden tervszerűség nélküli bonyolult útvesztőt alkottak.

Kahlant meglepte a közvetlenül Richard mögött futó Ann elképesztően gyors, bicegő mozgása. Ann nem úgy nézett ki, mint aki futásra termett, mégis könnyedén tartott lépést mindnyájukkal. Zedd csontos karjai gyors, egyenletes ütemben lendültek a teste mellett. Cara hosszú lábaival Kahlan mellett ügetett. A vadászok minden erőlködéstől mentes, gazdaságos eleganciával mozogtak. Richard a mögötte lebegő arany köpenyében félelmetes látvány volt. A vékony, inas vadászokhoz hasonlítva olyan volt, mint egy emberi hegy, ami lavinaként zúdul keresztül a keskeny utcákon.

Richard rövid ideig azt a kanyargós sikátort követte, amelyiken Zeddék szállása volt, aztán az első sarkon jobbra kanyarodott. Két barna és egy fekete kecske kíváncsian bámulta a rohanó embereket, ahogy felkeltették a tyúkok számára repcével bevetett kicsiny udvarokban bókászó néhány gyerek figyelmét is. Asszonyok nézték őket cserepes virágokkal körülrakott ajtóikból.

A következő sarkon Richard levágott balra. A futva közeledő csapat láttán egy fiatalasszony egy alacsony tetős ház ajtajában karjába kapta síró gyermekét. A kisfiú fejét a vállához szorítva az asszony az ajtóhoz hátrált és odasimult, hogy kitérjen a feléje tartó kalamajka elől. Közben a hangosan jajgató fiút próbálta lecsendesíteni.

Richard váratlanul, de kecses eleganciával torpant meg. A mögötte futók mindent igyekeztek megtenni, hogy belé ne ütközzenek. Az asszony szemei riadtan röpködtek az őt a saját háza ajtajában hirtelen körülrajzó emberek arcán.

- *Mi az?* - kérdezte. - *Mit akartok tőlünk?*

Mielőtt a nő befejezte volna, Richard máris tudni akarta, mit mondott. Kahlan átküzdötte magát a csoport elejére. Az anya karjába bújó kisfiú testén vérgyöngyöket szivárgó, mély karcolásokat látott.

- *Hallottuk a fiadat sikoltozni.* - Kahlan gyengéd ujjakkal simogatta meg a torkaszakadtából ordító fiúcska fejét.
- *Azt gondoltuk, valami nagy baja van. Aggódtunk a fiadért. Segíteni jöttünk.*

Az asszony megkönnyebbülten tette le a fiát maga elé a földre. Mellé guggolt, és egy véres, nedves ronggyal törölgetni kezdte a sebeit, miközben megnyugtatóan gügyögött neki, hogy lecsillapítsa.

Körülnézett a hirtelen összeverődött tömegen.

- *Ungi jól van. Köszönöm a figyelmességet, de épp csak úgy viselkedett, ahogy a fiúk szoktak. A fiúk gyakran keverednek galibába.*

Kahlan lefordította a többieknek, amit az asszony mondott.

- Mi karmolásza így össze? - kérdezte Richard.

- *Ka chenota* - válaszolt az asszony, amikor Kahlan tolmácsolta neki Richard kérdését.

- Egy tyúk - állapította meg Richard, még mielőtt Kahlannak alkalma nyílt volna a fordításra. Nyilvánvalóan megjegyezte már, hogy a „*chenota*” tyúkot jelent a Sáremberek nyelvén. - Egy tyúk támadta meg a fiadat? *Ka chenota?*

Az asszony meglepetten pislogott, mikor Kahlan lefordította a kérdést. Cinikus nevetése furán csengett az eső monoton dobolásában.

- *Megtámadta? Egy tyúk?* - Gúnyosan legyintett, mint aki nem is hiszi, hogy Richard egy pillanatig is komolyan gondolta a kérdését. - *Ungi azt képzei magáról, hogy nagy vadász. Kergelészni szokta a tyúkokat. Most sikerült neki egyet sarokba szorítani, az megrémült, és menekülés közben összekarmolta.*

Richard leguggolt a fiú elé, és barátságosan összeborzolta aj gyerek csuromvizes haját.

- Tyúkokat kergelésztél? *Ka chenota?* Incelelegtél velük? Igazából nem ez történt, ugye?

Kahlan, ahelyett, hogy Richard kérdését tolmácsolta volna, lekuporodott melljük.

- Richard, mi ez az egész?

Richard megnyugtatóan a fiú hátára tette a kezét, miközben az anya a gyerek mellkasáról törölte le egy lecsorgó apró vérpatakat.

- Nézd csak meg a karmolásokat - suttozta. - A legtöbb a gyerek nyaka körül van.

Kahlan ingerülten felsóhajtott.

- Nyilván megpróbálta felvenni a tyúkot és magához szorította. A halálra rémült állat meg csak megpróbált kiszabadulni.

Richard vonakodva beismerte, lehetséges, hogy így történt.

- Hát ez nem egy nagy katasztrófa - jelentette ki Zedd teljes magasságában fölējük tornyosulva. - Hadd gyógyítsam meg a gyereket, aztán bemehetünk erről a nyavalyás esőről és ehetünk valamit. És még van egy jó csomó kérdeznivalóm.

Richard, még mindig a gyerek mellett guggolva ujjával csendre intette Zeddét. Aztán kérően Kahlan szemébe nézett.

- Kérdezd meg tőle, légy szíves!

- Mondd meg, miért - makacskodott Kahlan. - Arról van szó, amit a Madarak Atyja mondott? Az jár az eszedben? Richard, az öreg sokat ivott.

- Nézz át a vállam fölött.

Kahlan erőltette a szemeit a zuhogó eső vízcsíkjain át. A keskeny sikátor túloldalán, az egyik fűtető csepegő sarka alatt egy tyúk tollázkodott. Egyike a cirmos tollú sziklatyúk fajtából valóknak, akár csak a Sáremberek legtöbb tyúkjá.

Kahlan csuromvizes volt, fázott, és nyomorultul érezte magát. Kezdte elvesztetni a türelmét, és kihívóan állta Richard várakozó tekintetét.

- Egy tyúk, amelyik elbújik az eső elől. Ezt akartad mutatni nekem?

- Tudom, hogy azt hiszed...

- Richard - morogta Kahlan fogcsikorgatva - figyelj rám!

Elhallgatott. Nem akart pont Richarddal összeveszni. Azt erősgette magának, hogy Richard egyszerűen az ő biztonsága miatt aggódik. De ez fölösleges aggodalom. Kahlan nagy lélegzetet vett. Megmarkolta Richard vállát és hüvelykjével megmasszírozta.

- Egyszerűen rossz kedvedben vagy, mert Juni meghalt ma. Én is rossz hangulatban vagyok. De ez még nem jelenti azt, hogy a halála baljós jel lenne. Lehet, hogy egyszerűen a futás okozta megerőltetéstől halt meg. Hallottam már, hogy ilyesmi megtörtént fiatal emberekkel. Tudomásul kell vened, hogy néha az emberek meghalnak, és sohasem tudjuk meg, hogy miért.

Richard felpillantott a többiekre. Zedd és Ann azzal foglalták el magukat, hogy Ungi gyermeki izmait csodálták, hogy kimaradjanak abból, ami gyanúsán kezdett hasonlítani fiatal szerelmesek veszekedésére. Cara a közelben állt, és módszeresen vizslatta a sikátorok sötétjét. Az egyik vadász megengedte Unginak, hogy megérintse a lándzsája hegyét, hogy elvonja a gyerek figyelmét, amíg anyja ellátta a sebeit.

Richardnak sem volt kedve veszekedni. Kisimította nedves haját a homlokából.

- Azt hiszem, ugyanaz a tyúk az, amelyiket elkergettem - suttogta végül. - Amelyiket eltaláltam a fadarabbal az ablakban.

Kahlan hangosat sóhajtott elkeseredésében.

- Richard, a Sáremberek legtöbb tyúkjá így néz ki. - Újra a szemközti tető sarka felé pillantott. - Amellett már el is ment.

Richard hátrapillantott a válla fölött, hogy ő is megnézzze. Tekintete végigsöpört a sikátoron.

- Kérdezd meg a fiút, hogy incselkedett-e a tyúkkal. Hogy kergette-e.

Mialatt Ungi anyja az ajtó feletti kis árnyékoló tető alatt a fia sebeit tisztogatta, ő is aggodalommal figyelte a mellette folyó vitát, bár egy szót sem értett belőle. Kahlan lenyalta az esőcseppeket az ajkáról. Ha ez ennyit jelent Richardnak, döntötte el magában, Mégis csak meg kell tennie, hogy megkérdezi Megérintette a kisfiú karját.

- *Ungi, tényleg kergetted a tyúkot? Megpróbáltad elkapni?*

A fiúcska még mindig könnyeit nyeldekelve megrázta a fejét. Felmutatott a tetőre.

- *Onnan ugrott rám. - A levegőt karmolászta. - Megtámadott.*

Anyja lehajolt, és a fiúcska fenekére paskolt.

- *Mondd meg az igazat ezeknek az embereknek. Te meg a barátaid egész nap a tyúkokat kergetitek.*

A kisfiú nagy, fekete szemeivel Richardra és Kahlanra pislogott. Mindketten mellette kuporogtak, odalént, az ő világában.

- *Én is nagy vadász leszek, mint az apám. Ő nagyon bátor vadász. Sebhelyeket visel, amit a vadállatok ejtettek rajta.*

Richard mosolygott a fordításon. Gyengéden megérintette az egyik karomnyomot.

- Itt neked is vadászsebhelyed lesz, mint a bátor apádnak. Szóval, akkor vadásztál a tyúkra, ahogy anyád mondja? Tényleg ez az igazság?

- *Éhes voltam. Jöttem hazafelé. A tyúk támadott meg - makacskodott a gyerek. Anyja feddően szólt rá. - Szóval... oda szoktak felülni. - Megint az ajtó feletti tetőre mutatott. - Lehet, hogy megijesztettem, ahogy futottam hazafelé, megcsúszott a vizes tetőn, és rám esett.*

Anyja kinyitotta az ajtót, és befelé terelgette Ungit.

- *Bocsássanak meg a fiamnak! Fiatal még, és folyton kitalál mindenfélét. Állandóan a tyúkokat hajkurássza. Ez nem az első eset, hogy megkarmolták. Egyszer egy kakas a sarkantyújával felhasította a vállát. Az képzeli be magának, hogy sasok.*

Ungi jó fiú, de fiú, és teli van mindenféle történetekkel. Ha szalamandrárt talál egy kő alatt, szalad haza, hogy megmutassa nekem, és azt mondja, hogy sárkányfészket talált. Azt akarja, hogy az apja jöjjön haza, és pusztítsa el őket, mielőtt megesznek minket.

Ezen Richard kivételével mindenki kuncogott. Ahogy az asszony meghajolt, és elfordult, hogy bemenjen a házba, Richard finoman megfogta a könyökét, és visszatartotta, amíg Kahlanhoz beszélt.

- Mondd meg az asszonynak, sajnálom, hogy a fia megsebesült. Nem Ungi hibája volt. Mondd meg neki.

Mondd meg, hogy sajnálom.

Kahlan összeráncolta szemöldökét Richard szavaira. Fordításkor egy kicsit megváltoztatta őket, mert nem akarta, hogy az anya félreértelmezze.

- *Sajnáljuk, hogy Ungi megsebesült. Reméljük, hamarosan rendbe jön. Ha nem, vagy ha valamelyik sérülés túl mély, szólj nekünk, és Zedd mágiával meggyógyítja a fiadat.*

Az anya bólintott, és mosollyal fejezte ki a háláját, mielőtt elkészönt tőlük, és besietett az ajtón. Kahlan véleménye szerint nem volt túl lelkes a gondolatra, hogy mágiával kezeljék a fiát.

Nézték, ahogy az ajtó becsukódik, és Kahlan megszorította Richard kezét.

- Rendszerben van így? Megnyugodtál, hogy nem arról van szó, amire gondolsz? Hogy ez csak egy semmiség volt?

Richard egy pillanatig az üres sikátorba bámult.

- Csak éppen azt hittem... - végül bűnbánó mosollyal megadta magát. - Csak aggódom a biztonságod miatt, ennyi az egész.

- Ha már úgyis mind csuromvizesek vagyunk - morgolódott Zedd -, akár át is mehetünk, hogy megnézzük Juni holttestét. Biztos, hogy nem fogok itt ácsorogni az esőben, ha itt most elkezdtek nekem csókolózni!

Zedd intett Richardnak, hogy vezesse őket, és tudtára adta, hogy gyorsan szeretné letudni a dolgot. Amint Richard nekiindult, Zedd karon fogta Kahlant, és hagyta, hogy mindenki előre menjen. Visszatartotta Kahlant, miközben a sarat taposták, hogy a többiek hallótávolságon kívülre kerüljenek.

Átkarolta Kahlan vállát, és közel hajolt hozzá, bár Kahlan biztos volt benne, hogy a zuhogó eső harsogásától úgysem hallaná meg senki a hangjukat.

- Most pedig, kedvesem, tudni akarom, mi az, amiről azt gondolod, hogy úgysem hinném el.

Szeme sarkából rápillantva Kahlan látta, hogy Zedd nagyon komolyan gondolja a kérdését. Úgy vélte, jobb lesz, ha megnyugtatja.

- Semmi az egész. Volt egy futó ötlete, de meggyőztem, hogy gondolkodjon értelmesen. Már túl van rajta.

Zedd összehúzott szemekkel pillantott Kahlanra. Az ilyen tekintet egy varázslótól nagyon idegesítő tud lenni.

- Tudom, hogy nem vagy elég ostoba hozzá, hogy ezt el is hidd. Akkor miből gondolod, hogy én az vagyok? Hm? Richard nem ásta el ezt a csontot. Most is rágódik rajta.

Kahlan megnézte, hol járnak a többiek. Még mindig egy jó pár lépéssel előttük. Bár elvileg Richard vezette a menetet, Cara, a mindig gondoskodó Cara most is Richard előtt járt.

Bár a szavakat nem hallhatta, látszott, hogy Ann fecsegéssel köti le Richard figyelmét. Bármennyit is bosszantották egymást, Ann és Zedd nagyon olajozottan tudott összedolgozni, ha szükség volt rá.

Zedd pálcikaujjai megszorultak Kahlan karján. Nem Richard volt az egyedüli, aki valamilyen csonton rágódott.

Kahlan nagyot sóhajtott, és kimondta.

- Attól tartok, Richard azt hiszi, hogy egy tyúkszörnyeteg szabadult ránk.

Kahlan orrát-száját befogta a bűz ellen, de levette a kezét az arcáról, amikor a kunyhóban dolgozó két asszony felnézett a munkájából. Mindketten rámosolyogtak az ajtóban topogó kis csoportra, akik úgy rázták le magukról a vizet, mintha épp egy folyóból kecmeregtek volna ki.

A két asszony Juni holttestén dolgozott, fekete-fehér sármintákkal díszítették fel. Már elkészültek a holttest csuklóira és bokáira kötött fűből font karkötőkkel, és bőrpántot kötöttek a fejére, amibe fűcsomókat tűzdeltek, úgy, ahogy azt a vadászok viselik álcázásul.

Juni egy vályogemelvényen feküdt kiterítve, egyiken a négy közül, ami a kunyhóban volt. Valamennyi emelvény oldalát rászáradt, sötét csorgásfoltok éktelenítették. A padlót bűzlő szalmaréteg borította. Amikor behoztak egy holttestet, és felrakták egy emelvényre, a szalmát mindig az emelvény oldalához rugdosták, hogy a lecsorgó nedveket beitassák vele.

A szalma szinte élőnek látszott a benne nyüzsgő férgekől. Mikor nem volt holttest a kunyhóban, az ajtót általában nyitva hagyták, hogy a tyúkok bejöhessenek, és felcsipegessék a férgeket, így próbálták megakadályozni a túlzott elszaporodásukat.

Az ajtótól jobbra volt a helyiség egyetlen ablaka. Mikor senki nem volt benn virrasztani a holttest mellett, az ablakra leeresztett szarvasbőr zárta ki a fényt, hogy a halott nyugodtan alhasson. Az asszonyok félrevonták a szarvasbőrt, és egy falba vert fapeczekre akasztották, hogy a gyászos kinti világosság beszűrődjön a szűk helyiségbe.

A holttestek előkészítését csak nappal végezték, hogy éjszaka ne zaklassák a túlvilágra induló lelket. A távozó lélek tisztelete alapvető eleme volt a Sáremberek spirituális életének: ezek a szellemek egy napon még segíthetnek élő vértestvéreiken, amikor a Gyűlésen előhívják őket.

Mindkét nő elég koros volt, és mosolyogtak, mintha derűs kedélyüket még az ilyen gyászos munka sötét felszíne sem tudná teljesen elrejteni. Kahlan feltételezte, hogy ők voltak a szakértői annak, hogyan kell egy halottat megfelelően felkészíteni a temetésre, mielőtt a földbe helyezik a testet.

Érezte az illatos olajok szagát, amivel a testet bedörzsölték, és az olaj csillogása is látszott azokon a helyeken, ahová még nem került fel a díszítő sármintázat. Az olajok illata azonban egyáltalán nem bírta elnyomni a rothadó szalma és vályog hányingert keltő bűzét. Kahlan nem értette, miért nem cserélik gyakrabban a szalmát. Persze attól, amennyit ő tudott róla, akár cserélhették is, a halál és a bomlás jeleitől akkor sem lehetett megszabadulni.

Talán ezért is volt az, hogy a Sáremberek nagyon hamar eltemették a halottaikat. Vagy már a halál napján, vagy legkésőbb másnap. Juninak sem kell soká várnia rá, hogy teste a földbe kerülhessen. Akkor a lelke látni fogja, hogy minden úgy történt, ahogy kell, és békében eltávozhat a saját fajtája közé a szellemvilágba.

Kahlan odahajolt a két asszonyhoz. A halott iránti tiszteletből suttogva szólalt meg:

- Zedd és Ann, ők itt - kezével feléjük mutatott - szeretnék megnézni Junit.

Az asszonyok derékból meghajolva hátraléptek, és félrehúzták fekete és fehér sárral telt fazekait az útból. Richard figyelt, hogyan érinti meg Zedd és Ann könnyedén a kezeivel Junit, hogy megvizsgálják, kétségtelenül a mágia segítségével. Mialatt Zedd és Ann a vizsgálatot végezték, és suttogó hangon megbeszélték a tapasztalataikat, Kahlan a két asszonyhoz fordult, megdicsérte, milyen nagyszerűen végzik a dolgukat, és elmondta, mennyire sajnálja a fiatal vadász halálát.

Richard úgy érezte, eleget nézte már halott testörét, ezért inkább Kahlanhoz csatlakozott. Dereka köré fűzte a karját, és megkérte Kahlant, tolmácsolja az asszonyoknak az ő sajnálatát is. Kahlan Richard szavait is hozzáfűzte saját részvétnyilvánításához.

Nem sok időbe telt, és Zedd és Ann már Richardék mellett álltak. Mosolyogva jelezték az asszonyoknak, hogy visszatérhetnek a munkájukhoz.

- Ahogy gyanítottad - suttogta Zedd -, a nyaka nincs kitörve. A fején sem találtam sérülést. Úgy vélem, vízbe fulladt.

- És szerinted ez hogyan történhetett meg? - Richard hangsúlyába egy cseppnyi gúny is vegyült.

Zedd megszorította Richard vállát.

- Egyszer beteg voltál, és elájultál. Emlékszel? Abban sem volt semmi sötét rejtély. Beverted a fejedet? Nem. Csak összerogytál a padlón, ahol aztán megtaláltalak. Emlékszel rá? Ez is, lehet, hogy ennyire egyszerű volt.

- De Juni semmi jelét nem mutatta, hogy...

Mindenki odafordult, amikor Nissel, az öreg füvesasszony becsoszogott az ajtón egy kis batyuval a karján. Egy pillanatra megállt, megnézte magának az embereket a kicsiny helyiségben, aztán a halottak számára fenntartott egyik emelvényhez lépett. Óvatosan lerakta a kis csomagot a hideg vályogra. Kahlan a szívéhez kapott, mikor meglátta, hogy Nissel egy újszülött testét bontja ki.

- Mi történt? - kérdezte az öregasszonyt.

- Nem lett olyan örömteli az esemény, mint amilyenre számítottunk. - Nissel szomorú tekintete találkozott Kahlanéval. - A baba halva született.

- Jaj, drága szellemek - suttogta Kahlan - mennyire sajnálom.

Richard lesöpört egy csillogó zöld bogarat Kahlan válláról.

- Mi történt a babával?

Nissel vállat vont, amikor Kahlan lefordította a kérdést.

- Hónapok óta figyeltem az anyát. Minden jel arra mutatott, hogy örömteli eseménynek nézünk elébe. Nem láttam előre semmi problémát, a gyerek mégis halva született.

- *Hogy van az anya?*

Nissel a padlóra szegezte a tekintetét.

- *Most majd a szíve szakad meg, de ő hamarosan rendben lesz* - mondta erőltetett mosollyal. - *Néha megtörténik az ilyesmi.*

Nem minden baba elég erős hozzá, hogy életben maradjon. Az asszonynak majd lesz másik gyereke.

Richard közelebb hajolt, amikor úgy vélte, a beszélgetés már véget ért.

- Mit mondott?

Kahlan kettőt toppantott, hogy lerázzon a lábáról egy rajta mászó százlábút.

- A baba nem volt elég erős, és halva született.

Richard haragos tekintettel pillantott a szívbemarkolóan tehetetlen kis testre.

- Nem volt elég erős...

Kahlan Richardot figyelte, ahogy az a mozdulatlan, vértelen, valószerűtlennek látszó apró alakot nézi. Egy újszülött gyermek valami különleges, megismételhetetlen gyönyörűség, de ez itt, a lélek nélkül, amit az anyjától kaphatott volna, hogy életben maradjon ebben a világban, maga volt a megtestesült csúnyaság.

Kahlan megkérdezte, mikor temetik el Junit. A két halottöltöztető egyike a kis holttestre pillantott.

- *A másikat is elő kell készítenünk. Holnap mindkettejüket örök pihenőhelyükre tesszük.*

Amint kiléptek az ajtón, Richard felpillantott a zuhogó eső függönyén át. Az alacsony ereszen ülve egy tyúk tollászkodott. Richard tekintete elidőzött rajta egy másodpercig. Arcán tisztán látszott, amint a következtetései elhatározással szilárdultak.

Körülnézett a sikátorban, füttyentett egyet, és hívogatóan intett a karjával. A rájuk vigyázó vadászok elindultak feléjük.

Mikor a vadászok megálltak előttük, Richard megragadta Kahlan felkarját.

- Mondd meg nekik, azt kérem, hogy kerítsenek még embereket. Azt akarom, hogy tereljék össze az összes tyúkot...

- Micsoda? - Kahlan kirántotta a karját Richard szorításából, - Richard, én nem fogok ilyesmit kérni tőlük. Azt fogják hinni, hogy megőrültél!

Zedd feje bukkant fel közöttük.

- Miről van szó?

- Richard azt akarja, hogy az emberek tereljék össze az összes tyúkot, csak azért, mert az egyik az ajtó fölött ült.

- Nem volt ott, amikor ide érkeztünk. Figyeltem.

Zedd megfordult az ajtó felé, és belehunyorogott az esőbe.

- Miféle tyúk?

Kahlan és Richard mindketten odanéztek. A tyúk eltűnt.

- Valószínűleg elment, hogy szárazabb ülőhelyet keressen - morogta Kahlan - vagy békésebbet.

Zedd kitörölte a szeméből az esőt.

- Richard, tudni akarom, mi ez az egész!

- Valami megölt egy tyúkot a Szellemház közelében. Juni hangosan kijelentette, hogy köp annak a valaminek a becsületére, ami elpusztította az állatot. Nem sokkal rá Juni meghalt. Én megdobtam egy tyúkot, ami az ablakpárkányon ült, röviddel utána a tyúk megtámadta azt a kisfiút. Az én hibám volt, hogy összekarmolta Ungit. Még egyszer nem akarom elkövetni ugyanazt a hibát.

Zedd hangja, Kahlan meglepetésére, nyugodtan csengett.

- Richard, tátongó gondolati szakadékokat próbálsz áthidalni pókháló-könnyű érveléssel.

- A Madarak Atyja azt mondta, az egyik tyúk nem tyúk.

Zedd arca elkomorult.

- Tényleg?

- Az öreg sokat ivott - mutatott rá Kahlan.

- Zedd, te nevezted ki a Keresőt. Ha meg akarod gondolni magadat, tedd meg most. Ha nem, akkor hadd végezzem, ami a dolgom. Ha tévedtem, később mindnyájan megszidhattok érte.

Richard Zedd hallgatását beleegyezésnek vette, és újra megmarkolta Kahlan karját, bár valamivel finomabban, mint az előbb. Szürke szemeiben meggyőződés égett.

- Kérlek, Kahlan, tedd, amit mondok. Ha tévedek, bolondnak fognak tartani, de inkább nézzenek bolondnak, mint hogy igazam legyen, de ne tegyek semmit.

Akármi is ölte meg azt a tyúkot, ott tette a Szellemház mellett, Kahlan közelében. Ez volt az a fonal, amiből Richard megszötte magának ezt a fenyegető képet. Kahlan hitt Richardban, de arra gyanakodott, hogy ezúttal a túlzott féltés tévútra vezette.

- Mit akarsz, mit mondjak az embereknek?

- Azt akarom, hogy tereljék össze a tyúkokat. Hajtsák be őket az egyik üres épületbe, amit a gonosz szellemeknek tartanak fenn. Azt akarom, hogy az utolsó tyúkig mindet hajtsák be oda. Aztán a Madarak Atyja megmutathatja, melyik tyúk az, amelyik nem tyúk.

Azt akarom, hogy az emberek finoman és udvariasan bánjanak a tyúkokkal. Egyetlen ember se tanúsítson tiszteletlenséget egyetlen tyúkkal szemben sem. Semmilyen körülmények között.

- Tiszteletlenséget - ismételte meg Kahlan. - Egy tyúkkal szemben.

- Úgy van - Richard ellenőrző pillantást vetett a vadászokra, mielőtt újra Kahlanra nézett. - Mondd meg az embereknek, attól tartok, hogy az egyik tyúkot megszállta az a gonosz szellem, amelyik Junit is megölte.

Kahlan nem tudta, Richard elhiszi-e, amit mond, de abban biztos volt, hogy a Sáremberek el fogják hinni.

Zedd pillantását kereste segítségkérően, de onnan nem kapott segítséget. Ann tekintete ugyanolyan üres volt. Cara esküt tett Richardra: bár rendszeresen semmibe vette Richard utasításait, ha komolytalannak ítélte őket, ám a kútba is beleugrott volna, ha Richard nyomatékosan kéri tőle.

Richard pedig nem fogja feladni. Ha Kahlan nem tolmácsolja a kérését a vadászoknak, meg fogja keresni Chandalent, és vele fordíttatja le. Ha ez sem sikerülne, egymaga fogja összeterelni a tyúkokat, ha kell.

Ha nem teljesíti Richard kérését, egyetlen dolgot fog elérni vele: azt bizonyítja be Richardnak, hogy nem hisz neki. Ez volt a legfőbb ok, amiért úgy döntött, hogy megteszi, amit Richard kér tőle.

Vacogva a jéghideg esőben, Kahlan még egyszer Richard eltökéltséggel teli szürke szemébe nézett, mielőtt a vadászokhoz fordult.

8. FEJEZET

- Megtaláltad már a gonosz szellemet?

Kahlan hátranézett a válla fölött, és Chandalent látta, aki óvatos csoszogással közeledett hozzá a lábaik körül zsvajgó tyúksereg között. Az épületben uralkodó homály csillapította a tyúkok bezártság miatti zavarodottságát, de még így is jókora lármát csaptak. Volt köztük egy pár vörös, és itt-ott néhány egyéb fajta, de a Sáremberek tyúkjainak legnagyobb része cirmos sziklatyúk volt, egy, a többinél jóval békésebb, nyugodtabb fajta. Ez nem is volt rossz, különben a mostani közönséges zűrzavar helyett valóságos tollas káosz tört volna ki az épületben.

Kahlan a szemeit forgatta, amikor hallotta, milyen komikusan hangzó bocsánatkérések közepette terelgeti félre Chandalen a lábával az útjába kerülő tyúkokat. Nyilván tett is volna valamilyen gúnyos megjegyzést a vadász nevetséges viselkedésére, ha nem találta volna túlzottan nyugtalanítótnak, hogy Chandalen teljes fegyverzetben terelgeti a tyúkokat: bal csípőjére hosszú kést kötött, jobb oldalra egy rövidet, egyik vállán teli tegez, a másikon felajzott íjat hordott.

Még jobban zavarta Kahlant, hogy Chandalen övéről egy horogra akasztva ott fityegett a *troga* nevű eszköz. A *troga* egyfajta fanyelekkal ellátott erős zsineg volt, elég hosszú hozzá, hogy egy ember nyaka köré lehessen hurkolni. Hátról vetették az ellenség nyakába, és a fogantyúkat megrántva szorították meg. Egy Chandalen ügyességével rendelkező ember könnyen és pontosan tudta úgy a nyakába vetni valakinek a *trogát*, hogy a csigolyák közötti ízületeket átvágva elhallgattassa, mielőtt még egy hangot is képes volna kiadni.

Amikor együtt harcoltak az Ebinissiat lerohanó, ártatlan nőket és gyerekeket lemészároló Birodalmi Rend csapatai ellen, Kahlan nemegyszer látta, hogyan fejezte le Chandalen az ellenséges katonákat, őrszemeket a

trogájával. Ilyen fegyvert nem kellene magához vennie, ha gonosz-szellem-tyúk-szörnyetegek ellen indul harcba.

Chandalen az egyik kezében öt dobóládzsát markolt. A lándzsák borotvaéles hegyét borító gumyszerű sötét kenőcs láttán Kahlan arra gondolt, hogy a hegyeket nyilván frissen mártották méregbe. Az ilyen fegyvereket nagyon óvatosan kellett kezelni.

Chandalen a derekára kötött antilopbőr zacskóban csonttégelyt tartott. Ebben egy előbb megrágott, majd kifőzött, bandulevelekből készített barna, kenőcsszerű, „tízlépéses” mérget tartott. Néhány kvasszinfalevelet is hordott magával, ami a tízlépéses mérgek ellenszere volt, de ahogy a mérgek neve is mutatta, a kvasszinlevél alkalmazásával nagyon kellett sietni.

- Nem - felelte Kahlan - a Madarak Atyja még nem találta meg a tyúkot, ami nem tyúk. Miért festetted be magad sárral, és miért fegyverkeztél fel ennyire? Mi történik itt?

Chandalen óvatosan átlépett egy tyúkot, amelyiknek nem akarózott kitérni az útjából.

- Az embereimnek, akik távoli őrzáron vannak, egy kis gondja akadt.

- Gond? - Kahlan feszültebbé vált. - Miféle gond?

Chandalen vállat vont.

- Magam sem tudom biztosan. A hírnök, akit értem küldtek, azt mondta, kardos emberek jöttek...

- A Birodalmi Rend? Az északi csatából? Lehet, hogy néhány elmenekült katona. Vagy őrzárat. Talán üzenünk kellene Reibisch tábornoknak. A serege még elég közel lehet hozzá, hogy megütközzön velük, ha időben vissza tudjuk fordítani a tábornokot.

Chandalen csillapítólag emelte fel a kezét, mert kihallotta Kahlan hangjából a riadt feszültséget.

- Nem, nem. Te és én harcoltunk együtt a Rend ellen. Ezek nem a Rend katonái, nem is őrzárat. Az embereim szerint nem viselkednek ellenségesen, bár erősen fel vannak fegyverkezve, és minden feszültség vagy félelem nélkül közeledtek az embereimhez, ami sokat elárul róluk. Mivel ők is a te nyelvedet beszélik, amelyet én értek, az embereim az én segítségemet kérték, mikor ilyen veszélyesnek tűnő emberekkel akarnak tárgyalni.

Kahlan felemelte a kezét, hogy magára vonja Richard figyelmét.

- Jobb lesz, ha Richard és én is veled megyünk.

- Nem kell. Sokan akarnak átutazni az országunkon. A pusztáinkon gyakran találkozunk idegenekkel. Ez az én dolgom. Majd én intézkedem, és távol tartom ezeket az embereket a falunktól. Amellett nektek maradni kell, és kiélvezni a házasság első napját.

Kahlan ehhez nem fűzött kommentárt, csak dühösen pillantott Richard irányába, aki még mindig a tyúkok között keresgél.

Chandalen ellépett Kahlan mellett, és a Madarak Atyjához fordult, aki tőlük néhány lépésre állt.

- *Tiszteletre Méltó Vén! El kell mennem, hogy megnézzem az embereimet. Idegenek közelednek.*

A Madarak Atyja végigmérte a férfit, aki tulajdonképpen az ő tábornoka volt, akinek a feladata a Sáremberek védelme.

- *Legyél óvatos. Gonosz szellemek járnak közöttünk.*

Chandalen bólintott. Mielőtt elindult volna, Kahlan megragadta a karját.

- Én nem tudok semmit a gonosz szellemekről, de más veszélyek is leselkednek errefelé. Vigyázz! Richard aggódik, hogy baj lesz. Ha a megfontolásait nem is értem, az ösztöneiben megbízom.

- Te és én harcoltunk már együtt, Inkvizítor Anya - kacsintott rá Chandalen. - Te tudhatod, hogy túl gyors és túl okos vagyok hozzá, hogysem a baj elérhetne.

Kahlan figyelte, hogyan távolodik Chandalen a lábai körül nyüzsgő tyúkok között, aztán a Madarak Atyjához fordult.

- *Láttál valami... gyanúsat?*

- *Még nem látom a tyúkot, amelyik nem tyúk* - mondta a Madarak Atyja - *de addig keresem, amíg meg nem találom.*

Kahlan valami udvarias módon meg akarta tudakolni, kijózanodott-e már az öreg. Ehelyett azonban azt kérdezte:

- *Hogy tudod megállapítani egy tyúkról, hogy nem tyúk?*

Az öreg sámán napcserzette arca csupa ráncná vált a megfeszített gondolkodástól.

- *Az ilyet valahogyan megérezem.*

Kahlan úgy döntött, nem kerülgeti tovább a forró kását.

- *Talán csak gondoltad, hogy érzel valamit, hiszen az ünnepségen ittál?*

Az öreg arcán a ráncok mosolyba futottak szét.

- *Lehet, hogy az italtól egy kicsit ellazultam, és ezért tisztábban tudtam látni.*

- *És... laza vagy még ?*

Az öregember karba fonta a kezét, úgy nézte a nyüzsgő tyúksereget.

- *Tudom, hogy mit láttam.*

- *És miből tudod, hogy nem tyúk volt?*

A Madarak Atyja ujjával az orra hegyét simogatva vette fontolóra Kahlan kérdését. Kahlan, miközben a válasza várt, Richardot figyelte, aki idegesen keresgélt a tyúkok között, mintha egy elveszett kedvencét keresné.

- *Az ünnepeinken, mint az esküvőtökön is - szólalt meg az öreg egy idő után - a férfiak eltáncolják a népünk híres történeteit. Nők nem táncolnak ilyenkor, csak a férfiak. De sok történetben nők is szerepelnek. Láttál már ilyen táncot?*

- *Igen, figyeltem tegnap, amikor a táncosok az első Sáremberek, őspanyánk és ősapánk történetét mutatták be.*

Az öreg úgy mosolyodott el, mintha ez a történet különösen kedves lenne a szívének. Mintha saját, népe iránt érzett büszkesége lett volna ebben a mosolyban.

- *Ha történetesen ezalatt a tánc alatt érkeznél meg hozzánk, és semmit nem tudnál a népünkről, felismernéd-e, hogy az őspanyának öltözött táncos nem nő?*

Kahlan végiggondolta a dolgot. A Sáremberek nagyon gondosan készítették el jelmezeiket a tánchoz: ezeket a ruhákat csak erre használták. A Sáremberek mindig nagy áhítattal bámulták a kosztümös táncosokat. A nőknek öltözött táncosok nagy gondot fordítottak rá, hogy mindenben úgy nézzenek ki, mintha igazi nők lennének

- *Nem vagyok benne bizonyos, de azt hiszem, felismerném.*

- *Hogyan? Mi árulná el a táncost számodra? Biztos, hogy meg tudnád állapítani?*

- *Azt hiszem, nem tudnám megmagyarázni. Csak ahogy ránézek, érzem, hogy valami nincs teljesen rendjén, és tudom, hogy ez nem nő.*

A Madarak Atyja barna szemének átható pillantását most először emelte egyenesen Kahlanra.

- *Én pedig tudom, hogy az nem tyúk.*

Kahlan az ujjaival játszott.

- *Talán reggel, ha majd jól kialszod magad, csak tyúkot fogsz látni, amikor egy tyúkra nézel?*

A Madarak Atyja megmosolyogta, hogy Kahlan még mindig nem bízik az ő helyes ítélőképességében.

- *Menj, egyél valamit. Vidd magaddal az újdonsült férjedet is. Majd értetek küldök valakit, ha megtalálom a tyúkot, amelyik nem tyúk.*

Ez jó ötletnek hangzott, és Kahlan látta, hogy Richard éppen feljüket tart. Kahlan néma köszönetül megszorította a Madarak Atyja karját.

Az egész délután azzal telt, hogy összetereljék a tyúkokat. Mindkét, a gonosz szellemek számára fenntartott épületre szükség volt, és még egy harmadik üres kunyhót is igénybe kellett venni, hogy minden tyúk beférjen. Szinte az egész falu részt vett a komoly tevékenységben. A tyúkbegyűjtés jókora munkának bizonyult.

A gyerekek felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtottak. Áthatva a felelősségtől, amit egy ilyen, egész falut érintő ügyben rájuk ruháztak, minden zugot felkutattak, ahol a tyúkok elrejtőzhetnek. A vadászok minden tyúkot összetereltek, habár a Madarak Atyja egy cirmos sziklatyúkra mutatott először, ugyanolyan kendermagos fajtájúra, amelyet Richard kikergetett, amikor meglátogatták Zeddet, ugyanolyanra, amelyet Richard látott az ajtó fölött ülni, amikor Juni holttestét nézték meg.

Alapos munkát végeztek, és meg voltak róla győződve, hogy valamennyi tyúkot behajtották a három épület

valamelyikébe.

Miközben egyenes vonalban átvágott a tyúkok között, Richard futó mosollyal üdvözölte a Madarak Atyját, de a szeme komoly maradt. Kahlan elkapta Richard tekintetét, és megszorította férje karján a dagadó izmokat. Minden elkeseredettsége ellenére is boldog volt, hogy megérintheti Richardot.

- A Madarak Atyja azt mondja, hogy még nem találta meg a tyúkot, amit keresel, de folytatja a kutatást. És még két épület hátra van, teli tyúkokkal. Azt mondta, menjünk és együnk valamit, és majd értünk küld valakit, ha megtalálja.

Richard az ajtó felé indult.

- Itt nem fogja megtalálni.

- Ezt hogy érted? Honnan tudod?

- Meg kell nézmem a másik két helyet.

Ha Kahlan csak bosszús volt, hát Richard őrvöngött a dühtől, hogy nem találja, amit keres. Kahlan úgy vélte, Richard azért viselkedik így, mert a szavai hitele forog kockán. Hátul, az ajtó közelében Ann és Zedd várakoztak csendben, figyelve a keresgélést, ráhagyva Richardra, hogy tegye, amit jónak lát.

Richard megállt, kezével beletúrt dús hajába.

- Ismeri valamelyikötök a „*Hegy Ikré*”-nek nevezett könyvet?

Zedd ujjai közé támasztott állal nézett felfelé a fűtetőre, komolyan erőltetve az emlékezetét.

- Azt hiszem, nem, fiam.

Ann is keresgélmi látszott emlékei raktárában.

- Nem, nem hallottam róla.

Richard utoljára visszanézett a tyúkokkal zsúfolt poros helyiségre, és az orra alatt káromkodott.

Zedd megvakarta a füle tövét.

- Mi van abban a könyvben, fiam?

Ha Richard meg is hallotta a kérdést a tyúkkárálás pokoli hangzavarában, semmi jelét nem mutatta, és nem válaszolt.

- Meg kell nézmem a többi tyúkot.

- Ha számodra fontos az a könyv, megkérdezhetem Vernát és Warrent. - Ann kihúzott a zsebéből egy kis fekete könyvet, és magára vonta Richard tekintetét is. - Warren esetleg tudhat valamit róla.

Richard elmondta Kahlannak, hogy a könyv, amit Ann most az orruk előtt villogtat, egy útinapló, ami ősi mágiát rejt. Az útinaplók páros kötetek voltak: amit az egyikbe beleírtak, azonnal megjelent az ikrének a lapjain. A Fény Nővérei ilyen kis könyvek segítségével tartották egymással a kapcsolatot, amikor hosszú utazásra mentek, akár csak az alkalommal, mikor az Újvilágba utaztak, hogy Richardot elvigyék a Próféták Palotájába.

Richard megörült Ann javaslatának.

- Kérlek, tedd meg. - Újra az ajtó felé indult. - Mennem kell.

- Megyek, megnézem az asszonyt, aki elvesztette a csecsemőjét - mondta Zedd Ann-nak. - Segíték rajta, hogy lenyugodjon egy kicsit.

- Richard - kérdezte Kahlan - nem akarsz jönni enni?

Amíg Kahlan beszélt hozzá, Richard intett neki, hogy tartson vele, de már el is tűnt az ajtón kívül, mire Kahlan befejezte. Zedd követte kívülré az unokáját, csak egy vállrántással jelezve értetlenkedését a két nőnek. Kahlan felmordult, és Richard után indult.

- Olyan lehet számodra, Inkvizitor Anya, mint egy megelevenedett tündérmese, hogy szerelemből mehetél férjhez - jegyezte meg Ann, miközben semmi jelét nem mutatta, hogy egy lépést is mozdulni akarna arról a helyről, ahová már vagy egy félórja odagyökerezett.

Kahlan visszafordult hozzá.

- Hát igen, úgy igaz.

Ann őszinte melegséggel mosolygott rá.

- Olyan boldog vagyok, hogy megkaptad az élettől ezt a csodálatos ajándékot, egy szerető férjet!

Kahlan ujjai a becsukott ajtó kilincsével játszadoztak.

- Néha még én is hitetlenkedem rajta.

- Biztosan nagyon bosszantó lehet, amikor az új férjednek fontosabb dolga akad, mint a felesége, amikor úgy látszik, mintha semmibe venne téged. - Ann megnedvesítette a nyelvével az ajkát. - Különösen a házasságotok legelső napján.

Kahlan elengedte a kilincset, és két kezét lazán összefogta a háta mögött.

- Aha. Tehát Zedd ezért ment el. Most afféle nő-a-nővel beszélgetés következik, ugye?

Ann kuncogott.

- Jaj, mennyire szeretem, amikor egy férfi, akit tisztellek, okos nőt vesz feleségül! Semmi sem mutatja jobban egy férfi jellemét, mint a vonzódása az intelligenciához.

Kahlan felsóhajtott, és vállával a falnak dőlt.

- Ismerem Richardot, és tudom, hogy nem szándékosan teszi próbára a türelmemet... de tényleg ez a házasságunk első napja, Valahogy azt hittem, hogy ez másmilyen lesz, mint... mint ez a képzeletbeli tyűkszőrnykergetés. Azt hiszem, annyira aggódik a biztonságom miatt, hogy maga talál ki veszélyeket.

Ann hangja együttérzőre váltott.

- Richard nagyon szeret téged. Tudom, hogy aggódik, bár nem állítom, hogy érteném a gondolatmenetét. Richard vállain nagy felelősség nyugszik.

A szimpátia elpárolgott a hangjából.

- Ha Richardról van szó, mindnyájunknak meg kell hozni a szükséges áldozatokat.

Ann elfordult, és tüntetően a tyűkakat kezdte tanulmányozni.

- Mielőtt a hó leesett - kezdte Kahlan gondosan érzelemmentes hangon - pontosan itt, ebben a faluban szolgáltatam ki Richardot a te Nővéreidnek, abban a reményben, hogy ők meg tudják menteni az életét, bár nagyon jól tudtam, hogy ez könnyen a végét jelentheti a jövődő kapcsolatunknak. El kellett hitetnem vele, hogy elárultam, csak így tudtam rávenni, hogy elmenjen a Nővérekkel. El tudod te képzelni egyáltalán...

Kahlan erővel abbahagyta, nehogy túl fájdalmas emlékeket hozzon szükségtelenül felszínre magában. Végére is minden jóra fordult. Richard és ő végre egybekeltek. Csak ez az, ami számít.

Ann nyilvánvalóan felfogta, hogy Kahlan kis előadásának hová irányult az éle, de minden esetre nagyon civilizált módon válaszolt:

- Tudom - suttogta. - Nem kell nekem bizonygatnod a szándékaidat, de mivel akkor én rendeltem el, hogy hozzák el hozzánk Richardot, inkább nekem kell most bizonyítanom.

- Ezt hogy érted?

- A Próféták Palotáját a réges-régi korok varázslói építették. Én ott éltem a palotában, annak különleges időlassító varázslata alatt majdnem kilencszáz évig. Ott, a palotában, ötszáz évvel az esemény megtörténte előtt Nathan, a próféta megjövendölte egy harci mágus megszületését.

Ott dolgoztunk együtt, tanulmányoztuk a palota pincéiben lévő jóskönyveket, hogy próbáljuk kitalálni, milyen hullámokat fog verni az a kavics, amit majd csak ötszáz év múlva dobnak a vízbe.

Kahlan összefonta a karjait maga előtt.

- Az én tapasztalataim szerint a prófécia sokszor inkább elhomályosítja a jövőt, mintsem hogy tisztábban láthatóvá tenné.

Ann felkuncogott.

- Ismerek nálad több száz évvel idősebb nővéreket, akiknek még mindig nem sikerült megérteniük ennyit a prófeciákról.

Hangja elmélázóvá vált, ahogy folytatta.

- Elutaztam, hogy megnézzem Richardot, amikor még csak újszülött, a világba frissen érkezett, csillogó kis lélek volt. Az anyja nagyon meglepődött, és nagyon hálás volt, hogy a Darken Rahl által rajta elkövetett szörnyű brutalitás eredménye ekkora ajándék, ilyen kiegyensúlyozott, tiszta lélek lehetett. Figyelemre méltó asszony volt, aki nem vetítette ki a szégyenérzetét és keserűségét a gyermekére. Büszke volt Richardra, csillogó álmai és nagy

reményei voltak vele kapcsolatban.

Mikor Richard még az anyja mellén táplálkozó friss élet volt, Nathan és én elvittük Richard mostohaapját, hogy elhozassuk vele a Megszámlált Árnyékok Könyvét, hogy Richardnak, amikor majd megnő, rendelkezésére álljon a tudás, amivel megvédheti magát attól a vadállattól, aki az anyját megerőszakolta, és őt nemzette.

Ann fáradt mosollyal pillantott fel.

- Látod, a prófécia...

- Richard elmesélte nekem - felelte Kahlan és a Madarak Atyját nézte, aki a földön csipegető tyúkokat vizslatta feszült figyelemmel.

- Richard az, akinek az eljövételét a prófécia megjövendölte: a harci mágus. A prófécia nem mondja meg, sikerrel fog-e járni, de ő az, aki a küzdelemre született - a küzdelemre, azért, hogy megőrizze a Kegyelem teljességét, ahogy az ma létezik. A belé vetett hit megtartása azonban néha nagyon nagy lelki erőfeszítést igényel.

- Miért? Ha egyszer ő az, akire vártatok - akit akartatok?

Ann megköszönte a torkát, és látszólag a gondolatait rendezgette, Kahlan azonban észrevette, hogy az öreg prelátusnak könnyek szöktek a szemébe.

- Richard lerombolta a Próféta Palotáját. Nathan Richard miatt szökött meg. Nathan veszélyes. Végére is ő volt az, aki elárulta neked a Harmóniák nevét. Ez a veszedelmesen elhamarkodott tette könnyen romba dönthetett volna mindent, és mindenkit.

- És megmentette Richard életét - vetette ellen Kahlan. - Ha Nathan nem árulja el nekem a Harmóniák nevét, Richard ma halott lenne. A kavicsod a víz fenekén heverne: elérhetetlenül mélyen ahhoz, hogy bárkin is segítsen.

- Ez is igaz - ismerte be Ann vonakodva, legalábbis Kahlannak úgy tűnt.

Kahlan egy gombbal babrált a ruháján. Kezdte már belátni, mit is jelentett ez Ann számára.

- Nem lehetett könnyű elviselni: látni, amint Richard lerombolja a Palotát. Az otthonodat.

- Az épülettel együtt annak a varázslatát is elpusztította. A Fény Nővérei azóta épp úgy öregszenek, ahogy bárki más. A Palotában talán még további száz évet is élhettem volna. Most már csak egy öregasszony vagyok, nagyon közel a számomra kiszabott idő végéhez. Richard vette el tőlem ezt a száz évet. Tőlem, és az összes többi Nővértől.

Kahlan hallgatott. Nem tudta, mit mondhatna.

- Mindnyájunk jövője függhet Richardtól egy napon - mondta végül Ann. - Ezt kell szem előtt tartanunk a saját érdekeink helyett. Ezért is segitettem neki a Palota elpusztításában. Ezért követem azt az embert, aki látszólag egész életem munkáját tönkretette: mert életem valódi munkája tulajdonképpen ennek az embernek a harca, nem a saját kicsinyes érdekeim kiszolgálása.

Kahlan visszasimított egy vizes hajtincset a füle mögé.

- Úgy beszélsz Richardról, mintha csak egy frissen kovácsolt szerszám lenne, amit használhatsz. Ő ember, aki szeretné jól csinálni a dolgát, de neki is meg vannak a saját kívánságai és vágyai. Az élete az övé, nem a tiéd, vagy bárki másé, hogy vakon vezettesse arra, amerre a poros öreg könyvek mondják.

- Félreértettél. Az ő értéke pontosan ebben rejlik: a megérzéseiben, a tudásvágyában, abban, ami a szívében rejlik. Nem az a célunk, hogy irányítsuk, hanem, hogy kövessük, még akkor is, ha az út, amelyre vezet, fájdalommal és lemondásokkal lesz teli.

Kahlan felismerte ennek az igazságát. Richard véget vetett a Szövetségnek, ami a Középföld népeit évezredekig összefűzte. Inkvizitor Anyaként Kahlan elnökölt a Tanács fölött, azaz tulajdonképpen az egész Középföld fölött. Az ő Inkvizitor Anyai felügyelete idején hódolt be a Középföld Richardnak, mint a D'Harai Birodalom Rahl Nagyurának. Legalábbis idáig már a Középföld nagyobbik része. Kahlan megértette Richard tetteinek jó szándékú mozgatórugóit, és azt, hogy erre szükség van, de tényleg fájdalmas dolog volt számára erre az útra lépni.

Mégis, Richard merész akciója volt az egyetlen mód rá, hogy igazán egyesítsék az összes országokat egyetlen közös erővé, ami némi reménnyel szállhat szembe a Birodalmi Rend zsarnokságával. Most együtt jártak ezen az új úton kart karba öltve, közös céllal és közös eltökéltséggel.

Kahlan újra összefonta a karjait a mellén, nekidőlt a falnak, és az ostoba tyúkokat nézte.

- Ha az volt a célod, hogy lelkiismeret-furdalásom legyen önző vágyaim miatt új férjemmel kapcsolatban a házasságom első napján, hát sikerrel jártál. De nem tudok változtatni rajta.

Ann megmarkolta Kahlan karját.

- Nem, gyermekem, nem az volt a szándékom. Tudom, hogy Richard cselekedetei néha kétségbe ejtik az embert. Csak annyit kérek tőled, hogy légy iránta türelemmel, és hagyd, hogy azt tegye, amit szükségesnek érez. Nem szabad beleavatkoznod, és rábírnod, hogy abbahagyjon valamit, amit a te közbelépésed nélkül nem hagyna abba.

- Tudom - sóhajtotta Kahlan - de a tyúkok...

- Valami zavar van a mágiában.

Kahlan összeráncolt homlokkal nézett le az öreg varázslónőre.

- Ezt hogy érted?

Ann vállat vont.

- Nem vagyok biztos benne. Zedd és én úgy gondoljuk, változást vettünk észre a mágiánkban. Túl finom változást ahhoz, hogy megpróbáljuk kitapasztalni a mibenlétét. Te vettél észre bármi eltérést a képességedben?

A rémület jeges hullámában Kahlan befelé kormányozta a figyelmét. Nehéz volt elképzelni bármi finom változást az inkvizitori mágiában. Az egyszerűen csak - van. Az erő magja odabenn, képessége, amivel vissza tudja fogni: mind megnyugtatóan ismerős volt. Hábár...

Kahlan visszahőkölt a sötét következmények végiggondolása elől.

A mágia túl éteri volt úgy is, ahogy volt. Egy varázsló egyszer fondorlatosan elhitette Kahlannal, hogy az inkvizitori mágiája eltűnt. Az ereje valójában soha nem hagyta el, de az, hogy elhitte ezt a varázslónak, kis híján Kahlan életébe került. Csak azért menekült meg, mert még idejében felismerte, hogy megmaradt az ereje, és használhatja rá, hogy megvédje magát.

- Nem változott semmi - felelte Kahlan Ann-nak. - Megtanultam, hogy túlságosan is könnyű elhiteni magunkkal, hogy a mágiánk nem működik. Valószínűleg nem történik semmi, csak aggódtok, ennyi az egész.

- Az igaz, hogy aggódunk, de Zedd úgy véli, bölcs dolog lenne hagyni, hogy Richard csinálja, amit jónak lát. Az, hogy Richard önmagától, mágikus megerősítés nélkül is úgy érzi, valamiféle komoly baj van, megerősíti a gyanúkat. Ha igaza van, máris előbbre jár, mint mi. Mi csak mehetünk utána.

Ann Kahlan karjára tette bütykös, öreg kezét.

- Csak annyit kérek tőled, hogy ne zavarod Richardot az egyébként jogos igényeddel, hogy tegye a szépet neked. Azt kérem, hagyd, hogy azt csinálja, amit csinálnia kell.

Tegye a szépet, persze. Kahlan csak annyit szeretett volna, hogy megfoghassa Richard kezét, hogy megölelhesse, hogy megcsókolhassa, hogy rámosolyoghasson, és Richard visszamosolyogjon rá.

Holnap vissza kell térniük Ayndrilbe. A tüske, ami Juni rejtélyes halála miatt szúrja Richard oldalát, hamarosan eltűnik a fontosabb gondok mindennapos áradatában. Ott volt neki aggódni valóul Jagang császár, és a háború. Kahlan csak azt szerette volna, ha legalább egy napjuk lehetne, amikor kizárólag egymásra kell figyelniük.

- Értem - felelte Kahlan, és tekintete elidőzött az ostoba tyúkok káráló, örvénylő forgatagán.

- Megpróbálom nem zaklatni Richardot.

Ann örömtelenül bólintott rá, hogy elérte, amit akart.

Odakint az alkonyati homályban Cara járkált fel-alá. Bosszús arckifejezéséből ítélve Richard megparancsolta a Mord-Sithnek, hogy maradjon hátra, és őrizze az ő újdonsült feleségét. Ez volt az egyetlen parancs, amit Cara nem szeghetett meg, ami alól még Kahlan ellentétes utasítása sem mentette volna fel.

- Gyerünk - szólt oda Carának Kahlan, ahogy elhaladt mellette - nézzük meg, hogy halad Richard a kereséssel.

Kahlant elkésérítette, hogy az a nyomorult eső még mindig esik. Ha nem is zuhogott akkora lendülettel, mint korábban, de ugyanolyan hideg volt, és Kahlan rövidesen ugyanúgy átázott tőle.

- Nem arra ment - szólt utána Cara.

Kahlan és Ann visszanézett, és látták, hogy Cara még ugyanott áll, ahol eddig járkált.

Kahlan hüvelykujjával a gonosz szellemek másik háza felé intett.

- Azt hittem, oda akar menni, hogy a többi tyúkot is megnézze.

- Arrafelé indult, de meggondolta magát, és elment amarra - mutatta az irányt Cara.

- Miért?

- Azt nem mondta. Csak annyit mondott, hogy maradjak itt, és várjalak meg titeket. - Cara elindult a mutatott irányba. - Gyertek. Elvezetlek hozzá benneteket.

- Tudod, hol van? - Kahlan még mielőtt teljesen kimondta volna, rájött, hogy ez ostoba kérdés volt.

- Persze, hiszen kötődöm a Rahl Nagyúrhoz. Mindig tudom, merre van.

Kahlan zavarónak találta, hogy a Mord-Sith megérzi Richard közelségét, mint valami tyúkanyó a csibéit. Irigyelte is Carát érte. Kezét Ann hátára téve siettetni kezdte, nehogy lemaradjanak Cara mögött a sötétben.

- Mióta gyanítjátok, te és Zedd, hogy valami nincs rendben? - kérdezte suttogva Kahlan a tömzsi varázslónőt. Kérdésében nem mondta ki nyíltan, csak érzékeltette, hogy a mágiában érzett zavarra gondol.

Ann lehajtott fejjel figyelte, hova lép a sötétben.

- Először a múlt éjjel vettük észre. Bár nagyon nehéz az ilyesmit bizonyítani, vagy a mértékét meghatározni, végeztünk néhány egyszerű kísérletet. Ezek nem igazolták egyértelműen a gyanúkat. Egy kicsit olyasmi ez, mint amikor azt szeretnéd ellenőrizni, hogy ma ellátsz-e olyan messzire, mint ameddig tegnap láttál.

- Arról a feltevésünkről beszélsz neki, hogy a mágiánk esetleg gyengülőben van?

Kahlan megijedt a háta mögül hirtelen megszólaló ismerős hangtól.

- Igen - vetette hátra Ann a válla fölött, miközben egy sarkon bekanyarodva igyekezett Cara nyomában maradni. Az ő hangján nem hallatszott, hogy meglepődött volna Zedd hirtelen felbukkanásán. - Hogy van az asszony?

Zedd nagyot sóhajtott.

- Nagyon el van keseredve. Próbáltam megnyugtatni és lecsillapítani, de úgy tűnik, nem volt akkora szerencsém, mint amennyit reméltem.

- Zedd - szakította félbe Kahlan - azt akarod mondani, hogy most már biztos vagy benne, hogy baj van? Ez nagyon komoly állítás!

- Nos, konkrétan éppen nem állítok én semmit...

Mindhárman Carába ütköztek, mikor a Mord-Sith váratlanul megtorpant a sötétben. Cara szobormereven bámult maga elé az esőáztatta semmibe. Végül morgott valamit az orra alatt, másik irányba fordult, és meglökte Kahlan vállát, hogy kövessék.

- Rossz irány - mormolta. - Vissza, errefelé.

Cara visszataszította őket a sarokig, és aztán más irányba indult el. Szinte lehetetlen volt megítélni, hová mennek. Kahlan kisöpörte nedves haját az arcából. A rémes időben rajtuk kívül senkit nem lehetett látni idekint. Az eső monoton zajában, Carával maga előtt, a lázasan suttogva társalgó Ann-nal és Zeddrel pár lépésre maga mögött Kahlan hirtelen elveszítettnek és nagyon magányosnak érezte magát.

Carát nyilván megzavarta az eső és a sötétség a Richardhoz fűződő kötődés segítségével történő helymeghatározásban: többször is vissza kellett fordulniuk az addig követett irányból.

- Milyen messze megyünk még? - kérdezte tőle Kahlan.

- Már nincs messze - Cara csak ennyit válaszolt.

Ahogy a mocsárrá változott sikátorokban tocsogtak, a sár beszivárgott Kahlan csizmájába. Kahlan fintorogva vette tudomásul, hogy a hideg ragacs minden lépésénél ott csicsog a lábujjai között. Nagyon szeretne volna legalább kimosni a csizmái belsejét. Ázott volt és sáros, fázott és fáradt is volt - és mindezt azért, mert Richard attól félt, hogy valami ostoba gonosz-szellem-tyúk-szörnyeteg szabadult rá a falura.

Vágyakozva gondolt a reggeli meleg fürdőre, és azt kívánta, bárcsak megint ott lehetne.

Aztán eszébe jutott Juni halála, és meggondolta magát. Voltak súlyosabb gondjaik is, mint az ő önző vágyakozása a melegség után. Ha Zeddnek és Ann-nak igaza van a mágia dolgában...

Eljutottak a nyitott térségre a falu közepén. Cara, az élő árnyék, megtorpant. A háztetőkön doboló eső apró vízesésekben zúdult le az ereszekről felfröcskölve a sarat és a lábnyomokban összegyűlt tócsák vizét.

A Mord-Sith felemelt karral mutatott előre.

- Ott van.

Kahlan hunyorogva próbált áthatolni a sötétben és az eső függönyén a tekintetével. Érezte, hogy jobbról Zedd, balról Ann nyomakodik mellé. Cara egy kicsit oldalt állt tőlük, és a kötődés segítségével tisztán látta Richardot,

míg a többiek szemüket erőltetve fürkésztek a sötétet, hogy meglássák, amit Cara lát.

Kahlan hirtelen felfigyelt az aprócska tűzre. Picike lángok nyaldosták a nedves levegőt. Már önmagában az is megdöbbentő volt, hogy ilyen esőben képes volt égve maradni a tűz. Úgy látszott, az esküvői ünnepi tábortüzek egyikének a maradványa. A megszentelt szertartás eme parányi emlékeztetője valami elképzelhetetlen módon túlélte az egész napos felhőszakadást.

Richard a tűz előtt állt, és nézte. Kahlan épp hogy ki tudta venni a férje feltornyosuló körvonalait. Arany köpenyének szegélye lebegett a szélben, és szikrázva verte vissza a csodálatos módon égve maradt tűz visszfényét.

Mikor Richard csizmája orrával megpiszkálta a tüzet, még a csizmán szétfreccsenő esőcseppeket is látni lehetett. A lángok egészen Richard térde magasságáig felcsaptak, mikor felkotorta, ami még égett, akármilyen is volt az. A vörös és sárga lángnyelvek tüzesen tekergőző kezékként markoltak a szélbe, integettek és hullámoztak, remegtek és hipnotikus táncot jártak. A forró fény táncát a hideg, sötét esőben.

Richard megszaglásztta a tüzet.

Kahlan kis híján hangosan átkozódni kezdett.

- Sentrosi - mormolta Richard, és csizmájával próbálta széttaposni a parazsat.

A fagyos szél felkapott egy jókora csillogó szikrát. Richard megpróbálta a markába kapni, de a fény szíve egy váratlan szélroham szárnyain kilebbent a keze ügyéből, és eltűnt a sötét éjszakában.

- A fenébe - motyogta Zedd dühösen. - A kölyök talál némi parázsló gyantát egy elszenesedett öreg fadarab belsejében, és máris elhiszi a lehetetlent.

Ann hangjából eltűnt minden jólneveltség.

- Vannak sokkal fontosabb dolgaink is, mint hogy tanulatlan amatőrök képtelen feltételezéseivel szórakozzunk!

A bosszús Zedd vizes arcát törölgetve értett egyet vele.

- Ezer és egy dolog lehet, ő meg ragaszkodik egy valamihez, mert a többi ezerről még csak nem is hallott.

Ann az ujját rázta Zedd felé.

- Ennek a fiúnak a tudatlansága...

- Ez a Harmóniák egyike - szakította félbe Ann tirádáját Kahlan. - Mit jelent a név?

Zedd is, Ann is hirtelen Kahlan felé fordult, és döbbsen meredtek rá, mintha eddig észre sem vették volna, hogy ott van.

- Nem fontos - jelentette ki Ann. - A lényeg az, hogy fontos dolgaink vannak, amire oda kellene figyelnünk, a fiú pedig arra vesztegeti az időt, hogy a Harmóniák miatt aggódjon.

- Mit jelent az a szó, hogy...

Zedd megköszörülte a torkát, jelezve Kahlannak, hogy ne mondja ki hangosan a második Harmónia nevét.

Kahlan összeráncolt szemöldökkel hajolt az öreg varázslóhoz.

- Mit jelent?

- Tűz - mondta ki végül Zedd.

9. FEJEZET

Kahlan felriadt a mennydörgésre, és megdörzsölte a szemét. Úgy látszott, a vihar újult erővel tért vissza. Hunyorogva próbált látni valamit a pislákoló fényben. Richard nem volt mellette. Kahlan nem tudta, az éjszaka melyik részén járhatnak, de nagyon későn feküdtek le. Úgy érezte, éjfél körül járhat, még messze a virradat. Úgy döntött, Richard nyilván kiment a házból, hogy könnyítsen magán.

Az eső szapora dobolásától a tetőn olyan érzése támadt, mintha a Szellemház egy vízesés alatt állna. Első látogatásuk alkalmával Richard megtanította a Sárembereket, hogyan kell cseréptetőt készíteni, ami nem ázik be az esőben, mint az ő zsúptetőik, így hát pillanatnyilag valószínűleg ez volt a legszárazabb épület az egész faluban.

Az embereket elkápráztatta a tető ötlete, amelyik nem ázik be. Kahlan úgy gondolta, néhány éven belül az egész falu át fog térni a zsúptetőről a cseréptetőre. Ő maga például most nagyon hálás volt a száraz menedékért.

Kahlan abban reménykedett, hogy Richard végre le fog csillapodni, most, hogy kiderült, hogy Juni halálában nem volt semmi gonosz mesterkedés. Ő is, a Madarak Atyja is minden tyúkot megnézett a faluban, és egyikük sem

találta meg a tyúkot, amelyik nem tyúk. Vagy, ami azt illeti, akármilyen más szárnyas szörnyeteget sem. A dolog véget ért. Reggel szabadon eresztik a tyúkokat.

Zedd és Ann egyáltalán nem voltak elégedettek Richarddal. Ha Richard tényleg azt hitte, hogy az égő gyantadarab az egyik Harmónia volt - egy alvilági teremtmény - akkor hogy a Teremtésben gondolta, hogy a markába kaparinthatja, és mi a jó nyavalyát akart vele csinálni? Richard nem gondolt erre, vagy csak azért hallgatott, nehogy újabb okot adjon Zeddeknek arra, hogy azt higgye, Richardnak elment a józan esze.

Zedd legalább nem volt kemény a hosszú leckéztetés alatt, amíg felsorolta a tapasztalt események számtalan lehetséges magyarázatát. A hosszú szónoklat inkább oktató, mint megrovó jellegű volt, bár azért némi kevés az utóbbiból is került bele.

Richard Rahl, a D'Harai Birodalom Ura, az ember, aki előtt királyok és királynők hajbókolnak, az ember, aki lábához egész nemzetek tették le fegyvereiket, hallgatagon állt, amíg nagyapja fel-alá járt előtte, dorgálva, prédikálva és tanítva, néha Első Varázslóként, néha nagyapaként, néha barátként beszélve Richardhoz.

Kahlan tudta, Richard túlságosan is tiszteli Zeddet ahhoz, hogy bármit is szóljon. Ha Zedd elégedetlen vele, hát akkor elégedetlen.

Mielőtt visszavonultak éjszakára, Ann elmondta, hogy választ kapott az útinaplójában. Verna és Warren ismerik a könyvet, amiről Richard érdeklődött, a „*Hegy Ikré*”-t. Verna azt írta, hogy ez egy főként próféciákat tartalmazó könyv, ami Jagang birtokában volt. Nathan utasításai alapján ő és Warren elpusztították a könyvet, több más, Nathan által megnevezett könyvvel együtt, egyet kivéve, „*Az átfordítás és a kettőzés könyvé*”-t, ami nem volt Jagang gyűjteményében.

Mikor végre ágyba kerültek, Richard mogorva volt, vagy legalábbis gondolataiba mélyen elmerült. Nem volt olyan állapotban, hogy szeretkezzenek. Az igazság kedvéért azt is be kell ismerni, hogy az elmúlt nap után Kahlan ezt nem is nagyon bánta.

Kahlan felsóhajtott. Ez a második közös éjszakájuk, és nem volt hangulatuk az intim együttléthez. Hányszor vágyódott Kahlan szinte fájdalmasan egy ilyen esélyért az együttlétre?

Visszafeküdt, és fáradt szemére szorította a kezét. Azt kívánta, bárcsak Richard sietne, és visszaérne, mielőtt ő újra elalszik. Legalább szeretne volna megcsókolni, és megmondani neki, hogy tudja, Richard csak azt teszi, amit helyesnek tart, a legjobb szándéka szerint, és hogy Kahlan nem tartja őt ezért ostobának. Igazából nem is volt ő mérges - csak szeretett volna együtt lenni Richarddal, nem pedig tyúkokat hajkurászni egész nap a zuhogó csőben.

Szerette volna megmondani Richardnak, hogy szereti.

Oldalt fordult, Richard üresen álló helye felé, és várt. A szemhéja le-lecsukódott, erővel kellett nyitva tartania őket. Mikor a kezét Richard helyére, Richard takarójára rakta, rájött, hogy a takaró nincs ott. Richard áttette őrá a saját takaróját. Miért csinált volna ilyesmit, ha rögtön vissza akart volna jönni?

Kahlan felült. Újra megdörzsölte a szemét. A kicsi tűz halvány fényében észrevette, hogy Richard ruhái nincsenek a helyükön.

Hosszú napjuk volt. Az előző éjjel sem aludtak sokat. Miért akart volna Richard kimenni az éjszaka közepén az esőbe? Szükségük volt az alvásra. Reggel indulniuk kell, vissza kell térniük Aydrindrilbe.

Reggel. Reggel elmennek. Richardnak csak addig volt ideje.

Kahlan dühösen vicsorgott, míg a holmijaihoz sietett. Richard odakint járkált, hogy valami bizonyítékot keressen. Kahlan tudta, hogy így van. Valamit, amivel bebizonyíthatja mindnyájuknak, hogy nem csinált ostobaságot.

Kahlan addig kotorászott a zsákjában, amíg meg nem találta a kis gyertyatartóját. A tartónak volt egy kis kúpos fedele, így a gyertya száraz marad, és égni fog az esőben is. Felvett egy hosszú gyújtósszálat a farakásról, berakta a végét a tűzbe, és meggyújtotta vele a gyertyát. Becsukta a kis lámpás üvegajtóját, hogy a lángot megóvja a szélről. A lámpás is, a gyertya is kicsi volt, és alig nyújtott valamicske fényt, de ez volt minden, amije volt, és több a semminél egy ilyen koromsötét, esős éjszakán.

Lerántotta még nyirkos ingét a tűz közelébe állított póznáról, ahová Richard feltette száradni. A hideg, nedves ruhadarab érintése a bőrén, ahogy a karjait bebújtatta az ing ujjába, apró, fájdalmas borzongásokat küldött fel egészen a válláig. Na, most majd tőle is megkapja a férje a kioktatást! Kahlan ragaszkodni fog hozzá, hogy Richard visszajöjjön vele az ágyba, és addig melengesse a karjaival átölelve, míg Kahlan újra kényelmesen nem érzi majd magát. Richard bűne volt, hogy Kahlan máris vacog. Fintorogva húzta fel nedves, merev nadrágszárát csupasz bőrére.

Milyen bizonyítékot kereshet Richard? A tyúkot?

Lefekvés előtt, miközben a haját szárította a tűznél, Kahlan megkérdezte Richardot, miből gondolja, hogy többször is ugyanazt a tyúkot látta. Richard elmondta, hogy a döglött tyúknak, amit reggel a Szellemház mellett találtak, egy fekete folt volt a felső csőrakáján, közvetlenül a taraja alatt. Azt mondta, hogy a tyúknak, amit a Madarak Atyja mutatott, ugyanolyan folt volt a csőrén.

Richardnak nem tűnt fel azonnal a hasonlóság. Aztán meglátta, hogy a tyúknak, amelyik a halottasház tetején tollászzkodott, ugyancsak foltos csőre volt. Azt mondta, a három házban összegyűjtött tyúkok közül egyiknek sem volt ilyen foltja.

Kahlan elmagyarázta Richardnak, hogy a tyúkok folyton a földön csipegetnek, és mivel esős, saras idő van, a folt nyilván csak sárfolt volt. Sőt mi több, nyilván nem egy tyúkon lehetett sárfolt. Ezeket a foltokat valószínűleg egyszerűen lemosta az eső, mialatt a tyúkokat behordták a házakba.

A Sáremberek biztos, hogy valamennyi tyúkot összeszedték a faluból, vagyis a keresett tyúknak ott kellett lennie a három ház egyikében. Erre Richard nem tudott mit mondani.

Kahlan megkérdezte, miért követte volna őket egész nap egy halottaiból feltámadt - tyúk. Mi lehetett a szándéka? Richard erre sem tudott válaszolni.

Kahlan rádöbrent, hogy aznap nem volt valami segítőkész. Tudta, hogy Richardot nem szokta elragadni a fantáziája. A makacssága nem konokság volt, sem nem az ő bosszantására szánta Richard.

Sokkal nyitottabban, megértőbben kellett volna odafigyelnie Richardra. Végtére is a felesége volt. Ha őrá sem számíthat Richard, akkor kire? Nem csoda, hogy Richardnak nem volt kedve szeretkezni az éjjel. Na, de hát egy tyúk...

Ahogy Kahlan kilökte az ajtót, vad szélroham köszöntötte. Cara elment aludni. A Szellemházat őrző vadászok észrevették Kanlant, és köré gyülekeztek. Valamennyien Kahlan gyertyafénytől megvilágított, az esős sötétség felett lebegni látszó arcát nézték. Csillogó testük materializálódni látszott egy-egy pillanatra, amikor csak lecsapott valahol egy villám.

- *Merre ment el Richard?* - kérdezte tőlük Kahlan.

Az emberek értetlenül pislogtak.

- *Richard* - ismételte Kahlan. - *Nincs odabent. Valamikor korábban elment. Melyik irányba ment?*

Az egyik vadász a társaira nézett, ellenőrizve őket, mielőtt megszólalt. Valamennyien a fejüket rázták.

- *Nem láttunk senkit. Sötét van ugyan, de meg kellett volna látnunk, ha kimegy.*

Kahlan felsóhajtott.

- *Lehet, hogy nem. Richard korábban erdei vezető volt. Ugyanúgy képes rá, hogy eltűnjön a sötétben, ahogy ti el tudtok tűnni a fűben.*

Az emberek csak rábólintottak az új információra, egy cseppet sem kételkedve benne.

- *Akkor odakint van valahol, de nem tudjuk, hol. Indulatos Richard olyan tud lenni, ha akar, mint egy szellem. Sohasem láttunk még hozzá hasonló embert.*

Kahlan magában elmosolyodott. Richard különleges ember volt - ez jellemző a varázslókra.

Egyszer a vadászok rávették, hogy nyíllal célba lőjön, és megdöbbentette őket, hogy Richard valamennyi kilőtt nyílvesszőt tönkretette. Az egyiket belelőtte a céltábla közepébe, a többivel pedig széthasította a kilőtt vesszőket egymás tetejébe találva velük.

A nyilakat Richard a Tehetségével irányította, de ő maga ezt nem hitte el. Azt gondolta, hogy egyszerűen gyakorlattal és koncentrációval is képes így löni. Ő ezt úgy hívta, hogy „magához szólítja” a célt. Azt mondta, magához szólította a célt, hagyta, hogy minden más eltűnjön körülötte, és mikor úgy érezte, hogy a nyíl megtalálta azt a bizonyos különleges pontot a levegőben, egyszerűen szabadjára eresztette. Az egészre képes volt egy szempillantás alatt.

Kahlannak be kellett ismernie, hogy amikor Richard tanította őt célba löni, néha neki is sikerült megéreznie, mit értett ezen Richard. Amire Richard megtanította, egyszer meg is mentette Kahlan életét. De Kahlan azért tudta, hogy a mágiának még így is része volt Richard céllovó képességében.

A vadászok nagyon tisztelték Richardot. A nyíllövészet csak részben volt oka ennek. Richardot nehéz volt nem tisztelni. Ha Kahlan azt mondja, hogy Richard láthatatlanná tud válni, a vadászok habozás nélkül elhiszik neki.

Az egész kis híján nagyon rosszul indult. Mikor először összetalálkoztak a pusztán a vadászokkal, amikor Kahlan elhozta Richardot a Sáremberekhez, Richard félreértette az üdvözlési szokásukat, a pofont, és leütötte Savidlint, a vadászok vezetőjét. Ezzel akaratlanul is tiszteletét fejezte ki irántuk, és jó barátává tette a Sárembereket, de egyúttal megszolgáltá magának az „Indulatos Richard” nevet.

Kahlan letörölte az arcáról az esőt.

- *Jól van. Meg akarom találni őt.* - A sötétség felé intett. - *Menjetez mindnyájan különböző irányba. Ha megtaláljátok, mondjátok meg neki, hogy én keresem. Ha nem találjátok, gyertek vissza ide, miután átkutattátok a saját területeteket, és új irányban kezdjük keresni, amíg csak meg nem találjuk.*

A vadászok tiltakozni akartak, de Kahlan azt mondta nekik, hogy fáradt, vissza akar kerülni az ágyába, és maga mellett akarja tudni az újdonsült férjét. Könnyörgött nekik, hogy segítsenek keresni Richardot, vagy egyedül indul neki.

Eszébe jutott, hogy Richard nyilván ugyanezt csinálja: egyedül kutat, mert senki nem hisz neki. A vadászok vonakodva bár, de ráálltak, és szétszóródtak a sötétben, különböző irányokba. Az ormótlan csizmák híján ők sokkal gyorsabban tudtak mozogni a sárban, mint Kahlan.

Kahlan lehúzta a csizmáit, és behajította őket a Szellemház ajtaján. Elmosolyodott a gondolatra, hogy most túljárt a sok sár eszén.

Sok nő volt odahaza, Aydindrilben, nemes hölgyek, hivatalnokok és hivatalnokok feleségei, akik, ha most így látták volna az Inkvizitor Anyát mezítláb, bokáig a sárban, bőrig ázva, hát menten elájultak volna.

Kahlan tocsogva haladt előre a sárban, azon gondolkodva, vajon Richardnak volt-e valamilyen módszere a keresésre. Richard ritkán tett bármit is kellő ok nélkül. Hogyan kutathatná át az egész falut sötétben, egyedül?

Kahlan újra végiggondolta az első ötletét, hogy Richard a tyúkot keresi. Talán Richard rájött, hogy van valami igazság abban amit Kahlan, Zedd és Ann mondtak neki. Lehet, hogy nem is a tyúk után indult. De akkor mit csinál idekint éjnek idején?

Kahlan fejét áztatta az eső, lecsorgott a nyakába, a hátára, a hideg víztől reszketett a teste. Hosszú haja, amit jókora gonddal szárított és fésült meg, ismét csuromvizes volt. Az inge úgy tapadt a testére, mintha második bőre lett volna. Egy rémes, vizes, hideg bőr.

Hová mehetett Richard?

Kahlan megállt, és magasba emelte a gyertyát.

Juni.

Lehet, hogy Richard elment Junit megnézni. Szíve egy pillanatra összeszorult a fájdalomtól: talán a halott csecsemőt ment megnézni Richard. Lehet, hogy szerette volna mindkettőt meggyászolni.

Ez jellemző Richardra. Lehet, hogy imádkozni akart a jó szellemekhez a szellemvilág két új lakójáért. Richard megtenné.

Kahlan a sötétben az egyik tető alatt egy láthatatlan, jéghideg csorgás alá lépett. Elakadt a lélegzete, amikor a jeges víz az arcát érte, és lecsorgott az inge elejére.

Ázott haját menet közben simította hátra, és kiköpött egy vizes tincset a szájából. Ujjai érzéketlenné fagytak, ahogy a kis lámpását markolta a hideg esőben.

Gondosan szétnézett maga körül a sötétben, próbálta kitalálni, hol is járhat, megbizonyosodni afelől, hogy jó irányba halad. Rálelt egy ismerős alacsony falra, amelyen három virágcserep állt. A közelben nem lakott senki, ezek a közelben lakó gonosz szellemek számára növesztett virágok voltak. Innen már ismerte az utat.

Kicsit arrébb egy sarkon meglelte a halottasház ajtaját. Érzéketlen ujjával nehezen talált rá a reteszre. Az ajtó, ami megdagadt az esőben, nyikorogva nyílt ki. Belépett az ajtón, és becsukta maga után.

- Richard! Richard, itt vagy?

Semmi válasz. Kahlan magasra emelte a gyertyát. Másik kezével befogta az orrát a szagok miatt. Még a nyelvén is érezte a büzt. Kis lámpása üvegablakából a fény a piciny holttestre esett. Kahlan közelebb lépett. Arca önkéntelen undorodó fintorba rándult, amikor csupasz talpa alatt hangos pukkanással kenődött szét valami kemény hátú bogár, de a tragikus látvány az előtte álló agyagemelvénnyel azonnal el is terelte a figyelmét.

Mozdulatlanul bámulta a képet maga előtt. Az apró karok a levegőbe emelkedve merevedtek meg. A lábak is merevek voltak, épp egy pár centiméterrel lebegtek az emelvénnyel felett. A pici tenyerek nyitva voltak. Kahlan el

sem tudott képzelni ilyen csöpp ujjacskákat.

Érezte, hogy a torkát elszorítja valami. Szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa feltörő zokogását az itt heverő, elveszett jövő látványától. A szegény kicsi lélek! Szegény anyja!

A háttérből valami furcsa, ismétlődő zajt hallott. Míg a pici, élettelen testre meredt, tudata egy részével arra próbált rájönni, mi lehet az a szaggatott, lágy, cuppogó hang. Csend. Újra a hang. Megint szünet. Szórakozottan kizárta a hangot a tudatából, akárcsak az esőcseppek kopogását.

Kahlan nem tudott ellenállni a gondolatnak. Kinyújtotta a kezét, és gyengéden az apró, nyitott tenyérbe helyezte az egyik ujját. Egyetlen ujjnál nem is fért volna több az icipici kézbe. Kahlan szinte azt várta, hogy a csepp ujjak körbezáruljanak az ő ujjá körül. De nem történt meg.

Újabb hullámban tört rá a gyász, és érezte, hogy egy könnycsepp gördül le az arcán. Sajnálta az anyát is. Kahlan annyi halált, annyi holttestet látott már, nem értette, ez az egy miért van ekkora hatással rá, de a hatás tagadhatatlan volt.

Végül nem bírta tovább, és zokogásban tört ki. Siratta a névtelen gyermeket. A magányos halottasházban kiöntötte gyászát a szívéből ezért a le nem élt életért, ezért a csöppnyi edényért, amelyik úgy jött világra, hogy soha nem tölthette be lélek.

Végül a sötétből jövő furcsa hang kellő mértékben behatolt újra a tudatába ahhoz, hogy megforduljon, és megnézze, mi zavarta meg a jó szellemekhez mondott imáját.

Fel akart sikoltani, de benne szorult a lélegzet.

Juni mellkasán egy tyúk állt.

Juni szemét csipkedte kifelé.

10. FEJEZET

Kahlan szerette volna elkergetni a tyúkot a holttesttől, de képtelen volt megmozdulni. A tyúk zavartalanul csipegetett tovább, de fél szemével most már Kanlant figyelte. Platty, platty, platty. Platty. Platty. Ilyesféle hangokat hallott Kahlan.

- Hess! - csapott végre a kezével a tyúk felé Kahlan. - Hess!

Nyilván a férgek miatt jött be. Azért volt itt. A férgekért.

De Kahlan valahogy magát sem tudta meggyőzni erről.

- Hess! Hagyd őt békén!

A tyúk sziszegve felemelte a fejét, nyakán felborzolta a tollait.

Kahlan hátrébb lépett.

Karmaival a merev, halott húsba kapaszkodva a tyúk lassan, ráérősen szembefordult Kahlannal. Fejét oldalra döntötte, taraja félrebillent, szakálla himbálózott.

- Hess! - hallotta Kahlan a saját suttogását.

Kevés volt a fény, ráadásul a tyúk csőrét alvadt vér borította, így Kahlan nem tudta megállapítani, hogy van-e sötét folt a csőrkávján. De nem is volt szüksége rá, hogy lássa.

- Jaj, drága szellemek, segítsetek! - imádkozott hangtalanul.

Az állat halk, kárálásszerű hangot adott ki. Teljesen olyan volt, mintha tyúk lenne, de Kahlan mélyen belül tudta, hogy nem az. Így nézett ki, mint egy tyúk, mint a Sáremberek legtöbb tyúkjá. De nem tyúk volt.

Maga volt a megtestesült gonosz.

Kahlan valami zsigeri bizonyossággal megérezte ezt. Ez itt valami olyan ocsmány dolog volt, mintha maga a halál vigyorgott volna rá.

Kahlan fél kézzel szorosan összefogta az ingét a nyakán. Annyira nekiszorult a vályogemelvénynak, amelyiken a csecsemő holtteste feküdt, hogy attól félt, súlyával szétrombolja az építményt.

Első ösztönös gondolata az volt, hogy kinyúl, és inkvizítori erejével megérinti ezt a rémteremtmenyt. Inkvizítori mágiája örökre lerombolta az emberi személyiséget, az így keletkező úrt az Inkvizítor iránti tökéletes, feltétel nélküli hűség és odaadás érzésével töltve be. Ilyen módon a halálra ítélték önként és őszintén bevallották fertelmes

bűneiket - vagy ártatlanságukat. Ez a legvégső módja volt az igazságos törvénykezés biztosításának.

Az Inkvizítor érintése ellen nem volt védelem. Az ereje abszolút volt és végleges. Még a legmegrögzöttebb tömegyilkosnak is volt lelke, így alá lehetett vetni az inkvizítori mágiának.

Kahlan mágiája önvédelmi fegyver is volt. De csak embereken volt alkalmazható. Tyúkokon nem működött. És hatástalan lenne a megtestesült gonoszág ellen is.

Kahlan tekintete az ajtóra villant, felmérte a távolságot. A tyúk egy ugrást tett felé. Karmaival Juni karjába akaszkodva az állat kissé Kahlan irányába dőlt. Kahlan combjában megfeszültek remegő izmai.

A tyúk hátrált egy lépést, teste megfeszült, és ürüléket fröcskölt Juni arcába.

A kárálása egészen úgy hangzott, mint valami nevetés.

Kahlan rettenetesen szerette volna, ha megszidhatja magát, amiért ilyen szörnyű ostobaságokat képzel, amiért fantáziál.

Tudta, hogy ez a valóság.

Mint ahogy tudta, hogy az inkvizítori ereje hatástalan lenne ezzel a lénnel szemben, ugyanúgy megérezte azt is, hogy látszólag nagyobb testi ereje sem érne semmit ellene. Sokkal okosabb lesz, gondolta, ha kimenekül innen.

Ez volt, amit most mindennél jobban szeretett volna: kívül lenni.

A karján valami kövér, barna bogár futott fel. Elfojtott sikollyal söpörte le. Tétova lépést tett az ajtó felé.

A tyúk felröppent Juni testéről, és az ajtó előtt ért földet. Felkapta a bogarat, amit Kahlan lesöpört, és elégedett kot-kot-kot hangokat hallatott.

Lenyelte a bogarat, és fejét forgatva, lengő szakállal hol egyik, hol másik szemével leste Kahlant.

Kahlan kétségbeesetten próbált kitalálni valamit. Az ajtót nézte. Igyekezett rájönni, hogyan juthatna ki rajta. Féltérügya a tyúkot az útból? Próbálja elijeszteni az ajtó közeléből? Tegyen úgy, mintha ott sem volna, és megkísérelje, hogy csak úgy kisétál mellette?

Eszébe jutott, mit mondott Richard: *„Valami megölt egy tyúkot a Szellemház közelében. Juni hangosan kijelentette, hogy köp annak a valaminek a becsületére, ami elpusztította az állatot. Nem sokkal rá Juni meghalt. Én megdobtam egy tyúkot, ami az ablakpárkányon ült, rövidebb utána a tyúk megtámadta azt a kisfiút. Az én hibám volt, hogy összekarmolta Ungit. Még egyszer nem akarom elkövetni ugyanazt a hibát.”*

Kahlan sem szerette volna elkövetni ezt a hibát. Ez a dolog belerepülhet az arcába. Kikaparhatja a szemét. Sarkantyújával feltépheti a nyaki artériáját. Akkor Kahlan elvérezne. Ki tudhatna, valójában mennyire erős ez a lény, mire lehet képes?

Richard mindenkinek keményen a lelkére kötötte, hogy udvariasan bánjanak a tyúkokkal. Hirtelen Kahlan élete vagy halála függött tőle, hogy megfogadja-e Richard szavait.

- Jaj, Richard - suttogta magában - bocsáss meg!

Valami mozgást érzett a lábujjainál. A gyenge világításban egyetlen pillantással nem tudta megállapítani, de úgy vélte, férgeket lát átmászni a lábfejen. Érezte, hogy valami felfut a bokáján és besurran a nadrágszára alá. Toppantott egyet a lábával, de a valami erősen kapaszkodott a lábán.

Lehajolt, hogy kézzel csapja le a nadrágszára alól. Túl erősen csapott oda, és érezte, hogy a dolog szétkenődik a sípcsontján. Kapkodva felegyenesedett, hogy a hajában mászó undokságokat kirázza. Felkiáltott, amikor egy százlábú a kezébe csípett. Hirtelen lendülettel lerázta a földre. A tyúk felkapta a százlábút, és lenyelte.

Váratlan szárnyacsapkodással a tyúk felrepült, és ismét Juni mellkasán termett. Karmait a szükségesnél jobban a testbe vájva lassan körbefordult és egyik fényes, fekete szemével ismét Kahlant nézte. Kahlan egyik lábát óvatosan az ajtó felé csúsztatta.

- Anya - krákgotta a tyúk.

Kahlan egy sikollyal összerándult.

Igyekezett lecsendesíteni kapkodó légzését. Szíve úgy lüktetett, hogy annak kívülről is látszania kellett. Olyan erősen markolta maga mögött a vályogemelvénnyel, hogy az ujjairól lehorzsolódott a bőr.

Az állat nyilván valami olyan hangot adott ki, ami az „anya” szóra emlékeztette. Ő volt az Inkvizítor Anya, így hozzászólt, hogy gyakran hallja az „anya” megszólítást. Rémületében biztosan képzelődik.

Megint felsikoltott, amikor valami megcsípte a bokáját. Ki akart rázni az ingujjából valami bemászott

ocsmányságot, és csapkodás közben leverte a mögötte lévő emelvényről a földre a gyertyatartó lámpást. A lámpás jókora csörrenéssel ért földet.

A helyiségre abban a pillanatban szuroksötétség borult.

Kahlan megpördülve vadul próbált lesöpörni magáról valamit, ami a lapockái között, a haja alá bújva igyekezett felfelé a nyakába. A súlyából és a hangjából ítélve egy eger lehetett. Szerencsére a perdüléssel sikerült leráznia magáról.

Kahlan mozdulatlanra dermedt. Próbálta hallás útján kikövetkeztetni, elmozdult-e a tyúk a helyéről, lerepült-e a padlóra. A helyiségre halotti csend borult, leszámítva Kahlan szívének száguldását, ami a fülében surrogott. Kahlan lábait a földön csúsztatva az ajtó felé indult. Ahogy a lábával a bűzös, rothadó szalmát túrta, nagyon szerette volna, ha magán hagyta volna a csizmáját. A bűz fojtogató volt. Ebben a pillanatban nem hitte, hogy valaha is képes lesz még egyszer tisztának, érezni magát. De ez sem számít, ha sikerül élve kijutnia innen.

A sötétben a tyúk-dolog halk, kotyogó tyúk-nevetést hallatott. A hang nem onnan jött, ahol Kahlan a tyúkot sejtette. A hang a háta mögül jött.

- Kérlek szépen! Én nem akarok rosszat neked! - mondta Kahlan a sötétségnek. - Nem akarok tiszteletlen lenni. Most itt hagylak, hogy tedd a dolgodat, ha nincs ellene kifogásod.

Újabb csoszogó lépést tett az ajtó felé. Óvatosan, lassan mozgott, arra az esetre, ha esetleg az a tyúk-dolog az útjában lenne. Nem akart beleütközni, és ezzel feldühíteni. Nem szabad alábecsülnie azt a lényt.

Kahlan számtalanszor indult már elszánt támadásba látszólag legyőzhetetlen ellenféllel szemben. Jól ismerte a kemény, határozott támadás értékét. Most azonban valamilyen módon abszolút biztonsággal tudta, hogy ez az ellenfél, ha akarja, olyan könnyedén el tudná őt pusztítani, amilyen könnyen Kahlan tudná kitekerni egy igazi tyúk nyakát. Ha erőltetné a harcot, ez lenne az, amit elveszítene.

Vállával a falnak ütközött. Kezét oldalra csúsztatta az agyaggal tapasztott vályogfal mentén, hogy vakon megpróbálja kitapogatni az ajtót. Az ajtó nem volt sehol.

Ez örülség. Hiszen az ajtón át jött be. Kell, hogy legyen itt ajtó. A tyúk-dolog felől alig hallható kotyogó kuncogás hallatszott.

A rémület könnyeit visszanyelve Kahlan háttal fordult a falnak. Mikor megperdült, hogy az egeret lerázza magáról, nyilván összezavarodott, és elvesztette a helyes irányt. Megfordult, ennyi az egész. Az ajtó nem mozdult el, csak épp ő fordult ellenkező irányba.

De akkor most merre lehet az ajtó?

Szemét olyan tágra nyitotta, ahogy csak bírta, hátha képes lesz valamicskét látni a tintafekete sötétségben. Hirtelen új rémület vágott be a gondolatai közé: mi lesz, ha a tyúk-dolog kivájja a szemét? Hátha azt szerette: szemeket kivájni?!

Hallotta saját magát, amint zokog rémületében. A zsúptető szivárgott. Kahlan összerándult, mikor egy vízcsepp hullott a fejére. Villám csapott le. Kahlan a bal oldali falból látta jönni a lényt. Nem, az az ajtó. A fény az ajtó szegélyénél világított át. Mennydörgés csattant.

Kahlan elkeseredetten rohant az ajtóhoz. A sötétben csípőjével nekiütközött az egyik vályogemelvény peremének. Lábujjával belerúgott az emelvény sarkába. Ösztönösen a bénító fájdalom irányába kapott. Fél lábon ugrálva próbálta megőrizni az egyensúlyát. Valami éles, kemény dologra ugrott rá. Égő fájdalom hasított az eddig ép lábába. Kapaszkodót keresett a kezével. Rémülten kapta vissza, amint hozzáért a hideg, merev, pici tetemhez. Nagy zajjal esett el.

Magában átkozódva állapította meg, hogy a még mindig forró gyertyatartó lámpásra lépett rá. Megtapogatta a lábát. A lámpás valójában nem égette meg, csak örült rettegése képzelte vele, hogy a forró fém égeti. A másik lába viszont vérzett, ahol belerúgott a vályogba.

Mélyet lélegzett. Nem szabad pánikba esni, figyelmeztette magát, különben képtelen lesz megvédeni magát. Senki másra nem számíthat, hogy kimentíti őt innen. Össze kell szednie magát, és eléggé lenyugodni hozzá, hogy képes legyen kijutni a halottasházból.

Mélyet lélegzett. Csak az ajtóig kell eljutnia, és akkor kimenekülhet. Akkor biztonságban lesz.

Hason kúszva tapogatta a padlót maga előtt. A szalma nyirkos volt. Nem tudta, hogy a beszivárgó esőtől, vagy a testéből kifolyó romlott nedvektől. Azt bizonygatta magának, hogy a Sáremberek tisztelik a halottakat. Nem hagynának mocskos szalmát idebenn. A szalmának tisztának kell lennie. Na, de akkor miért bűzlik ennyire?

Kahlannak óriási erőfeszítésébe került, hogy ne törődjön a testére mászó bogarakkal és férgekkel. Mikor nem

figyelt eléggé rá, hogy csendben maradjon, kis nyüsztő hangok törtek fel a torkából. Mivel arca alig volt a padló fölött, a következő villám fényét az ajtó alatti hasadékon át látta. Az ajtó már nem volt messze.

Kahlan nem tudta, hová lett a tyúk. Imádkozott, hogy visszamenjen Juni szemeihez.

A következő villám lobbanásánál tyúklábakat látott maga és az ajtó között. A szörnyeteg nem lehetett messzebb az arcától kétarasznyinál.

Kahlan lassan a szemöldökéhez emelte egyik remegő kezét, hogy eltakarja vele a szemeit. Tudta, hogy a tyúk-szörnyeteg bármelyik pillanatban kivájhatja a szemét, ahogy Juniéval is tette. Rémületében zihálni kezdett, és lelki szemei előtt már látta saját magát hiányzó szemekkel, vérző húscsapatokkal telt szemgödrökkel.

Meg fog vakulni. Tehetetlen lesz. Soha többé nem láthatja Richard rá mosolygó szürke szemeit.

Egy féreg tekergőzött a hajában, próbált kiszabadulni a kócos hajbozontból, amibe belekeveredett. Kahlan rántott egyet a haján, de az ocsmányság ott maradt.

Hirtelen egy ütést érzett a fején. Felkiáltott. A féreg eltűnt. A tyúk kicsippentette a hajából. A fejbőre még sajgott a csőr kemény ütésétől.

- Köszönöm szépen - kényszerítette magát, hogy megköszönje a tyúknak. - Nagyon szépen köszönöm. Igazán értékelem, amit tettél.

Felsikoltott, amikor a csőr ismét lecsapott, ezúttal a karjára. Egy bogár volt. A tyúk nem a karját csípte meg, hanem egy bogarat kapott fel róla.

- Ne haragudj, hogy sikoltottam - mondta remegő hangon. - Csak meglepődtem, ennyi az egész. Még egyszer köszönöm.

A csőr keményen megütötte Kahlan feje búbját. Ezúttal nem volt ott semmiféle bogár. Kahlan nem tudta, hogy a tyúk-dolog azt hitte-e, hogy van, vagy szándékosan csípett a fejébe. A csípés helye jócskán sajgott.

Kahlan visszatette a kezét a szeme elé.

- Légy szíves, ne csináld ezt! Fáj. Kérlek, ne csipkedj!

A csőr belecsípett a vénába Kahlan keze fején, amit a szemére szorított. A tyúk úgy rángatta az eret, mintha egy gilisztát akarna felszedni a földről.

Ez utasítás volt. A tyúk azt akarta, hogy Kahlan vegye el a kezét a szeme elől.

A csőr makacsul rángatta Kahlan kézfején a bőrt. Ezt a következetes rángatást nem lehetett félreérteni. Vedd el a kezéd, még pedig most rögtön - ezt jelentette a rángatás - vagy nagyon meg fogod bánni.

Ha Kahlan feldühíti, nem lehet tudni, mire lesz képes a szörnyeteg. Juni holtteste itt hevert a házban, mintegy emlékeztetőül a lehetőségekre.

Kahlan azt mondta magának: ha belekap a szemembe, meg kell próbálnom elkapni és kitekerni a nyakát. Ha elég gyors leszek, csak egyet csaphat a csőrével. Akkor még marad egy szemem.

Akkor tehát meg kell küzdenie a tyúk-dologgal. De csak akkor, ha a szemére támad.

Kahlan ösztönei sikoltva figyelmeztették, hogy a küzdelem a lehető legesztelenebb, legveszélyesebb dolog lenne. Richard is, a Madarak Atyja is megmondták, hogy ez itt nem tyúk. Kahlan nem kételkedett többé a szavukban. De attól még lehet, hogy nem lesz más választása.

Ha elkezdődik, életre-halálra menő küzdelem lesz. Kahlan nem táplált illúziókat az esélyeivel kapcsolatban. De ha kell, végig fogja harcolni, akár az utolsó leheletéig is, ahogy az apja tanította.

A tyúk nagyobb darabot csípett a csőrébe Kahlan bőréből a véna körül. Utolsó figyelmeztetés.

Kahlan gondos lassúsággal elvette remegő kezét a szeme elől. A tyúk-dolog halkán, elégedetten kotyogott.

A villám újra lecsapott. Kahlannak ezúttal nem volt szüksége fényre, hogy tudja, hol az állat. Ott volt, néhány centiméterre az arcától. Még a lélegzetét is érezte.

- Kérlek, ne bánts!

A mennydörgés olyan hangos volt, hogy szinte fájt. A tyúk felrikoltott és megperdült.

Kahlan rádöbrent, hogy nem mennydörgést hallott, hanem az ajtót tépte fel valaki.

- Kahlan? - Richard hangja. - Merre vagy?

Kahlan talpra ugrott.

- Richard! Vigyázz! A tyúk! A tyúk!

Richard az állat után kapott. Az átsurrant Richard lábai között, és kiszökött az ajtón.

Kahlan Richard nyakába akarta vetni magát, de Richard megállította egy mozdulattal. Az ajtó előtt álló vadászok egyikének válláról lekapta az íjat. Mielőtt a vadász a hirtelen rántástól megriadva arrébb tudott volna ugrani, Richard kirántott egy nyílvesszőt a vadász másik vállán lévő tegezből. A következő pillanatban a nyíl az íjon volt, az íjhúr megfeszült.

A tyúk vad rohanásban menekült a sáros síkatorban. A lecsapó villámsorozat fényében a tyúk lépés közben szinte szoborrá merevedni látszott. Minden villanásban mozdulatlanak látszott, de minden alkalommal egyre távolabb.

Az íjhúr megpendült, és a nyíl elszáguldott a sötétségbe.

Kahlan hallotta, hogy az acél nyílhegy hangos koppanással talál célba.

A következő villám fényében látta, hogy a tyúk visszafordított fejjel néz feléjük. A nyíl telibe találta a tyúk koponyájának a hátulját, és a vessző elülső vége kitárt csőrén át meredt elő. A nyíl szárán vér csorgott végig, lecsepegvé az acélhegyről. A vér tócsába gyűlt a földön, és eláztatta a tyúk nyaktollait.

A vadász halk, elismerő fütttyel nyugtázta a bravúros lövést.

A villám fénye kialudt, a sötét ismét elborította a síkátort, és a mennydörgés végighömpölygött a falun. A következő villám fényében azt látták, hogy a tyúk futva eltűnik egy sarok mögött.

Richard nekiiramodott a menekülő állat után, és Kahlan követte. Futás közben a vadász újabb nyilat nyomott Richard kezébe, Richard ráfeszítette a vesszőt az íjra, és arcához emelt nyíllal fordult be a sarkon.

Mindhárman megtorpantak. A síkator közepén a sárban ott hevert a véres nyílvessző, de a tyúk nem volt sehol.

- Richard - zihálta Kahlan - most már hiszek neked.

- Erre magamtól is rájöttem.

A hátuk mögül fülsiketítő „huss” hangzott fel. A sarok mögül visszanézve látták, hogy a halottasház zsúptetejéből hatalmas lángok törnek a magasba. A nyitott ajtón át látták, hogy a padlón heverő szalma is lángokban áll.

- Volt nálam egy gyertya. Beleesett a szalmába, de a lángja kialudt - mondta Kahlan. - Biztos vagyok benne, hogy nem égett.

- Lehet, hogy a villám volt - felelte Richard, és csak nézte, hogy a lángok az ég felé csapnak.

A tűz táncoló fényében az összes környező ház a lángokkal egy ütemre látszott remegni és hullámozni. A távolság ellenére Kahlan az arcán érezte a dühös lángok forróságát. Szikrák és égő fücsomók repkedtek szét az éjszakai sötétségben.

Vadász testőreik egyenként jöttek elő az esős éjszakából, és köréjük gyűltek. A nyíl tulajdonosa körbeadta a véres vesszőt társai között, és suttogva mesélte el nekik, hogy Indulatos Richard meglőtte és elkergette a gonosz szellemet.

Két újabb ember vált ki az épület sarkának árnyékából, és megbámulták az égre csapó lángokat, mielőtt csatlakoztak hozzájuk. Zedd rendetlen ősz hajkoronáját narancsszínre festette a lángok visszfénye. Kinyújtotta a kezét, és az egyik vadász a tenyerébe tette a véres nyílvesszőt. Zedd röviden megvizsgálta, aztán továbbadta Ann-nak. Ann az ujjai között forgatta a vesszőt, közben nagyokat sóhajtott, mintha a fegyver most mondaná el neki a történetét, és megerősítené vele Ann legrosszabb sejtéseit.

- A Harmóniák azok - jelentette ki Richard. - Itt vannak közöttünk. Most már elhiszitek?

- Zedd, én is láttam - erősítette meg Kahlan. - Richardnak igaza volt. Az nem egy tyúk volt. Bent volt a halottasházban, és Juni szemét vájta ki éppen. Beszéltsz is. Szólt hozzá. A címemen szólított, Inkvizitor Anyának.

A tűz fénye tükröződött Zedd komoly szemeiben. Hosszú hallgatás után bólintott.

- Bizonyos értelemben igazad volt, fiam. Valóban nagyon komoly a dolog, de nem a Harmóniákról van szó.

- Zedd - makaeskodott Kahlan, visszafelé mutogatva az égő épületre - mondom neked, hogy...

Elhallgatott, amikor Zedd keze kinyúlt, és egy cirmos tollat emelt ki Kahlan hajából. Zedd magasra emelte a tollat, és hüvelyk- és mutatóujja között lassan megforgatta. A toll a szemük előtt vált füstté, szétoszolva az éjszakai levegőben.

- Egy Ólalkodó volt - mormogta a varázsló.

- Ólalkodó? - fintorgott Richard. - Mi az az Ólalkodó? És honnan tudod, hogy az volt?

- Ann és én ellenőrző varázslatokat végeztünk - magyarázta az öreg. - Tőled megkaptuk azt a bizonyítékot, amire szükségünk volt. A mágia nyomai ezen a nyílvevesszőn igazolták a gyanúkat. Komoly bajban vagyunk.

- Az Ólalkodót azok idézték meg, akik felesküdték az Őrzőre - mondta Ann. - Akik Pusztító Mágiával rendelkeznek. A Sötétség Nővérei.

- Jagang - suttogta Richard. - Ő irányítja a Sötétség Nővéreit.

Ann bólintott.

- A múltkor Jagang orgyilkost küldött, de ti megmenekültetek. Ezúttal valami sokkal halálosabbat talált ki.

Zedd Richard vállára tette a kezét.

- Igazad volt a kitartásodban, de tévedtél a következtetésben. Ann és én biztosak vagyunk benne, hogy szét tudjuk törni a varázslatot, ami az Ólalkodót ide idézte. Próbáljatok meg nem aggódni: dolgozunk rajta, és meg fogjuk találni a megoldást.

- Még nem mondtad el, mi ez az Ólalkodó dolog egyáltalán. Mit tud csinálni, miért küldték?

Ann Zeddre pillantott, mielőtt megszólalt.

- Az alvilágból idézték meg - mondta. - A Pusztító Mágia segítségével képes megsemmisíteni a mi világunk mágiját.

- Akár a Harmóniák - suttogta Kahlan riadtan.

- Komoly a dolog - erősítette meg Zedd - de messze nem annyira, mint a Harmóniák. Ann és én aligha vagyunk kezdők, és van némi erőnk is.

Az Ólalkodó egyelőre elment, hála Richardnak. Mivel lelepleztük, nem is tér vissza egyhamar. Menjetek, aludjatok valamennyit. Szerencsére Jagang ügyetlen volt, és az Ólalkodója elárulta magát, még mielőtt komolyabb bajt okozhatott volna.

Richard hátranézett a vállán át a pattogó tűzre, mintha fontolgatna valamit magában.

- De hogy tudta Jagang...

- Ann-nak és nekem is pihennünk kell valamennyit, hogy pontosan kiderítsük, mit is csinált Jagang, és hogyan védekezzünk ellene. Ez nagyon bonyolult. Tegyük mindannyian azt, amit kell.

Végül Richard vigasztalóan átkarolta Kahlan derekát, és közelebb vonta magához. Bólintott Zeddnek és kedveskedően megszorította nagyapja vállát, aztán a Szellemház felé kalauzolta Kahlant.

11. FEJEZET

Kahlan felébredt rá, hogy Richard felriadt. Hátát Richardhoz támasztva aludt, és mikor Richard felült, testének megnyugtató melege helyén hideg ürességet hagyott. Kahlan hátrahúzta a haját a szeméből. És igyekezett magához térni.

- Rahl Nagyúr! - hallatszott egy tompa hang. - Rahl Nagyúr!

Ez nem álom volt: Cara dörömbölt az ajtón. Richard fél lábon táncolva igyekezett magára rángatni a nadrágját, aztán az ajtóhoz sietett, hogy válaszoljon a dörömbölésre.

Ahogy kinyitotta az ajtót, bezúdult rajta a nappali világosság.

- Mi az, Cara?

- A javasasszony küldött érted. Zedd és Ann betegek. Nem értettem, mit mond az öregasszony, de tudom, hogy azt akarta, hogy jöjjenek érted.

Richard felrángatta a csizmáit.

- Milyen betegek?

- A javasasszony viselkedése alapján nem gondolom, hogy komoly lenne, de én nem értek az ilyen dögökhöz. Úgy gondoltam, szeretné magad is megnézni.

- Hát persze. Igen. Mindjárt megyünk.

Már Kahlan is öltözködött. A ruhái még nyirkosak voltak, de legalább a víz már nem csöpögött belőlük.

- Mit gondolsz, mi bajuk lehet?

Richard ujjatlan fekete alsóingének az alját igazgatta.

- Fogalmam sincs.

Öltözete többi darabjával mit sem törődve Richard felcsatolta széles, arannyal kivert zsebes bőrvét, és az ajtó felé indult. Az övben tartott holmijait Richard soha nem hagyta őrizetlenül: túl veszélyes dolgok voltak benne. Hátranézett, hogy lássa, Kahlan követi-e. Kahlan fél lábon szökdecselve rángatta felfelé a merev csizmáit.

- Úgy értem, lehetséges-e, hogy a betegségük mágikus jellegű? Valami baj van a mágiájukkal? Emiatt az Ólálkodó-ügy miatt?

- Ne hagyjuk, hogy az aggodalmaink eluralkodjanak rajtunk! Hamarosan úgyis megtudjuk.

Ahogy kirobogtak az ajtón, Cara melljük szegődött, és lépést tartott velük. A reggel szeles és nyirkos volt, sűrűn csepergő esővel. Az ólomszínű felhők siralmas napot ígértek. De legalább nem ömlött az eső.

Cara hosszú, szőke farkocsa úgy nézett ki, mintha egész éjjel áztatta volna. Vizesen, petyhüdtlen lógott, de Kahlan úgy érezte, még így is jobban fest, mint az ő összetapadt fürtjei.

A hajával ellentétben Cara vörös bőrruhája frissen volt tisztítva. A vörös bőrlöltözet a Mord-Sithek büszkesége volt. Akár egy vörös lobogó, mindenkinek jelezte a Mord-Sith jelenlétét. Nem sok olyan mód létezett, amivel hatékonyabban lehetett volna kifejezni a fenyegetést.

A puha bőrt nyilván olajjal, vagy gyapjúzsírral kezelték abból ítélve, ahogy az esővíz lepergett róla. Kahlan mindig úgy képzelte, hogy az ilyen szűk ruhából egy Mord-Sith nem annyira levetkőzik, mint inkább lenyúzza magáról.

Ahogy a sikátorokon siettek keresztül, Cara gyanakodva nézte őket.

- Nektek volt valami kalandotok az éjjel!

Abból, ahogy az állán megfeszültek az izmok, könnyen meg lehetett mondani, hogy Carának egyáltalán nem tetszett, amiért őt hagyták aludni, míg ezek a saját szakállukra próbálkoztak valamiféle súlyos veszélybe keverni magukat mindenféle értelmes ok nélkül.

- Megtaláltam a tyúkot, amelyik nem tyúk - mondta Kahlan.

Ő és Richard nagyon fáradtak voltak, amikor a sárban sötétben, esőben visszavonszolták magukat a Szellemházba, ezért csak röviden tárgyalták ki az eseményeket. Mikor Kahlan megkérdezte, Richard elmondta, azért ment ki, hogy megkeresse a tyúk-veget, aztán hangokat hallott a halottasházból, ahol Juni teste hevert. Kahlan azt várta, hogy Richard majd szólni fog érte, amiért nem bízott benne, de Richard nem mondott semmit.

Kahlan bocsánatot kért Richardtól, amiért olyan dühösen viselkedett vele egész nap, mivelhogy nem hitt neki. Richard csak annyit válaszolt, hogy hála a jó szellemeknek, amiért vigyáztak Kahlanra. Megölelte Kahlant és megcsókolta a feje búbját. Kahlan valahogy jobban érezte volna magát, ha Richard inkább megszidja.

Holtfáradtan vánszorogtak be a takaróik alá. Akármilyen fáradt volt is, Kahlan attól tartott, hogy az éjszaka hátra lévő részében ébren fog vergődni a megtestesült gonoszság rémületes emlékétől, amit a tyúk-szőrnyetegben megérezett, de Richard meleg, megnyugtató karjával a vállá körül pillanatok alatt álomba zuhant.

- Senki nem magyarázta meg nekem, honnan tudtátok arról a tyúkról, hogy nem tyúk - panaszkodott Cara, miközben befordultak egy sarkon.

- Nem tudom megmagyarázni - felelte Richard. - Egyszerűen volt valami nem normális rajta. Afféle megérzés. Ha a közelben volt, felállt a szőr a tarkómon.

- Ha ott lettél volna - magyarázta Kahlan - megértenéd. Mikor rám nézett, láttam a gonoszságot a szemében.

Cara kételkedve mordult fel.

- Talán tojhatnékja volt.

- A címemen szólított.

- Aha. Na, ettől már én is gyanút fogtam volna. - Cara hangja most már komolyabb, és egy kissé zavart volt. - Csakugyan úgy szólított, hogy „Inkvizitor Anya”?

Kahlan bólintott, és látta, hogy Cara arcán valódi aggodalom jelenik meg.

- Nos, tulajdonképpen csak annyit mondott, hogy Anya, én meg nem vártam rá, hogy udvariasan kijavítsa.

Ahogy hárman besorjázta az ajtón, Nissel felállt a tűzhely mellett a földön heverő antilopbőrről. Valami illatos főzetet forralt éppen a kicsiny tűz lángjánál. A tűzhely mellett egy polcon egy csomó tavakenyér hevert. Azért tették oda, hogy a kenyerek tovább maradjanak melegek. Nissel a maga jellegzetes valami-amit-csak-én-tudok mosolyával köszöntötte őket.

- *Jó reggelt, Inkvizitor Anya. Jól aludtál?*

- *Igen, köszönöm szépen. Nissel, mi a baj Zeddel és Ann-nal?*

Nissel mosolya eltűnt, amikor a hátsó szoba ajtaját takaró nehéz bőrfüggönyre esett a pillantása.

- *Nem tudom biztosan.*

- Nos, mitől betegek? - kérdezte Richard, mikor Kahlan lefordította neki a párbeszédet. - Milyen tünetek vannak? Láz? Gyomorfájás? Fejfájás? Micsoda? - magasba emelte a karjait. - Hiányzik a fejük?

Nissel állta Richard tekintetét, amíg Kahlan tolmácsolt.

- *Türelmetlen ember a férjed.*

- *Aggódik a nagyapja miatt. Nagyon szereti az idős rokonát. Tehát meg tudod mondani, mi bajuk van?*

Nissel a fazékhoz fordult, és megkeverte a tartalmát. Az öreg javasasszony viselkedése furcsa, néha egészen rejtélyes volt. Például munka közben motyogva beszélgetett önmagával, vagy a pácienssel köveket egyensúlyoztatott a hasán, hogy elvonja a figyelmét, amíg a sebeit varrta, de Kahlan tudta, hogy Nissel éles elmével és kiváló megfigyelőképességgel rendelkezik, és szinte páratlan abban, amit csinál. Egy hosszú élet tapasztalata és hatalmas tudása halmozódott fel a púpos kis vénasszonyban.

Nissel fél kézzel összehúzta a nyakán egyszerű sálját, és lekuporodott a Kegyelem szimbóluma elé, ami még mindig ott volt a padlón. Kinyújtotta bütykös ujját, és lassan végighúzta az egyik, középről kiinduló vonal mentén, ami a mágiát jelképezte.

- *Azt hiszem, ez.*

Kahlan és Richard zavartan összenéztek.

- Valószínűleg hamarabb rájöttek - szólt közbe Cara -, ha egyszerűen bementek, és megnézitek őket magatok.

Richard szúrós tekintetét vetett Carára.

- Csak meg szeretnénk tudni, hogy mire számítsunk, ha nincs ellenedre.

Kahlan egy kicsit megnyugodott. Cara soha nem viselkedne ilyen nyeglén egy, számukra fontos dologban, ha azt hinné, hogy valóban élet-halál között lebegnek a betegek odaát a függöny mögött. Viszont az is igaz, hogy Cara nem sokat tudott a mágiáról, azt leszámítva, hogy nem szerette.

Cara, akár csak a vad d'harai katonák, félt a mágiától. Mind állandóan azt a szólást idézték, hogy ők az acél az acél ellen, a Rahl Nagyúr pedig a mágia a mágia ellen. Ez része volt a kötődésnek, ami a d'harai népet a Rahl Nagyúrhoz fűzte: ők védelmezték a Rahl Nagyurat és a Rahl Nagyúr védelmezte őket. Szinte olyan volt ez, mintha a d'haraiak megvédenék a Rahl Nagyúr testét, hogy ő cserébe megóvja a d'haraiak lelkét.

A dologban az volt az ironikus, hogy a Mord-Sithek és a Rahl Nagyúr közötti különleges kapcsolat adta az erőt az Agielnek, a Mord-Sithek csuklóján hordott iszonyatos kínszükszereknek, ráadásuk ennek az ősi kapcsolatnak a segítségével a Mord-Sithek képesek voltak a Tehetséggel rendelkezők mágiáját elorozni. Mielőtt Richard felszabadította volna őket, a Mord-Sithek feladata nem csak a Rahl nagyúr védelme volt, de az ő dolguk volt kivallatni és halálra kínozni a Rahl Nagyúr valamennyi mágiával bíró ellenségét is.

Az inkvizitori mágiát kivéve nem létezett olyan mágikus képesség, amit bárki is meg tudott volna őrizni a Mord-Sithekkel szemben. Bármennyire féltek is a Mord-Sithek a mágiától, azok, akiknek mágiájuk volt, még több okkal rettegtek a Mord-Sithektől. Na, de hát az emberek azt is mondták már Kahlannak, hogy a kígyók jobban félnek tőle, mint ő tőlük.

Cara háta mögött összefont karral, terpeszállásban felvette örökös pozícióját. Richard félrehúzta a függönyt, és Kahlan belépett a belső szobába.

Az ablaktalan szobát gyertyák világították meg. A földpadlót mágikus szimbólumok tarkították. Kahlan azonnal tudta, hogy ezeket nem a gyakorlás kedvéért rajzolták fel: a vonalaik vérrel voltak meghúzva.

Kahlan megragadta Richard könyökét.

- Óvatosan! Rá ne lépj ezekre itt! - mutatta a rajzokat a másik kezével. - Arra való, hogy törbe csalják és csapdába ejtsék az óvatlanokat.

Richard bólintott, és miközben beljebb ment a szobába, gondosan kerülgette a mágikus csapdák útvesztőjét. Zedd és Ann fejével egymás felé fordított, fűvel tömött matracokon heverték a távolabbi fal mellett. Mindkettő állig be volt bugyolálva durva gyapjútakarókkal.

- Zedd - suttogta Richard letérdelve a nagyapja mellé - ébren vagy?

Kahlan Richard mellé térdelt, és megfogta Zedd kezét. Ann pislogva kinyitotta a szemét, és rájuk nézett. Kahlan az ő kezét is megfogta. Zedd fájdalmas arcot vágott, mintha már a sápatag gyertyafény is bántaná a szemét.

- Hát megjöttél, Richard. Jól van, beszélünk kell.

- Mi a baj? Beteg vagy? Mit segíthetünk?

Zedd fehér hajbozontja a szokásosnál is kócosabb volt. A gyenge világításban nem látszottak annyira a ráncai, de valahogy abban a percben mégis nagyon öregnek tűnt.

- Ann és én úgy érezzük, egy kicsit... kifáradtunk, ennyi az egész. Azt találtuk...

Egyik kezét kihúzta a takaró alól, és a padlót tarkító szimbólumok seregére mutatott. Cara bőrruhája feszesebb volt, mint a bőr az öreg varázsló keze fején.

- Mondd el nekik - szólalt meg Ann a hosszúra nyúlt csendben - vagy én mondom el.

- Mit kell elmondanod? Mi történt?

Zedd csontos kezét Richard izmos combjára ejtette, és vett néhány erőlködő lélegzetet.

- Emlékszel a beszélgetésünkre? A „mi-lenne-ha” beszélgetésre arról, hogy a mágia eltűnik?

- Persze.

- Hát elkezdődött.

Richard szemei tágra nyíltak.

- Akkor mégis a Harmóniák azok.

- Nem - szólt közbe Ann - a Sötétség Nővérei. - Kitörölte szeméből belecsorgott verítékét. - Miközben véghez vitték a varázslatot, amivel megidéztek azt a ... tyúk-dolgot...

- Az Ólalkodót - segítette ki Zedd. - Az Ólalkodó megidézése közben szándékosan vagy véletlenül elindítottak egy folyamatot, ami a mágia egyre gyorsuló elszívargásával jár.

- Nyilván nem véletlen volt - vélte Richard. - Ez volt a szándékuk. Legalábbis Jagangnak ez a szándéka, a Sötétség Nővérei pedig Jagang utasításait teljesítik.

Zedd bólintott, szemhéjai lecsukódtak.

- Biztos vagyok benne, fiam, hogy igazad van.

- Akkor hát nem tudátok megállítani? - kérdezte Kahlan. - Ahogy mondtátok, úgy hangzott, hogy tudjátok, mit kell tenni ellene.

- Az ellenőrző varázslatok túl sokba kerültek nekünk. - Ann hangja olyan keserűen hangzott, ahogy Kahlané hangzott volna, ha ő van Ann helyében. - Kimerítették minden erőnket.

Zedd felemelte a karját, aztán erőtlenül visszajektette Richard térdére.

- Azért, mert azok vagyunk, akik, mert több mágikus erőnk és képességünk van, mint másoknak, minket érint először a mágia sorvadása.

Kahlan összeráncolta a homlokát.

- Hiszen azt mondtátok, hogy a leggyöngébbeket éri először!

Ann egyszerűen csak jobbra-balra forgatta a fejét, anélkül, hogy a matracról felemelte volna.

- Miránk miért nem hat? - kérdezte Richard. - Kahlannak az inkvizítori erejében sok mágia van, és én is bírom a Tehetséget.

Zedd felemelte a kezét egy gyenge legyintésre.

- Nem, nem. Ez nem így működik. Velünk kezdődik. Engem erősebben érint, mint Annt.

- Ne vezesd félre őket - szólt rá Ann. - Ez a dolog ahhoz túlságosan komoly. - A hangja kicsit erőteljesebbé vált, amint folytatta. - Richard! Kahlan ereje hamarosan el fog tűnni. A tiéd is, bár te nem függsz tőle annyira, mint mi, vagy ő, ezért neked ez nem fog annyit jelenteni.

- Kahlan el fogja veszíteni az inkvizítori erejét - erősítette meg Zedd -, ahogy minden mágikus erő el fog veszni. Minden mágikus dolog is. Kahlan védtelen lesz, és vigyázni kell rá.

- Védtelen azért aligha! - tiltakozott Kahlan.

- De hát kell módnak lenni rá, hogy megállítsátok! Múlt éjjel azt mondtátok, biztosak vagytok benne, hogy szét tudjátok törni a varázslatot! - Richard keze ökölbe szorult. - Azt mondtátok, dolgoztok rajta, és meg fogjátok találni a megoldást!

Ann felemelte a kezét, és erőtlenül fejbe csapta Zeddet.

- Elmondanád végre neki, vénember? Mielőtt agyvérzést kapna a kölyök, mert aztán már semmit sem tud segíteni nekünk.

Richard előrehajolt.

- Tudok segítem? Mit csináljak? Mondjátok meg, és én megteszem.

Zedd kipréselt magából egy gyenge mosolyt.

- Rád mindig számíthatok, Richard. Mindig.

- Mit tehetünk? - kérdezte Kahlan. - Számíhattok mindkettőnkre.

- Tudjuk, hogy mit kellene tennünk, de látjátok, egyedül képtelenek vagyunk megtenni.

- Akkor segítünk - makacskodott Richard. - Mire lenne szükségetek?

Zedd erőlködve vette a levegőt.

- A Toronyban...

Kahlant a remény meleg hulláma öntötte el. A Sliph hetekig tartó utat takaríthat meg nekik. A Sliphben ő és Richard egy napon belül a Toronyban lehetnek.

Zedd szinte eszméletlennek tűnt. Sípólva fújta ki a levegőt. Richard tehetetlenségében a saját halántékát masszírozta hüvelyk- és mutatóujjával. Zedd vállára tette a kezét, és finoman meglökdöste.

- Zedd, hogyan segíthetünk? Mi van a Toronnyal? Mi van a Varázslók Tornyában?

Az öreg varázsló kábultan felsóhajtott.

- Igen. A Toronyban.

Richard újabb mély lélegzetet vett. Igyekezett megőrizni a nyugalmát, és hangjában a bátorító hangsúlyt.

- Rendben van. A Toronyban. Eddig értem. Mit akarsz nekem mondani a Toronyról, Zedd?

Zedd nyelvével igyekezett megnedvesíteni a szájpadrólását.

- Vízet...

Kahlan Richard vállára tette a kezét, mint aki meg akarja akadályozni, hogy Richard felpattanjon, és a mennyezetről csapódjon vissza.

- Majd én hozok.

Nissel az ajtóban várta, de a víz helyett, amit Kahlan kért, egy meleg csészét nyomott a kezébe.

- *Add oda neki ezt. Éppen most készültem el vele. Jobb mint a víz. Erőt fog adni neki.*

- *Köszönöm, Nissel.*

Kahlan Zeddhez sietett, és a szájához tartotta a csészét. Zedd lenyelt néhány kortyot. Kahlan Ann-nak kínálta a csészét, és ő kiitta a maradékot. Nissel áthajolt Kahlan válla fölött, és egy darab tavakenyeret nyomott a kezébe, ami valami méznek látszó dologgal volt megkenve, és enyhe mentaillatot árasztott, mintha gyógyszert is kevert volna a mézhez. Nissel Kahlan fülébe súgta, hogy ebből próbáljon pár falatot belediktálni a betegekbe.

- Tessék, Zedd - kínálta Kahlan - egyél egy falat mézes tavakenyeret.

Felemelt kezével Zedd elhárította a felkínált ételt.

- Talán később.

Kahlan és Richard egymásra pillantottak a szemük sarkából. Szinte példa nélkül álló eset volt, hogy Zedd visszautasítson bármilyen ételt. Cara nyilván Nissel nyugalmából ítélte meg úgy, hogy Zedd és Ann esete nem súlyos. Míg az öreg javasasszonyt látszólag nem nyugtalanította a matracokon fekvő két beteg állapota, Richard és

Kahlan aggodalma percről percre nőtt.

- Zedd - kezdte újra Richard most, hogy nagyapja ivott - mi van a Toronnyal?

Zedd kinyitotta a szemét. Kahlan úgy ítélte meg, hogy a mogyorószínű szemek most valamivel élénkebbek, színük tisztább, és csillogóbb. Zedd gyengén megszorította Richard csuklóját.

- Azt hiszem, a tea jót tesz. Még.

Kahlan az öreg javasasszonyhoz fordult.

- *Azt mondja, a tea jót tesz neki. Szeretne még.*

Nissel kihúzta magát, és gúnyos fintort vágott.

- *Persze, hogy jót tesz. Mit gondol az öreg, miért csináltam?*

Megrázta a fejét, mint aki csodálkozik ekkora ostobaságon, és kicsoszogott a külső szobába, hogy hozzon még teát. Kahlan biztos volt benne, hogy nem csak a képzelete játszik vele, hanem Zedd tényleg egy egészen picit élénkebb.

- Jól figyelj, fiam - emelte fel Zedd a mutatóujját. - A Varázslók Tornyában van egy hatalmas varázslat. Afféle palackozott ellenméreg az élők világába beszívargott mágiapusztító szennyeződés ellen.

- Elhozzam neked? - kérdezte Richard.

Úgy tűnt, a tea Ann-nak is használt.

- Megpróbáltunk ellenvarázslatot csinálni, de az erőnk máris túlságosan kevés volt hozzá. Nem vettük észre idejében, mi történik.

- De az üvegben lévő varázspárlat azt teszi a szennyezéssel, amit a szennyezés tesz velünk - folytatta Zedd vontatott hangon.

- Vagyis kiegyenlíti az erőket, és így ti képesek lesztek létrehozni az ellenvarázslatot - fejezte be Richard türelmetlenül kapkodva.

- Igen - felelte Zedd és Ann egyszerre.

- Akkor semmi gond - mosolygott készségeskedve Kahlan. - Elhozzuk nektek a palackot.

Richard is büszkén vigyorgott.

- A Sliph-fel el tudunk jutni a Toronyba. Megkeressük ezt a te palackozott varázslatodat, és azonnal vissza is térünk.

Ann eltakarta a szemét a kezével, és elmormolt egy káromkodást.

- Zedd, hát sohasem tanítottál ennek a kölyöknek semmit?

Richard vigyora lehervadt az arcáról.

- Miért? Mi a baj ezzel?

Nissel csoszogott be, két agyagcsészényi teával a kezében. Egyiket Kahlannak adta, a másikat Richardnak.

- *Ezt mind itassátok meg velük.*

- Nissel azt mondja, ezt mind meg kell innotok - tolmácsolta Kahlan a betegeknek.

Ann engedelmesen kortyolt, mikor Kahlan a szájához emelte a csészét. Zedd fintorgatta az orrát, de aztán el kellett kezdenie nyeldekelnit, mert Richard erővel töltötte le a teát a torkán. Makacskodva, prüszkölve, de le kellett nyelnie az egészet, ha nem akart megfulladni.

- Szóval akkor mi a probléma azzal, hogy elhozzuk nektek ezt a varázslat-dolgót a Toronyból? - kérdezte újra Richard, mikor a nagyapja végre visszanyerte a lélegzetét.

- Először is - harákolta Zedd -, nem kell elhoznotok ide. Elég csak összetörni a palackot. A varázslat akkor kiszabadul. Irányítani nem szükséges, az már eleve benne van a varázslatban.

Richard bólogott.

- Össze tudok törni egy palackot. Össze fogom törni.

- Figyelj! Ezt a palackot úgy tervezték, hogy képes legyen megőrizni a varázslatot. A varázslat csak akkor szabadul fel, ha a megfelelő módon töröd össze a palackot - egy megfelelő mágikus eszköz segítségével. Egyébként csak hatástalanul elpárolog.

- Milyen eszközzel? Hogyan kell megfelelően összetörni a palackot?

- Az Igazság Kardjával - felelte Zedd. - A Kard mágiája képes sértetlenül felszabadítani a varázslatot, amikor összetöri az edényét.

- Ez nem gond. A Kardot a te magánlakosztályodban hagytam a toronyban. De nem fog elveszni a Kard mágiája is?

- Nem. Az Igazság Kardját olyan varázslók készítették, akik tudták, hogyan kell megóvni az erejét a mágia elleni támadásoktól.

- Szóval úgy gondolod, az Igazság Kardja meg tudja állítani az Ólalkodót?

Zedd bólintott.

- Sok minden nem világos még számomra ebben az ügyben, de egy dolgot biztosan hiszek: hogy az Igazság Kardja lehet az egyetlen, ami elég erős hozzá, hogy megmentsen. - Zedd megmarkolta Richard ingét, és közelebb húzta magához. - Ki kell hoznod onnan a Kardot.

Szeme felcsillant, amikor Richard komolyan bólintott. Megpróbált fél könyékre feltámaszkodni, de Richard az öreg mellkasára tette hatalmas tenyerét, és visszatartotta.

- Pihenj csak! Majd felkelsz, ha kipihented magad. Most pedig, hol van az az üveg a varázslattal?

Zedd mérgesen nézett valamire, és Richard és Kahlan háta mögé mutatott. Mikor azok ketten az ajtóban őrködő Carát leszámítva semmit sem láttak, visszafordultak, és Zedd fél könyékre emelkedve, diadalmas kis mosollyal figyelte őket. Richard dühösen összevonta a szemöldökét.

- Most pedig jól figyelj, fiam! Azt mondd, bejutottál az Első Varázsló lakosztályába? - Richard feje buzgón bólogatott Zedd kérdésére. - És emlékszel a helyre? - Richard még mindig bólogatott. - Jó. Van egy bejárat. Hosszú úton mész végig mindenféle holmik között.

- Igen, emlékszem. Középen egy vörös szőnyeg húzódik. Mindkét oldalon fehér márványoszlopok vannak, körülbelül olyan magasak, mint én. Mindegyiknek a tetején más-más dolgok vannak. A bejárat végén...

- Igen - emelte fel Zedd a kezét, mintha el akarná hallgattatni Richardot. - A fehér márványoszlopok. Emlékszel rájuk? A holmikra a tetejükön?

- Némelyikre. Nem mindre. Voltak ott brossba foglalt ékkövek aranyláncok, egy ezüstserleg, szépen kidolgozott kések, tálak, dobozok. - Richard elhallgatott, homlokán gondterhelt ráncok jelezték, mennyire próbál visszaemlékezni. Pattintott az ujjával. - Balra az ötödik oszlop tetején van egy üvegpalack. Emlékszem rá, mert úgy gondoltam, egész szép darab. Fekete palack, arany drótfonatos dugóval.

Zedd arcán ravaszka mosoly ült.

- Nagyon jó, fiam. Arról a palackról van szó.

- Mit kell tennem? Egyszerűen törjem szét az Igazság Kardjával?

- Egyszerűen törd szét.

- Semmi cicoma? Semmi ráolvasás? Nem kell egy bizonyos helyre letenni egy meghatározott módon? Nem kell a megfelelő holdfázist kívárni? Nem számít, milyen napszakban csinálom? Nem kell körbefordulnom előtte? Semmi hókuszpókusz?

- Semmi hókuszpókusz, csak törd szét a karddal. Persze én azért a helyedben előbb óvatosan letenném a földre, hátha nem célzok elég pontosan, leverem a helyéről anélkül, hogy eltörném, leesik a márványpadlóra és azon törik szét. Na, de hát én én vagyok.

- Tehát a padlón. Leteszem a padlóra, és összezúrom a Karddal. - Richard felemelkedett. - El lesz intézve, mielőtt holnap felkel a nap.

Zedd elkapta Richard kezét, és visszarángatta maga mellé.

- Nem, Richard, nem lehet.

- Mit nem lehet? - kérdezte Richard, és ismét közelebb hajolt.

Zedd tartott néhány lélegzetvételnyi szünetet.

- Nem mehetsz abban a Sliph-micsodában.

- De muszáj - erősködött Richard. - Egy napon belül visszajutunk. Rendesen utazva akár... mit tudom én... hetekbe is kerülne.

Az öreg varázsló szigorúan emelte az ujját Richard felé.

- A Sliph mágiát használ. Ha a Sliphben utazol, meghalsz, mielőtt eléred Aydindrilt. Annak a higanylénynek a sötét mélyében fogsz tartózkodni, és a mágiáját lélegzed be, amikor az a mágia megszűnik. Meg fogsz fulladni, és a tested sohasem fog előkerülni.

Richard megnyalta az ajkát. Ujjjaival beletúrt a hajába.

- Biztos vagy ebben? Nem tudom esetleg megcsinálni az utazást, mielőtt a mágia eltűnik? Zedd, ez nagyon fontos lenne! Ha van is valami kockázata, azt vállalnom kell. Majd egyedül megyek. Kahlant és Carát itt hagyom veletek.

Kahlan szívét rémület szorította össze a gondolatra, hogy Richard a Sliph belsejében lesz, mikor annak a mágiája eltűnik. Hogy Richard megfullad, és örökre a Sliphben marad. Belekapaszkodott Richard karjába, hogy tiltakozzon, de Zedd szólalt meg hamarabb.

- Richard, hallgass rám! Én vagyok az Első Varázsló. Én mondom neked: a mágia egyre gyengül. Ha a Sliphben utazol, meg fogsz halni. Nem lehet. Biztos. Minden mágia eltűnik. Mágia segítsége nélkül kell utaznod.

Richard szorosan összepréselte az ajkait, és bólintott.

- Ám legyen. Ha így kell, így kell. De így jóval tovább fog tartani. Meddig lesztek képesek te és Ann...

Zedd mosolygott.

- Richard, túl gyengék vagyunk az utazásra, különben veletek mennénk, de rendben leszünk. Csak feleslegesen lassítanánk benneteket az utazásban, és erre semmi szükség. Egyedül is meg tudod tenni, amit kell. Amint összetöröd az üveget, és a varázslat kiszabadul, ezek a dolgok itt - a padlón összevissza rajzolt szimbólumokra mutatott - tudunkra fogják adni. Ha ez megtörténik, elvégzem az ellenvarázslatot.

Addig a Varázslók Tornya is veszélyben van. Különlegesen erős és veszélyes dolgokat lophatnak el onnan, ha a Torony pajzsai nem működnek többé. Miután visszaállítom a mágia erejét, ezeket a lopott dolgokat mind felhasználhatják ellenünk.

- Tudod, hogy mennyi fog megszűnni a Torony mágiájából? Zedd tehetetlenül rázta meg a fejét.

- Ez a helyzet példa nélkül álló. A pontos sorrendet nem tudom megjósolni előre, de végső soron a Torony összes mágiája el fog tűnni. Ott kell lennünk, hogy megvédjük a Tornyt, ahogy te is tervezted. Ha az ellenvarázslattal készen leszünk, Ann és én is utánatok megyünk. Addig is számítunk rád. Meg tudod ezt tenni értem, fiam?

Richard könnyes szemmel bólintott. Kezébe vette nagyapja kezét.

- Hát persze. Számíthatsz rám.

- Ígérd meg nekem, Richard! Ígérd meg, hogy elmész a Toronyba!

- Megígérem.

- Ha nem teszed meg - figyelmeztette Ann gyenge hangon - nagyapád optimizmusa, hogy „rendben leszünk”... tévesnek bizonyulhat.

Zedd összevonta a szemöldökét.

- Ann úgy adod elő, mintha...

- Nevezetek hazugnak, ha nem az igazat mondom!

Zedd a keze fejével eltakarta a szemét, és hallgatott. Ann eléggé hátrahajtotta a fejét ahhoz, hogy tekintete Richardéval találkozhasson.

- Világosan beszéltem?

Richard nagyot nyelt.

- Igenis, hölgyem!

Zedd felnyúlt és megveregette Richard kezét.

- Ez fontos feladat, Richard, de azért ki ne törd a nyakad a sietségben!

Richard elmosolyodott.

- Megértettem. Gyors utazás, de nem esztelen, óvatlan rohanás. A „lassan járd tovább érsz” elv?

Zednek sikerült egy apró kuncogást kipréselnie magából.

- Szóval néha azért odafigyeltél rám, amikor még fiatalabb voltál.

- Mindig!

- Akkor figyelj most is. - Zedd pálcikaujja ismét kiemelkedett erőtlen ökléből. - Ha egyáltalán lehetséges, ne használjatok tüzet az utazás során. Az Ólalkodó meg tud találni benneteket a tűz segítségével.

- Hogyan?

- Úgy gondoljuk, hogy az Ólalkodó a tűz fénye segítségével kutat. Miután ellenetek küldték ki, képes megtalálni benneteket, ha tüzet gyújtotok. Tartsátok távol magatokat mindenféle tüztől!

A víztől is. Ha egy folyón kell átkelnetek, keressetek hidat, ha van egyáltalán. Még akkor is, ha több napos kerülőt kell tennetek hozzá. A patakok felett fatörzsön keljete át, vagy lendüljete át kötélén, vagy ugorjátok át, ha tudjátok.

- Azt akarod mondani, hogy úgy végezhetjük, mint Juni, ha víz közelébe megyünk?

Zedd bólintott.

- Sajnálom, hogy így meg kell nehezítem a dolgotokat, de ez veszélyes helyzet. Az Ólalkodó el akar kapni benneteket. Csak akkor lesztek biztonságban - valamennyien csak akkor leszünk biztonságban - ha eljutsz a Toronyba, és összetöröd a palackot, mielőtt az Ólalkodó rád talál.

Richard rendíthetetlenül mosolygott.

- Azzal is időt spórolunk, hogy nem kell tűzifát gyűjtenünk, sem fürödnünk.

Zedd ismét halkan kuncogott.

- Jó utat, Richard! Neked is, Cara. Vigyázz Richardra! - vékony, csontos ujjával megragadta Kahlan kezét. - És neked is, újdonsült unokám! Nagyon szeretlek benneteket. Vigyázzatok magatokra, és járjatok szerencsével. Majd látjuk egymást újra, és élvezzük egymás társaságát, ha mi is elérünk Aydindrilbe. Várjatok ránk a Toronyban!

Kahlan mindkét kezébe fogta Zedd csontos kezét, és szipogva nyelte vissza a könnyeit.

- Várni fogunk. Ott leszünk, és várunk. És ha megérkeztek, újra egy család leszünk.

- Szerencsés utat mindnyájatoknak - búcsúzott Ann is. - A jó szellemek legyenek veletek az egész úton! A mi reménykedésünk és imáink is végig veletek lesznek.

Richard bólintással köszönte meg, és félig felemelkedett, hogy induljon, de aztán megtorpant. Egy pillanatig gondolkodott valamin, aztán csendesen megszólalt.

- Zedd, amíg fel nem nőttem, nem tudtam meg, hogy te vagy a nagyapám. Tudom, hogy az én biztonságom érdekében titkoltad, de... sose tudtam. - Ujjai zavartan babráltak egy, a matracból kikandikáló fűszálat. - Sohasem volt alkalmam rá, hogy az anyám anyjáról halljak. Anyám egy-egy véletlen elejtett szót leszámítva soha nem beszélt az ő anyjáról. Semmit sem tudok a nagyanyámról. A te feleségedről.

Zedd elfordította a fejét, és egy könnyecsepp gördült le az arcán. Megköszönte a torkát.

- Erilyn... csodálatos asszony volt. Ahogy neked van most egy csodálatos feleséged, nekem is ilyen volt valaha.

Erilynt elfogta az ellenség. Egy quad, amit a másik nagyapád, Panis Rahl küldött ránk. Az anyád akkor még nagyon fiatal volt. Mindent látott... hogy mit műveltek az anyjával... Erilyn csak addig maradt életben, amíg rá nem találtam. Már a halál szélén volt, amikor megpróbáltam meggyógyítani. A mágiám aktivált egy rejtett varázslatot benne, amit az ellenség tett oda csapdául. Az én gyógyító érintésem ölte meg őt. Anyád azért nem beszélt soha Erilynről, mert túl sok fájdalmat okozott neki annak az emléke, amit látott.

Rövid, kínos szünet után Zedd visszafordult feléjük, mosolyogva az igaz boldogság emlékétől.

- Gyönyörű volt. Szürke szemei voltak, mint anyádnak. Mint neked. Olyan okos volt, mint te, és szeretett nevetni.

Richard mosolygott, és elszoruló torkát köszönte, hogy meg tudja találni a hangját.

- Akkor világos, hogy a megfelelő emberhez ment feleségül.

Zedd rábólintott.

- Így igaz. És most szedjétek a holmitokat, és induljatok Aydindrilbe, hogy helyreállíthassuk a mágiát. Ha majd végül újra találkozunk Aydindrilben, mindent elmesélek majd neked Erilynről, a nagyanyádról, amire eddig soha

nem volt alkalmam. - Zedd most valódi nagyapaként mosolygott Richardra. - Lesznek nagy családi beszélgetések.

12. FEJEZET

- Fuccs! Hé, Fuccs, gyere csak ide!

A férfiak nevettek. A nők kuncogtak. Fitch azt kívánta, bár ne vörösödne mindig az arca a haja színére, amikor Drummond Mester ezen a csúfnéven szólította. Beledobta a súrolókefét a rásült ételektől kerges üstbe, és rohant megtudni, mit akar tőle a Konyhafelügyelő.

Amint az egyik hosszú asztal mellett futva bekanyarodott, könyökével meglökött egy flakát, amit valaki túl közel rakott az asztal széléhez. Még idejében sikerült elkapnia a kobaltkék színű üveget, mielőtt a földre hullva széttört volna. Megkönnyebbült sóhajjal tette vissza az asztalra egy halom fonott kalács mellé. Ebben a pillanatban ismét hallotta, hogy Drummond Mester a nevére szólítja.

Fitch toppantva állt meg a Mester előtt, és szemét a padlóra szegezte. Nem szerette volna, ha púpot kap a fejére, mert a Mester úgy ítéli meg, hogy a tekintetével tiltakozni akar ellene, hogy a csúfnéven szólította.

- Igen, Drummond Mester?

A potrohos Konyhafelügyelő megtörölte a kezét egy fehér szalvétában, amit mindig az övébe gyűrve hordott magánál.

- Fitch, te vagy a legkétbalkezebb kukta, akit valaha láttam.

- Igen, uram.

Drummond Mester lábujjhegyre emelkedve kilesett az ablakon. Messze Fitch háta mögött, a sütőkemencék környékén, valaki elkáromkodta magát, amint egy forró lábas megégette a kezét. A szitkozódást szertehulló, lelökött fémedények csörömpölése kísérte. A csörömpölést nem követte dühös ordítózás, Fitch ebből tudta, hogy nem a többi haken-kukta valamelyike lökte le az edényeket.

Drummond Mester a hatalmas konyha hátsó ajtaja felé intett.

- Hozzá! be fát! Tölgy kell, és valamennyi alma is, hogy a sült borda átvegye a füstjének zamatát.

- Tölgy és alma. Igenis, uram.

- Előbb azonban tegyél fel egy négykezes bográcsot a főzőkampóra. Siess a tölgyel!

Fitch egy „igen, uram”-mal megadóan rogyasztotta meg a vállát. A tölgyfahasábokból, amiket a nyárs alá kellett behoznia, mindig száka ment a kezébe. A tölgynek volt a legrosszabb szálkája, és mindig napokig szenvedett tőle. Legalább az alma nem olyan rossz. Fitch tudta, hogy nagy mulatság lesz ma este, ehhez mérten elegendő fát kell behoznia.

- És tartsd rajta a szemed, hogy mikor érkezik meg a hentes szekere. Most már bármikor itt lehet. Kitekerem Inger nyakát, ha későn küldi.

Fitch felkapta a fejét.

- A hentes szekere? - Amit meg szeretett volna kérdezni, azt nem merte. - Akarod, uram, hogy kirakodjam a szekeret?

Drummond Mester ökölbe szorított kezeit széles csípőjére rakta.

- Nehogy azt mondd nekem, Fitch, hogy kezdesz előre gondolkodni!

A közelben a szószok mellett néhány asszony horkantva felnevetett.

- Persze, hogy azt akarom, hogy kirakodj a szekeret! És ha egyetlen darabot is elejtesz, mint a múltkor, a te cingár hátsódat tűzöm nyársra helyette.

Fitch kétszer is meghajolt.

- Igenis, Drummond Mester.

Kifelé menet félreállt, hogy helyet engedjen az egyik tejeslánynak, aki egy darab sajtot hozott kóstolóra Drummond Mesternek, hogy megfelelőnek találja-e. A mártáskészítő asszonyok egyike elkapta Fitch kabátujját, mielőtt továbbmehetett volna.

- Hol vannak azok a szűrőkanalak, amiket kértem tőled?

- Azonnal hozom, Gillie, amint elintéztam...

Gillie megmarkolta Fitch fülét.

- Hogy merészszel így bizalmaskodni velem? - vicsorogta. Nagyot csavart a szerencsétlen testrészen. - A te fajtád mindig is beleesik ebbe a hibába, igaz?

- Nem, Gillie... esküszöm... én nem. Én mindig csak tiszteletet éreztem az anderita nép iránt. Mindennap fegyelmezem az alávaló természetemet, hogy a szívemben ne maradjon hely haragnak vagy rosszindulatnak. Imádkozom a Teremtőhöz, adjon erőt nekem, hogy a romlott természetemet képes legyek megváltoztatni, és hogy kínok tüzeiben égessen engem az örökkévalóságig, ha nem sikerülne - hadarta automatikusan Fitch.

- Hozom neked a szűrőkanalakat. Kérlek, engedj, hadd hozhassam őket!

Gillie nagyot taszított Fitch fején.

- Na, eredj, de aztán gyors legyél!

Lüktető fülét tapogatva Fitch a szárítóhoz futott, ahová a szűrőkanalakat rakta ki. Felkapott belőlük egy marékra valót, és olyan tisztelettel nyújtotta át Gillie-nek, amilyenre csak képes volt, figyelembe véve azt is, hogy Drummond Mester közben figyelte őt a szeme sarkából, kétségtelenül azzal a szándékkal, hogy megbüntesse azért, mert nem vitte oda Gillie-nek idejében a szűrőkanalat, így késleltette a bogrács felakasztását és a fahordást.

Mélyen meghajolva nyújtotta át a szűrőkanalakat.

- Remélem, szakítasz időt a héten egy kis extra vezeklésre! - kapta ki a kezéből a kanalakat Gillie. - Az a sok megaláztatás, amit nekünk, anderitáknak el kell tűrnünk a te fajtádtól... - motyogta bánatos fejrázással.

- Igen, Gillie. Rászorulok a külön vezeklés nyújtotta megerősítésre. Köszönöm, hogy emlékeztettél rá!

Gillie megvetően horkantott, és figyelme visszatért a munkájához. Fitch szégyellte magát miatta, hogy aljas természetét óvatlanul szabadjára engedve megalázott egy anderitát. Futva indult a többi kuktát megkeresni, hogy segítsenek neki a bográcsot a kampóra felakasztani. Morleyt könyékig a forró mosogatóvízben találta, és a fiú örömmel vett bármilyen ürügyet rá, hogy egy időre kihúzhassa belőle a kezét, még ha az az ürügy egy nehéz bogrács cipélése volt is.

Morley hátranézett a válla fölött Fitchre, miközben segített felakasztani a bográcsot. Neki ez könnyebb feladatnak tűnt, lévén zömök, izmos felépítésű, míg Fitch inkább afféle nyápic kölyök volt.

Morley arcán cinkos vigyor ült.

- Nagy buli lesz ma este. Tudod, mit jelent ez!

Fitch visszamosolygott, jelezve, hogy tudja. Sok vendég lesz, nagy zaj, nevetéssel, evészettel, ivászáttal, gajdolással. Ennyi ember között, beleszámítva majd a fel-alá szaladgáló felszolgáló személyzetet is, hordószám fog fogyni a sör és a bor, egy-egy félig telt pohár vagy üveg eltűnése aligha fog bárkinek is szemet szúrni.

- Ez az egyik előnye annak, hogy a Kultúra Miniszttere számára dolgozunk - jegyezte meg Fitch.

Miközben a bográcsot vonszolták a padlón, Morley feszülő, kidagadó nyakizmokkal közelebb hajolt Fitchhez az edény fölé.

- Ha továbbra is élvezni akarod ezt az előnyt, meg azt, hogy tető van a fejed fölött és megtömheted a hasadat, jó lesz még tisztességtudóbban viselkedni az anderitákkal.

Fitch bólintott. Nem akart ő tiszteletlen lenni, mi sem állt távolabb tőle, hiszen mindent az anderitáknak köszönhetett. Néha-néha azért úgy érezte, hogy az anderiták túl könnyen sértődnek meg. Persze tudta, hogy az efféle félreértések csakis az ő érzéketlenségének és tudatlanságának tulajdoníthatók, vagyis nyilván csak saját magát hibáztathatja érték.

Mikor a bogrács már fent lógott a kampón, Fitch féloldalra kilógatott nyelvvel, szemforgatással imitálta Morleynek, milyen részegre fogják inni magukat ma éjjel. Morley kisöpörte a homlokából jellegzetes vörös haken-haját, és részeg csuklást utánozott, bár hangtalanul, mielőtt kezeit visszamerítette volna a szappanos mosogatólébe.

Fitch mosolyogva ügetett ki a hátsó ajtón a fáért. A sűrű, áztató eső elállt, a felhők elvonultak keletre. A levegőben az áázott, nedves föld édes illata terjengett. A friss tavaszi nap kellemes melegen ígérkezett. A távolban dúsan zöldellő gabonamezők vibráltak a napsütésben. Egyes napokon, mikor déli szél fúj, a földek fölött érezni lehetett a tenger sós illatát. Ma nem, bár néhány sirály azért ott kóválygott a levegőben.

Fitch minden alkalommal kinézett az utcára, valahányszor kiment újabb ölnyi fáért, de a hentes szekerét egy alkalommal sem látta. Mire befejezte a tölgy behordását, az inge teljesen átnedvesedett az izzadságtól. Sikerült

megúsznia egyetlen szálkával, ami a hüvelyk- és mutatóujja közötti bőrredőbe fúródott bele.

Miközben az almafahasábokat szedegette a karjába, meghallotta egy közelgő szekér ütemes nyikorgását. Miközben a fájdalmas sebet szopogatva sikertelenül próbálta fogaival megragadva kihúzni a szálkát, lopva a hatalmas tölgyek által beárnyékolt hosszú fasor felé pillantgatott, amely a birtokhoz vezetett, és felismerte Zsemlének, a mészáros csapott hátú lovának jellegzetes járását.

A mészáros szekeren kívül egy egész csomó más ember is igyekezett a nagy terjedelmű birtok felé. Tudósok, akik az Anderita Könyvtárba igyekeztek, üzeneteket és jelentéseket hozó futárok, szolgák, munkások, akik árut szállítottak a birtokra. Volt közöttük jó néhány jobban öltözött ember is, akik valami egyéb céllal érkeztek.

Mikor Fitch idekerült dolgozni a birtok konyhájára, a konyhát is, a birtokot is hatalmasnak és furcsának találta. Minden és mindenki zavarba ejtette és megijesztette. Tudta, hogy ez lesz az új otthona, és hogy be kell illeszkednie a helybe is és a munkába is, ha azt akarja, hogy legyen mit ennie és hol aludnia.

Anyja mindig azt mondta neki, csak dolgozzon keményen, és ha szerencséje lesz, mindkettőt meg fogja kapni. Lelkére kötötte, hogy tegye, amit mondanak neki, engedelmeskedjen a feljebbvalóinak, és tartsa be a szabályokat, akkor is, ha néha túl keménynek találja őket. A parancsokat akkor is megjegyzések, de főleg panaszkodás nélkül hajtsa végre, ha nagyon nehéznek találja is őket.

Fitchnek nem volt apja, legalábbis nem ismerte, bár időnként voltak férfiak, akikről azt hitte, el fogják venni az anyját feleségül. Az anyja egy szobában lakott, amit a munkaadója, egy Ibson nevű kereskedő bocsátott a rendelkezésére. A szoba a városban volt, Ibson úr háza mellett, egy épületben, ahol a többi alkalmazottai is laktak. Az ő anyja szakácsnő volt Ibson úr konyháján. Fitch anyja nagyon jól főzött.

Mindig nagyon sokat dolgozott, hogy el tudja látni a fiát, és nagyon kevés ideje maradt rá, hogy vele foglalkozzon. Mikor Fitchnek nem kellett a vezeklő összejöveteleken részt venni, anyja gyakran magával vitte a munkába, ahol legalább a fél szemét rajta tarthatta. Ilyenkor Fitch forgatta a nyársakat, odavitt ezt-azt az anyja kérésére, elmosogatta a kisebb edényeket, felseperte az udvart, és néha előfordult, hogy az istállót is takarítania kellett, ahol Ibson úr igáslovak voltak.

Az anyja mindig jó volt Fitchhez, legalábbis amikor időt tudott szánni rá. Fitch tudta, hogy az anyja törődik vele, és szeretné, ha a fia jó munkát találna magának. Nem úgy, mint azok a férfiak, akik időnként látogatták az anyját. Azok számára Fitch nemigen volt több, holmi útban lévő alkalmatlanságnál. Voltak olyanok, akik, mikor egyedül akartak maradni Fitch anyjával, egyszerűen kinyitották a szoba ajtaját, és Fitchet kilökték rajta éjszakára.

Fitch anyja ilyenkor csak a kezeit tördelte, ahhoz túl gyáva volt, hogy szembeszálljon velük a fia érdekében.

Amikor a férfiak kirakták, Fitchnek az utcára vezető lépcsőn, a lépcső alatt, vagy valamelyik szomszédnál kellett aludnia. Néha, mikor esett, Ibson úr szomszédságában lévő házánál az éjszaka az állatokra felügyelő lovász beengedte az istállóba. Fitch szeretett a lovak között lenni, de azt nem szerette, hogy a legyeket is el kell viselnie.

Azért még a legyeket is jobb volt eltűrni, mint hogy éjszaka elkapják az embert az anderita fiúk.

Másnap kora reggel Fitch anyja munkába ment, általában a férfibaráttal együtt. Többnyire azok szintén Ibson úr háztartásában dolgoztak. Ilyenkor Fitch visszamehetett a szobába. Ilyen napokon este az anyja többnyire hozott haza neki valami csemegét, amit a konyhából emelt el.

Anyja szerette volna, ha Fitch valami szakmát tanul, de nem ismert senki olyat, aki akár csak szolgának is felvette volna a fiát, nem hogy inasnak. Így hát, olyan négy évvel ezelőtt, amikor Fitch elég nagy lett hozzá, hogy megkeresse a saját betevő falatját, Ibson úr segített Fitch anyjának, hogy elhelyezhesse a fiát kuktának a Kultúra Minisztere birtokának konyháján, nem messze a fővárostól, Szépmezőtől.

Amikor ideérkezett, a személyzet egyik tagja több más újonccal együtt egy asztalhoz ültette Fitchet és elmagyarázta nekik a házi szabályokat. Fitch megtudta, mi lesz a munkája, és hol fog aludni a többi kuktával együtt. Az alkalmazott jelentősegteljesen hangsúlyozta, milyen fontos helyen fognak dolgozni. A Kultúra Minisztere a birtokról irányította magas hivatalának ügyeit, Anderia életének szinte minden területét felügyelve. A birtok a Miniszter otthona is volt. A Kultúra Minisztere rangban az ország második embere volt rögtön a Fejedelem után.

Fitch addig úgy hitte, hogy valamiféle kereskedő konyhájára küldték dolgozni. Fogalma sem volt róla, hogy anyjának ilyen magas rangú személy háztartásába sikerült beprotezsálnia őt. Végtelenül büszke volt magára. Később rájött, hogy a munka itt is ugyanolyan kemény volt, mint bármilyen más helyen. Semmi ragyogó, netán nagyszerű nem volt benne. Fitch azért még így is büszke volt rá, hogy ő, egy haken, a Miniszter birtokán dolgozhat.

Azon kívül, amit Fitchnek a Miniszter munkájáról meg kellett tanulnia, tudniillik, hogy a Miniszter törvényeket

meg ilyesmiket csinál annak biztosítására, hogy az anderiai kultúra példamutató legyen, és mindenkinek biztosítsa az egyenlő jogokat, egyáltalán nem értette, hogy mi olyat csinál a Kultúra Minisztere, ami folyton annyi ember jövés-menését igényli. Végére is, ami helyes, az helyes, és ami rossz, az rossz. Egyszer megkérdezett erről egy anderitát, és azt a választ kapta, hogy folyton új hibákat találnak, amelyeknek a kijavításáról gondoskodni kell. Fitch ezt sem értette, de ezt már nem merte megmondani. Már az első kérdés is rosszálló kifejezést csalt az anderita arcára.

Mivel a tölgyszálkát sehogy sem bírta kihúzni, újabb almarönkökért hajolt, de közben fél szemmel a hentes szekerét is figyelte. Közben felfigyelt egy szokatlan katonai öltözetet viselő izmos férfira, aki nagyon fura köpenyt viselt. Fitchnek úgy tűnt, mintha a köpeny szőrrel borított bőrdarabokból lenne összefoltozva.

A férfi minden ujján gyűrűt viselt. Minden egyes gyűrűtől egy-egy bőrszík vezetett az ujjtövek bütkei felett egy, a csuklóját és az alkarját is befedő, ezüstszegecsekkel kiveret fekete bőrpánthoz. A férfi csizmái is ezüstszegekkel voltak kiverve. Fitch meglepődve vette észre, hogy a férfi füleiben és orrában fémgombok csillogtak. Bőrövébe olyan fegyverek voltak betűzve, amilyeneket Fitch még rémálmaiban sem tudott volna elképzelni. A jobb csípőre akasztott bőrtokban harci fejsze függött, aminek a pengéje nagy, visszahajló, hátul majdnem összeérő szarvszerű nyúlványokban végződött. Egy kortól és használattól fényes feketére kopott fanyél végéről láncra erősített tuskés golyó lógott. A fanyél másik végén egyetlen hosszú, karomszerű túske volt.

A férfi sűrű, fekete hajából ítélve akár anderita is lehetett volna, de sűrű szemöldöke arról árulkodott, hogy mégsem az. A kusza, lelógó hajbozont olyan bikanyakat keretezett, amelynek vastagsága Fitch derekához volt mérhető. A férfi látásától Fitch gyomra még ilyen távolságból is remegni kezdett.

Amint a férfi a hentes lassan gördülő szekere mellett elhaladt, hosszasan megbámulta azt a személyt, aki Zsemle túloldalán gyalogolt. Végül továbbindult, figyelmét visszafordítva a kastély ablakaira, és sötét szándékokról árulkodó tekintetével azokat is alaposan átfürkészte.

13. FEJEZET

Fitch tudta, hogy nem ácsoroghat itt, amíg a lassú szekér ideér a fasoron át és befordul a konyha udvarához vezető bejáróra, ezért gyorsan felszedett egy nyaláb almafarönköt, és becipelte a konyhára. Siettében, hogy minél előbb visszaérjen az udvarra, gondolkodás nélkül lezúdította a rönköket a fásládába. A konyha ezernyi zaja, emberek beszélgetése és kiabálása, a sokféle sült hús sercegése, a tüzek pattogása, mozsártörök csörömpölése, seprűk surrogása, és a munka tucatnyi egyéb zaja között senki sem hallotta meg a gondatlanul lehajított fadarabok puffanásait. Néhány rönk kifordult a ládából a földre, és Fitch ott is akarta hagyni őket, de amikor észrevette, hogy Drummond Mester ott áll nem messze hozzá, gyorsan térdre ereszkedett, és rendesen sorba rakta a rönköket a ládában.

Dobogó szívvel csörtetett ki, és elakadt a lélegzete, mikor meglátta, ki kíséri a hentes kocsiját.

A lány volt az.

Fitch zavarában kezeit tördelve állt, és nézte, hogyan vezeti fel a lány a lovat a kocsifordulóhoz. A kéztördeléstől a szálla megmozdult a kezében, és a fájdalomtól elfintorodott. Orra alatt szitkozódott a saját ügyetlenségén, aztán gyorsan becsukta a száját, remélve, hogy a lány nem hallotta meg. Futva megkerülte a szekeret, kezét rázogatva, hogy enyhítse a fájdalmat.

- Jó napot, Beata.

A lány éppen csak felpillantott.

- Fitch.

A fiú csak állt, és kétségbeesetten próbált kinyögni valami értelmeset, de egyszerűen semmi sem jutott az eszébe. Némán ácsorgott hát, miközben Beata nyelvcsettintgetéssel próbálta Zsemlet curukkolásra bírni. Egyik kezével az istráng láncát fogva, a másikkal a ló mellkasát simogatva irányította, bátorította és nyugtatta a hátrafelé táncoló állatot. Mit nem adott volna érte Fitch, ha őt érintette volna az a kéz ilyen gyengéden!

A lány rövid, de dús és csillogó, nyakába oly vonzóan visszakunkorodó vörös hajával lágyan játszadozott az enyhe szellő.

Fitch ott állt a szekér mellett, és nem mert megszólalni, nehogy valami ostobaságot mondjon, és a lány bolondnak tartsa érte. Bár Fitch nagyon sokszor gondolt Beatára, biztos volt benne, hogy ő sohasem jut az eszébe a lánynak. Hát igen, ez egy dolog volt, de hogy Beata még esetleg bolondnak is nézze, ennek a gondolata elviselhetetlen volt. Fitch azt kívánta, bárcsak tudna valami érdekes hírt, pletykát, vagy *akármit*, amitől a lánynak

kellemes gondolatai támadnának róla.

Beata visszasétált a szekér oldalához, ahol Fitch állt, és különösebb érdeklődés nélkül megkérdezte.

- Mi baja van a kezednek?

A lány ilyen közelsége szinte megbénította Fitchet. A poroskék blúz, ami a lángvörös szoknyától indulva sokat sejtetően kirajzolta Beata bordáit, a mellék felett olyan ingerlően domborodott, amitől Fitchnek nagyokat kellett nyelnie, hogy visszanyerje a lélegzetét. A blúz elején kopott fagombok sorakoztak, a nyakánál a gallért pedig egy egyszerű, spirálfejű mellű fogta össze.

A ruha öreg és kopott volt, elvégre Beata is haken volt, aki nem érdemelt ennél jobbat. A kék szövet szegélye itt-ott koszlott volt, és az anyag kifakult a vállaknál, de Beata valahogy mégis királynői jelenség volt benne.

A lány türelmetlen sóhajtással elkapta Fitch kezét, és maga vette szemügyre.

- Se-semmiség... cs-csak egy szála - dadogta Fitch.

Beata tenyérrel felfelé fordította Fitch kezét, és a saját tenyerére fektette. Jobb kézzel felcsippentette a bőrt Fitch ujjai között, hogy jobban lássa, milyen mélyre ágyazódott be a szála. Fitch meglepődve érezte, milyen meleg és finom Beata kezének érintése. Megrémült, mikor meglátta, hogy a meleg szappanos vízben végzett mosogatástól és üstsúrolástól a keze tisztább és fehérebb, mint Beatáé. Félt, hogy a lány azt fogja hinni róla, hogy nem is szokott dolgozni.

- Mosogattam - kezdett magyarázkodni. - Aztán tölgyfarönköt kellett behordanom. Sok nehéz rönköt. Azért izzadok.

Beata egyetlen szó nélkül kihúzta ruhája nyakából a mellűt. A ruha gallérja ettől kissé kinyílt, és láttatni engedte a nyaka tövének az apró gödröcskét. Fitch tátott szájjal meredt a váratlan szerencsére, hogy ilyen sokat megláthat Beatából, abból, amit a lány máskor a vizsla szemek előtt eltakar. Fitch nem érezte méltónak rá magát, hogy Beata segítsen rajta, még kevésbé arra, hogy a lány nyakán a szépséges bőrét láthassa, aminek rejtve kellene maradnia. Kényszerítette magát, hogy ne nézzen oda.

Feljajdult, amikor a tű éles hegye behatolt a bőre alá. Beata összeráncolt szemöldökkel koncentrálna valami bocsánatkérésfélét mormogott, és tovább piszkálta a tűvel a szála végét. Fitch igyekezett, hogy arca ne torzuljon el a fájdalomtól. Kínjában az udvar porába vájta begörbített lábujjait. Hirtelen mély, éles fájdalommal járó rántást érzett.

Beata röviden megnézegette a hosszú, hegyes, tűszerű szálkát, amit kipiszkált, majd elhajította. Nyakán összefogta a ruha gallérját, és újra összetűzte a spirálvégű tűvel.

- Tessék - mondta, és visszafordult a szekérhez.

- Köszönöm, Beata!

A lány bólintott.

- Nagyon kedves volt tőled. - Fitch követte a lányt a szekérhez. - Khm. Segítenem kell neked behordani az árut.

Fitch a szekér szélére rángatott egy marha hátsó negyedét, és alakuporodott, hogy a vállára bírja emelni. A súly alatt kis híján összezsugorodtak a térdei. Mire azonban megfordult a terhével, a lány már fürgé léptekkel tartott a konyha hátsó bejárata felé, egyik kezében egy zsáknyi feltisztított jércével, másik vállán egy bárányszőrt egyensúlyozva, így semmit sem láthatott Fitch hősies erőlködéséből.

Odabent Judith, az élelmezési számvevő pontos listát kért Fitchtől mindenről, amit a hentes küldött. A fiú meghajolt, és megígérte, de magában megrettent a feladattól.

Mikor visszatértek a szekérhez, Beata kezdte felsorolni, mi mindent hozott. Tenyerével megpaskolt minden egyes darabot, amikor a nevét mondta. Beata tudta, hogy Fitch nem tud írni, így fejben kell megjegyeznie az egész listát. Gondja volt rá, hogy pontosan azonosítsa minden egyes tételt a fiú számára. Volt ott disznó-, bárány-, borjú-, marha- és vadhús, háromkorsónyi velő, nyolc nagy tömlő friss vér, félhordónyi betölteni való disznógyomor, két tucat liba, egy kosárra való galamb és három-zsáknyi jérce, azt az egyet is beleszámítva, amit a lány már bevitt a konyhára.

- Tudom, hogy valahová ide... - morfondírozott Beata, miközben odébb húzott egy jércészsákot. - Meg is van - jelentette ki diadalmasan. - Egy pillanatig attól tartottam, hogy nem hoztam el.

Előrángatta a kis zsákot.

- Egyzsáknyi veréb. A Kultúra Miniszttere mindig rendel verebet is a lakomáira.

Fitch érezte a forróságot, ahogy elvörösödött az arca. Mindenki tudta, hogy a veréb húsa és a tojása arra való volt, hogy felszítsa a vágyat - bár Fitch el nem tudta képzelni, mire jó az. Szerinte a vágnak semmi szüksége sem volt még több gerjesztésre. Mikor Beata felnézett a fiú arcára, hogy lássa, az megjegyezte-e a tételt, Fitch leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy mondjon valamit - bármit -, amivel témát válthat.

- Beata, gondolod, hogy valaha is feloldozást nyerhetünk őseink bűnei alól, és olyan tiszta szívűekké válhatunk, mint az anderiták?

Beata felvonta sima, ráncatlan szemöldökét.

- Mi hakenek vagyunk. Mi soha nem lehetünk olyan jók, mint az anderiták. A mi lelkünk romlott, és képtelen a tisztaságra: az ő lelkük tiszta, és képtelen a romlottságra. Mi soha nem tisztulhatunk meg teljesen, és csak reménykedhetünk benne, hogy képesek leszünk féken tartani hitvány ösztöneinket.

Fitch ugyanolyan jól ismerte ezt a választ, mint Beata. Azért, hogy mégis megkérdezte, Beata most valószínűleg reménytelenül butának fogja tartani őt. Fitchnek soha nem volt igazán tehetsége hozzá, hogy pontosan megfogalmazza azt, amit másoknak tudtára akart adni.

Fitch vissza akarta fizetni az adósságát, feloldozást kapni, és elnyerni a lovagi címet. Ezt a kiváltságot nem sok haken kapta meg valaha is. De Fitch soha nem teheti azt, amit szeretne, amíg ezt a célt el nem éri. Leszegett fejjel gondolkodott rajta, hogyan hozza helyre a hibát, amit a kérdésével elkövetett.

- De... úgy értem, hogy... ennyi idő után még mindig nem tanultunk az őseink által elkövetett hibákból? Te nem akarsz képpé válni rá, hogy jobban beleszólhass a saját sorsod alakításába?

- Én haken vagyok. Érdemtelen vagyok rá, hogy dönthessek a sorsom felől. Tudnod kell, hogy az ilyesfajta gondolkodás veszedelmes csapda.

Fitch a felszakadt bőrt piszkálta a kezén, ahonnan Beata kivette a szálkát.

- Na, de vannak hakenek, akik olyan szolgálatokat tesznek, ami magával hozza a feloldozást. Te mondtad egyszer, hogy lehet, hogy be fogsz állni katonának. Én is szeretnék beállni.

- Te haken férfi vagy. Te nem foghatsz fegyvert a kezébe. Ezt neked is tudnod kellene, Fitch!

- Nem, úgy értettem hogy... Persze, hogy én is tudom, hogy nem tehetem. Csak azt akartam mondani... Szóval nem is tudom... - zavartan zsebre vágta a kezét. - Igazából csak annyit akartam mondani, hogy bár beállhatnék én is a katonasághoz, ez az egész. Hogy jót cselekedhessek, hogy bebizonyíthassam, nem vagyok gonosz. Hogy segíthessek azokon, akiket mi taszítottunk a szenvedésbe.

- Értelek. - Beata kezével a kastély felső ablaksora felé intett, - Maga a Kultúra Minisztere hagyta jóvá a törvényt, amelyik szerint a haken nők szolgálhatnak a hadseregben az anderita nőkkel együtt. Ez a törvény azt is kimondja, hogy az ilyen haken nőket mindenkinek tisztelni kell. A Miniszter minden ember iránt együttérző és könyörületes. A haken nők nagy hálával tartoznak neki.

Fitch érezte, hogy képtelen megértetni a lánnyal, amit szeretne.

- De hát te nem akarsz férjhez menni, és...

- A Miniszter azt is törvénybe iktatta, hogy minden haken nőnek munkát kell biztosítani, hogy el tudják tartani magukat, ne kelljen férjhez menniük és a haken férfiak rabszolgáivá válniuk. A haken férfiak véreben van, hogy rabszolgaságba taszítsanak mindenkit, és ha a házasság révén esélyt kapnak rá, még saját fajtájukkal is képesek megtenni. Chanboor Minisztert valamennyi haken nő hősként tiszteli.

Nektek, haken férfiaknak is hősnek kellene tartanotok őt, mert elhozta nektek a kultúrát, hogy túlléphessetek civakodó, háborúskodó hajlamaitokon, és bejuthassatok a békés népek nagy közösségébe. Én azért gondolkodom rajta, hogy belépjek a hadseregbe, mert ez a módja annak, hogy egy haken nő tiszteletet vívhasson ki magának. Ez a törvény. Chanboor Miniszter törvénye.

Fitch úgy érezte, mintha vezeklésen venne részt.

- Én tisztellek téged, Beata, még ha nem is vagy a hadseregben. Én tudom, hogy te jót fogsz tenni az emberekkel, akár katona leszel belőled, akár nem. Te jó ember vagy.

Beata indulatai lecsillapodtak. Picit megvonta az egyik vállát. Hangjából eltűnt a korábbi él.

- A fő oka, amiért egyszer lehet, hogy belépek majd a katonákhoz, hogy segíthessek az embereken, és jót tehessek. Én is szeretnék jót tenni másokkal.

Fitch irigyelte a lányt. A hadseregben Beata lehetőséget kap rá, hogy a szükségben lévőkön segíthessen, legyen

az a szükség árvíz, éhínség, akármí. A katonák a rászorulókon segítettek. Az emberek tisztelték a katonákat.

Ráadásul ma már nem úgy volt, mint a múltban, amikor katonának lenni még veszélyes dolog volt. Nem, mióta a Birodalmi Strázsák léteztek. Ha a Birodalmi Strázsákat valaha is bevetnék, akármilyen ellenséget meghátrálásra tudnának kényszeríteni, anélkül, hogy azoknak, akik a hadseregben vannak, harcba kellene szállniuk. Istennek hála, a Birodalmi Strázsák az anderiták kezében voltak, és ők egy ilyen fegyvert kizárólag a béke megőrzése érdekében vetnének be - sohasem azért, hogy szántszándékkal ártsanak vele bárkinek is.

A Birodalmi Strázsák voltak az egyetlen olyan dolog, amit az anderiták átvettek a hakenektől. Maguk az anderiták soha nem lettek volna képesek egy ilyen szörnyű fegyvert feltalálni - még olyan aljas gondolatokra is képtelenek voltak, ami egy ilyen fegyver feltalálásához szükséges lett volna. Csak a hakenek alkothattak meg egy ilyen egyértelműen gonosz dolgot.

- Esetleg reménykedhetek abban is, hogy ide fognak küldeni dolgozni - hallotta Fitch Beata hangját.

Felpillantott a gondolataiból. A lány a harmadik emeleti ablakokra bámult. Fitch majdnem mondott valamit, de meggondolta magát, és becsukta a száját. Beata még mindig az ablakokra függesztett tekintettel folytatta.

- Egyszer bejött Inger üzletébe, és akkor a saját szememmel láttam. Bertand - úgy értem, Chanboor Miniszter sokkal vonzóbb látvány, mint Inger, a hentes.

Fitch nem tudta, miből lehet ilyesmit megítélni egy férfiban. Csak azt látta néha, hogyan csapnak nagy hűhót az asszonyok olyan férfiak körül is, akiket ő, Fitch teljesen jelentékteleneknek látott.

Chanboor Miniszter magas ember volt, és lehet, hogy valaha jóképű, de sötét anderita hajában már ősz fűtők tűntek fel. A konyhai asszonyok egymás között kuncogva tárgyaltak a Miniszterről. Ha a Miniszter lejött a konyhába, voltak nők, akik elpirultak, és legyezgették az arcukat, nehogy elájuljanak. Fitch szemében a Miniszter visszataszítóan öregnek tűnt.

- Mindenki azt mondja, hogy a Miniszter nagyon kellemes ember. Láttad már őt? Beszélte már vele? Úgy hallottam, még a hakenekkel is szóba szokott állni, akár a közönséges emberek. Mindenki olyan sokra tartja. Anderitáktól hallottam, hogy egy szép napon majd valószínűleg ő lesz a Fejedelem.

Fitch a szekérnek dőlt.

- Láttam már egy párszor. - Nem tartotta szükségesnek hozzátenni, hogy egyszer pofon is vágta őt a Miniszter, amikor egy tompa vajazókést véletlenül majdnem ráejtett a Miniszter lábára. Meg is érdemelte akkor azt a pofont.

Fitch felnézett a lányra, aki még mindig az ablakokat bámulta. A fiú lehorgasztotta a fejét, és a sáros udvar talajába vágott szekérnyomokra meredt.

- A Kultúra Miniszterét mindenki szereti és tiszteli. Boldog vagyok, hogy neki dolgozhatok, még ha nem is vagyok méltó rá. A nemes szívét az is mutatja, hogy munkát ad nekünk, hakeneknek, hogy ne kelljen éhezünk.

Beata hirtelen elkapta a tekintetét az ablakokról, zavartan nézett körül, és a szoknyájába törölte a kezét. Fitch még egyszer be akarta bizonyítani a lánynak, hogy ő igenis jó szándékú.

- Remélem, egyszer nekem is alkalmam lesz majd jót cselekedni. Hozzájárulni a közösség jólétéhez. Embereken segíteni.

Beata jóváhagyóan bólintott. Fitch felbátorodott a lány elismerésén, és felszegte az állát.

- Remélem, egy napon képes leszek visszafizetni, amivel a közösségnek tartozom, feloldozást kapok, és elnyerem a lovagi címet. Akkor el fogok utazni Aydindrilbe, a Varázslók Tornyához. Meg fogok kérni egy varázslót, hogy nevezzen ki engem az Igazság Keresőjének, és adja nekem az Igazság Kardját, hogy hazatérhessek az anderita népet védelmezni és jót cselekedni.

Beata először csak pislogott, aztán kinevette.

- Azt sem tudod, merre fekszik Aydindril, vagy hogy milyen messze van. - Csuklott a nevetéstől, és közben a fejét csóválta.

Fitch igenis tudta, merre van Aydindril.

- Északkeletre - motyogta.

- Az Igazság Kardja mágikus tárgy. A mágia aljas, mocskos és gonosz dolog. Mit tudsz te a mágiáról?

- Hát... azt hiszem, semmit...

- Fogalmad sincs a mágiáról. A kardokhoz sem konyítasz. Valószínűleg levágnád vele a saját lábadat. - Beata a szekérhez hajolt, felkapta a galamboskosarat meg az egyik jércészsákot, és pukkadozó nevetéssel indult a konyha

felé.

Fitch szeretett volna ott helyben meghalni. Elmondta a lánynak a legtitkosabb álmát, és az kinevette. Fitch állt a mellkasára hullott. Beátának igaza van. Hiszen ő csak egy haken. Ő sohasem fogja tudni bebizonyítani, hogy egyáltalán ér valamit.

Amíg a szekeret kirakodták, Fitch végig leszegve tartotta a tekintetét, és egyetlen szót sem szólt többet. Sültbolondnak érezte magát. Minden lépésnél csendben átkozta magát. Bárcsak megtartotta volna magának az álmait! Szerette volna, ha visszaszívhatta volna a szavait.

Mikor az utolsó fordulóért mentek vissza a szekérhez, Beata megfogta Fitch karját, és megköszönte a torkát, mintha még hozzá akarna tenni valamit az eddigiekhez. Fitch leszegte a fejét, és előre beletörődött mindenbe, amit még hallania kell a saját ostobaságáról.

- Ne haragudj, Fitch! A romlott haken-természetem okozta, hogy hibáztam, és kegyetlen voltam hozzád. Hibás dolog volt részemről ilyen bántó dolgokat mondani neked.

Fitch megrázta a fejét.

- Igazad volt, hogy kinevétél.

- Nézd, Fitch... Mindnyájunknak vannak lehetetlen álmai. Ez is része a romlott természetünknek. Meg kell tanulnunk jobbaknak lenni, mint a hitvány, talmi álmaink.

Fitch kisöpörte a haját a homlokából, és egyenesen Beata zöldesszürke szemébe nézett.

- Neked is vannak álmaid, Beata? Valami, amire vágysz?

- Úgy érted, olyasmi, mint a te bolondos képzelgésed arról, hogy az Igazság Keresője legyél?

Fitch bólintott. Beata elfordította a tekintetét.

- Gondolom, úgy igazságos, hogy te is kinevethess engem.

- Én nem foglak kinevetni - suttogta Fitch, de a lány a szikrázó kék égen kis fehér füstpamacsokként sodródó bárányfelhőkre meredt, és úgy tűnt, meg sem hallotta.

- Azt kívánom, bárcsak tudnék írni-olvasni. - Óvatosan Fitchre sandított, hogy lássa, kineveti-e. A fiú nem nevetett.

- Erről én is álmodozom. - Fitch körülnézett, látja-e őket valaki. Senki sem volt a közelben. Fitch lekuporodott a szekér mögé, és ujjával jeleket rajzolt a sárba.

Beata kíváncsisága felülkerekedett a rosszállásán.

- Az írás?

- Ez egy szó. Megtanultam. Ez az egyetlen, amit ismerek, de ez egy szó, és el tudom olvasni. Az egyik lakomán mondta egy férfi, hogy ez van az Igazság Kardjának a markolatára írva. - Fitch egy vonalat húzott a jelek alá a sárba. - Az az ember a vajba karcolta bele ezt a szót, hogy megmutassa egy hölgynek, aki mellette ült a lakomán. Ez az „IGAZSÁG” szó.

Az ember azt mesélte, hogy valaha a Kereső nagy tiszteletben álló személy volt, és csupa jót cselekedett, de ma már nem így van. Mostanában a keresők legjobb esetben is közönséges bűnözők, rosszabb esetben gyilkosok. Akárcsak az őseink.

- Akárcsak valamennyi haken - igazította helyre Beata. - Mint mi is.

Fitch nem vitatkozott, mert tudta, Beátának igaza van.

- Ez a másik oka, amiért szeretnék az Igazság Keresője lenni. Szeretném a Kereső posztjának jó hírét visszaszerezni, ami régen volt, hogy az emberek újra hihessenek az igazságban. Meg szeretném mutatni az embereknek, hogy egy haken is képes becsületesen, tisztességgel szolgálni. Ez jócselekedet lenne, nem? Nem segítene kiegyenlíteni a bűneink számláját?

Beata élénken dörzsölgette a felsőkarját, közben óvatosan körbetekintett.

- Arról álmodozni, hogy te leszel a Kereső, gyerekes butaság. - Lehalkította a hangját, hogy mondanivalója fontosságát kihangsúlyozza. - Ha megtanulsz írni és olvasni, az viszont már bűn. Jobban teszed, ha nem próbálkozol vele többet.

Fitch nagyot sóhajtott.

- Hát, nem tudom. De neked még sohasem jutott eszedbe, hogy...

- A mágia pedig szennyes dolog. Egy mágikus tárgyat csak megérinteni is bűn. - Hátrapillantott a válla fölött a téglahomlokzatra, majd egy gyors csuklómozdulattal eltörölte az írást a sárban. Fitch már kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de Beata megelőzte.

- Jobb, ha befejezzük. - Egy szemvillanással a felső ablakosor télé intett. Fitch felnézett, és jeges rémület kúszott fel a gerincén. Az egyik ablakból maga a Kultúra Minisztere nézett le rájuk.

Fitch vállra kapott egy köteg báránybordát, és a konyha felé indult. Beata egyik kezében egy füzér libával, másikkban a verebeszsákkal követte. Csendben fejezték be a rakodást. Fitch azt kívánta, bár ne fecsegett volna annyit, és bár Beata többet is mondott volna.

Mikor befejezték a munkát, Fitch szerette volna visszakísérni Beatát a szekérhez azzal az ürüggyel, hogy megnézzék, nem maradt-e rajta még valami, de Drummond Mester megkérdezte, és Beata azt válaszolta, hogy mindent lerakodtak. Drummond Mester kinyújtott ujjal keményen mellbe bökte Fitchet, és megparancsolta neki, hogy menjen vissza súrolni. Fitch a bökés sajtó helyét dörzsölgetve lassan csoszogott el a gyalulatlan, de simára koptatott deszkapadlón a szappanos vizes dézsák felé, Válla fölött óvatosan visszapislogott, hátha meglátja, amikor Beata elmegy, és legalább egy búcsúmosoly erejéig elkaphatja a tekintetét.

Chanboor Miniszter szárnysegéde, Dalton Campbell bent volt a konyhában. Fitch ezelőtt még soha nem találkozott Dalton Campbell-lel - eddig még nem adódott alkalma rá -, de jó véleménnyel volt a férfiről, mert úgy tűnt, eddig senkinek nem okozott különösebb bajt, legalábbis Fitch még nem hallott ilyesmit róla.

Dalton Campbell új ember volt a szárnysegédi poszton. Viszonylag jó kiállítású anderita férfi volt, az anderitákra olyan jellemző egyenes orral, sötét hajjal és szemekkel, erős állal. Az asszonyok, különösen a haken asszonyok vonzónak találták az ilyesmit. Dalton Campbell nemes látványt nyújtott sötétkék zekéjében és a fölötte viselt, hasonló árnyalatú steppelt ujjasában. Mindkét ruhadarabot óngombok díszítették.

Finom mívű, kettős varrású bőrvén ezüstveretes hüvelyben barna bőrral bevont markolatú elegáns kard függött. Fitch nagyon szerette volna, ha ő is hordhatott volna ilyen szép kardot. Biztos volt benne, hogy a lányok nagyon vonzónak találták a kardot viselő férfiakat.

Mielőtt Beatának ideje lett volna Fitchre visszanézni, vagy elmenni, Dalton Campbell gyorsan odasietett a lányhoz, és karon ragadta. Beata elsápadt. Fitch is. Hirtelen görcsös szorítást érzett a gyomra táján. Ösztönösen érezte, hogy ez akár nagy bajt is jelenthet. Attól tartott, tudja is az okát. Ha a Miniszter lenézve meglátta, hogy Fitch egy szót írt a sárba...

Dalton Campbell mosolygott és csendes szavakkal nyugtatgatta Beatát. A lány vállai lassan ellazultak, és ettől Fitch gyomrában is feloldódott a görcs. Nem sokat hallott abból, amit Dalton Campbell a lánynak mondott, de a szavakból ki tudta venni Chanboor Miniszter nevét, miközben a szárnysegéd fejével a konyha túloldalán húzódó lépcsősor felé intett. Beata szemei tágra nyíltak, arcát enyhe pír öntötte el.

Az egész lány csak úgy sugárzott a boldog izgalomtól.

Dalton Campbell karjánál fogva a lépcső felé vezette Beatát, közben egész úton bátorítóan mosolygott rá, habár úgy tűnt, a lánynak nincsen különösebb szüksége semmiféle bátorításra. Úgy vonult a lépcső felé Dalton Campbell karján, mintha centiméterekkel a föld felett lebegett volna. Vissza sem pillantott, amíg eljutottak az ajtóig, és eltűntek Fitch szeme elől felfelé menet a lépcsőn.

Drummond Mester hirtelen nyakon vágta Fitchet.

- Mit ácsorogsz itt, mint egy fatuskó? Eredj, súrolj el a serpenyőket!

14. FEJEZET

Zedd a külső szobában lévő bejárati ajtó csukódására ébredt. Csak annyira nyitotta ki a szemét, hogy pillái között kikukucskálhasson a két szobát elválasztó ajtónyílásra, amelyen éppen félrehúzta valaki az elválasztó bőrfüggönyt.

Kicsit megnyugodott, amikor meglátta, hogy Nissel lép be. A görnyedt hátú öreg füvesasszony lassan, kényelmesen csoszogott oda az ágyhoz.

- *Elmentek* - jelentette be.

- Mit mond? - kérdezte Ann suttogva, és résnyire ő is kinyitotta a szemét.

- *Biztos vagy benne?* - kérdezte Zedd fojtott hangon Nisseltől.

- *Minden holmijukat összepakolták. Élelmet csomagoltak az útra. Pár asszony segített nekik olyan felszerelések*

csomagolásában, amiről azt gondolták, hogy az úton hasznukat vehetik. Adtam nekik gyógyfüveket, amiknek kisebb betegségek esetén hasznát vehetik. A vadászainktól vízestömlőket és fegyvereket kaptak. Gyors búcsút vettek a barátaiktól, akiket itt megkedveltek. Megígértették velem, hogy a legjobb tudásom szerint gondotokat fogom viselni. - Nissel megvakarta az állát. - Nem valami sokat érő ígéret, ahogy látom.

- Láttad őket távozni? - sürgette Zedd. - Biztos, hogy elmentek?

Nissel kissé elfordulva kezével lebbenő mozdulatot tett észak-kelet felé.

- Arra indultak. Mind a hárman. Figyeltem őket, amíg elmentek, ahogy kérted. Mindnyájan kikísértük őket a falu széléig, de sokan tovább akarták kísérni őket a pusztába is, hogy hosszabb ideig maradhassanak velük, és később kelljen elválniuk népünk új tagjaitól. Ezek az emberek azt kérték, hogy én is tartsak velük, ezért kimentem velük a pusztába is. Bár a lábaim már nem olyan gyorsak, mint régen, úgy gondoltam, egy rövidebb útra még megteszik.

Mikor már jócskán eltávolodtunk a falutól, Richard erősködni kezdett, hogy forduljunk vissza, inkább, mint hogy odakint kapjon el bennünket az eső. Különösen engem sürgetett, hogy forduljak vissza, és ti kettőtökkel törődjek inkább. Azt hiszen, türelmetlenek voltak, szerettek volna minél gyorsabban haladni az útjukon, és mi lelassítottuk őket, de túlságosan tapintatosak voltak hozzá, hogy ezt nyíltan tudunkra is adják.

Richard és Kahlan megöleltek engem, és sok szerencsét kívántak. A vörös ruhás nő nem ölelt meg, de tisztelettudóan meghajtotta a fejét előttem, és Kahlan lefordította a szavait. A vörös ruhás azt mondta nekem, hogy vigyázni fog Richardra és Kahlanra. Rendes asszony az a fura vörös ruhás, még ha nem is tartozik a Sáremberek közé. Én is minden jót kívántam nekik.

Mind, akik elkísértük őket a pusztába, ott maradtunk a szemerkélő esőben és integettünk, amíg annyira el nem távolodtak északkeleti irányba, hogy egészen kis pontokká zsugorodtak a láthatáron. Akkor a Madarak Atyja arra kért bennünket, hogy mindnyájan hajtsunk fejet. Az ő szavai segítségével valamennyien könnyörögtünk az őseink szellemeihez, hogy vigyázzák az új Sáremberek lépteit és őrizték meg őket biztonságban az útjukon. Aztán a Madarak Atyja odahívott egy sólymot, és utánuk küldte, hogy repüljön velük egy darabon, hogy láthassák, a szívünk velük marad. Addig vártunk, amíg már a fejük fölött köröző sólymot sem lehetett látni többé.

Aztán mindannyian hazatértünk.

Nissel félrehajtott fejjel, felhúzott szemöldökkel kérdezte Zeddtől:

- Ez így jobban kielégít téged, mint az én egyszerű állításom, hogy „elmentek”?

Zedd megköszönte a torkát, és arra gondolt, hogy Nissel nyilván a gúnyolódást szokta gyakorolni, amikor éppen nincs semmi gyógyítani valója.

- Mit mondott? - kérdezte újra Ann.

- Azt, hogy elmentek.

- Biztos benne?

Zedd félrehajította a takaróját.

- Honnan tudjam? Az öregasszony rengeteget locsog. De én azt hiszem, tényleg útnak indultak.

Ann is félrelökte a gyapjútakaróját.

- Azt hittem, halálra fogok izzadni ez alatt a szűrös vacak alatt.

Egész idő alatt a takarójukba burkolózva maradtak, és csendben, türelmesen várakoztak, attól tartva, hogy Richard egyszer csak megjelenik, visszafordulva valami újonnan felmerült ötlet, vagy éppen eszébe jutott kérdés miatt. A fiú hajlamos volt efféle váratlan cselekedetekre.

Zedd nem akart lebukni holmi kapkodás miatt, nem akarta, hogy a türelmetlenség miatt kútba essen minden tervük.

Amíg várakoztak, Ann zsörtölődött, izzadt és vakarózott. Zedd szunyókált egy kicsit.

Nissel büszke volt rá, hogy Zedd őhöz fordult segítségért, és készségesen megígérte, hogy figyelni fog, és értesíti őket, ha azok hárman elmentek. Nissel azt mondta, nekik, öregeknek össze kell tartaniuk, és a fiatalsággal szembeni egyetlen védekezési eszközük a ravaszság. Zedd tökéletesen egyetértett vele. Nissel szemében volt valami csillogás, amitől Ann zavart bosszúsággal ráncolta össze a szemöldökét.

Zedd lesöpörte a szalmát a kezéről, és megigazgatta a köpenyét. A háta megfájdult a heverészéstől. Nisselhez lépett, és átölelte.

- Minden segítséget köszönök, Nissel. Nagyon nagyra értékelem.

Nissel Zedd vállára borulva finoman kuncogott.

- Neked mindent. - Amikor kibontakozott az ölelésből, belecsípett Zedd fenekébe.

Zedd rákacsintott.

- Ha esetleg még lenne abból a mézes tavakenyérből, mézecsém...

Nissel elpirult. Ann zavartan pislogott egyikről a másikra.

- Mit mondtál neki?

- Ó, csak annyit, hogy nagyon nagyra értékelem a segítségét, és hogy tudna-e hozni nekünk valami harapnivalót.

- Ez a legszúrósabb takaró, amit valaha is láttam - zsémbelt Ann, és dühösen vakargatta a karját. - Mondd meg Nisselnek, hogy én is nagyra értékelem a segítségét, de ha nem bánja, a fenékbe csípéstől én eltekintenék.

- Ann is őszintén nagyra becsüli a segítségedet, és ő sokkal idősebb nálam. - A Sáremberek között a korral növekedett a szavak súlya.

Nissel arcát még ráncosabbra gyűrte a vigyorgás, és belecsípett Zedd arcába.

- Megyek, hozok mindkettőtöknek egy kis tavát és teát.

- Úgy látom, nagyon megtetszettél neki - simította hátra a haját Ann, miközben a bőrfüggöny alatt meggörnyedve kisiető Nisselt figyelte.

- Miért is ne?

Ann a szemét forgatta, aztán lesöpört egy szalmaszálat a sötét ruhájáról.

- Mikor tanultad meg a Sáremberek nyelvét? El sem árultad Richardnak vagy Kahlannak, hogy értesz ezen a nyelven.

- Ó, hosszú-hosszú idővel ezelőtt tanultam meg ezt a nyelvet. Van ám egy csomó dolog, amit tudok, de nem emlegetem folyton mindet. Azonkívül az a véleményem, hogy az ember mindig hagyjon magának egy kis szabad mozgásteret. Néha jól jöhet, mint például most is. Igazából nem is hazudtam ebben a dologban.

Ann mély, torokhangú morgással ismerte be, hogy Zedd állításában van némi igazság.

- Jó, lehet, hogy nem hazudtál, de mégiscsak becsaptad őket.

Zedd kedvesen rámosolygott.

- Ha már a becsapásnál tartunk, zseniális volt a színjátékom. Rendkívül meggyőző.

Ann meghökkent.

- Nos, én... Szóval hát... Köszönöm, Zedd. Magam is azt hiszem, elég meggyőző voltam.

Zedd megveregette Ann vállát.

- Valóban.

Ann mosolya gyanakvó, mogorva arckifejezéssé sötétült.

- Ne próbálj nekem hízelegni, vénember! Jóval idősebb vagyok nálad, és láttam már az összes ilyesmit! - Megfenyegette Zeddét az ujjával. - Te is nagyon jól tudod, hogy haragszom rád.

Zedd a szívére szorította a kezét.

- Haragszol? Énrám?! Hát mit tettem én?

- Mit tettél? Emlékeztesselek arra a névre, hogy „Ólalkodó”?

Ann apró körökben járkált Zedd körül karjait begörbített ujjakkal felemelve, gonosz szörnyeteget imitálva. - Jaj, milyen rémitő! Itt jön egy Ólalkodó! Huh, milyen rettenetes! Ó, jaj, de félek!

Toppantva állt meg Zedd előtt.

- Mi ütött abba az ostoba fejedbe? Mi szállt meg, hogy ilyen ostobaság jöjjön ki a szádon? Ólalkodó! Hát megalondultál?

Zedd méltatlankodva biggyesztette le a szája szélét.

- Miért, mi baj van az „Ólalkodó” névvel?

Ann széles csípőjére vágta ökleit.

- Mi baj van vele? Miféle név az egy kitalált szörnyetegnek, hogy „Ólalkodó”?

- Szerintem tulajdonképpen egészen jó.

- Egészen jó! Majdnem szívrohamot kaptam tőle, amikor először kimondtad! Biztos voltam benne, hogy Richard azonnal rájön, hogy csak kitaláltuk a dolgot, és elkezd nevetni rajta. Én magam is alig tudtam visszatartani, hogy ki ne robbanjon belőlem a nevetés.

- Nevetés? Mi nevetni való van azon, hogy „Ólalkodó”? Ez egy teljesen jó szó. Minden jellemzője meg van benne egy ijesztő teremtménynek.

- Megbolondultál? Csibészkedésen kapott tízéves kölykök, akik megpróbálják elhitetni veled, hogy valami szörnyeteg vette rá őket a rosszalkodásra, jobb rémnneveket tudnak kitalálni, ha kicsit megtéped a fülüket!

Tudod, hogy mekkora erőfeszítésembe került, hogy komoly maradjak? Ha nem lett volna olyan komoly a problémánk, ki sem bírtam volna. Aztán mikor ma újra rákezdted az „Ólalkodó”-t, biztos voltam benne, hogy le fogunk bukni.

Zedd harciasan karba fonta a kezét.

- Én nem láttam őket nevetni. Mindhárman ijesztőnek találták a dolgot. Úgy rémlik, Richard térde még össze is koccant, amikor először említettem meg a nevet.

Ann dühösen motyogva a homlokára csapott.

- Csak a szerencsén múltott, hogy a cselünk nem lepleződött le. Könnyen romba dönthetted volna ilyen ostobasággal. - Hitetlenkedve megrázta a fejét. Ólalkodó. Ólalkodó!

Zedd úgy vélte, Ann viselkedésében frusztrációja, és valódi félelme keres kitörési lehetőséget, ezért ráhagyta, füstölögjön csak, ahogy csak kedve tartja.

- Hogy a Teremtésben jutott egyáltalában eszedbe egy ilyen buggyant nevet adni egy szörnynek? Ólalkodó, na persze - tette hozzá morogva.

Zedd megvakarta a nyakát, és krákogott egyet.

- Nos, hát, tulajdonképpen fiatal koromban, amikor megnősültem, egy kiscicát vittem haza ajándékba az újdonsült feleségemnek. Erilyn szerette az apróságot, és vég nélkül tudott nevetni a bohóckodásain. Én meg határtalan boldog voltam, mikor láttam, hogy a könnyek is kicsordulnak Erilyn szeméből a kacagástól a kis szörgombóc viselkedése láttán.

Megkérdeztem tőle, hogyan akarja elnevezni a kiscicát, ő meg azt mondta, annyira tetszik neki, ahogy az előbb körbeólalkodik mindenféle dolog körül, aztán hirtelen rájuk veti magát, hogy Ólalkodónak fogja hívni. Na, hát innen vettem a nevet. Emiatt az eset miatt mindig is szerettem ezt a nevet.

Ann ismét a szemeit forgatta. Sójajogva fontolgatta Zedd szavait. Kinyitotta a száját, hogy tegyen valami megjegyzést, aztán újra becsukta. Aztán egy újabb sóhajással inkább vigasztalóan megveregette Zedd karját.

- Hát, végül is nem történt semmi komolyabb baj - ismerte el. - Semmi komolyabb.

Lehajolt, és egy ujjal, fintorogva felemelte a takarót. Kezdte összehajtogatni, és közben megkérdezte.

- Na, és az üveg? Amiről azt mondtad Richardnak, hogy az Első Varázsló lakosztályában találja meg? Milyen bajt idézhet elő vele, ha összetöri?

- Á, az csak egy üveg, amit az egyik utazásom alkalmával vettem. Amikor megláttam, azonnal megfogott a szépsége és kecsessége, és elgondolkoztattott, milyen mestermunka kellett hozzá, hogy egy ilyen gyönyörű darabot megalkossanak. Az árussal való hosszas alkudozás után végül is legyőztem őt, és kivételesen alacsony áron jutottam hozzá az üveghez.

Annyira megszerettem, hogy miután hazatértem, feltettem arra a márványoszlopra. Emlékeztetőül is, hogy milyen ügyesen tudok alkudozni, és milyen rendkívülien kedvező áron jutottam az üveghez. Jól mutatott ott az oszlop tetején, és mindig büszkeséggel töltött el, amikor ránéztem.

- Nahát, hogy te milyen ügyes vagy - köszörülte rajta a nyelvét Ann.

- Igen, nagyon. Nem sokkal később találtam egy pontosan ugyanolyan üveget, amit fele árára tartottak, és ez még alku előtti ár volt. Megtartottam az üveget az oszlop tetején, hogy emlékeztessen rá, ne bízzam el magam, csak azért, mert Első Varázsló vagyok. Csak egy régi üveg, amit tanulságul tartottam meg. Richard semmi kárt nem okoz vele, ha eltöri.

Ann kuncogva megcsóválta a fejét.

- Félek csak rágondolni is, mi lett volna belőled, ha nem a Tehetséggel születesz.

- Én meg attól félek, hogy ezt most meg fogjuk tudni.

Ahogy a mágia ereje kezdett gyengülni, Zedd máris érezte, hogy az izmai lelassultak, és fájdalom bujkált a csontjaiban. De lesz ez még ennél rosszabb is.

Ann mosolya lehervadt Zedd szavainak kegyetlen igazságától.

- Én ezt nem értem. Amit Richardnak mondtál, az igaz: Kahlannak a harmadik feleségének kellene lennie ahhoz, hogy a Harmóniákat meg tudja idézni. Tudjuk, hogy a Harmóniák itt vannak a mi világunkban, mégis lehetetlen, hogy itt legyenek.

- Még ha figyelembe vesszük is, hogy a mágia néha elég nyakatekert módon értelmezi az eseményeket annak érdekében, hogy valamilyen dolog bekövetkeztéhez szükséges feltételek és körülmények teljesüljenek, Kahlant nem számíthatjuk, csak legfeljebb Richard második feleségének. Ott volt az a Nadine nevű lány, és Kahlan. Egy meg egy az kettő. Kahlan legfeljebb csak a kettes számú.

Zedd megrántotta a vállát.

- Tudjuk, hogy a Harmóniák itt vannak. Erre a problémára kell koncentrálnunk, nem arra, hogyan kerültek ide.

Ann egyetértésül mogorván bólintott.

- Gondolod, hogy az unokád állja a szavát, és egyenesen a Toronyba megy?

- Azt ígérte.

Ann keményen ránézett.

- Most Richardról beszélünk!

Zedd tanácstalanul tárta szét a karját.

- Nem tudom, mi mást tehattünk volna még, hogy biztosak lehessünk benne, hogy a Toronyba megy! Minden indítékot biztosítottunk neki a legnemesebbtől a legönzöbбекig ahhoz, hogy meg se álljon odáig. Nem hagytunk neki semmi kibúvót. Ijesztően világossá tettük számára a következményeit, ha nem úgy tenne, ahogy mondtuk neki.

- Igen - mondta Ann, és lesimította a karjára hajtogatott takaró ráncait - mindent elmondtunk neki, az igazságot kivéve.

- Nagyjából az igazságot mondtuk neki arról, mi fog történni, ha nem megy el a Toronyba. Abban nem volt semmi hazugság, leszámítva, hogy a teljes igazság még annál is szörnyűbb, mint ahogy lefestettük neki. Jól ismerem Richardot. Kahlan megidézte a Harmóniákat, hogy az ő életét megmentse: Richard kötelességének érezné, hogy rendbe hozza a dolgot, hogy segítsen. De ha beleavatkozna, csak még rosszabbá tenné, ami máris rossz. Ezzel a tűzzel nem engedhetjük játszani. Azt adtuk neki, amire legjobban vágyott: a tudatát, hogy segíthet.

Száma a Torony az egyetlen biztos menedék. A Harmóniák nem mehetnek vissza oda, ahol megidézték őket, amellet az Igazság Kardjának a mágiája az egyetlen, ami valószínűleg működőképes marad. A problémát nekünk kell megoldani. Ki tudja, ha a Harmóniák nem tudnak hozzáférni, a veszély akár magától is megszűnhet.

- Hát elég vékony szalmaszál a világnak. De az a gyanúm, hogy ezúttal igazad van - mondta Ann. - Richard elszánt ember; akár csak a nagyapja.

Lehajította a takarót a szalmazsákra.

- De Richardot meg kell védenünk bármi áron. Ő vezeti D'Harát, és a zászlaja alatt összefogja Középföld népeit, hogy útját állják a Birodalmi Rend elnyomásának. Ha Aydindrilben lesz, amellet, hogy biztonságban van, folytathatja is a szövetség megszervezését. A vezetői képességeit már eléggé bebizonyította. A prófécia megjósolták, hogy csak neki lehet esélye, hogy győzelemre vezessen bennünket ebben a küzdelemben. Nélküle bizonyos a bukás.

Nissel csoszogott be mentás mézzel kent tavakenyereket hozva egy tálcán. Zeddre mosolygott, és hagyta, hogy Ann kivegye a kezéből a három gözölgő csésze teát, amit ugyan csak behozott. Nissel letette a tavakenyeres tálcát a földre a szalmazsákok mellé, és leült Zedd hálólhelyére. Ann odaadta neki az egyik csészét, és leült az összehajtogatott takaróra a másik szalmazsákon.

Nissel megütögte maga mellett a szabad helyet.

- Gyere, ülj le, egyél tavát és igyál teát, mielőtt utatokra indulnátok.

Zedd, súlyos gondolatokkal a fejében halványan rámosolygott Nisselre, és leült mellé. Nissel megérezte Zedd hangulatát, és szótlánul nyújtotta felé a tálcát a kenyerekkel. Zedd látta, hogy Nissel érti az aggodalmát, ha az okát nem is tudja, és hálásan karolta át a füvesasszony vállát. A másik kezével kivett egy darab ragacsos tavakenyeret. Lenyalta a ropogós héjra csorgott mézet.

- Bárcsak többet tudnánk arról a Richard által említett könyvről, a „Hegy Ikré”-ről. Az is érdekelné, vajon Richard mit tud róla.

- Nekem úgy tűnt, szinte semmit. Verna is csak annyit írt, hogy a „Hegy Ikre” megsemmisült.

Mikor Richard rákérdezett a könyvre, akkorra Ann már tudta ezt. Azért ajánlotta fel, hogy az útinaplója segítségével rákérdez Vernától, hogy Richard rá ne jöjjön, ekkorra már mennyire legyengült a mágia, és eltitkolhassák előle a helyzet súlyosságát.

- Bárcsak belenézhettem volna, mielőtt elpusztították!

Ann evett egy pár falatot a tavájából, mielőtt megkérdezte.

- Zedd, mi lesz, ha nem tudjuk megfékezni a Harmóniákat? A mágiánk máris kezd erőtlenné válni. Nem sok idő kell hozzá, hogy teljesen eltűnjön. Hogyan állítjuk meg őket mágia nélkül?

Zedd lenyalta mézet a szája széléről.

- Még mindig reménykedem benne, hogy megtaláljuk a választ azon a helyen, ahol eredetileg leláncolták őket, valahol Toszlában, vagy akárhogy is hívják ma azt a helyet. Talán találok majd ott könyveket az ország történetéről és kultúrájáról.

Az idő előre haladtával Zedd egyre gyengébbnek érezte magát. Elszivárgó mágiája életerejét is megcsapolta. Ann is ugyanezzel a problémával küzdött.

Nissel odabújt Zeddhez. Boldognak érezte magát, hogy olyan valaki mellett lehet, aki úgy tekint rá, mint asszonyra, nem mint gyógyítóra. Nissel gyógyítói képességei Zedden különben sem segíthettek volna. Zedd őszintén kedvelte a füvesasszonyt. Azt is megértette, milyen nehéz lehet egy olyan asszony élete, akit a körülötte élők közül senki sem ért meg, és együtt érzett vele. Nem könnyű dolog másnak lenni, mint a többiek.

- Van róla valamilyen elképzelésed, hogyan lehetne megfékezni a Harmóniákat? - kérdezte Ann két harapás között.

Zedd kettőbe tépte a kenyerét.

- Csak amiről már beszéltünk is: ha Richard a Toronyban marad, és a Harmóniák nem tudják elérni őt, lehet, hogy maguktól visszamennek az alvilágba, és nem lesz szükség a mi közreműködésünkre. Tudom, hogy ez halvány remény, de ha szükség lesz rá, egyszerűen keresnem kell rá valami módot, hogy megküzdhessünk velük és visszakényszerítsük őket. És te? Neked van valami ötleted?

- Semmi.

- És még mindig az jár a fejedben, hogy a Nővéreidet kiszabadítsd Jagang karmai közül?

Ann elhessentett egy szúnyogot.

- Jagang mágiája ugyanúgy csődöt mond, mint az összes többi mágia. Az Álomjáró nem lesz képes a markában tartani a Nővéreket. A veszélyben ott a lehetőség is. Addig kell ezt az esélyt kihasználnom, amíg lehet.

- Jagangnak még mindig ott van a hatalmas hadserege. Az én terveimet szívesen kritizáld, de úgy látom, te magad sem vagy sokkal találékonyabb, amikor a stratégiádat kell kialakítanod.

- A nyereség megéri a kockázatot. - Ann leeresztette a kenyeret tartó kezét. - Nem kéne beismernem... de ha már úgyis elválnak az útjaink, csak kimondom. Okos ember vagy, Zeddicus Zu'l Zorander. Hiányozni fog a bosszantó és idegesítő társaságod. A ravaszkodásaid nemegyszer mentették meg az életünket. Csodálom a szívósságodat - és most már látom, Richard honnan örökölte az övét.

- Csakugyan? Nos, nekem akkor sem tetszik a terved, és ezen semmiféle hízalgés nem változtat.

Ann csak mosolygott magában.

A tervében nem volt semmi körmönfonság, de Zedd is megértette az eltökéltségét. Létfontosságú volt, hogy a Fény Nővéreit kiszabadítsák, és nem csak azért, mert a fogságban kegyetlenül bántak velük. Ha a Harmóniákat vissza sikerül üzni, Jagang újra hatalmába keríthetné ezeket a varázslónőket, és felhasználhatná a képességeiket a saját céljaira.

- Ann, a félelem hatalmas zsarnok. Ha egyik-másik Nővért nem leszel képes meggyőzni, hogy megmenekülhet, nem hagyhatod ott potenciális veszélyforrásként, még ha nem szándékos veszélyforrásként is. Sokat ártana az ügyünknek.

Ann csak a szeme sarkából sandított Zeddre.

- Értem.

Zedd azt kérte tőle, hogy menekítse el, vagy ölje meg őket.

- Zedd - mondta gyengéd szánakozással. - Nem szívesen beszélek erről, de ha Kahlan tényleg...

- Tudom.

A Harmóniák megidézésével Kahlan a segítségüket kérte Richard életének megmentéséhez. Ennek azonban megvolt az ára. Cserébe azért, hogy Richardot életben tartsák, amíg magától is képes felgyógyulni, Kahlan önkéntelenül is a Harmóniáknak ígérte az egyetlen dolgot, amire szükségük volt ahhoz, hogy az élők világában maradhassanak.

Egy lelket.

Richard lelkét.

Richard azonban biztonságban lehet a Toronyban. Az a hely, ahol a Harmóniákat megidézték, az egyetlen biztonságos menedék volt ellenük.

Zedd Nissel szájához tartotta az egyik fél tavakenyeret. A füvesasszony elmosolyodott, és jókorát harapott belőle. Ő is megetette Zeddet az ő kenyereből, miután előbb játékosan Zedd orra hegyéhez érintette. Zedd elkuncogta magát rajta, hogy ez a vén gyógyító asszony mézet ken az orrára, mintha kacér, játékos csitri lenne.

Végül Ann megkérdezte.

- Mi történt a macskátokkal, az Ólálkodóval?

Zedd meglepődött, és összevont szemöldökkel igyekezett visszaemlékezni.

- Az igazat megvallva már nemigen emlékszem. Akkoriban annyi minden történt egyszerre. A háború D'Harával, Richard másik nagyapja, Panis Rahl ellen, éppen akkor kezdődött. Ezek élete forgott veszélyben. Épp akkor neveztek ki Első Varázslónak. Erilyn a lányunkkal volt terhes.

Azt hiszem, a sok fontos esemény közepette egyszerűen nyomát veszítettük a macskának. A Toronyban rengeteg helyen vannak egerek. A macska nyilván érdekesebbnek találta a körülöttük való ólálkodást, mint két elfoglalt ember társaságát.

Zedd a fájdalmas emlékek hatására nagyot nyelt.

- Miután áttelepültem Nyugatföldre, és Richard megszületett, mindig tartottam macskát Erilyn emlékére.

Ann őszinte együttérzéssel, szomorúan rámosolygott.

- Remélem, egyiket sem nevezted el Ólálkodónak, hogy Richardnak egyszer csak váratlanul eszébe ötlhessen a név!

- Nem - suttozta Zedd. - Soha, egyiket sem.

15. FEJEZET

- Fuccs! - Kiáltotta Drummond Mester.

Fitch összeszorította a száját, és igyekezett nem elvörösödni, bár tudta, hogy úgyis hiába. Udvarias mosolyt erőltetve az arcára, sietett a Mester felé a vihogó asszonyok között.

- Igen, uram?

Drummond Mester a kezével a konyha hátsó ajtaja felé intett.

- Hozzál még be almatuskót.

Fitch egy „igenis, uram!” kíséretében meghajolt, és indult a fáért. Örült, hogy egy kicsit megszabadulhat a megkérgesedett üstök és serpenyők súrolásától, még akkor is, ha a konyha a sercegve piruló hagyma, az olvasztott vaj, a fűszerek és a sült hús nyálcsorgató aromájából összeálló ínycsiklandó illatok gőzével volt teli. Ujjai sajogtak a súrolástól és vakarástól. Annak is örült, hogy Drummond Mester nem kért több tölgyfát. Végre egyszer jól csinált valamit: elegendő tölgyet hordott be.

Az almafarakás felé kocogva a meleg napfény árnyékokkal váltakozó sávjain át, megint azon tűnődött, miért hívathatta Chanboor Miniszter Beatát. Az biztos, hogy Beata nagyon örült a dolognak. A nők mintha mind megrészegették volna tőle, ha csak egyetlen percre is találkozhattak a Miniszterrel.

Fitch nem értette, mi lehet olyan különleges a Miniszterben. Végére is öregember volt: a haja már szürkült. Fitch el sem tudta magát képzelni olyan öregnek, hogy megöszüljön a haja. Már a gondolatra is utálkozva fintorította el az orrát.

Mikor a farakáshoz ért, meglátott valamit. Kezével a szemöldökhöz emelve leárnýékolta az éles napfényt, hogy jobban lássa az árnyékban álló kocsifordulót. Először azt hitte, újabb szállítmány érkezett, de aztán felismerte, hogy még mindig Zsemle áll ott a hentes szekérével.

Fitch el volt foglalva a konyhában, és azt hitte, Beata már rég elment. Sok ajtó vezetett ki a házból az udvarra, és neki nem volt módja rá, hogy megláthassa, mikor a lány távozik. Egyszerűen csak feltételezte, hogy már nincs ott.

Legalább egy órája már, hogy a lány felment. Chanboor Miniszter nyilván üzeni akart valamit a hentesnek - valami különleges igény a vendégei számára. De hát azzal már nyilván réges-régen végzett volna.

Akkor miért volt még mindig ott a szekér?

Fitch lehajolt egy almafarönkért, és elkeseredetten rázta meg a fejét. Chanboor Miniszter nyilván történeteket mesél Beatának. Felvett egy újabb rönköt a rakásból. A nők valamilyen okból szerették a Miniszter történeteit hallgatni, ő meg szerette mesélni őket. Mindig mesélt a nőknek. Néha, vacsoránál, vagy a lakomákon, csoportba gyűltek köré, úgy hallgatták kuncogva. Lehet, hogy csak udvariasságból - végére is Chanboor Miniszter fontos személyiség volt.

Bezzeg Fitch-csel egy lány sem volt udvarias, és a történeteit sem szerették hallgatni. Fitch egy nyaláb fával visszaindult a konyha felé. Ő úgy érezte, az ő nagy berúgásokról szóló történetei egészen mókások, a lányokat mégsem érdekelték.

Legalább Morleynek tetszettek a történetek. Morleynek, és a többieknek, akikkel közös teremben aludtak. Mindannyian szerettek történeteket mesélni egymásnak, és mindannyian szerettek berúgni. Nemigen tudtak mást tenni a munkától és a vezeklő összejövetelektől megmaradó kevéske szabadidejükben.

A vezeklő gyűlések után legalább néha tudtak pár szót váltani a lányokkal, ha a munkájukkal készen voltak, és nem kellett sietniük vissza dolgozni. Fitch azonban, a többiekhez hasonlóan nyomasztónak találta a vezeklőgyűléseket, ahol végig kellett hallgatniuk azt a sok szörnyűséget. Volt, hogy amikor visszatértek, jól berúgtak, ha sikerült csenniük valahonnan egy kis sört vagy bort.

Miután Fitch vagy egy tucat nyalábra való fát behordott, Drummond Mester elkapta az ingujját, és a kezébe nyomott egy darab papírt.

- Vidd ezt le a sörfőzőhöz.

Fitch meghajolt, és elmondta a szokásos „igen, uram”-ját. Nem tudott ugyan olvasni, de mivel nagy estély készülődött, és már máskor is kellett ilyesféle papírokat vinnie, kitalálta, hogy az írott oszlopok valószínűleg azt a listát tartalmazták, amit a konyha a sörfőzdéből kér.

Fitch örült a megbízásnak, mert semmi valódi munkát nem igényelt, és módot adott neki rá, hogy egy időre kiszabaduljon a konyha melegéből és zajából. Még akkor is, ha a szagokat szerette, és időnként egy-egy ízletes falatka is került az ételhulladékból. Az a sok nyálcsordító finomság mind a vendégeknek volt ugyanis szánva, nem a személyzetnek. Mégis, volt amikor jólesett egy kicsit menekülni a zajból és a látszólagos zűrzavarból.

Az öreg sörfőző mester, akinek sötét, anderita haja már legnagyobbbrészt kihullott, a maradék meg teljesen ősz volt, morgolódva olvasta a Fitch által hozott papírt. Aztán ahelyett, hogy visszaküldte volna Fitchet, ráparancsolt, hogy cipeljen be néhány zsák komlót, amit a birtok sörfőzdéje kipróbálásra vásárolt. Az ilyesmi rendszeresen megtörtént: elvégre is Fitch csak egy kukta volt, akinek bárki adhatott parancsokat. Fitch sóhajtva nyugtázta magában, hogy nyilván ez az ára annak, hogy szép lassan ballaghat az üzenettel oda és vissza.

A hátsó ajtón át ment ki a sörfőzdéből. Ide hátra érkezett szinte minden szállítmány, ami a birtokra jött. Fitch látta, hogy a hentes szekere Zsemlével még mindig a korábbi helyén áll. Megkönnyebbülten nyugtázta, hogy csak tíz komlószsák állt ott a rakodórampa tövéhez támasztva. Mikor a zsákokkal végzett, a sörfőző mester útjára engedte.

Még mindig lihegve ballagott vissza a raktárakon keresztül a konyha felé. Kevés emberrel találkozott, azok is haken szolgák voltak egy kivétellel, így csak egyszer kellett megállnia, hogy meghajoljon. Csoszogása visszhangzott a lépcsőházban, ahogy a pincéből felfelé bóccorgott a földszintre, a konyhába. Mielőtt belépett volna,

az ajtóban megállt.

Felnézett a hosszú, egyenes lépcsősorra, ami felvezetett a harmadik emeletig. A lépcső teljesen üres volt. A folyosó is. Drummond Mester el fogja hinni, hogy a sörfőző mester zsákokat hordatott be vele. Drummond Mester el volt foglalva az estély előkészületeivel. Nem fogja megkérdezni, hány zsákról volt szó. Még ha meg is kérdezi, utána járni biztosan nem lesz ideje.

Fitch máris rohant felfelé, párosával véve a lépcsőfokokat, szinte még mielőtt tudatosult volna benne, hogy úgy döntött, felmegy és gyorsan körülnéz. Hogy mit akart látni odafent, arról nem igazán volt fogalma.

Csak néhányszor járt eddig a második emeleten, a harmadikon pedig még csak egyetlen egyszer: a múlt héten, mikor Dalton Campbellnek, a Miniszter új szárnysegédének vitte fel a vacsorát, amit az a konyhában megrendelt. Dalton Campbell egy anderita beosztottja ráparancsolt Fitchre, hogy tegye le a hússzeleteket tartalmazó tálcát az üres külső irodában lévő asztalra.

A nyugati szárnyban, ahol a földszinten a konyha volt, a felsőbb emeleteken főként különféle hivatalnokok irodái helyezkedtek el.

A Miniszter irodái, úgy hírllett, a harmadikon voltak. A pletykákból Fitch úgy tudta, Chanboor Miniszternek több irodája is van. Hogy mire kellett neki egynél több, azt Fitch még csak elképzelni sem tudta. És soha, senki nem is magyarázta el neki.

Fitch hallotta, amikor valaki mondta, hogy a nyugati szárny első és második emeletét a hatalmas Anderita Könyvtár foglalja el. A könyvtár az ország gazdag és példamutató kultúrájának kincsestára volt, ami számtalan tudóst és más fontos személyiségeket vonzott a birtokra. Az anderiai kultúra az anderita nép büszkesége, és más népek állandó irigységének tárgya volt, így tanították ezt Fitchnek.

A keleti szárny harmadik emelete volt a Miniszter magánrezidenciája. A Miniszter lánya, aki Fitchnél két-három évvel fiatalabb volt, és ahogy Fitchnek mesélték, rémesen csúnya, most távol volt, valamiféle egyetemen. Fitch csak egyszer látta a Miniszter lányát, akkor is messziről, de abból amit látott, úgy ítélte meg, hogy a pletykák nem túloztak. Az öregebb szolgák időnként suttogtak egy anderita testőrrel, aki állítólag láncra verve senyed valahol, mert a Miniszter lánya, Marcy, vagy Marcia - attól függően, ki mesélte éppen a dolgot - meggyanúsította őt valamivel. Fitch különböző változatokban hallotta a történetet, onnan, hogy az őt semmit sem tett, csak állt a folyosón, odáig, hogy leselkedett a lány után, vagy egyenesen, hogy megerőszkolta.

A lépcsőházban léptek zaja visszhangzott. Fitch, fél lábbal a következő lépcsőfokon, megtorpant és hallgatózott. Minden izma feszült és mozdulatlan volt. Szerencséjére kiderült, hogy csak a lépcső előtti folyosón haladt el valaki az első emeleten. Nem felfelé jöttek.

Szerencsére Lady Hildemara Chanboor, a miniszter felesége ritkán járt a nyugati szárnyban, ahol Fitch dolgozott. Lady Chanboor olyan anderita volt, akitől a többi anderiták is rettegtek. Borzasztó természete volt, és soha senki vagy semmi sem volt elég jó neki. Már azért is kirúgta a személyzet tagjait, ha valaki ránézett, miközben elment mellette a folyosón.

Olyanok mesélték Fitchnek, akik ismerték, hogy Lady Hildemara arca olyan volt, mint a természete: ocsmány. Azok a szerencsétlenek, akik rá mertek nézni, mikor elment mellettük, azonnal az utcára kerültek. Ahogy Fitch hallotta, koldusnak.

Fitch hallotta a konyhai asszonyokat pletykálni, hogy Lady Chanboor hetekre eltűnt néha az emberek szeme elől, mert a Miniszternek ezért vagy azért elege lett a felesége köztököségeiből és jól bedörgölt a szeme alá. Mások szerint a Lady ilyenkor részegen tivornyázott valahol. Egy öreg szobalány azt suttogta, hogy Lady Hildemara a szeretőivel tűnt el egy-egy időre.

Fitch felért a lépcső tetejére. Senki nem volt a harmadik emeleti folyosókon. A könnyű csipkével lefüggönyözött ablakokon áttűzött a napfény, és csíkokat rajzolt a csupasz fapadlóra. Fitch megállt a pihenőn a lépcsősor tetején. A lépcső a háta mögött volt, maga előtt és jobbra-balra a folyosókon ajtókat látott. Végignézett a mindkét irányban néptelen folyosókon, és még nem tudta, el mer-e indulni valamelyiken.

Bárki megállíthatná, küldöncök, örök, és megkérdezhetnék, mit keres ő idefent. Mit felelhetne nekik? Fitch nem akart koldussá válni.

Amennyire nem szeretett dolgozni, annyira szeretett enni. Úgy érezte, hogy folyton éhes. Az étel itt ugyan nem volt olyan jó, mint amit a ház fontosabb lakóinak, vagy a vendégeknek szolgáltak fel, de nem volt rossz, és eleget is kapott. Ráadásul, ha senki sem látta, a barátaival ihattak egy kis bort vagy sört is. Nem, határozottan nem szeretett volna koldussá lenni.

Óvatosan lépett egyet a pihenő közepe felé. A térde megroggyant, és kis híján felkiáltott, amikor valami hegyes

dolog megszurta a talpát. A mezítelen lába alatt egy spirális végű tű hevert. A tű, amivel Beata a ruhája gallérját tűzte össze.

Fitch felvette a tűt, és nem értette, hogy kerülhetett oda. Mindegy, magához veszi, és majd később visszaadja Beatának. A lány valószínűleg örülni fog neki. Persze az is lehet, hogy nem. Lehet, hogy ott kellene hagynia a tűt, ahol megtalálta. Inkább, minthogy bárkinek magyarázkodnia kelljen, hogyan jutott hozzá. Lehet, hogy Beata tudni akarná, mit keresett Fitch idelent. Beatát meghívták, de Fitchet senki sem hívta. Lehet, hogy a lány azt gondolná, Fitch kémkedett utána.

Lehajolt, hogy visszategye a tűt, és ekkor mozgást - árnyékokat - pillantott meg az egyik magas szemközti ajtó alatt kiszűrődő lényben. Félrebillent fejjel hallgatózott. Úgy tűnt neki, mintha Beata hangját hallaná, de nem volt biztos benne. Fojtott, tompa nevetést hallott.

Fitch újra körbenézett jobbra-balra. Sehol senki. Ez nem olyan, mintha bement volna valamelyik folyosóra! Éppen csak, hogy átmegy a legfelső lépcsőpihenő másik oldalára! Ha valaki megkérdezi, mondhatja azt, hogy csak egy pillanatra akart belépni az egyik folyosóra, hogy innen a harmadik emeletről vethessen egy pillantást az odalent elterülő gyönyörű tájra - a hatalmas gabonamezőkre, Anderia büszkeségeire, amik Szépmezőt, a fővárost körülölelik.

Ez a magyarázat elfogadhatónak tűnt Fitch számára. Lehet, hogy ordítózni fognak vele, de kirúgni biztosan nem fogják. Azért nem, hogy ki akart nézni az ablakon! Azért biztosan nem!

A szíve vadul kalapált. Térdei remegtek. Mielőtt végiggondolhatta volna, vajon ostoba kockázatot vállal-e, lábujjhegyen a hatalmas, négyszárnyú ajtóhoz lopakodott. Valami olyasmit hallott, mintha egy nő nyöszörgött volna. De hallott kuncogást is, és egy férfi lihegését.

Az üveg ajtógomb ezernyi apró kis buborékot tartott fogva mindörökre. A gomb körüli széles rézlapon nem volt kulcslyuk, mert az ajtót nem lehetett kulcsra zárni. Testsúlyát az ujjaira helyezve Fitch hangtalanul leereszkedett, míg végül már hasalt a padlón.

Minél közelebb került a padlóhoz, ezzel az ajtó alatti részhez, annál tisztábban hallotta a benti hangokat. Úgy hangzottak, mint amikor egy férfi erőlködik. Az alkalmankénti kuncogás egy másik férfi hangja volt. Egy nő szagatott, panaszos zokogását is hallotta, mintha az illető nem jutna elég levegőhöz a sírástól. Beata - gondolta Fitch.

Jobb arcát a hideg, lakkozott tölgyfapadlóhoz szorította, és közelebb húzódott az ajtó alatti hüvelyknyi széles részhez. Így belátott a terem bal felébe, ahol egy széklábat, és egy ezüsttel kivert fekete csizma orrát látta. A csizma egy kissé megmozdult. Mivel csak egy csizma látszott, a férfi a másik lábát nyilván ezen vetette keresztbe.

Fitch érezte, hogy a szőr felágaskodik a hátán. Tisztán emlékezett a csizma tulajdonosára. A fura köpenyes, gyűrűs, sokfegyveres férfi volt az. Az, aki olyan alaposan megnézte Beatát, amikor elment mellette.

Fitch nem látta, honnan származnak a hangok. Hangtalanul, kígyózó mozgással megfordult, úgy, hogy most a bal szemével látott be az ajtó alatt a terem jobb felébe. Olyan közel csúszott a részhez, hogy az orra érintette az ajtót.

Az elképedéstől pislogott az elé táruuló látványra. Aztán már a rémülettől.

Beata a hátán hevert a padlón. Kék ruhája felgyűrődött a dereka fölé. Egy meztelen hátú férfi hevert a lány szétfeszített, csupasz lábai között, és gyors, dühös lökődő mozdulatokat végzett.

Fitch talpra ugrott, döbenten attól, amit látott. Hátrált néhány lépést. Tágra nyílt szemmel, zihálva állt, a gyomra felkeveredett a látott képtől. Beata meztelen, széttárt combjainak képétől. Köztük a Miniszterrel. Megfordult, hogy lerohanjon a lépcsőn. Szemét könnyek marták, nyitott szájjal kapkodta a levegőt, mint a partra vetett hal.

Léptek visszhangzottak. Valaki jött felfelé. Fitch dermedten állt a pihenő közepén, három méterre az ajtótól, három méterre a lépcsőtől. Nem tudta, mit tegyen. Két hangot hallott. Mindkét irányba végigpillantott a folyosón, próbálta felbecsülni, találhat-e valamelyik oldalon búvóhelyet, vagy mindkettő zsákutcát jelent, ahol sarokba szoríthatják, és az őrség láncra verheti.

Azok ketten megálltak a második emeleti pihenőn. Két nő volt. Két anderita nő. Az aznap esti lakomáról fecsegték. Ki lesz ott. Kit hívtak meg, kit nem. Bár a két nő hangja alig volt több suttogásnál, Fitch rémült állapotában, felajzott idegekkel elég tisztán ki tudta venni a szavaikat. Fitch szíve a torkában dobogott, dermedt pánikban állt, és imádkozott, hogy azok ketten ne jöjjenek tovább a lépcsőn a harmadik emeletre.

A két nő arról kezdett társalogni, melyikük mit fog viselni, hogy Chanboor Miniszter tekintetét magára vonja. Fitch alig hitt a fülének, hogy arról hall beszélgetést, ki mennyivel a mellbimbói fölött meri majd hordani a

ruhakivágását. A kép, amit ez Fitch fejében felidézett, észbontóan izgató lett volna, ha nem itt áll éppen csapdába esve, kitéve annak, hogy rögtön felfedezik. Olyan helyen van, ahol nem szabadna lennie, olyat látott, amit nem lett volna szabad látnia, és lehet, hogy ezért kiteszik az utcára, esetleg még rosszabb is történhet vele. Sokkal rosszabb is.

Az egyik nő merészebbnek tűnt a másiknál. A második azt mondta, ő is azt szeretné, ha a Miniszter felfigyelne rá, de ennél nem akar többet. Az első kuncogott erre, és azt felelte, hogy ő többet is akar, mint hogy csak felfigyeljen rá a Miniszter, és hogy a másiknak nem kellene aggódnia, mert bármelyikük férjének csak dicsőséget jelent, ha a feleségük felkelti a Miniszter érdeklődését.

Fitch megfordult, hogy fél szemmel láthassa a Miniszter ajtaját is. Valaki máris alaposan felkeltette a Miniszter érdeklődését. Beata.

Fitch egy óvatos lépést tett bal felé. A padló megreccsent. Fitch mozdulatlanra merevedett, éberen figyelve, úgy hallgatózva, hogy a fülei szinte megnyúltak tőle. Odalenn a nők a férjeiken nevetgéltek. Fitch visszahúzta a lábát. A hátán hideg verejték csorgott lefelé.

Lent a két nő beszélgetve megindult. Fitch visszafojtotta a lélegzetét. Egy ajtó nyikordulását hallotta. Fitch szeretett volna megfordulni és ráförmedni a két nőre, hogy menjenek máshová pletykálni. Az egyik nő név szerint is említette a másik férjét: Dalton.

Aztán becsukódott mögöttük az ajtó. Fitch megkönnyebbülten eresztette ki a visszatartott lélegzetét.

Aztán az orra előtt kivágódott a Miniszter szobájának az ajtaja.

A hatalmas testű idegen a karjánál fogva tartotta Beatát. A lány háttal volt Fitchnek, miközben a férfi kifelé vonszolta a szobából. Úgy lökte ki Beatát az ajtón, mintha nem lett volna súlyosabb egy tollpárnánál. Beata nagy puffanással, fenékre érkezett a padlóra. Még mindig nem vette észre, hogy Fitch ott áll közvetlenül mögötte.

Az idegen közönyös tekintete találkozott Fitch tágra nyílt szemű pillantásával. A férfi kusza, sűrű és csapzott sötét haja a válláig lógott. Sötét színű, bőrlapokkal övekkel és szíjakkal sűrűn kivarrott ruhát viselt. Fegyvereinek legnagyobb része bent hevert a szobában, a padlón. Ámbár a férfi nem úgy nézett ki, mint akinek nagy szüksége lenne ezekre a fegyverekre. Inkább úgy, mint aki pusztá kézzel is könnyedén ki tudná szorítani a szuszt akárból.

Mikor az ijesztő idegen visszafordult a szoba felé, Fitch döbbenten vette észre, hogy az a különös köpenye skalpokból volt összevarrva. Azért nézett hát ki úgy, mint amit szőrös bőrdarabokból készítettek. Mert abból készítették, csak éppen a szőr emberi haj volt. Volt közöttük a szőkétől a feketéig mindenféle színű.

Az ajtón belülről a Miniszter a nevéen szólította az idegent - Steinnek - és egy apró fehér ruhadarabot hajított felé. Stein elkapta, és két vastag, húsos ujj között kifeszítve szemügyre vette Beata alsóneműjét. Aztán a padlón ülő lány ölébe hajította, aki zihálva próbálta visszafojtani a zokogását.

Stein teljes nyugalommal Fitch szemébe nézett, és mosolygott. A mosolytól széthúzódott arcán a sűrű, kemény, több napos borosta.

Vidáman rákacsintott Fitchre.

Fitch megdöbbszent rajta, hogy a férfit mennyire nem érdekli, hogy ott áll valaki, és látja, mi történik. A Miniszter is kinézett az ajtón, a nadrágját gombolgatva. Ő is mosolygott, és az ajtót behúzza maga után kilépett a folyosóra.

- Akkor most megnézzük a könyvtárat?

Stein hívogatóan nyújtotta előre az egyik karját.

- Vezessen, Miniszter.

Beata lehajtott fejjel ült, miközben a két férfi barátságos csevegés közben elindult a bal oldali folyosón. Úgy tűnt, a lányt teljesen összetörte a megpróbáltatás, kiábrándultságában annyira sem volt képes összeszedni magát, hogy felálljon, hogy elmenjen innen, vissza a saját életéhez, hogy úgy folytassa, mint eddig is.

Fitch szobormereven állt, reménykedve abban, hátha valahogy megtörténik a lehetetlen, hogy a lány nem fordul meg, hogy zavartságában talán elindul a másik folyosón, és nem veszi észre maga mögött a lélegzetét visszafojtva álló, még pislogni sem merő Fitchet.

Elcsukló zokogások közepette Beata nagy nehezen talpra vánszorgott. Mikor megfordult, és meglátta Fitchet, elakadt a lélegzete a megdöbbenéstől. Fitch bénultan állt, és mindennél jobban kívánta, bárcsak soha ne jött volna fel a lépcsőn körülnézni. Sokkalta többet látott, mint amennyit szeretett volna.

- Beata... - Fitch szeretne volna megkérdezni a lánytól, hogy bántották-e, de hát persze, hogy bántották. Szerette

volna megvigasztalni, de nem tudta, hogyan, nem tudta, mit kellene ilyenkor mondania. Karjaiba akarta kapni, hogy megvédelmezze, de attól tartott, hogy a lány félreértelmezné fájdalmas féltését és iránta érzett aggodalmát.

Beata arca a nyomorúságos szenvedés kifejezéséből nyers, őrvongó haragba váltott. Karja váratlanul meglendült, és olyan erővel vágta pofon, hogy Fitch fejében kis harangocskák csendültek meg tőle.

Az ütéstől Fitch feje félrecsuklott. Szemét előtörték a könnyek. A homályon keresztül úgy látta, mintha valaki közeledne feléjük a folyosón, de nem volt benne biztos. Próbált magához térni, és kapaszkodóul hátra nyúlt a korlát felé, de egyensúlyát veszítve a padlót érte a keze. Kezére és az egyik térdére támaszkodva kék villanást látott a szemei előtt, a lépcsőn dobpergésszerű léptekkel lerohanó Beata ruhájának villanását.

Éles, forró fájdalom nyilallt a felső állkapcsába, közvetlenül a még mindig csengő füle alatt. A szeme is fájt. Meghökkenve állapította meg, milyen keményen megütötte őt Beata. Gyomra mélyén hányinger kavargott. Pislogva próbálta újra fókuszálni a tekintetét.

Meglepődve érzett egy kezet a hóna alá nyúlni. A kéz segített neki talpra állni. Szeme előtt Dalton Campbell arca ködlött fel.

A másik két férfitől eltérően ő nem mosolygott, inkább olyasféleképpen méregette Fitchet, mint Drummond Mester szokta a halaskofa által hozott lepényhalat. Kibelezés előtt.

- Hogy hívnak?

- Fitchnek, uram. A konyhában dolgozom, uram. - A pofon és a félelem együttes hatására Fitch úgy érezte, a lábai fött tésztává lágyultak.

A szárnysegéd a lépcsőre nézett.

- Mintha egy kicsit messze kódorogtál volna a konyhától, nemde?

- A sörfőzdébe vittem egy papírt. - Fitch szünetet tartott, mert nyelni kellett, hogy ne remegjen a hangja. - Éppen visszafelé megyek a konyhába.

A kéz szorosabbra zárult Fitch karja körül, és közelebb húzta.

- Mivel a sörfőzdébe siettél a pincébe, aztán egyenesen vissza a konyhába a földszinten, nyilván keményen dolgozó, szorgalmas ifjú ember vagy. Semmi okom nincsen rá, hogy eszembe jusson, hogy itt láttalak, a harmadik emeleten. - Dalton Campbell elengedte Fitch karját. - Jól emlékszem, hogy odalent találkoztam veled, amikor úton voltál a sörfőzdéből egyenesen a konyhába? Anélkül, hogy bármerre elcsavarogtál volna?

Fitch Beata miatt érzett aggodalma egyre erősödő reménnyé változott, hogy talán nem hajítják ki a birtokról, vagy még rosszabb.

- Igenis, uram. Egyenesen visszafelé tartok a konyhába.

Dalton Campbell a kardja markolatára tette a kezét.

- Dolgoztál, és nem láttál semmit, igaz?

Fitch lenyelte a rémületét.

- Nem, uram. Semmit. Esküszöm! Csak annyit, hogy Chanboor Miniszter rám mosolygott. A Miniszter nagy ember. Hálás vagyok érte, hogy egy ilyen nagy ember munkát ad egy ilyen értéktelen hakennek, mint én vagyok.

Dalton Campbell szája sarkai egy cseppet felfelé görbültek. Éppen csak annyira, amittől Fitch arra gondolhatott, hogy a szárnysegéd meg van elégedve azzal, amit hallott. Hangtalanul dobolt az ujjával kardja rézveretes keresztvasán. Fitch a főúri fegyvert bámulta. A csend arra készítette, hogy mondjon valamit.

- Szeretnék jó lenni, és hasznos tagja a háztartásnak. Keményen dolgozni. Megkeresni az ellátásomat.

A mosoly kiszélesedett.

- Ezt tényleg jó tudni. Úgy látom, rendes fiatalember vagy. Lehet, hogy mivel olyan őszinte az elszántságod, számíthatok rád?

Fitch nem volt egészen biztos benne, miben akar őrá számítani Dalton Campbell, de mindenesetre egy „igen, uram”-mal válaszolt, ráadásul habozás nélkül.

- Mivel megesküszöl rá, hogy semmit sem láttál a konyhába visszafelé menet, ezzel azt bizonyítod nekem, hogy ígéretes fickó vagy. Lehet, hogy felelősségteljes feladatot is bízhatok rád.

- Felelősségteljes, uram?

Dalton Campbell szemében valami ijesztően felfoghatatlan intelligencia csillogott, olyasféle, amit Fitch

elképzelése szerint az egér láthat a vadászó macska szemében.

- Időnként szükségünk van olyan emberekre, akik szeretnének feljebb jutni a ház ranglétráján. Majd meglátjuk. Tartsd nyitva a szemed és füled az olyan hazugságok ellen, amelyekkel a Miniszter tekintélyét próbálják kisebbiteni, és majd meglátjuk.

- Igenis, uram! Nem szeretnék semmi rosszat hallani a Miniszterről. A Miniszter jó ember. Remélem, igazak a pletykák, amiket hallottam, hogy egy nap a Teremtő áldásával ő lehet a Fejedelem.

A szárnysegéd mosolya most már tényleg őszinte volt.

- Igen, azt hiszem, van benned ígéret. Ha bármi... hazugságot hallanál a Miniszterről, nagyon örülnék neki, ha tudomásomra hoznád. - A lépcső felé intett. - Most pedig legjobb lesz, ha visszamész a konyhába.

- Igenis, uram. Ha bármi olyat hallanék, el fogom mondani neked. - Fitch a lépcső felé indult. - Nem akarom, hogy bárki is hazudozzon a Miniszterről. Az helytelen dolog lenne.

- Fiatalember! Fitch, ugye?

Fitch visszafordult a legfelső lépcsőfokról.

- Igen, uram, Fitch.

Dalton Campbell összefonta a karját, és fél szemmel, kérdő tekintettel fordult Fitch felé.

- Mit tanultál a vezekléseken a Fejedelemről?

- A Fejedelemről? - Fitch nadrágja szárába törölte izzadó tenyerét. - Hát... izé... hogy bármit is teszünk a Fejedelem védelmében, az helyes és erényes dolog?

- Nagyon jó. - Dalton Campbell, még mindig összefont karokkal Fitch felé hajolt. - És mivel azt hallottad, hogy Chanboor Minisztert valószínűleg Fejedelemmé fogják kinevezni, tehát...?

A szárnysegéd választ várt. Fitch vadul keresgélt megfelelő válaszáért. Végül megköszörülte a torkát.

- Szóval... azt hiszem... ha ki fogják nevezni Fejedelemmé, akkor lehet, hogy őt is ugyanúgy kell védelmezni?

Ahogy Dalton Campbell elmosolyodott, és kiegyenesítette a derekát, abból Fitch látta, hogy eltalálta a helyes választ.

- Benned tényleg megvan a képesség rá, hogy előreléphess a ranglétrán.

- Köszönöm, uram. Bármit megtennék a Miniszter védelmében, mivel tudom, hogy Fejedelem lesz belőle egy napon. Az a kötelességem, hogy minden módon óvjam őt, ahogy tőlem telik.

- Iiigen... - húzta el a hangját furcsán Dalton Campbell. Oldalra döntött fejjel vizsgálgatta Fitchet, és tekintete ismét a vadászó macskára emlékeztetett. - Ha hasznosnak fogsz bizonyulni... bármilyen módon, ami a Miniszter védelmét szolgálja, nagy lépést tehetsz abba az irányba, hogy az adósságodat megfizessed.

Fitch felkapta a fejét.

- Az adósságomat, uram?!

- Ahogy Morleynek is mondtam, ha hasznossá tudja tenni magát a Miniszter számára, lehet, hogy akár lovagi címet is szerezhet magának, a Fejedelem által saját kezűleg kiállított igazolással. Te okos fiúnak látszol. Szerintem legalább ekkora lehetőség előtted is áll.

Fitchnek tátva maradt a szája. Egyik legmerészebb álma volt, hogy lovagi címet szerezzen magának. A Fejedelem által aláírt igazolás bizonyítja, hogy haken tulajdonosa megfizette az adósságát, lovagi rangot kapott, és illő tisztelet jár ki neki. Amit most hallott, attól teljesen megkavarodott az agya.

- Morleynek? A kukta Morleynek, uram?

- Igen. Nem mondta el neked, hogy beszélgettünk?

Fitch megvakarta a füle tövét. Nem fért a fejébe, hogy Morley képes volt eltitkolni előle egy ilyen izgalmas hírt.

- Hát nem, uram. Semmit nem szólt róla. Pedig ő a legjobb barátom. Emlékeznék rá, ha mondott volna valami ilyesmit. Sajnálom, de nem beszélt róla.

Dalton Campbell ujjaival kardhüvelye ezüstdíszítését simogatta a csípőjén, közben Fitch szemébe nézett.

- Én mondtam neki, hogy ne szóljon róla senkinek. - Felvonta az egyik szemöldökét. - Az ilyenfajta hűség nagyon kifizetődő lehet. Tőled is elvárom ugyanezt. Megértetted, Fitch?

Fitch nagyon is megértette.

- Egy léleknek sem. Akárcsak Morley. Megértettem, Campbell úr.

Dalton Campbell bólintott és lopva elmosolyodott.

- Helyes. - Kezét újra gyönyörű kardjának markolatára tette. - Tudod, Fitch, amikor egy haken megfizeti az adósságát, és elnyeri a lovagi címet, az a fejedelmi igazolás kardviselésre is feljogosítja.

Fitch szeme hatalmasra tárgult.

- Tényleg? Ezt nem is tudtam.

A magas anderita méltóságteljes búcsúmosollyal, előkelő mozgással elfordult, és elindult a folyosón, de még visszaszólt.

- Akkor irány vissza a munkához, Fitch! Örülök, hogy megismerhettelek. Egy nap talán még beszélgetünk.

Fitch futva indult lefelé a lépcsőn, még mielőtt valaki más is rajtakapná idefent. Fejében kusza gondolatok kavargtak. Ismét Beata jutott eszébe, és ami vele történt. Nagyon szerette volna, ha végre vége lett volna a napnak, hogy jól leihassa magát.

Úgy sajnálta Beatát, hogy szinte fáj, de hát a Miniszter tette ezt vele. A Minisztert látta Beatán feküdni, akiből egy napon Fejedelem lesz! Amellett Beata megütötte őt, és egy hakenről ez hallatlan nagy bűn. Még akkor is, ha csak egy másik haken üt meg. Bár Fitch abban nem volt teljesen biztos, hogy a tilalom a haken nőkre is vonatkozik-e. De ha esetleg nem vonatkozik is, attól Fitch még ugyanolyan nyomorultul érezte magát a pofon miatt.

Valamilyen megmagyarázhatatlan okból Beata most már gyűlölte őt.

Nagyon-nagyon szeretett volna berúgni.

16. FEJEZET

- Fuccs! Hé, fiú! Fuccs!

Általában, mikor Drummond Mester így szólította, Fitch elvörösödött a szégyentől, de most olyan fájdalmat érzett amiatt, amit korábban látott odafent, hogy emellett eltörpült, jelentéktelenné zsugorodott a szokásos megaláztatás. Ezúttal szinte nem is érezte a sértést. Az, hogy Drummond Mester lekezelet, és úgy bánik vele, mint a talpa alatt lévő szeméttel, semmiség volt ahhoz képest, hogy Beata megütötte és gyűlölte.

Eltelt azóta már egy pár óra, de az arca még mindig lüktetett az ütés nyomán, és ebből Fitch bizonyosra vette, hogy a lány gyűlöli őt. Fitch megzavarodott tőle, és nem értette az okát, de a tény az biztos: Beata gyűlöli. Fitch úgy gondolta, a lány valójában valaki másra is haragszik.

Esetleg először is önmagára, amiért egyáltalán felment oda. Ám Fitch úgy vélte, nem igen lehetett volna a Miniszter meghívását visszautasítani. Akkor a Miniszter megüzente volna Ingernek, a hentesnek, hogy ez a bizonyos haken lány ellenszegült az ő határozott kérésének, és a hentes azonnal kirúgta volna Beatát az állásából. Nem, a meghívást nem lehetett elutasítani.

Rádásul Beata akart is találkozni a Miniszterrel. Ezt meg is mondta Fitchnek. Persze Fitch azt is tudta, a lánynak olyasmi eszébe sem jutott, hogy a Miniszter esetleg a kedvét akarja tölteni majd rajta. Lehet, hogy Beata nem is a Miniszter miatt volt annyira kétségbe esve. Fitch emlékezett rá, hogy az a rettenetes ember, Stein rákacsintott. Beata elég hosszú időt töltött odafent...

De ez még mindig nem ok arra, hogy Fitchet gyűlölje. Vagy, hogy megüsse.

Fitch megállt Drummond Mester előtt. Az ujjai lüktettek a forró vízben végzett hosszan tartó súrolástól. Teste többi részét bénának, érzéketlennek érezte - fájó arca kivételével.

- Igen, uram?

Drummond Mester kinyitotta a száját, aztán becsukta, és közelebb hajolt Fitchhez. Összeráncolta a szemöldökét.

- Mi történt az arcoddal?

- Amikor felnyaláboltam az almafahasábokat, az egyik kicsúszott, és megütötte az arcomat, uram.

Drummond Mester fejcsóválva törölte bele a kezét a fehér szalvétájába.

- Idióta - morogta. - Csak egy idióta - folytatta felemelt hangon, hogy mások is meghallhassák a konyhában -

veri képen magát egy fahasábbal fahordás közben.

- Igen, uram.

Drummond Mester megint mondani akart valamit, amikor Dalton Campbell tűnt fel hangtalanul Fitch mellett, kezében egy kusza vonásokkal teleírt, megviselt papírdarabot tanulmányozva. Egész halom gyűrött, szakadozott szélű papír volt nála. A köteget az egyik karja hajlatában tartotta, a másik keze ujjával követte az írást olvasás közben.

- Drummond, azért jöttem, hogy néhány tételt egyeztessünk - szólalt meg, anélkül, hogy az olvasásból felnézett volna.

Drummond Mester gyorsan befejezte a kéztörölgetést, és kihúzta széles hátát.

- Igenis, Campbell úr! Mit tehetek érted?

A szárnysegéd felemelte a papírlapot, és belepillantott az alatta lévőbe.

- Bepakoltattad a tálalóba a legjobb kancsókat és étkészleteket?

- Igenis, Campbell úr!

Dalton szórakozottan motyogta magának, hogy ez nyilván azóta történhetett, hogy ő utoljára benézett a tálalóba. Tekintete végigfutott a papíron, aztán egy harmadikat vett elő.

- A főasztalhoz két további terítékre lesz szükség. - Visszatért az előző laphoz.

Drummond Mester szája széle megvonaglott.

- Két új teríték. Igenis, Campbell úr! Uram, a jövőben lennél olyan szíves, és az ilyesféle dolgokat egy kicsivel hamarabb közölnéd velem?

Dalton Campbell belefricskázott a levegőbe az ujjával, de a szemét egy pillanatra sem emelte fel a papírokról.

- Persze, persze. Boldogan. Mármint, ha a Miniszter is hamarabb tájékoztat róla engem, természetesen. - Ujjhegyével megütögetett egy sort az egyik papíron, és felnézett. - Lady Chanboor panaszkodott, hogy a zenészek gyomrának korgása zavarja a zenéjüket. Intézkednél, hogy ezúttal ehessenek valamit az előadásuk előtt? Főként a hárfás. Az ő helye van legközelebb Lady Chanboorhoz.

Drummond Mester főhajtással vette tudomásul az utasítást.

- Igenis, Campbell úr, intézkedni fogok.

Fitch nagyon lassan, nehogy észrevegyék, hátrahúzódott néhány lépésnyit. Fejét lehajtotta, nehogy valaki azt hihesse, ki akarja hallgatni, milyen instrukciókat ad a Miniszter szárnysegédje a konyhafőnökek. Szeretett volna elmenni onnan, de tudta, hogy ha utasítás nélkül eltűnik, Drummond Mester kiabálni fog vele. Ezért úgy döntött, ott marad kéznél, de illendő távolságban.

- Fűszeres borból ezúttal több fajta legyen felszolgálva, mint legutóbb. Egyes vendégek szerint a múltkori választék túl szegényes volt. Legyen meleg, és hűtött is.

Drummond Mester összeszorította a száját.

- Nagyon későn szólsz, Campbell úr. Ha lennél szíves a jövőben...

- Igen, igen, ha engem értesítenek, én is értesíteni foglak téged. - Másik lapot vett elő. - Csemegék. Csak a főasztalhoz szolgáljátok fel, amíg ott jól nem laknak vele. Legutóbb a Miniszter nagyon bosszankodott, mikor kiderült, hogy a csemegéket már lehordták, pedig lett volna még olyan vendége, aki többet akart belőle. A többi asztalok hadd várjanak a sorukra, ha esetleg valamilyen okból nem sikerült eleget beszerezni.

Erre az esetre Fitch is emlékezett, és tudta, hogy Drummond Mester ezúttal több sült szarvashéréről gondoskodott. Fitch el is emelt egyet, miközben a sütőserpenyőt vitte elmosni, és bár a finomsághoz illő édes-savanyú mártás nélkül kellett megennie, így is ízlett neki.

Dalton Campbell a papírjaiba bele-bele nézve rákérdezett a különböző fajta sókra, vajra, kenyerekre, és néhány további változtatást kért Drummond Mestertől a vacsorára vonatkozóan. Fitch várakozás közben ügyelt rá, ne tűnhessen úgy, mintha a két férfira figyelne, ezért inkább az asszonyokat nézte, akik egy közeli asztalnál disznógyomrokat töltöttek meg darált hús, sajt, tojás és fűszerek keverékével, hogy azután hámozott mandula „tüskékkel” megtűzdelve sündisznókká formálják őket.

Egy másik asztalnál két asszony sült fácánokat tollazott fel újra sáfránnyal és napraforgóvirággal színezett tollakkal. Még a csőrt és a karmokat is befestették, úgy, hogy a tollakkal telitűzdelt madarak látványos, aranyszínű

figurákká alakultak. Mintha aranyaszobrok lennének - csak épp sokkal élethűbbek.

Végre úgy látszott, Dalton Campbell végére ért kérdései és kívánságai listájának, és leeresztette a kezét, egyikben lazán összefogva a papírcsomót.

- Van valami jelentenivalód, Drummond?

A konyhafőnök megnyalta a szája szélét, láthatóan nem értette, mire akar kilyukadni a szárnysegéd.

- Nincs, Campbell úr.

- Tehát a konyhában ezek szerint mindenki megelégedéssel végzi a munkáját? - Dalton Campbell arca teljesen kifejezéstelen maradt.

Fitch észrevette, hogy a konyhában a szemek óvatos pillantásokkal fordulnak a két férfi felé. A munkájuk furcsán lecsendesült, a fülek szinte megnyúlni látszottak.

Fitch arra gyanakodott, hogy Dalton Campbell esetleg azzal akarja hátba támadni Drummond Mestert, hogy nem jól vezeti a konyhát, mert hagyja, hogy a lusta alkalmazottak kerüljék a munkát, és nem bünteti meg őket érte. A konyhafőnök láthatóan ugyanettől tartott.

- Nos, úgy van, uram, megelégedésemre végzik a munkájukat. Rendet tartok közöttük, Campbell úr. Nem tűröm, hogy a lógósok tönkretegyék az én konyhám munkáját. Az nem lenne megengedhető: ez a háztartás túlságosan is fontos ahhoz, mintsem hogy holmi semmittevők elrontsák a dolgokat. Ilyesmit én nem tűrök el. Nem ám, uram!

Ennek hallatán Dalton Campbell elégedetten bólintott.

- Nagyszerű, Drummond. Én sem tűrnék meg lézengőket a háztartásban. - Körbenézett a csendben, keményen dolgozó alkalmazottakon. - Remek. Köszönöm, Drummond. Később még visszanézek, mielőtt a felszolgálat megkezdénétek.

Drummond Mester meghajtotta a fejét.

- Köszönöm, Campbell úr!

A szárnysegéd megfordult, hogy távozzon, és közben Fitchre esett a pillantása. Komoran nézett rá, amitől Fitch, ha lehetséges, az ediginél is jobban behúzta a fejét a vállai közé. Azt kívánta, bár ott helyben elsüllyedhetne a padló repedései közé. Dalton Campbell visszanézett Drummond Mesterre a válla fölött.

- Hogy hívják ezt a kuktát?

- Fitchnek, Campbell úr.

- Fitchnek. Aha. Akkor értem. És mióta dolgozik itt?

- Körülbelül négy éve, Campbell úr.

- Négy éve. Az hosszú idő. - Szembefordult Drummond Mesterrel. - És ő egy lógós, aki tönkreteszi a konyhád munkáját? Akit réges-régen ki kellett volna dobni innen, de valami rejtélyes okból ez mégsem történt meg? Túllépted a konyhafőnöki hatáskörödet, amikor megtúrtél egy semmittevőt a Miniszter fedele alatt? Vagy nem így van? Bűnös vagy ilyen hanyagságban, vagy nem?!

Fitch vére megfagyott a rémülettől. Meg is fogják verni, mielőtt kidobják, vagy csak kilöki az utcára egyetlen falat élelem nélkül? Drummond Mester tekintete ide-oda cikázott Fitch és a szárnysegéd között.

- Szóval, hm, nem, uram. Nem, Campbell úr! Gondom van rá, hogy Fitch rendesen kivegye a részét a munkából. Nem engedném meg, hogy lazáljon a Miniszter fedele alatt! Nem én, uram!

Dalton Campbell rejtélyes tekintettel pillantott Fitchre. Aztán visszanézett a konyhafőnökre.

- Na most akkor, ha ez a fiú megteszi, amit mondasz neki, és rendesen elvégzi a munkáját, nem látom semmi okát, miért kellene őt megszégyenítened azzal, hogy „Fuccs”-nak szólítod. Te látsz rá indokot? Nem gondolod, hogy ez rád vet rossz fényt, mint konyhafőnökre, Drummond?

- Hát, én...

- Ez remek. Örülök, hogy egyetértesz velem. Nem tűrünk el többet ilyesmit ebben a házban.

Lopva, vagy nyíltan, mostanra már a konyhában minden tekintet a két férfira irányult. Ez a konyhafőnök figyelmét sem kerülte el.

- Bocsánat, csak egy pillanat, uram. Nem tettem vele semmi kárt, és a fiú sem haragszik érte... Igaz-e, Fitch?

Dalton Campbell testtartása egy pillanat alatt megváltozott, és a konyhafőnökben bennakadt a szó. A nemes

kiállású szárnysegéd sötét anderita szemeinek pillantása metszően hideggé és fenyegetővé keményedett. Mintha egy szempillantás alatt megnőtt volna, a vállalai szélesebbnek látszottak, izmai fenyegetően kirajzolódtak sötétkék zekéje és ujjasa alatt.

Könnyed, fölényes, közvetlen, időnként akadémikuskodóan hivatalos stílusa hirtelen eltűnt. Az egész ember egy élő fenyegetéssé vált, veszélyesebbnek látszott, mint az oldalán függő nemes fegyver.

- Hadd magyarázzam el másként, Drummond! Többet nem tűrünk el ilyesmit ebben a házban! Elvárom, hogy engedelmessédj az óhajomnak. Ha csak még egyetlen egyszer is meghallom, hogy bárkit a személyzetből olyan csúfnevekkel illetsz, ami megszégyenítő, új konyhafőnököt nevezek ki, és te mész az utcára. Világos?!

- Igenis, uram. Teljesen világos. Köszönöm, uram.

Campbell elindult kifelé, de még egyszer visszafordult. Tekintete, egész testtartása merő figyelmeztetés.

- Még valamit. Én Chanboor Minisztertől kapom a parancsokat, és habozás nélkül, hibátlanul teljesítem őket. Ez az én dolgom. Neked én adom a parancsokat, és te habozás nélkül, hibátlanul teljesíted őket. Ez a te dolgod.

Elvárom, hogy a fiú vagy elvégi a munkáját, vagy repül az állásából. De ha kiteszed az utcára, elvárom, hogy alaposan igazold, miért tetted, és ha az én parancsaim miatt próbálnád megkeseríteni a fiú életét, akkor nem kihajtlak, hanem kibebelezlek, és a saját nyársadon sütlek pirosra. Nos, teljesen megértetted mindent, Drummond úr?

Fitch el nem tudta volna képzelni, hogy Drummond Mester szemei ekkorára tudnak nyílni. A konyhafőnök homlokán verejték gyöngyözött. Nagyot nyelt, mielőtt megszólalt volna.

- Igen uram, minden tökéletesen érthető volt! Úgy lesz, ahogy kívánod. Szavamat adom rá.

Dalton Campbell rendes méretére zsugorodott össze, ami azért még mindig elég tekintélyes maradt. Arcára visszatért a szokásos, kellemes kifejezés, beleértve az udvarias mosolyt is.

- Köszönöm, Drummond. Folytassátok!

A beszélgetés során Dalton Campbell egyetlen egyszer sem tekintett nyíltan Fitchre, és most sem nézett rá, amint kisietett a konyhából. Drummond Mesterrel és a konyhaszemélyzet felével együtt Fitch is megkönnyebbült sóhajjal eresztette ki visszafojtott lélegzetét.

Mikor végiggondolta, mi is történt az imént, és először döbbsen rá igazán, hogy Drummond Mester többé nem fogja őt „Fuccs”-nak szólítani, a meglepődéstől elgyengültek a térdei. Hirtelen nagyon megnőtt előtte Dalton Campbell tekintélye.

Drummond Mester előhúzza az öve mögül a fehér törülközőjét, és leitatja vele az izzadságot a homlokáról. Aztán a bámészkodó személyzethez fordult.

- Vissza a dolgokhoz! Mindenki! - helyére tuszkolta a törülközőt. - Fitch! - Úgy szólította, rendes hangon, mint bárki mást is szokott.

Fitch két gyors lépéssel előtte termett.

- Igen, uram?

Drummond Mester az udvar felé intett.

- Tölgyfa kellene. Nem kell annyi, mint legutóbb, csak körülbelül annak a fele. Siess, hozd!

- Igenis, uram!

Fitch futva indult a hátsó ajtóhoz, buzgott a lelkesedéstől, még a szálkákka sem törődött, amik a kezébe fűrődhatnak.

Soha többé nem fogják megszégyeníteni azzal a gyűlölt csúfnévvel. Az emberek nem fogják kinevetni miatta. És mindezt Dalton Campbellnek köszönheti.

Abban a percben, ha Dalton Campbell arra kéri, Fitch izzó paraszt is hajlandó lett volna vinni a csupasz tenyerében és egész idő alatt mosolygott volna hozzá.

17. FEJEZET

Dalton Campbell fél kézzel becsukta a magas mahagóniaajtót, ami a lakosztályukba vezetett, míg meg nem érezte, hogy a zárnyelv a helyére kattan. Másik kezével közben zekéje felső gombját gombolta ki. Amint az ajtó bezárult, balzsamos, megnyugtató csend áradt szét körülötte. Hosszú volt a nap, és még messze van a vége: még ott volt az estély, amelyen részt kellett vennie.

- Teresa! - kiáltott be a dolgozószobán át a hálószoza felé. - Én vagyok!

Azt kívánta, bár itt maradhatnának, és szeretkezhetnének. Az idegeinek szüksége lett volna az ellazulásra. Talán majd később. Ha valami munka nem jön közbe.

Újabb gombot gombolt ki, meglazította a gallérját, és nagyot ásított. Orrát orgonailat töltötte be. A távolabbi falon nehéz, habos selyemfüggönyök zárták ki az alkonyodó nap sugarait, érvényesülni hagyva a szobában a lámpák és az illatos gyertyák meleg fényét, és a kandallóban égő kicsinyke tűzét, ami inkább csak a hangulat, mint a belőle áradó meleg miatt égett.

Észrevette, hogy a búzaszöke rojtokkal díszített ibolyaszínű szőnyeget frissen takarították. Az aranyozott székeket úgy helyezték el a virágzó faágakkal dúsan díszített elegáns asztalok körül, hogy okkersárga bőrrel bevont ülésük és háttámlájuk kellőképpen érvényesüljön. A heverőkre precíz látszathanyagsággal odavetett plüss terítők és díszpárnák a lakóknak a luxushoz való közvetlen, bensőséges viszonyát voltak hivatva kifejezni.

Dalton elvárta, hogy a felesége odafigyeljen a személyzetre, és biztosítsa, hogy a lakosztályuk berendezése és képe üzleti tárgyalásokra és szórakoztató vendégség céljára - a kettő tulajdonképpen egyazon dolog két megközelítésben - egyaránt megfelelő legyen. Teresának tudnia kellett, hogy a ma esti lakoma alkalmával még valószínűbb, hogy valakit - valaki fontos személyt - Dalton meginvitálhat a lakosztályukba egy kis bizalmas beszélgetésre. Az illető akárki lehet, akár egy hatalmasság, akár egy jelentéktelenségbe burkolózó figyelő szempár tulajdonosa.

A maguk módján mind fontosak voltak, részei annak a nagy pókhálónak, amit Dalton szövögetett, éberen figyelve minden apró rezdülését. Egy nagy létszámú estély tulajdonképpen maga volt a tömény zűrzavar. Ivászat, beszélgetés, pletykák, felkorbácsolt indulatok, sűrűlódások, összezördülések. Gyakran szolgáltatnak lehetőséget szövetségek kötésére, hűségeskük kizsarolására, vagy megerősítésére. A pókháló erősítésére és kiterjesztésére.

Teresa kidugta a fejét az ajtó mögül, széles mosollyal jelezve örömét, hogy láthatja Dalton.

- Itt van az én szerelmem!

Dalton nem tehetett mást, vissza kellett mosolyognia, a fáradtság és fásult hangulat ellenére, ami eluralkodott rajta, mikor az ajtót betéve maga mögött hagyta a napi gondokat, ha csak átmenetileg, rövid időre is.

- Tess, édesem! A hajad szenzációs!

A hajkoronát elől egy beletűzött arany fésű díszítette. A dús, sötét hajzatba számtalan aranyflitteres szalag volt fonva, mintegy a fűrtök meghosszabbításaként, amelyek gallérszerűen omlottak Teresa nyakába. Mikor előrehajolt, a szalagok szétváltak, és izgatóan tárták fel a karcsú, fehér nyakat.

Teresa a húszas éveinek közepén járt, jó tíz évvel volt fiatalabb Daltonnál. A férje összehasonlíthatatlanul elragadó teremtnak találta - és ez csak ráadás volt a határozott célok iránti szilárd elkötelezettsége tetejébe. Dalton még most is alig merte elhinni, hogy alig hat hónappal ezelőtt Teresa feleségül ment hozzá. Mások is versenyben voltak a lány kezéért, köztük Daltonnál magasabb társadalmi pozícióban - de egy sem volt nála becsüvagyóbb, nagyra törőbb.

Dalton Campbell nem az az ember volt, aki elfogadta volna, hogy nemet mondjanak neki. Bárki, aki túl könnyedén vette, hamarosan saját kárán tanulhatta meg, hogy Dalton Campbellt jobb nem alábecsülni.

Közel egy évvel ezelőtt, amikor feleségül kérte Teresát, a lány kivallatta őt abban a sajátos, lágy, incselkedő modorában, amivel acélkemény célratörését olyan gyakran leplezte, hogy vajon Dalton valóban olyan ember-e, aki komolyan veszi az előrehaladását, mert Teresa egyértelműen magasra akart jutni a világban. Dalton akkoriban a szépmezői békebíró asszisztense volt, ami nem jelentéktelen beosztás önmagában, de számára csak egy alkalmas ugródeszkának számított, olyan állásnak, ahol összeszedheti magát, és jó kapcsolatokat szerezhet.

Dalton akkor nem ment bele a játékos évdésbe, hanem teljes komolysággal biztosította róla Teresát, hogy ő feltörekvő ember, és a lány udvarlói közül senkinek sincs még csak esélye sem rá, hogy - Dalton mostani, viszonylag alacsony beosztása ellenére - akár csak meg is közelítse a jövőben Dalton Campbell rangját. Teresát meglepte a férfi ünnepélyes kijelentése. A mosoly lefagyott az arcáról. Ott helyben elígérkezett neki Dalton meggyőző nyilatkozatának, őszinte eltökéltségének varázsa alatt.

Teresa azóta örömmel tapasztalta, hogy Dalton ígéretei megalapozottak voltak. Ahogy a házassági előkészületeik előrehaladtak, a férfi jobb állásba került. A házasságuk első három hónapja alatt háromszor költöztek, mindannyiszor jobb körülmények közé a mind jobb és jobb beosztásnak megfelelően.

Akik megismerték Dalton, akár a híre alapján, akár azért, mert kormányzati ügyekben találkoztak vele, mind nagyra értékelték, hogy milyen jól eligazodik az anderiai törvények között. Dalton Campbell híressé vált róla, mennyire ismeri a törvények összetettségét, sziklakemény alapjait, bölcsességének és jogi precedenseinek

bonyolult szövevényét, és védő karjának korlátait.

Azok, akiknek Dalton dolgozott, sokra értékelték törvénytudását, de még jobban becsülték jártasságát a jog kiskapui, kerülő útjai, és a csapdáiból kivezető tekervényei területén. Ugyanígy megbecsülték azt a képességét, hogy szükség esetén gyorsan eltekintett a törvény útjaitól, ha az adott helyzet másféle megoldást követelt, olyat, amit a törvény nem tudott nyújtani. Az ilyen helyzetekben Dalton ugyanolyan találékonynak és hatékonnak bizonyult, mint a jogi megoldások területén.

Úgy tűnt, Teresa szempillantásnyi idő alatt képes volt alkalmazkodni a rendszeresen megváltozó körülményekhez, amelyeket társadalmi előrehaladásuk hozott magával, és az egyre bővülő személyzet irányításának feladatát olyan könnyedén oldotta meg, mintha egész életében mást sem tett volna.

Dalton csak hetekkel ezelőtt nyerte el a Miniszter udvartartásának legmagasabb posztját. Teresa ujjongva fogadta a hírt, hogy egy ilyen rangos helyre fognak költözni luxuskörülmények közé. Immár a ranggal és megbecsüléssel bíró asszonyok között is kiemelkedő személynek számított.

Bár öröme határtalan volt, amikor a hírt megtudta, és kis híján a ruháit magáról letépvé ott helyben rávetette magát a férjére, igazából nem is várt el ennél kevesebbet tőle.

Ha volt olyan ember, aki becsvágyban méltó társa lehetett Dalton Campbellnek, az Teresa Campbell volt.

- Ó, Dalton, elárulod, milyen magas rangú személyek lesznek jelen a lakomán? Egy percre sem bírom elviselni tovább az izgatottságot.

Dalton ásitott és nyújtózkodott. Tudta, hogy Teresának is megvannak a maga pókhálói, amelyeket szövöget.

- Unalmas, magas rangú személyek.

- De a Miniszter ott lesz, ugye?

- Igen.

- De ő nem unalmas, te buta! És megismerkedtem néhány asszonnyal, a birtok tisztviselőinek a feleségeivel. Ők mind nagyszerű emberek. És a férjeik mind fontos személyiségek. - Nyelvét icipicit kiöltötte ravasz, incselkedő gesztussal. - Csak épp egy kicsit kevésbé fontosak, mint az én férjem.

- Tess, drágám - felelte a férje mosolyogva -, te még egy holt embert is rá tudnál venni, hogy a kedvedért fontossá váljon.

Teresa rákacsintott, aztán eltűnt a másik szobában.

- Van itt néhány üzenet a számodra, amiket az ajtó alatt csúsztattak be - szólt vissza a férjének. - Ott vannak az íróasztalodban.

Az elegáns íróasztal a sarokban úgy ragyogott, mint egy sötét ékkő. Fedőlapja szilfagörcsökből kivágott fényezett, könyvnyagyságú, rombusz alakú darabokból készült, amelyeket váltakozva natúr és festett színű juharfáperem ölelt körbe. Minden egyes sötét rombusz-gyémánt közepébe arany pont volt illesztve. Az asztal lábai aranyozás helyett mélytűzű okkersárgára voltak lakkozva, mint a legtöbb más bútoré is a szobában.

Az egyik felső fiók mögötti titkos rekeszben néhány lepecsételt boríték hevert. Dalton feltörte a pecsétet, és átfutotta valamennyi üzenetet, felbecsülve a fontosságukat. Egyik-másik érdekes volt, de egyik sem volt kimondottan sürgős. Többnyire részletinformációkat tartalmaztak - a pókháló apró rezdüléseit.

Az egyikben egy furcsa, látszatra balesetnek tűnő halálesetről számolt be: valaki belefulladt egy nyilvános szökőkútba. Kora délután történt a Mártírok Terén, amikor nagy volt a forgalom. Bár fényes nappal volt és mindenki szeme láttára történt, mégsem vette észre senki idejében. Mivel az utóbbi időben több ilyen beszámolót is kapott megmagyarázhatatlan, különös halálesetekről, Dalton tisztában volt vele, hogy a beszámoló kimondatlanul is azt a gyanút sugalmazta, hogy valami vérbosszúról lehet szó, aminek a végrehajtója mágiát használ, de úgy rendezti a dolgokat, hogy a halálok baleseteknek tűnjenek.

Egy másik csak egy „zavarodott hölgy”-et említett, és arról szólt, hogy az illető „nyugtalan”, és levelet írt az egyik Igazgatónak, amiben az esti lakoma alatt rövid magánkihallgatást kért tőle, és arra is megkérte, hogy a levelét kezelje bizalmasan. Dalton tudta, ki az a nő, akire a levél utal, és így azt is kikövetkeztette, hogy Linscott igazgatónak írták. A beszámoló küldője jobban ismerte Daltont annál, semhogy szükségesnek, vagy bölcsnek tartotta volna, hogy neveket is említsen.

Dalton azt is gyanította, mi lehet a „nyugtalan” oka. Ami zavarta, az a magánkihallgatás iránti kérelem volt. A beszámoló szerint a hölgy levele „elveszett” valahogyan, és sohasem jutott el a címzetthez.

Dalton visszacsúsztatta a leveleket a titkos rekeszbe, hogy később majd alaposabban átnézzék őket. Valamit

tenni kellett azzal a nővel. Hogy mit, azt egyelőre még nem tudta.

Ha túlreagálja a dolgokat, az néha épp olyan káros lehet, mintha semmit sem tesz. Lehet, hogy elég lenne meghallgatni a nőt, hadd öntse ki a lelkét, beszélje ki magából a sértett hiúságot. Lehet, hogy Linscott igazgatótól is csak ezt akarja. Dalton ugyanúgy meg tudná hallgatni a panaszát. Valaki, valahol a bonyolult pókháló szálai között meg tudja adni Daltonnak azt az apró részletinformációt, aminek alapján majd eldönti, mit is tegyen. Ha pedig nem, akkor elbeszélget a nővel, megnyugtatta, és a beszélgetésből fogja kikövetkeztetni, hogyan tovább.

Dalton csak rövid ideje volt az új beosztásában, de nem vesztegette az idejét, és máris nélkülözhetetlenné tette magát a birtok életének szinte minden mozzanatában. Sokaknak hasznos munkatársa lett, másoknak bizalmas barátja, néhánynak védelmezője. A maga módján mindegyik lekötöttséget és hűséget termelt számára. Tehetséges „fülei” és „szemei” segítségével kapcsolatainak folyton növekvő pókhálója szinte zsongott a szorgalmas aktivitástól.

Daltonnak azonban a legfontosabb célja mégis az volt az első naptól kezdve, hogy a Miniszter számára tegye nélkülözhetetlenné magát. Mikor második hete volt ebben az állásban, az egyik Igazgató a Kulturális Kapcsolatok Irodájából egy „kutatót” küldött a birtokra, a Könyvtárba. Chanboor Miniszter nem örült ennek. Az igazat megvallva sértődöttségében szabályos dührohamot kapott, ami nem volt ritka esemény Bertrand Chanboomál, mikor aggasztó, vagy egyenesen baljós eseményekkel szembesítették.

Két nappal a kutató megérkezése után Dalton jelenthette Chanboor Miniszternek, hogy az illetőt részegen letartóztatták Szépmezőben egy prostituált ágyában. Ezek egyike sem volt ugyan bűn önmagában, bár a kiküldő igazgatóra valószínűleg nem vetett volna jó fényt - viszont a „kutató” zsebében megtaláltak egy különlegesen ritka és értékes kötetet, ami eltűnt a Könyvtárból.

Egy különlegesen ritka és értékes kötetet, amit nem más írt, mint maga Joseph Ander. Az ősi, felbecsülhetetlen értékű könyvről akkor derült ki, hogy hiányzik a Könyvtárból, miután a kutató elhagyta a birtokot, és bement Szépmezőbe szórakozni.

Dalton utasítására az Igazgatók Hivatalát azonnal értesítették a könyv eltűnéséről - órákkal azelőtt, hogy a tettet letartóztatták volna. Az eltűnésről beszámoló jelentéssel együtt Dalton személyes garanciájáról biztosította az igazgatókat, hogy addig nem nyugszik, amíg a bűnöst meg nem találja, és hogy nyilvános vizsgálatot fog kezdeményezni, hogy egy efféle kulturális bűncselekmény nem lehet-e valami áruló összeesküvés előjele. Az, hogy erre az Igazgatók Hivatala semmilyen válasszal nem reagált, önmagában is ordító bizonyítéknak számított.

A szépmezői békebíró, akinek Dalton korábban dolgozott, nagy tisztelője volt a Kultúra Miniszterének, igyekezett a Miniszter legteljesebb megelégedését kivívni, így természetesen nem vette félvállról az Anderiai Kultúra Könyvtárában történt lopást. Felismerte, hogy a lopás valójában nyílt lázadás volt: a kutatót, akit elfogtak a könyvvél a zsebében, halálra ítélte az anderiai nép ellen elkövetett kulturális bűnökért.

Ez nem hogy lecsendesítette volna a botrányt, éppen ellenkezőleg. Csúf pletykák kezdtek futótűzként terjedni, miszerint a bűnös a kivégzése előtt vallomást tett. Vallomást, amiben bűntársakat is megnevezett.

Az Igazgató, aki a kutatót a Könyvtárba küldte, nem akart kulturális bűntény gyanújába keveredni. Hogy becsületét megőrizze, és elejét vegye mindenféle találgatásnak és burkolt vagy nyílt célozgatásnak, önként lemondott. Dalton, a Miniszter teljhatalmú megbízottja az ügy kivizsgálásában, vonakodva elfogadta az Igazgató lemondását, majd hivatalos közleményt adott ki, amelyben cáfolta, hogy az elkövető bármilyen vallomást tett volna, és lezártak nyilvánította az ügyet.

Dalton egyik régi barátja elég szerencsésnek bizonyult hozzá, hogy megkapja azt az állást, aminek megszerzéséért egész eddigi életében küzdött. Dalton volt az első, aki meleg kézfogással gratulált az új Igazgatónak. Dalton még soha nem találkozott boldogabb és háláteltebb emberrel. Dalton maga is boldog volt, amikor boldognak láthatott olyan az érdemdús embereket, akiket szeretett és akikben bízott.

Az eset után Bertrand Chanboor úgy döntött, hogy felelősségteljes munkája szükségessé teszi, hogy szorosabb együttműködést alakítson ki a szárnysegédével, ezért a szárnysegédi posztban változatlanul meghagyva kinevezte Daltont háznagyának is, ezzel hatalmába adva a birtok egész udvartartását. Dalton ezentúl csak magának a Miniszternek tartozott beszámolóval. Ezzel a megbízatással járt együtt legújabb lakosztályuk is - a Miniszteré után a legjobb az egész birtokon.

Dalton úgy látta, hogy Teresa talán még nála is jobban örült az új helyzetnek, ha ez egyáltalán lehetséges. Egyszerűen beleszeretett a lakosztályba, ami az új beosztással együtt járt. El volt ragadtatva tőle, hogy most nemesi születésű és rangú emberek között mozoghat egyenlőként. Megrészgült tőle, hogy találkozhatott a birtokra látogató fontos és rangos személyiségekkel.

Ezek a vendégek, akárcsak a birtok lakói, magas rangjának kijáró tisztelettel kezelték Teresát, annak ellenére,

hogy legtöbbjük nemesi születésű volt, míg Teresa, akárcsak Dalton, jómódú, de polgári családból származott. Dalton mindig úgy vélte, az, hogy ki milyen családba született, lényegtelen mellékkörülmény, és kisebb a jelentősége, mint azt legtöbbször hiszik. Csak azt kell megérteni, hogy a kedvező kapcsolatok sokkal fontosabbak lehetnek az életpálya szerencsés alakulása szempontjából, mint a születés jogán szerzett rang.

Dalton a szomszéd szoba ajtajából jövő torokköszörülésre arra fordult. Teresa magasra tartott fejével, kecses léptekkel vonult be a szalonba, hogy új ruhájában bemutassa magát.

Dalton kigúvadó szemekkel meredt rá. Amit az asszony lett, valóban önmaga bemutatása - vagy talán még inkább közszemlére tétele - volt.

A lámpák, a gyertyák és a csöpp kandallótűz fényében ruhája álomszerűen szikrázott. A sötét alapon barokkos bujasággal kanyarogtak és örvénylettek az aranyhímzésű levélszerű minták. A ruha szegélye és varrásai mentén arany színű sujtás emelte ki Teresa karcsú derekát és gazdagon domborodó idomait. A szoknya selyemanyaga úgy tapadt formás lábaira, ahogy tavasszal a gyenge szárú új gabona rajzolja ki a szélben hajladozva a táj minden egyenetlenségét.

De a nyakkivágás volt az, amitől Daltonnak teljesen elállt a lélegzete. A vállcsúcsoktól indulva felháborítóan mélyre futott le. Teresa majdnem teljesen feltáruuló dús kebleinek látványa nagyon mély hatást gyakorolt rá. Az érzéseit legalább annyira felizgatta, mint amennyire megriasztotta a természetes óvatosságát.

Teresa körbeperdült, megmutatva a ruhát, a még mélyebb hátkivágást, a hatást, ahogy a selyem szikrázva szórt vissza a ráeső fényt. Dalton nagy léptekkel átsietett a szobán, és mire Teresa másodjára fordult körbe, a karjaiba kapta. Teresa kuncogva vette tudomásul, hogy csapdába esett a férje karja között. Dalton lehajolt, hogy megcsókolja, de az asszony eltolta magát az arcát.

- Óvatosan! Órákba telt, mire kifestettem magam! El ne mázold, Dalton!

Teresa tehetetlenül felnyögött férje rászorított ajkai alatt, aki azért is megcsókolta. Úgy látszott, az asszony élvezte a hatást, amit a férjre gyakorolt. Dalton határozottan élvezte a hatást, amit Teresa gyakorolt rá.

Az asszony elhúzódt az ölelésből. Hátranyúlt a hajához, és megrángatta a belefont aranyszalagokat.

- Édesem, hosszabbnak látszik már? - kérdezte rábeszélő hangon. - Olyan nyomorúságosan lassan nő!

Új állásában és új lakosztályában Dalton immár magasan állt a társadalmi ranglétrán, hatalommal rendelkező ember lett. A hatalommal együtt jártak a társadalmi kiváltságok is: a felesége rangjához illően hosszabb haját viselhetett.

A birtokon lakó asszonyok némelyike csaknem vállig érő haját hordott. Az ő felesége nem különbözhetett tőlük, legfeljebb abban, hogy valamivel még hosszabbat viselhet. Kevés nőnek lehet az övénél hosszabb haja a birtokon, vagy akár egész Anderiában. Ami azt illeti, az egész Középföldön is. Teresa fontos ember felesége volt.

A gondolatra jeges izgalom töltötte el Daltont, mint máskor is időnként, mikor igazán átérezte, milyen magasra is emelkedett, és milyen csúcsok felé tör még.

Dalton Campbell szándékai szerint ez ugyanis még csak a kezdet. Ő ennél magasabbra tört. Tervei voltak. És olyan ember adott a szavára, aki imádta a terveket.

Egyebek között. De ez nem érdekes, Dalton Campbell tudja kezelni az efféle apróbb ügyeket. A Miniszter csak a rangjával járó előjogait használta ki.

- Tess, drágám, a hajad nagyon szépen nő. Ha bármelyik asszony lenézne téged érte, hogy nem elég hosszú, csak jegyezd meg a nevét! A végére te úgyis hosszabbat fogsz hordani, mint ők. Mire kinő, megkeresed a név viselőjét, és visszafizetheted neki, amit tőle kaptál.

Teresa lábujjhegyre ágaskodva fonta a karjait Dalton nyaka köré. Szertelen lelkendezésében sikongatott.

Aztán háta mögött összefogott kezekkel kihívóan nézett fel Daltonra.

- Tetszik a ruhám? - Hogy mondanivalóját kellően aláhúzza, szorosan a férjéhez simult, és felnézett a szemébe, kajánul figyelve annak akaratlanul lefelé kalandozó tekintetét.

Válaszul Dalton lehajolt, és egyetlen gyors mozdulattal benyúlt a selyemszoknya alá. Keze felsuhant Teresa combjának belső oldalán, fel a csupasz húsról a harisnya széle fölé. Teresa ingerkedő álmeglepődéssel sikkantott fel, mikor a férfi keze intim területhez ért.

Dalton ismét megcsókolta, keze közben buzgón kutakodott. Már nem jutott eszébe, hogy a lakomára kell menniük. Ágyba akarta vinni az asszonyát.

Dalton a hálószoza felé szorította Teresát, de az ügyesen kisiklott az öleléséből.

- Dalton! Dalton, ne gyűrd össze a ruhámat, édesem! Mindenki észre fogja venni rajta a ráncokat!

- Nem hinném, hogy bárki is felfigyelne a ráncokra. Senki sem a ruhádra fog figyelni, hanem arra, ami kilátszik belőle. Teresa, nem akarom, hogy ilyesmit viselj bármi más alkalomra, kivéve, amikor a férjedet fogadod itthon, amikor hazaér.

Teresa játékosan rácsapott a férje vállára.

- Hagyd abba, Dalton!

- Komolyan mondom. - Ismét a kivágást bámulta. - Teresa, ez a ruha... túl sokat mutat.

A nő elfordult.

- Ugyan, Dalton, elég! Butaságot beszélsz. Manapság minden nő ilyeneket visel. - Hirtelen visszafordult Dalton felé, arcán újra a flörtölő kifejezéssel. - Csak nem vagy féltékeny? Félsz, hogy más férfiak is megcsodálják a feleségedet?

Teresa volt az egyetlen dolog, amihez Dalton a hatalomnál is jobban ragaszkodott. Minden mástól eltérően az életben, ha Teresáról volt szó, Dalton nem volt hajlandó megérteni mások gyengeségeit. A Szellemek a tanúk rá, elég olyan férfi dolgozott a birtokon, akiket bámultak, akár még irigyeltek is érte, hogy hatalomhoz és befolyáshoz jutottak, mivel a feleségeik engedékenységet tanúsítottak a miniszter iránt Dalton Campbell nem volt ez a fajta. Ő a saját tehetsége és esze segítségével jutott el oda, ahol most van. A többiekkel szemben ez is előnyt biztosított a számára.

Türelme gyorsan elfogyott, és a hangsúlya kevésbé elnézővé vált.

- Na, és honnan fogják majd tudni, hogy az én feleségemet látják? Az arcodig egyiknek sem fog eljutni a tekintete!

- Dalton, hagyd már abba! Elképesztően vaskalapos vagy. Az összes többi nő hasonló ruhákat fog viselni. Ez az új divat. Te mindig olyan elfoglalt vagy, hogy nincs időd követni az uralkodó irányzatokat. Én viszont ismerem.

Akár hiszed, akár nem, ez a ruha még tartózkodónak is számít ahhoz képest, amilyeneket a többiek fognak felvenni. Én nem akarok olyan merész ruhát hordani, mint ők - tudom, mit mondanál rá - de kilógni sem akarok a többiek közül. Senki sem fog semmi rosszra gondolni, legfeljebb még így is az lesz a véleményük, hogy a Miniszter első emberének a felesége egy kissé ódivatú.

Senki sem fogja ódivatúnak tartani Teresát. Mindenki azt fogja hinni, hogy fel akar kínálkozni egy kis kalandra.

- Teresa, vegyél fel egy másikat. Mondjuk a pirosat, a V-kivágással. Még abban is... abban is eleget mutatsz magadból. A vörös aligha ódivatú.

Teresa duzzogva hátat fordított, és összefonta a karját.

- Gondolom boldog lennél, ha valami igénytelen, csúnya ruhát vennék fel, és az összes többi asszony összesúgna a hátam mögött, hogy úgy öltözőm, mint valami középszerű városházi tisztviselő felesége. A piros ruhát akkor viseltem, amikor még egy senki voltam. Azt hittem, örülni fogsz, ha meglátsz az új ruhámban, hogy a feleséged be tud illeszkedni az itteni, divatosan öltözködő fontos asszonyok közé.

Így soha nem fogok tudni beilleszkedni. Csak a Miniszter szárnysegédének magánakvaló felesége maradok. Szólni sem fog hozzám senki. Soha nem fogok barátokat szerezni.

Dalton nagy levegőt vett, és lassan kiengedte. A szipogó Teresát nézte, ahogy az öklével megtörli az orrát.

- Tess, tényleg minden nő ilyet fog viselni a lakomán?

Teresa megpördült, és sugárzó arccal nézett a férjére. Daltonnak eszébe ötlött, hogy ez az arckifejezés nem nagyon különbözik attól, amit annak a szegény haken lánynak az arcán látott, mikor közölte vele a Miniszter meghívását.

- Persze, hogy minden nő ilyet fog viselni. Csak épp az enyém nem annyira merész, mint az övék, és kevesebbet mutat meg. Ő, Dalton, majd meglátod! Büszke leszel rám. Szeretnék méltó felesége lenni a Miniszter szárnysegédének. Azt akarom, hogy büszke lehess rám. Én nagyon büszke vagyok ám rád, Dalton!

Egy olyan fontos embernek, mint te, nagyon sokat számít ám, milyen a felesége! Amikor te nem vagy jelen, én vigyázok a tekintélyedre. Te nem tudod, milyenek tudnak lenni a nők: kicsinyesek, irigyek, becsvágyóak, áskálódók, cselszövők, árulók. Egy ügyes kis csúf pletyka, amit elejtenek a férjeik előtt, és másnap már a fél világ arról beszél. Én majd ügyelek rá, hogy ha lenne ilyen csúf pletyka, gyorsan elhallgasson, hogy senki ne merészelje

továbbadni.

Dalton bólintott. Ő is jól tudta, hogy a férjeket a feleségeik látták el hírekkel és pletykákkal.

- Igen, elhiszem.

- Mindig azt mondtad, hogy partnerek vagyunk. Tudod, mennyire vigyázok rád. Tudod, milyen keményen megdolgozom érte, hogy minden új helyen beilleszkedjünk, ahová kerülünk. Tudod, hogy soha nem tennék olyasmit, amivel veszélyeztetném, amit olyan sok munkával értél el a számunkra. Mindig azt mondd nekem, hogy a legjobb helyekre fogsz elvinni engem, és hogy mindenütt a többi asszonyokkal egyenlőként fognak fogadni.

Betartottad a szavadat, férjurar. Mindig is tudtam, hogy így lesz: azért is egyeztem bele, hogy hozzád menjek feleségül. Bár mindig szerettelek, soha nem lettem volna a feleséged, ha nem hittem volna a jövődő sikereidben. Egymásnak csak mi ketten vagyunk, Dalton.

Hibáztam én már valaha is, amikor új környezetbe kerültünk?

- Nem, Tess, soha.

- Gondolod, hogy most felelőtlenül megteszem, egy ilyen fontos helyen, egy ilyen fontos esemény alkalmával? Most, amikor ilyen közel állsz az igazi hatalomhoz?

Teresa volt az egyetlen, akit Dalton beavatott a legmerészebb terveibe, legnagyobb álmaiba. Csak ő tudta, mi volt a férfi célja, és soha nem nevette ki érte. Ő hitt Daltonban.

- Nem, Tess, te nem sodornád veszélybe az egészet. Tudom, hogy nem tennéd. - Kezével megtörölte az arcát, és nagyot sóhajtott. - Maradjon a ruha, ha úgy gondolod, ez a megfelelő. Megbízom az ítéletedben.

Hogy az ügyet elrendezték, Teresa az öltözőszoba felé kezdte terelni a férjét.

- Gyere, öltözz át te is. Készülj fel. Te leszel a legcsinosabb férfi a társaságban. Én csak tudom! Ha valakinek oka lenne a féltékenységre, akkor az én vagyok, mert az összes többi asszony el fog zöldülni az irigységtől, hogy az enyém a főnyeremény. Te leszel az, akinek ajánlatokat fognak sutogni a fülébe.

Dalton maga felé fordította Teresát, és megmarkolta a vállát. Megvárta, míg az asszony egyenesen a szemébe néz.

- Maradj távol egy Stein nevű embertől: Bertrand díszvendégétől. Tartsd távol a... az új ruhádat a tekintetétől. Érted?

Teresa bólintott.

- Honnan tudjam, ki az?

Dalton elengedte Teresa vállát, és kihúzta magát.

- Nem lesz nehéz felismerni. Emberi skalpokból varrott köpenyt visel.

Teresának elállt a lélegzete.

- Nem! - Közelebb hajolt. - Ő az, akiről beszéltél, aki délről jött a Vadvidéken túlról? Az Óvilágból? Hogy a szövetségről tárgyaljon?

- Igen. Maradj távol tőle.

Teresa csak pislogott a meglepődéstől.

- Milyen izgalmas! Nem tudok róla, hogy bárki is találkozott volna valaha az itteniek közül ilyen érdekes idegennel. Biztosan nagyon fontos ember.

- Igen, fontos ember, akivel hivatalos ügyekről fogunk tárgyalni, úgy, hogy nem szeretném, ha apró darabokba kellene vagdálnom, mert az ágyába akar vonszolni téged. Értékes időt vesztenétek vele, amíg arra várnánk, hogy a Császár új követet küldjön az Óvilágból.

Ez nem pusztá hengegés volt, és ezt Teresa is tudta. Dalton ugyanolyan alaposan tanulmányozta a kardforgatás művészetét, akár a törvénykönyveket. Képes lenne rá, hogy lenyisszantsa egy őszibarackon ülő bolha fejét anélkül, hogy a gyümölcsnek egyetlen szőrszálát is megsértené.

Teresa elvigyorodott.

- Nem muszáj neki engem bámulnia, és biztos, hogy nem is egyedül fog aludni az éjjel. Az asszonyok hajba fognak kapni rajta, hogy ki kaparintja meg ezt a félelmetes embert! Emberi skalpok... - rázta meg a fejét az elképesztő gondolatra. - Az a nő, akinek sikerül beférkőznie az ágyába, hónapokig díszvendég lesz minden összejövetelen.

- Talán meg kellene hívniuk a haken lányt, hogy elmondja nekik, milyen izgató, és nagyszerű volt - csattant fel Dalton.

- Haken lányt? - Teresa elutasítóan mordult egyet a képtelen gondolatra. - Nem hiszem. Ezeknek a nőknek szemében egy haken lány nem számít.

Visszatért a Dalton által hozott hírek lényeges részére.

- Szóval nem született még meg a döntés? Még mindig nem lehet tudni, hogy Anderia a Középfölddel fog-e tartani, vagy felmondja a szövetséget, és csatlakozik Jagang Császárhoz az Óvilágból?

- Nem, még nem tudjuk, hogy fog alakulni. Az Igazgatók véleménye megoszlik. Stein csak most érkezett meg, hogy elmondja az ő ajánlatukat.

Teresa lábujjhegyre állva könnyű csókot nyomott Dalton arcára.

- Távol fogom tartani magam attól az embertől. Amíg te részt veszel az Anderia sorsát meghatározó döntésekben, addig én a hátad mögött figyelek, mint mindig, és nyitva tartom a szememet és fületem.

Elindult a hálószoza felé, de egy lépés után hirtelen megperdült a sarkán Dalton felé.

- Ha ez az ember azért jött, hogy elmondja az ajánlatukat... - Sötét szemeiben felvillant a hirtelen felismerés fénye. - Dalton, akkor ma este a Fejedelem is itt lesz, igaz? Maga a Fejedelem is részt vesz a lakomán!

Dalton ujjai közé csippentette Teresa állát.

- Egy férfi számára egy okos asszony a legnagyobb ajándék.

Mosolyogva hagyta, hogy a felesége megmarkolja őt kicsi, kecses ujjával, és beráncigálja az öltözőszobába.

- Eddig még csak messziről láttam a Fejedelmet. Jaj, Dalton, te olyan csodálatos vagy, hogy olyan helyre viszel engem, ahol együtt vacsorázhatok magával a Fejedelemmel!

- Csak emlékezz rá, hogy mit mondtam, és tartsd magad távol Steintől, hacsak nem vagyok éppen melletted. Ami azt illeti, ugyanez érvényes Bertrandra is, bár nem hiszem, hogy ő szembe merne szállni velem. Ha jó leszel, bemutatlak a Fejedelemnek.

Teresának elakadt a szava, de csak egy pillanatra.

- Mikor ma éjjel ágyba kerülünk, majd meglátod, milyen jó tudok lenni! A Szellemek segítsenek engem - tette hozzá suttogva -, remélem, tudok várni odáig! A Fejedelem! Ó, Dalton, fantasztikus vagy!

Mialatt Teresa öltözőasztalának tükre előtt ült, és azt vizsgálgatta, milyen kárt okozott a sminkjében a férje a csókjaival, Dalton kinyitotta a hatalmas ruhásszekrényt.

- Na, és milyen pletykákat hallottál ma, Tess?

Közben a szekrényben keresgélt az ingei között, azt keresve, amelyiknek a gallérszabását legjobban szerette. Mivel Teresa ruhája aranyszínű volt, Dalton megváltoztatta az eredeti elképzelését, és úgy döntött, hogy a vörös kabátját fogja felvenni. Amúgy is az a legjobb választás, ha magabiztos fellépés látszatát akarja kelteni.

Teresa a tükörhöz közel hajolva egy rózsaszín porral töltött ezüsttálacskába mártogatott apró szivaccsal púderezte újra az arcát, sorolni kezdte a házban keringő pletykákat. Dalton egyiket sem ítélte túl lényegesnek. Gondolatai elkalandoztak olyan dolgok felé, amelyek csakugyan fontosak voltak, hogy hogyan tudná a saját oldalára állítani az Igazgatókat, hogy hogyan kezelje Bertrand Chanboort, és hasonlókat.

A Miniszter ravasz ember volt, olyan fajta, akivel Dalton jól meg tudta értetni magát. A Miniszter osztotta Dalton nagyravágását, csak épp még nagyobb léptékben, közéletibb értelemben.

Bertrand Chanboor olyan ember volt, akinek minden kellett - minden, egy haken lánytól kezdve, akit véletlenül megpillantott az ablakból, egészen a Fejedelem trónjáig. Ha Dallan Campbellnek bármi beleszólása van a dolgok alakulásába, márpedig van, akkor Bertrand Chanboor megkapja, amit akar.

Dalton pedig megkapja a hatalmat és rangot, amit ő akar. Ő nem akart Fejedelem lenni. Elég lesz neki a Kultúra Miniszterének posztja is.

Anderiában az igazi hatalom a Kultúra Miniszterének a kezében volt. Ő hozta a törvények zömét, és ő nevezte ki a végrehajtásukért felelős békebírókat. A Kultúra Miniszterének hatalma és befolyása mindent és mindenkit érintett az országban. Hatalma alatt tartotta a kereskedelmet, a művészeteket, intézményeket és a vallást. Felügyelte a hadsereget, az állami beruházásokat és a közmunkákat. Ő volt az egyház megtestesítője is. A Fejedelmé volt a pompa, a ceremónia, ékszerek és díszruhák, rendezvények és reprezentálás.

Nem, nem. Dalton „kiegyezett” a Kultúra Miniszterének pozíciójával is. Egy olyan Fejedelem uralma alatt, akit

ő rángathat a pókhálója szálain.

- Kifényeztettem az ünneplőcsizmáidat - mondta Teresa, és a szekrény másik oldalára mutatott. Dalton lehajolt a csizmáiért.

- Dalton, mi hír Aydindrilből? Azt mondtad, Stein el fogja mondani az óvilági Császár, és a Birodalmi Rend ajánlatát. Mi van Aydindrillel? Milyen mondanivalója van a Középföldnek?

Ha létezett valami, ami tönkretelhetette Dalton nagyra törő terveit, akkor az aydindrili események lehettek azok.

- Az Aydindrilből visszatért követek elmondták, hogy az Inkvizitor Anya nem csak hogy minden erejével - és ezzel a Középföld minden erejével is - Rahl Nagyúr, a D'Harai Birodalom új vezére mellé állt, hanem feleségül is megy hozzá. Mostanra nyilván már össze is házasodtak.

- Összeházasodtak! Maga az Inkvizitor Anya ment férjhez. -Teresa visszafordította figyelmét a tükörre. - Micsoda pazar esemény lehetett! El tudom képzelni, hogy egy ilyen esküvő mellett nyomorúságos vidéki hetivásárra törpülne minden anderiai ünnepség. - Teresa felnézett a tükörből. - Na, de az Inkvizitor ereje megsemmisíti azt a férfit, akihez feleségül megy! Ez a Rahl Nagyúr nem lesz több, mint az Inkvizitor Anya bábja.

Dalton a fejét rázta.

- Úgy hírlik, hogy Rahl Nagyúr rendelkezik a Tehetséggel, és az Inkvizitor Anya ereje nem árt neki. Nagyon okos az a nő, hogy D'Hara mágiával bíró urát választotta. Ez ravaszságra, eltökéltségre, és remek stratégiai érzékre vall. A Középföld és D'Hara egyesítésével olyan birodalmat hoztak létre, amelyikkel számolni kell, amelyiktől tartani kell. Nem lesz könnyű a döntés.

A követek azt is jelentették, hogy Rahl Nagyúr feddhetetlen jellem, elszánt ember, aki eltökélt védelmezője azok békéjének és szabadságának, akik csatlakoznak hozzá.

Olyan ember, aki azonnali megadást követelt a követektől, és csatlakozást az egyre hatalmasabb D'Harai Birodalomhoz, és ezt azonnal.

Az ilyen emberekkel gyakran nem lehet szót érteni. Az ilyen ember vég nélküli gondok forrása lehet.

Dalton elővett egy inget, és felmutatta Teresának. Az asszony egyetértően bólintott. Dalton derékig levetkőzött, és bebújtatta a karját a keményített ing ujjába, miközben élvezettel szívtá be tiszta, friss illatát.

- Stein Jagang Császár üzenetét hozza, aki helyet ajánl fel Anderiának a Birodalmi Rend szerinti világban. Majd meghalljuk, mi mondanivalója lesz számunkra.

Ha Stein tipikus képviselője a Birodalmi Rendnek, akkor ők jól megértik a hatalom finom árnyalatait. Az Aydindrilből érkező hírekkel ellentétben a Birodalmi Rend hajlandó alkuba bocsátkozni számos, Dalton és a Miniszter számára fontos hatalmi kérdésről.

- És az Igazgatók? Ők milyen sorsot szánnak nekünk?

Dalton bosszúsán felmordult.

- Az Igazgatók száma, akik még mindig a régi nótát fűjják a Középföld úgynevezett szabadságáról és függetlenségéről, egyre csökken. Azok, akik ragaszkodnak hozzá, hogy csatlakoznunk kell a Középföld többi részéhez - behódolni Rahl Nagyúrnak -, elszigetelt kis csoport. Az embereknek elégük van a korszerűtlen véleményükből és fantáziátlan moralizálásukból.

Teresa letette a púderesecsetét. Aggódva ráncolta össze a szemöldökét.

- Dalton, lesz háború? És mi melyik oldalra állunk? Odadobnak majd bennünket koncként az ellenségnek?

Dalton megnyugtatólag tette a vállára a kezét.

- A háború hosszú lesz és véres. Nem szándékozom hagyni, hogy belerángassanak minket. Azt fogom tenni, amit Anderia érdekeinek védelmében tennem kell.

Nagyon sok függött azon, melyik oldal az erősebb. Nem sok értelme lett volna a leendő vesztesekhez csatlakozni.

- Ha kell, be fogjuk vetni a Birodalmi Strázskákat. Nincs az a hadsereg, sem Rahl Nagyúré, sem Jagang Császáré, amelyik szembe tudna szállni ilyen fegyverekkel. De azért az lenne a legokosabb, ha ahelyett, hogy ezt kellene tennünk, szövetségre lépünk azzal, aki a legjobb feltételeket és kilátásokat ajánlja fel.

Teresa összecsapta a kezét.

- De ez a Rahl Nagyúr varázsló! Te mondtad, hogy rendelkezik a Tehetséggel. Nem lehet megjósolni, mire

képes és mit fog tenni egy varázsló.

- Ez indok lehet rá, hogy hozzá csatlakozzunk. A Birodalmi Rend viszont megfogadta, hogy elpusztítja a mágiát. Lehet, hogy nekik vannak eszközeik, amikkel semlegesíteni tudják Rahl Nagyúr mágiáját.

- Viszont ha Rahl Nagyúr varázsló, félelmetes mágia birtokosa lehet. Olyasmié, mint például a Birodalmi Strázsák. Ellenünk fordíthatja a hatalmát, ha megtagadjuk, hogy megadjuk magunkat neki - aggodalmaskodott Teresa.

Dalton megveregette az asszony kezét, mielőtt folytatta volna az öltözködést.

- Ne aggódj, Tess. Nem fogom hagyni, hogy Anderiát romba döntsék. Ahogy mondtam, a Birodalmi Rend véget akar vetni a mágiának. Ha ez igaz, akkor egy varázslónak sem lesz hatalma felettünk. Egyszerűen meg kell hallgatnunk, mi mondanivalója van Steinnek.

Daltonnak fogalma sem volt róla, hogyan lesz képes a Birodalmi Rend elpusztítani a mágiát. Végére is a mágia a világ kezdete óta létezik. Lehet, hogy a Rend valódi célja tulajdonképpen a Tehetséget birtoklók elpusztítása volt. Ez nem új elképzelés volt, és Dalton véleménye szerint nem reménytelen próbálkozás.

Voltak olyanok, akik már régóta azt prédikálták, hogy meg kell égetni minden mágiahasználót. Ezeknek a csoportoknak a radikálisabb vezetői láncokban voltak fogva az anderiai börtönökben. Köztük Serin Rajak is. Serin Rajak karizmatikus személyiség volt, fanatikus, és habzó szájú. Kiszámíthatatlan, irányíthatatlan, és nagyon veszélyes. Mármint, ha élt még egyáltalán: már hónapok óta börtönben sínylődött ugyanis.

Rajak azt hirdette, hogy a „boszorkányok”, ahogy ő a mágia használóit nevezte, gonoszak. Számos követője akadt, akiket romboló, vad hordákba szervezett, mielőtt letartóztatták.

Az ilyen emberek nagyon veszélyesek. Dalton mégis a kivégeztetése ellen foglalt állást. Az ilyen emberek szükség esetén hasznosak is lehetnek.

- Ó, és nem fogod elhinni... - mondta éppen Teresa. Az asszony visszatért a pletykákhoz, amiket korábban mesélt. Dalton Serin Rajakon gondolkodva csak fél füllel figyelt rá. - Ez a nő, akiről beszéltem, Claudine Winthrop, aki olyan nagyra tartja magát, azt állítja, hogy a Miniszter megerőszakolta.

Dalton még mindig csak félig figyelt oda. Ő tudta, hogy a pletyka igaz. Claudine Winthrop volt az a „zavarodott hölgy”, akit az íróasztal fiókjában lapuló jelentés említett. Akinek a számára Daltonnak ki kellene találnia valami megfelelő kártérítést. Ő volt az, aki a soha meg nem érkezett levelet írta Linscott Igazgatónak.

Claudine Winthrop folyton a Miniszter körül forgolódott, amikor módja volt rá, flörtölt vele, rezegtette rá a szempilláit. Hát mit képzelt, mi fog történni? Azt kapta, amire számíthatott is. Most meg panaszkodik?

- ... és most szörnyű dühös, hogy a Miniszter ilyen durván elbánt vele, és vacsora után nyilvánosan be akarja jelenteni Lady Chanboor és az összes vendégek előtt, hogy a Miniszter a legdurvább erőszakot követte el rajta.

Dalton hegyezni kezdte a fülét.

- Azt mondja, nemi erőszak történt, és ezt így is fogja megmondani a Miniszter felesége előtt - Teresa megfordult a székén, és egy apró mókusször szemhéjecssettellel hadonászott -, és a Kulturális Kapcsolatok Irodájának Igazgatói előtt, ha jelen lesznek. Na, és, Dalton, ha a Fejedelem is ott lesz, ebből még csúnya kalamajka lehet. A Fejedelem képes lesz felemelt kézzel csendet kérni, hogy Claudine beszélhessen.

Dalton most már teljesen odafigyelt. A tizenkét Igazgató mind jelen lesz a lakomán. Most már tudta, mire készül Claudine Winthrop.

- Tényleg ezt mondta? Te is hallottad?

Teresa csípőre tette a kezét.

- Igen. Ez aztán valami, ugye? Claudine-nek tudnia kellene, milyen fajta ember Chanboor Miniszter. A birtok asszonyainak fele már megjárta az ágyát. És akkor most ő botrányt akar csapni. Mondhatom, jókora cirkuszt fog kavarni. Dalton, az a nő mesterkedik valamiben.

Mikor Teresa más dologról kezdett csacsogni, Dalton közbevágott.

- Mit mondanak erről a többi asszonyok? Mármint Claudine tervéről.

Teresa letette a mókusször ecsetet.

- Mind azt tartjuk róla, hogy rettenetes. Úgy értem, a Kultúra Minisztere fontos ember. Hiszen egy napon még Fejedelem is lehet belőle. A Fejedelmünk már nem fiatalember. A Minisztert bármelyik percben felkérhetik rá, hogy foglalja el a Fejedelem trónját. Ez pedig rettentő felelősséggel jár.

A tükörbe nézve tépkedte a szemöldökét egy csipesszel. Ismét Dalton felé fordult, és a csipesszel gesztikulálva folytatta.

- A Miniszter túlhajtja magát, és joga van időnként némi ártatlan kikapcsolódásra. Az asszonyok is akarják. Ez pedig nem tartozik senki másra. Ez magánélet: semmi köze a közügyekhez. És nem mintha az a kis szajha nem provokálta volna ki.

Dalton ezzel nem tudott vitába szállni. Ha az élete múltott volna rajta, sem tudta volna megmondani, hogy képesek ezek a nők haken lányoktól nemesasszonyokig kacérkodni azzal a kéjencsel, aztán meg meglepődni, amikor az, hogy úgy mondjuk, ráharap a csalira.

Persze a haken lány, Beata nem volt sem elég idős, sem elég tapasztalt hozzá, hogy megértse az efféle felnőtt játékokat. Dalton feltételezte, hogy arra sem számított, hogy Stein is részt vesz a dologban. Dalton egy kicsit sajnálta a lányt, még ha haken volt is. Nem, a lány nem tudhatta, hogy Stein kívánságára hozatták fel, amikor a Miniszterre mosolygott csodálattal.

De a többi nők, a birtokon élő asszonyok, és érett, felnőtt nők, akik az ünnepélyekre és lakomákra jöttek ki a birtokra a városból, azok tudták, mit akar a Miniszter, és nem volt semmi alapjuk rá, hogy a dolgok megtörténte után ribilliót csapjanak.

Dalton tudta, hogy voltak, akik csak azután kezdtek el keseregni, amikor nem kaptak meg valami meghatározatlan, de jelentékeny ellenszolgáltatást. Valami jó zsíros állást, vagy egyéb juttatást. Ilyenkor vált a dolog Dalton gondjává. Megtalálta számukra az ellenszolgáltatást, és bevetette minden tudását, hogy meggyőzze őket róla, ez volt az, amire mindig is vágytak. A legtöbben - bölcsen - elfogadták az ilyen nagylelkűséget. Tulajdonképpen eredetileg is ez volt a szándékuk.

Nem kételkedett benne, hogy a birtok asszonyait felizgatta, hogy Claudine bajt akar keverni. Ezek közül a nők közül sokan lefeküdtek a Miniszterrel, felajzotta őket a hatalom körülötte lebegő részegítő aurája. Dalton gyanúja szerint azok közül, akik nem jártak a Miniszter ágyában, sokan nagyon is szerettek volna ott járni. Bertrandnak egyszerűen csak eddig még nem jutott ideje rájuk, vagy csak nem kívánta meg őket, Valószínűbb, hogy az előbbi: a Miniszternek az volt a szokása, hogy csak azután nevezett ki valakit a birtokra a munkatársak közé, ha már a feleségét is látta. Daltonnak egyszer már el kellett utasítania egy embert, aki tökéletes jelölt lett volna jószágkormányzónak, mert Bertrand úgy találta, hogy az illető felesége nem elég csinos.

Nem csak, hogy se vége, se hossza nem volt a Bertrand alá ájuló asszonyok sorának, de a Miniszter étvágya is kielégíthetetlen volt. Ennek ellenére voltak bizonyos minőségi elvárásai. Mint sok korosodó férfi, ő is előnyben részesítette a fiatalsgot.

A Miniszternek módja volt kiélni az érzéki fiatal nők iránti vágyait anélkül, hogy, mint a legtöbb ötven feletti férfinak, a városi prostituáltakhoz kellett volna járnia. Igazság szerint Bertrand Chanboor úgy került az *olyan*fajta nőket, mint ördög a tömjénfüstöt, mert félt a tőlük kapható súlyos betegségektől.

Az ő korában járó férfiak, akik másként nem juthattak fiatal húshoz, és nem tudtak ellenállni a vágyaiknak, nem éltek meg hosszú kort. De nem éltek sokáig a fiatal prostituáltak sem. A betegség sokukat hamar elvitte.

Ezzel szemben Bertrand Chanboornak bőséges választéka volt fiatal, egészséges, nem túl tapasztalt, és egyáltalán nem gátlásos nőkből, akik saját jószántukból repültek a magas rang és szinte korlátlan hatalom gyertyalángjába.

Dalton ujja oldalával végigsimította Teresa arcát. Nagyon szerencsésnek érezte magát, hogy olyan asszonya van, akiben ugyanakkora becsvágy lobog, mint őbenne, de aki megválogatja céljai elérésének módját.

- Szeretlek, Tess!

Dalton gyengéd gesztusától meglepetten Teresa két kezébe vette férje kezét, és csókokkal borította.

Dalton nem tudta, mivel érdemelhette ki Teresát magának. Semmi olyat nem látott magában, amitől egy olyan csodálatos nő, mint Teresa őt választaná. A felesége volt az egyetlen olyan dolog az életében, amit nem pusztá akarateréjével, valamelyik ellensége legyőzésével, vagy az útjába álló akadályok eltávolításával szerzett volna meg magának. Teresába egyszerűen csak menthetetlenül szerelmes volt.

Nem tudta, a jó szellemek milyen okból tekintettek el a viselt dolgaitól és miért jutalmazták őt ezzel az asszonnyal, de ha már az övé lett, körömszakadtáig ragaszkodott is hozzá.

Teresa rajongó szemeibe nézve buja gondolatai támadtak, de a munka befurakodott közéjük.

Claudine-re oda kell figyelnie. El kell hallgattatni, mielőtt bajt csinálhatna. Dalton gondolatban számba vette, milyen kedvezményeket ajánlhatna fel neki cserébe, hogy hallgasson. Senki, még Lady Chanboor sem igen

törődött a Miniszter kis románcaival, de ha egy rangbéli nő nemi erőszakkal vádolná meg, abból baj lehet.

Voltak Igazgatók, akik ragaszkodtak az erkölcsi ideálokhoz.

A Kulturális Kapcsolatok Irodájának Igazgatói döntötték el, ki legyen a Fejedelem. Voltak, akik jellemes, erkölcsös személyt szerettek volna következő Fejedelemnek. Jogukban állt megvétózni bármelyik jelöltet.

Ha Bertrand Chanboort megválasztják Fejedelemnek, azután már nem számít, mit gondolnak felőle, de előtte annál inkább.

Claudine-t el kell hallgattatni.

- Dalton, hová mész?

Visszafordult az ajtónál.

- Csak meg kell írnom és el kell küldenem egy üzenetet. Nem tart soká.

18. FEJEZET

Nora felnyögött, és forgolódni kezdett. Azt hitte, már világos van. Gondolatai fásultan botladoztak az álom és az ébrenlét ködös, zavaros határán. Semmit sem szeretett volna jobban, mint tovább aludni. Teste alatt a szalma tökéletes csomókba rendeződött. A szalmacsomók mindig tökéletesen simultak alá, valahányszor fel kellett kelnie.

Azt várta, hogy a férje bármely pillanatban megpaskolja a tomporát. Julian mindig hajnal előtt ébredt. A ház körüli munkákat el kellett végezni. Talán ha mozdulatlan marad, Julian még egy kis ideig békén hagyja, szenderegget még egy pár álomszéli percet.

Ebben a pillanatban gyűlölte érte a férjét, hogy mindig pirkadat előtt ébred, ráver az ő fenekére, és azt mondja, hogy „kelj fel, és gyere dolgozni”. És ráadásul mindig fütyörészik, mikor ő még félálomban botladozik a kora hajnali csípős levegőben, és próbál teljesen felébredni.

Hátára fordult, és nagy erőfeszítéssel megmozdította a szemhéját, hátha a szeme kinyitásától fel is ébred. Julian nem volt mellette.

Riadalom tolult fel a zsigereiben, és egy jéghideg pillanat alatt teljesen éberré vált. Felült az ágyában. Valami okból Julian hiánya mellette az ágyban émelyítő riadalmat váltott ki belőle.

Reggel van már? Vagy épp pirkadat előtt? Agya vadul kapkodott, hogy visszatérjen a valóságba.

Előre hajolt, és meglátta a parázs fényét, amit lefekvés előtt összekapart a tűzhelyen. A rakás tetején néhány halványan pislákol, még nem aludt ki teljesen. A gyengécske fényben meglátta, hogy Bruce kukucskaál át hozzá a szalmazsákjáról.

- Mama, mi baj van? - kérdezte Bethany, Bruce nővére.

- Miért vagytok ti ketten ébren?

- De mama, még szinte csak most feküdtünk le! - nyafogta Bruce.

Nora rádöbrent, hogy tényleg úgy van. Olyan fáradt volt tőle, hogy egész nap a szikladarabokat hordta kifelé a földjükről a tavaszi szántás előtt, hogy elaludt, mielőtt a feje leért volna a párnára. Mikor már túl sötét volt a munkához, hazajöttek, megették a zabkásájukat, és azonnal lefeküdtek. A szájában még érezte a zabkása mellé főzött mókushús ízét, és gyomrát még feszítették a friss retek gázai. Bruce-nak igaza volt, tényleg még épp hogy csak lefeküdtek.

Ideges reszketés vett erőt rajta.

- Hol a papa?

Bethany felemelt kézzel kifelé mutatott.

- Szerintem WC-re ment. Mama, mi a baj?

- Mama? - nyafogta Bruce.

- Csitt, nincsen semmi baj se. Feküdjetek vissza mind a ketten!

Mind a két gyerek tágra nyílt szemmel bámult rá. Nora nem tudta volna megmondani, mi váltotta ki benne a rémületet, amit érzett. A gyerekek is látták az arcán. Tudta, hogy így van, és hogy bárhogyan próbálna is, nem tudja eltitkolni előlük.

Nem tudta, mi nincs rendben, de a bőrén, a zsigereiben érezte, hogy valami nagy baj van.

Valami gonosz.

A gonosz ott lebegett a levegőben, mint az égő fa füstje. Amikor beszívta a levegőt, az orra elfintorodott tőle. Gonosz. Odakint az éjszakában valami szörnyűség ólálkodik.

Újra az üres ágyra pillantott maga mellett. WC-re ment. Julian a WC-n van. Ott kell lennie.

Nora emlékezett rá, hogy Julian kiment a WC-re mindjárt vacsora után, mielőtt lefeküdtek volna. Persze ez nem azt jelenti, hogy nem mehetett ki megint... De nem is mondta... hogy valami baja volna.

A megmagyarázhatatlan rettegés úgy mardosta belülről, mintha magával az Őrzővel kellene szembenéznie.

- Drága Teremtőm, vigyázz ránk! - imádkozott suttogva, behunyt szemmel. - Vigyázz ránk, alázatos gyermekeidre. Szabadíts meg minket a gonosztól! Kérlek titeket, jó szellemek, örködjétek felettünk, és tartsatok bennünket biztonságban!

Az ima után kinyitotta a szemét. A gyerekek még mindig őt nézték. Nyilván Bethany is érzi a gonoszt. Ő soha nem hagyott semmit kérdés nélkül, mindenről tudni akarta, mi miért van. Nora tréfálkozva úgy is hívta őt, hogy a „miért-gyerek”. Bruce csak némán reszketett.

Nora félredobta a gyapjútakarót. Ettől megijedtek a sarokban gubbasztó tyúkok, csapkodni kezdtek a szárnyaikkal, és meglepetten káráltak.

- Aludjatok csak, gyerekek.

A két kicsi engedelmesen visszafeküdt, de továbbra is nyitott szemmel lesték anyjukat, aki egy takarót próbált kapkodva a hálóingre fölé ügyeskedni alkalmi köntösül. Nem tudta miért, de fázott. Letérdelt a téglákra a tűzhely elé, és nyírfahasábokat rakott a parázsra. Nem volt túl hideg az idő - Nora az este úgy gondolta, hogy a parázs is elég meleget fog tartani éjszakára -, de hirtelen szüksége volt a meleg, barátságos tűz nyújtotta megnyugtatóra, a tűz fénye adta biztonságérzetre.

A tűzhely mellől felemelte egyetlen olajmécsesüket. Egy égő nyírfaháncs-darabbal gyorsan meggyújtotta a mécses kanócát, és visszarakta a lámpaüveget a láng fölé. A gyerekek csak nézték.

Nora odahajolt a kis Bruce-hoz és arcon csókolta. Lesimította Bethany haját, és az ő homlokára is csókot nyomott. A kislány bőrének földíze volt. Ő is egész nap segédkezett nekik a köveket kicipelni a földjükől szántás és vetés előtt. Igaz, még csak a kicsi darabokat bírta el, de az is segítség volt.

- Aludjatok csak, kicsikéim - mondta nekik nyugtatgató hangon. - Papa kiment a WC-re. Csak kiviszem neki a lámpát, hogy lásson visszajönni. Tudjátok, hogy a papa éjszaka be szokta verni a lába ujját mindenfélebe, aztán meg minket szid érte, hogy szanaszét hagyunk mindent. Aludjatok. Nincsen semmi baj. Csak a lámpát viszem ki a papának.

Nora bedugta a lábát a hideg, nyirkos, sáros csizmájába, ami az ajtó mellé volt állítva. Nem akarta, hogy valamibe belerúgjon mezítláb a sötétben, aztán sántikálva kelljen dolgoznia egész nap. Egy kendővel is elvacakolt, hogy a vállára terítse, és biztonságosan megkösse. Félt kinyitni az ajtót. Majdnem könnyekre fakadt, annyira nem akart kimenni az éjszakába.

Odakint a gonosz járt. Tudta. Megérezte.

- Hogy égnél a pokolban, Julian - morogta az orra alatt. - Sülnél ropogósra, amiért rákényszerítesz, hogy kimenjek a házból ma éjjel.

Azon tűnődött, vajon ott találja-e Juliant a WC-n ülve. Vajon meg fogja-e szidni őt az ostoba asszonyi viselkedéséért. Néha Julian leszidta őt. Azt mondta, állandóan okatlanul aggódik minden semmiségen. Azt mondta, az ő aggodalmaiból még soha semmi jó nem sült ki, akkor meg minek csinálja folyton? Hát az biztos, nem azért, hogy Julian leteremthesse őt érte!

Miközben a kilincset nyitotta, azt mondogatta magának, mennyire szeretné, hogy Julian ott üljön odakint a WC-n, hogy megszidja őt a butaságáért, aztán átkarolja a vállát, és vigasztalja őt, hogy „na, most már ne sírj”, aztán együtt visszafeküdjenek az ágyba.

A hold nem látszott. A borult ég alatt olyan sötét volt, mint az Őrző árnyékában. Nora sietve csoszogott végig a kitaposott földúton hátra a WC-hez. Remegő kézzel kopogott az ajtaján.

- Julian! Julian, odabent vagy? Kérlek, Julian, szólalj meg, ha igen. Julian, könyörgök, ne szórakozz velem! Ma éjjel ne!

Csak a csend lüktetett a füleiben. Nem volt semmi nesz. Még bogarak neszezése sem. Nem cirpelték a tücskök. Nem kuruttyoltak a békák. Nem neszezték az éjjeli madarak. Olyan mélységes, halotti csönd volt, mintha a lámpa

fénykörébe eső kis földdarabkából állna az egész világ, és azon kívül minden csak üresség, csak a semmi lenne. Ha otthagyná a lámpát, és kilépne a sötétségbe, öregasszony koráig zuhanna lefelé a semmibe, és még azon túl is. Nora tudta, hogy ez bolondság, de akkor éppen nagyon is valóságosnak tűnt számára a lehetőség, és valami szörnyen megijedt tőle.

A WC ajtaja nyikorgott, ahogy kinyitotta. Még csak nem is reménykedett benne, hogy ott találja Juliant. Tudta, hogy nincs ott. Már mielőtt az ágyból felkelt volna, akkor is tudta, hogy Julian nincs a WC-n. Fogalma sem volt róla, honnan tudta, de tudta.

És jól tudta.

Nora néha előre megérzett bizonyos dolgokat. Julian szerint bolond volt, mikor azt képzelte, hogy különleges szellemi képességekkel rendelkezik, ami által előre tud dolgokat, mint az a vénasszony, aki fent lakott a hegyen, és néha lejött közéjük, amikor valamit előre meglátott, és úgy gondolta róla, hogy el kell mondania az embereknek.

De Nora néha akkor is előre tudott dolgokat. Tudta, hogy Julian nincs a WC-n.

Ami még rosszabb, azt is tudta, hol van.

Nem értette, honnan tudta, mint ahogy azt sem, honnan tudta, hogy nem lesz ott a WC-ben. De tudta, és ez a tudás nagyon-nagyon megrémítette. Csak azért nézett be a WC-be, mert reménykedett benne, hogy téved, és mert nem akart oda menni, ahol tudta, hogy Juliant meg fogja találni.

De most már oda kellett mennie.

Magasra tartotta a lámpát, hogy jobban lássa az ösvényt. Így sem látott el messzire. Menet közben hátrafordult, és visszanézett a házra. Ki tudta venni az ablakok körvonalait, mert a tűz jó erősen égett. A nyírfahasábok begyulladtak, és a tűz elég fényt adott.

Úgy érezte, hogy az a rettenetes gonoszság, ami itt ólálkodik kint az éjszakában, rávigyorog a közte és a ház között terjeszkedő sötétségből. Kendőjét szorosra fogta magán, és újra az ösvényre irányította a lámpa fényét. Nem tetszett neki, hogy magukra hagyta a gyerekeket. Nem, amikor ilyen érzései voltak.

Valami mégis vonzotta előre, lefelé az ösvényen.

Zokogott, miközben lefelé ment a domboldalon. Zokogott, annyira félt attól, amit látni fog. A lámpát tartó keze rázkódott, amitől a kis fénykör táncolni látszott körülötte.

Végre meghallotta a patak csobogását, és megörült neki, mert legalább nem volt olyan néma és üres többé körülötte az éjszaka. A víz hangjától megkönnyebbült, mert legalább volt valami körülötte, rajta kívül, valami ismerős dolog. Kezdte magát ostobán érezni miatta, hogy azt gondolta, a lámpa fénykörén kívül megszűnt a világ, mintha az alvilág peremén járna. Nyilván a többiben is téved. Julian a szemét forgatja majd, ahogy szokta, amikor Nora elmondja neki, hogy azt hitte, a lámpán túl csak üresség van.

Megpróbált füttyörészni, ahogy az ő Julianja szokott, hogy jobban érezze magát, de az ajkai olyan szárazak voltak, mint a pirítós. Azt kívánta, bár tudna füttyülni, hogy Julian meghallja, hogy jön, de nem jött ki fütty az ajkai közül. Kiálthatna is Juliannak, de azt sem merte. Attól félt, hogy nem lenne válasz rá. Inkább odamegy, megtalálja, és hadd szídjá le őt Julian az ostoba, alaptalan ijedelméért.

A tó partján lágy szellő borzolta a vizet, így a hullámok csapkodását hamarabb meghallotta, mint ahogy a tavat meglátta volna. Remélte, hogy Julian ott ül a kedvenc fatuskóján, lógatja a vízbe a zsinet, és várja, hogy egy ponty ráharapjon a csalira. Remélte hogy Julian felnéz, és szidni kezdi őt, amiért elriasztja a halakat.

A tuskó üres volt, a zsineg petyhüdtlen lógott a vízbe.

Nora remegő karral emelte magasba a lámpát, hogy lássa, amit látni jött. Könnyek homályosították el a szemét, pislognia kellett, hogy lásson egyáltalán valamit. Szípgott, hogy levegőt kapjon.

Magasabbra emelte a lámpát, és addig gázolt a vízbe, amíg az már befolyt a csizmája szárán. Aztán tovább lépegetett, és a víz eláztatta a hálóinge és a ráterített takaró alját. A lépései nyomán kelt hullámok holt súlyként ringatták előre-hátra a vizes ruhaszegélyt.

Mikor már derékig érő vízben járt, akkor látta meg Juliant.

Ott lebegett a vízben, arccal lefelé, karjai ernyedten a teste mellett, lábai enyhén szétnyílván. A szellőborzolta apró hullámok átcaptak a fején, úgy himbálva a haját, mint valami tavi hínárt. A test lágyan ringatózott a víz felszínén, akár egy hassal felfelé fordult haltetem.

Nora attól félt, hogy így fogja megtalálni Juliant. Pontosan azt találta, amitől félt, és mivel annyira félt tőle, meg sem lepődött, amikor valóban meglátta. Ott állt derékig vízben, előtte Julian teste öt-hat méternyire tőle úgy

lebegett a vízfelszínen, mint egy puffadt haltetem. Ott már túl mély volt a víz hozzá, hogy begázoljon, és kihúzza. Ott már ellepné Norát a víz.

Nem tudta, mitévő legyen. Amit ő nem tudott megcsinálni, mindig Julianra hagyta. Hogy hozhatná ki a férje testét a partra?

Hogyan éljen ezentúl? Hogy tudja majd megkeresni a mindennapi betevő falatot a gyerekeknek és magának Julian nélkül? A munka nehezét mindig Julian csinálta. Olyasmiket is tudott, amiket Nora nem. Julian tartotta el őket.

Bénultnak, kábának, valószínűtlennek érezte magát. Mint amikor felriadt. Ez egyszerűen lehetetlen.

Julian nem lehet halott. Ő Julian volt. Nem halhatott meg! Julian aztán nem!

Különös hangokat hallott. Egy tompa puffanást a levegőben. Vonítást, ahogy a szél vonít egy viharos éjszakán. Valami fülsértően erős suhogást. Megperdült, és hátranézett.

A dombon a házuk kéményéből spirális szikraeső csapott fel. Vad örvényléssel emelkedett a magasba a sötét éjszakában. Nora döbbsen rettegéssel, bénultan nézte.

Az éj csendjébe rémült sikoly hasított. A hátborzongató hang úgy szárnyalt a magasba, mint a kéményből felszálló szikrák, és olyan borzasztó rettegés bujkált benne, amelyet Nora még sohasem hallott. Szinte nem is emberi sikoltásnak hangzott.

Nora azonban tudta, hogy emberi hang. Tudta, hogy Bruce sikoltott.

Maga is vad rémülettel ordított fel, a vízbe hajította a lámpát, és rohanni kezdett a ház felé. Nora sikolyai Bruce-éra válaszoltak, a rettegő gyerekhang szította őket, feleselve törték szilánkokra az éjszaka némaságát.

A gyerekei a házban vannak!

A Gonosz ott van velük a házban!

Ő meg egyedül hagyta őket!

Vad, állati riadalommal töltötte el, hogy mit csinált: egyedül hagyta a kicsiket. Sikítózva könyörgött a jó szellemekhez segítségért. A gyermekeiért sikoltozott. Botladozva futott a bokrok között, és rémült zokogás fojtogatta a torkát.

Szederindák, kökénytövisek tépték fel a bőrét, szaggatták a ruháját. Ágak csapkodták karját, lábát, ahogy semmivel sem törődve rohant. Gödörbe lépett, és kifordult a bokája, de talpon maradt és tovább futott a ház felé, az ő kicsinyei felé.

Bruce sikoltozásának nem akart vége szakadni. Nora tarkóján égnek állt a haj a hangtól. Bethany hangját nem hallotta, csak Bruce-ét, a kicsi Bruce-ét, aki a tüdejét is kiordította, mintha a szemeit vájtná kifelé.

Nora elesett. Arccal bukott a földre. Talpra vergődött a sötétben. Orrából ömlött a vér. Bénító fájdalom szédítette meg. Levegőért kapkodott, vér és sár dugaszolta el az orrát. Zihált, sikoltozott, imádkozott, zokogott és fuldoklott egyszerre. Kétségbeesett erőfeszítéssel tovább rohant a házhoz, a gyermekeihez.

Ajtóstól zuhant be a házba. Tyúkok röpködtek körülötte. Bruce hátát az ajtó melletti falnak támasztotta, és eszelős rémülettel, önkívületi állapotban sikoltozott, mintha az Őrző szorongatná a bokáját.

Bruce meglátta az anyját, és kitért karral akart a nyakába ugrani, de visszahőkölt a falhoz, amikor anyja sáros, véres arcát, az állán csordogáló vérpatakokat meglátta.

Nora vállon ragadta a kicsit.

- Én a mama vagyok! Csak épp elestem, és beütöttem az orromat.

Bruce a karjaiba vetette magát, és kezével átfogta Nora lábát, belemarkolt a ruhája szegélyébe.

Nora körbe nézett, de még a magasra csapó lángok fényénél sem látta sehol a lányát.

- Bruce! Bethany hol van?

Bruce karja annyira reszketett, hogy Nora attól félt, leválik a helyéről. Arra fordult, amerre a kisfiú kinyújtott keze mutatott.

Sikoltozni kezdett. Kezeit az arcára szorította, hogy eltakarja a szemét, de képtelen volt rá. Ujjai fékezhetetlenül remegtek, ahogy kezét a szájára szorítva eszelősen sikoltozott Bruce-szal együtt.

Bethany a tűzben állt, a lángok teljesen körülölelték.

A lángok őrjöngve kavargtak körülötte, örvénylő gomolygással emésztették az apró testet. Bethany felemelt

karokkal állt a tűzben, ahogy az ember meleg tavaszi délutánon emeli a karjait a nap felé úszás után kijöve a vízből.

A sercegve égő, buborékokat vető emberi hús szaga hirtelen megcsapta Nora vérző orrát, belekúszott, és úgy eltömítette fojtogató bűzével, amit még a nyelvén is érzett, hogy levegőt sem kapott. Tekintetét képtelen volt levenni Bethanyról, nem tudott félrenézni elevenen elégő kislányáról. Ez egyszerűen képtelenség. Az agya nem volt hajlandó befogadni ilyen rémséget.

Önkéntelenül a tűz felé lépett, hogy a lányát kirántsa a tűzből. Belül valami, talán darabokra hulló józan eszének egy utolsó értelmes impulzusa azt sugallta, hogy túl késő. Hogy kapja fel Bruce-t és meneküljön innen. Meneküljön a gonosz elől, mielőtt még őket is hatalmába ragadja.

Bethanynek már nem voltak ujhegyei. Arca csupán egy örvénylő narancssárga tűzgomoly. A tűz vad, őrjöngő, szinte tudatos elszántsággal égett körülötte. A hőség perzselte Nora tüdejét is.

Hirtelen emberfölötti, magas, vibráló sikoly tört fel a kislány torkából, mintha legvégül a lelke is tüzet fogott volna. Ettől a hangtól a velő is megdermedt Nora csontjaiban.

Bethany teste hamurakássá omlott össze. A formátlan kupac körül felcsaptak a lángok, végignyalogatva a tűzhely párkányát, kóstolgatva a követ is. Szikrák zuhogtak szobába, és pattogva szétgurultak a padlón. Néhány Nora ruhájának vizes szegélyén aludt ki sisteregve.

Nora felkapta Bruce-t, görcsösen magához szorította, és kirohant vele a házból, ahol a gonosz végképp elemésztette, ami még a kislányából megmaradt.

19. FEJEZET

Fitch maga alá hajtogatott lábakkal ült a fűvön. Izzadt hátát kellemesen hűtötték a hűvös téglák. Mélyet szippantott az éjszaka édes illataiból, a nyitott ablakokon kiáramló sülő hús szagából és az almafáhasábok tiszta, kellemes aromájából. Mivel éjszaka sokáig fognak dolgozni az estély maradékainak eltakarításával, kaptak egy kis jól megérdemelt pihenőt.

Morley Fitch kezébe nyomta az üveget. Még sokára jutnak el odáig, hogy jól berúghassanak, de legalább egy kis kóstolóhoz máris juthattak. Fitch nagyot kortyolt. Azonnal köhögni kezdett, és mielőtt még lenyelhetette volna, a szájában lévő ital jó részét kifröcskölte.

Morley kinevette.

- Mondtam, hogy erős!

Fitch inge ujjával törölte le az álláról csöpögő italt.

- Igazad volt. Honnan szerezted? Ez nagyon jó cucc.

Fitch még soha nem ivott ilyesmit, ami így égette volna a nyelöcsövét lefelé menet. Úgy hallotta, hogy ami égető, az „jó cucc”. Azt mondták neki, ha „jó cuccal” kínálják, ne legyen olyan bolond, hogy visszautasítja. Megint köhögnie kellett. A torka, a garatja kutyául égett.

Morley bizalmasan közelebb hajolt.

- Valami fontos személyiség visszaküldte. Azt mondta, ez egy moslék. Fel akart vágni az egész társaság szeme láttára. Pete, az italosfiú fogta, és visszahozta. Amikor fogott egy másik üveget és futott vele a vendéghez, én felkaptam a visszaküldött üveget, és bedugtam az ingem alá, mielőtt bárki is észrevette volna.

Fitch a borhoz szokott hozzá, amit a maradékból össze tudtak csórni. Összegyűjtötték a seprőt a majdnem üres hordókból, meg amit a vendégek a poharaikban és üvegekben meghagytak. Eddig még soha nem került a kezébe a jóval ritkábban felszolgált brandyból.

Morley megemelte az üveg alját, a nyílását Fitch szájához billentve. Fitch most jóval óvatosabban kortyolt az üvegből, és sikerült lenyelnie az italt anélkül, hogy visszaköpte volna. A gyomrában olyan forróság támadt, mint egy rotyogó üstben. Morley elismerően bólintott, és Fitch önelégült büszkeséggel vigyorodott el.

A távolból a nyitott ablakokon át az estély kezdetére váró emberek beszélgetése és nevetése hallatszott az ebédlő előcsarnokából. Fitch máris érezni kezdte a brandy hatását. Később, ha majd befejezték a rendcsinálást, igazából be fog rúgni.

Megdörzsölte lúdbőrző karját. Az ablakokon át kiszűrődő zene furcsa hangulatba hozta. A zene mindig ezt tette vele: úgy érezte, hogy meg kell mozdulnia, és tennie kell valamit. Nem tudta, hogy mit, de valamit. Valami nagy

dolgot.

Morley kinyújtotta a kezét, és Fitch visszaadta neki az üveget. Nézte, ahogy Morley ádámcsutkája minden korttyal fel-alá jár. A zene érzelmekkel telítettebbé vált, izgatottan felgyorsult. Az ital és a zene együttes hatására a hideg futkosott Fitch hátán.

Morley mögött egy magas valaki közeledett feléjük a keskeny úton. Az illető úgy mozgott, mint aki határozott céllal tart valami ismert hely felé, nem csak úgy kijött sétálni. Fitch az ablakokból kiszűrődő sárga fényben kardhüvely ezüstös csillanását látta. Felismerte az alak nemes vonásait, elegáns testtartását.

Dalton Campbell volt az, és éppen feléjük tartott.

Fitch könyökkel oldalba bökte a barátját, aztán felállt. Igyekezett szilárdan megállni a talpán, aztán megrángatta az inge alját. A mellén még nedves volt az ing a felköhögött italtól. Gyorsan hátrasimította a haját. Lába oldalával megrúgta Morleyt, és hüvelykujjal jelezte neki, hogy álljon fel.

Dalton Campbell megkerülte a farakást, és egyenesen feléjük tartott. Úgy látszott, a magas anderita pontosan tudta, hová igyekszik. Fitch és Morley soha senkinek nem mondta meg, hová szoktak menni, ha csak ketten akarnak osztozni az elcsent italokon.

- Fitch, Morley! - szólította őket Dalton Campbell, ahogy közeledett.

- Jó estét, Campbell úr! - mondta Fitch, és üdvözlésül felemelte a kezét.

Fitch úgy gondolta, az ablakokból kiáradó fényben nem volt nehéz észrevenni őket. Ő is elég jól látta Morleyt, azt is látta, ahogy a háta mögé rejti az üveget. A Miniszter szárnysegéde nyilván megláthatta őket valamelyik ablakból, amikor kijöttek a farakásokhoz.

- Jó estét, Campbell úr! - mondta Morley is.

Dalton Campbell úgy mérte őket végig, mint őrmester a katonáit. Kinyújtotta a kezét.

- Szabad?

Morley összerezett, előhúzta a háta mögül az üveget, és átnyújtotta.

- Mi csak... ugyanis...

Dalton Campbell meghúzta az üveget.

- Ááhh! - fújt egyet, és visszanyújtotta Morleynak. - Szerencsések vagytok, ti ketten, hogy ilyen jó brandyhez jutottatok hozzá. És ráadásul egy egész üveghez. - Összefogta a kezét a háta mögött. - Remélem, nem szakítok félbe valami fontosat.

Fitch is, Morley is megdöbbenek rajta, hogy Dalton Campbell ivott az üvegükből, még inkább azon, hogy vissza is adta. Mindketten élénken rázták a fejüket.

- Nem, Campbell úr! - felelte Morley.

- Akkor jó - mondta Campbell. - Titeket kettőtöket kerestelek. Van egy kis gondom.

Fitch kicsit közelebb hajolt, és lehalkította a hangját.

- Gond, Campbell úr? Segíthetünk valamiben?

Campbell Fitch szemét tanulmányozta, aztán Morleyét.

- Hát igen, tulajdonképpen pontosan ezért kerestelek titeket. Tudjátok, azt gondoltam, itt az alkalom, hogy kipróbáljalak benneteket, hogy lássam, tényleg van-e bennetek annyi ígéret, amennyit remélek. Magam is elintézhethetném a dolgot, de szeretnék nektek esélyt adni rá, hogy tegyetek valami hasznosat.

Fitch úgy érezte, mintha maguk a jó szellemek kérdezték volna meg éppen tőle, hogy szeretne-e valami jót tenni.

Morley letette az üveget, és kihúzta a vállát, mint egy katona, aki vigyázzba vágja magát.

- Igenis, uram! Campbell úr! Igazán szeretnék lehetőséget kapni rá.

Fitch is kihúzta magát.

- Én is, Campbell úr! Csak mondd meg, mit tegyünk, és mindketten meg fogjuk mutatni, hogy olyan emberek vagyunk, akikre lehet felelősségteljes feladatot bízni.

- Jó... nagyon jó - húzta el a szót Dalton Campbell, és közben egyre a két kuktát figyelte. Hagyta a csendet nyúlni egy kicsit, csak azután szólalt meg újra. - Ez fontos dolog. Ez nagyon fontos dolog. Gondolkoztam rajta,

hogy valaki másra bízom, de aztán úgy döntöttem, bebizonyíthatjátok, hogy megbízhatok bennetek.

- Bármit megteszünk, Campbell úr - jelentette ki Fitch, és őszintén úgy is gondolta. - Csak mondd meg, mit kell tennünk!

Fitch csak úgy remegett az izgalomtól. Most megmutathatja Dalton Campbellnek, hogy mit tud. A zenétől csak még erősebbé vált benne a vágy, hogy tegyen valami fontosat.

- A Fejedelem nincs jól - szólalt meg ismét Campbell.

- Ez rémes - mondta Morley.

- Nagyon sajnáljuk - tette hozzá Fitch.

- Igen, ez szörnyű, de ő már öreg. Chanboor Miniszter fiatal és erős. Semmi kétség, őt fogják megválasztani Fejedelemnek, mégpedig nem is sokára. Az Igazgatók legtöbbször azért van itt ma, hogy államügyekről tárgyaljon velünk: fejedelmi hatáskörbe tartozó államügyekről. Vizsgálatot végeznek, amíg még idejük van rá, hogy megtegyék. Szeretnének néhány dolgot megtudni a Miniszterről. Megvizsgálják a jellemét, hogy lássák, miféle ember. Hogy lássák, olyan ember-e, akit nyugodtan támogathatnak, amikor eljön az ideje.

Fitch gyors oldallpillantást vetett Morleyra, és látta, hogy barátja tágra nyílt szemekkel csügg Dalton Campbell szavain. Fitch alig tudta elhinni, hogy ilyen fontos híreket hallanak ilyen fontos embertől - hiszen végtére is ők csak hakenek voltak. Ez az ember, itt előttük, meg a Miniszter szárnysegéde, egy anderita, egy magas rangú anderita, aki most államügyekről beszél nekik.

- Hála a Teremtőnek - suttogta Fitch - a Miniszterünk végre megkapja azt az elismerést, amit kiérdemelt.

- Iiigen - felelte Campbell különös, vontatott hanghordozással. - Nos, az a helyzet, hogy vannak olyanok, akik szeretnék megakadályozni, hogy a Minisztert megválasszák Fejedelemnek. Ezek az emberek ártani akarnak a Miniszternek.

- Ártani akarnak neki? - kérdezte Morley, láthatóan meglepődve.

- Úgy van. Mindketten tanultátok, hogy a Fejedelmet védelmezni kell, és hogy bármit is tesznek a Fejedelem biztonsága érdekében, az érényes dolog.

- Igen, uram - felelte Morley.

- Igen, uram - visszhangozta Fitch. - És mivel a Miniszter lesz a Fejedelem, őt is ugyanúgy kell védelmeznünk.

- Nagyon jó, Fitch.

Fitch sugárzott a büszkeségtől. Csak azt kívánta, bárcsak ne kellene úgy erőlködni, hogy a dolgok ne folyjanak szét a szeme előtt az ital hatására.

- Campbell úr - mondta Morley - szeretnénk segíteni. Szeretnénk bizonyítani neked. Készen állunk.

- Igen, uram, mindent megteszünk - tette hozzá Fitch.

- Hát akkor mindketten megkapjátok a lehetőséget. Ha jól csináljátok, és tartjátok a szátokat a dologról, akármi történjen is - és komolyan mondom, hogy a sírig hallgattok -, nagyon meg leszek elégedve vele, hogy méltó személyekbe helyeztem a bizalmamat.

- A sírig - ismételte Fitch. - Igen, uram, úgy lesz.

Fitch furcsa, fémcsendülést hallott. Rémülten döbbsent rá, hogy az álla alatt egy kardhegy nyomódik a torkának.

- De ha bármelyikőtök is csalódást okoz, nagyon szomorú leszek, mert akkor a Miniszter veszélyben lesz. Értitek? Nem tűröm, hogy olyan emberek, akikben megbízom, cserbenhagyjanak. Hogy cserbenhagyják a Fejedelmet. Megértettétek?

- Igen, uram! - Ezt Fitch szinte kiáltotta.

A kardhegy egy villanással Morley torkához került át, és a kiálló ádámcsutkának feszült.

- Igen, uram - nyögte ki Morley is.

- Megmondtátok bárkinek, hogy hol fogtok inni ma este?

- Nem, uram - felelte egyszerre Morley és Fitch.

- Én mégis tudtam, hol találhatlak meg benneteket. - A magas anderita felvonta az egyik szemöldökét. - Ezt jól véssétek eszetekbe arra az esetre, ha valamelyikőtöknek egyszer is az az ötlete támadna, hogy el akar bújni előlem.

Ha valaha gondot okoztok nekem, meg foglak találni benneteket, még ha a föld alá bújnatok is.

Fitch nagyot nyelt, majd megszólalt.

- Campbell úr, csak mondd meg, mit tehetünk, hogy segítsünk, és mi megteesszük. Megbízhatok bennünk. Nem fogunk cserbenhagyni, erre megesküszöm!

Morley bólogatott.

- Így igaz, Fitch igazat mond.

Dalton Campbell visszacsúsztatva a kardját a hüvelyébe, és elmosolyodott.

- Máris büszke vagyok mindkettőtökre. Ti ketten szépen fogtok előre haladni itt a birtokon. Hiszem, hogy bizonyítani fogjátok, jól tettem, amikor megbíztam bennetek.

- Igen, uram - erősítette meg Fitch - számíthatok mindkettőnkre.

Dalton Campbell egyik kezét Fitch vállára tette, a másikat Morleyéra.

- Rendben van. Most pedig nagyon figyeljetelek.

- Itt jön - súgta Morley Fitch fülébe.

Fitch arra nézett, amerre a barátja mutatott, és bólintott. Morley visszahúzódott a nyitott raktárajtó mögé a sötétbe, Fitch pedig a rakodórampa mellett felhalmozott hordók mögé bújt. Fitchnek eszébe jutott, hogy a nap folyamán korábban éppen itt állt a hordókkal szemben Zsemle, a mészáros szekerével. Fitch a nadrágja szárába törölte izzadó tenyerét. Ezen a napon fontos dolgok történtek.

Amíg ide jöttek, megbeszélték a dolgot. Morley ugyanúgy vélekedett róla, mint ő. Habár a dolog gondolatára Fitch szíve vadul dörömbölt a bordái között az aggodalomtól, nem szabad Dalton Campbell beléjük vetett bizalmát eljátszaniuk. Ezt Morley sem akarta.

A pázsiton túlról, a nyitott ablakból áthallatszó zene - vonósok, kürtök és hárfa - hangja céltudatossá és határozottá tette Fitchet, és mellkasa dagadt a büszkeségtől, hogy Dalton Campbell kiválasztotta őt.

A Minisztert - a leendő Fejedelmet - meg kell védeni.

A nő halkán, könnyed léptekkel sietett fel a négy lépcsőn a rámpára. A homályos megvilágításban benézegetett a mély árnyékokba, nyakát nyújtogatva keresgélt. Fitch nagyot nyelve állapította meg, hogy nagyon csinos. Idősebb nő volt, de olyan, akit érdemes volt megnézni. Fitch még soha nem mert olyan hosszan megbámulni egy anderita nőt, mint most ezt.

Morley szándékosan elmélyített hangon szólalt meg, hogy idősebb ember hangjának tűnjön.

- Claudine Winthrop?

A nő izgatottan penderült Fitch barátja felé, aki a sötét ajtónyílásban csak homályos árnyékként látszott.

- Az vagyok - suttogta. - tehát megkaptad a levelemet?

- Igen - felelte Morley.

- Hála a Teremtőnek! Linscott Igazgató, nagyon fontos, hogy beszéljünk Chanboor Miniszterről. Megjátssza, hogy az anderita kultúra támogatója, de ő a legrosszabb példa, akit az ő posztjára vagy bármi más posztra is állítani lehetne. Mielőtt azon gondolkodnának, hogy őt fogják megválasztani Fejedelemnek, meg kell tudnia, milyen romlott. Az a disznó rám vetette magát. Megerőszakolt! De ez még csak a legkevesebb. A népünk érdekében meg kell hallgatnia engem.

Fitch figyelte a nő csinos arcát, amit az ablakokból idáig vetülő lágy, sárgás fény megvilágított. Dalton Campbell nem mondta, hogy ilyen szép nőről lesz szó. Idősebb nő volt, persze, nem olyan korú, akit Fitch normális körülmények között szépnek tartott volna - vagy egyáltalán szemügyre vett volna. Fitch meglepetten tapasztalta önmagán, hogy képes vonzónak találni egy ilyen öreg - lehet már akár harmincéves is - nőt. Mégsem tudta megállni, hogy ne meregesse a szemét arra, amit a nő viselt. Helyesebben szólva arra, amit az általa viselt ruha nem takart el.

Visszaemlékezett a két nőre a lépcsőpihenőn, akik ilyenfajta ruhákról beszélgettek, mint amilyet most Claudine Winthrop hordott. Fitch még sohasem látott ennyit egy nő melléből. Nem tudta levenni guvadó szemét a káprázatos halmokról, amelyek csábítóan hullámoztak, ahogy a nő idegesen tördelte a kezét.

- Nem jönnél közelebb? - kérlelte a nő a sötétséget, ahol Morley rejtőzött. - Kérlek! Úgy félek!

Fitch hirtelen rádöbbsent, hogy most neki kellene megtennie a következő lépést. Óvatos lépésekkel kisurrant a hordók mögül, nehogy a nő meghallja a közeledését.

A gyomra apró csomóba húzódott össze. Ki kellett törölnie az izzadságot a szeméből, hogy lásson egyáltalán. Megpróbált nyugodtan, egyenletesen lélegezni, de a szíve úgy vert, mintha önálló akarata lenne. Jaj, drága Szelleme, több mint félt, rettegett.

- Linscott Igazgató? - suttogta a nő Morley felé.

Fitch megragadta Claudine Winthrop két könyökét, és hátracsavarta a karjait. A nőnek elakadt a lélegzete a megdöbbenéstől. Fitch meglepetten tapasztalta, milyen könnyen meg tudja tartani az asszonyt ebben a helyzetben, hiába küszködik minden erejével. A nő meglepett és zavarodott volt. Morley kiugrott az árnyékból, mihelyst meglátta, hogy Fitch biztonságosan fogva tartja Claudine Winthropot.

Mielőtt még a nő fel tudott volna sikoltani, Morley gyomron vágta, olyan erővel, ahogy csak bírta. A hatalmas ütés kis híján ledöntötte Claudine Winthropot a lábáról az őt lefogó Fitch-csel együtt.

Az asszony összegörnyedt, és hányadék zúdult a rámpára. Fitch elengedte a karját. A nő maga elé kapta, és a gyomrára szorította a kezét, miközben térdre rogyva öklendezett. Fitch és Morley hátralépett a deszkákra, és a Claudine Winthrop ruhájára freccsenő hányadék elől, de karnyújtásnyinál messzebbre nem távolodtak a nőtől.

Hosszas görcsök után az asszony felemelte a fejét, úgy tűnt, befejezte. Levegőért kapkodva, zihálva próbált talpra állni. Morley hozzálépett, felrántotta, és megpördítette. Most ő csavarta hátra a nő karját erős kezeivel.

Fitch tudta, most jön az ő lehetősége, hogy bebizonyítsa a használhatóságát. Hogy megvédje a Minisztert. Hogy Dalton Campbell büszke lehessen rá.

Gyomron vágta a nőt, amilyen erősen csak merte.

Eddig még sohasem ütött meg senkit, kivéve a barátait, és az csak játék volt. Így, mint most, igazán, azzal a szándékkal, hogy valakinek fájdalmat okozzon, még soha. A nő gyomra kicsi volt és puha. Fitch látta, mekkora fájdalmat okozott neki az ütés.

Ettől maga Fitch is rosszul lett. Majdnem ő is elhányta magát. Ez olyan durva, erőszakos cselekedet volt, ahogy csak az ő barbár haken ősei viselkedtek. Ez volt, ami olyan visszataszító volt az őseiben. És őbenne is.

Az asszony szemei tágra nyíltak a rémülettől, és úgy látszott, nem kap levegőt, hiába próbálkozik. Miközben lélegzetért kapkodott, szemei úgy meredtek Fitchre, mint disznóé a böllérre. Mint ahogy a nő anderita ősei meredhettek Fitch haken őseire.

- Azért vagyunk itt, hogy átadjunk egy üzenetet neked - mondta Fitch.

Előre megegyeztek, hogy Fitch fog beszélni. Morley nem túl jól emlékezett rá, mit kell mondaniuk Claudine Winthropnak. Fitchnek mindig is jobb volt a memóriája.

A nő végre lélegzethez jutott. Fitch előrehajolt, és háromszor megütötte. Gyorsan. Keményen. Dühösen.

- Figyelsz? - kérdezte vicsorogva.

- Te kis bűdös haken fattyú...

Fitch teljes erőből ütött. Akkorát, hogy az ő ökle is megfájdult. Az ütés erejétől még Morley is hátratántorodott egy lépést. A nő rongybabaként lógott le Morley karján, és szárazon öklendezett. Fitch szerette volna megütni az arcát is - ökölrel, bele a szájába - de Dalton Campbell világosan tudtukra adta, hogy csak olyan helyeken üthetik meg a nőt, ami később nem fog meglátszani.

- A helyedben én nem szólítanám őt még egyszer így! - Morley marokra fogta a nő haját, és durván talpra rántotta.

Attól, hogy ilyen erőszakosan hátrafeszítették a testét, Claudine Winthrop mellei kibuggyantak a ruhája kivágása fölött. Fitch megdermedt. Az a gondolata támadt, hogy meg kellene igazítania a nő ruháját. Tátott szájjal bámult a látványra. Morley előrehajolt az asszony válla fölött, hogy jobban lássa. Fitchre vigyorgott.

A nő lenézett, és látta a lecsúszott ruhát. Beletörődően hátradöntötte a fejét, és behunyta a szemeit.

- Kérlek - zihálta az ég felé - ne bántsatok többet!

- Most már ide fogsz figyelni?!

Claudine Winthrop bólintott.

- Igen, uram.

Fitch ettől még jobban meglepődött, mint a nő csupasz melleinek a látványától. Egész eddigi életében soha senki nem szólította még őt „uram”-nak.

Az a két alázatos szó olyan furcsán csengett Fitch fülében, hogy csak állt, és némán bámult a nőre. Egy pillanatig az is megfordult a fejében, hogy az asszony csúfolódik vele. De amikor a szemébe nézett, az ott kiülő rettegés meggyőzte róla, hogy esze ágában sincs csúfolódni.

A zene olyan érzésekkel töltötte el Fitchet, amilyeneket még soha nem érzett. Ezelőtt soha nem volt fontos ember, soha nem szólították „uram”-nak. Ma reggel még „Fuccs”-nak szólították. Most pedig egy anderita nő azt mondja neki, hogy „uram”. És mindezért hála Dalton Campbellnek.

Fitch újra gyomron vágta a nőt. Csak azért, mert jólesett.

- Kérlek, uram - zokogta Claudine Winthrop - kérlek, ne üss meg többet! Mondd el, mit akarsz, és megteszem. Ha kedvedet akarod tölteni velem, engedni fogok, csak ne üss meg többé! Uram! Kérlek?

Bár Fitch gyomra még mindig háborgott az undortól amiatt, amit megtett, sokkal fontosabb személyiségnek is érezte magát, mint bármikor ezelőtt. Egy anderita nő, a ruhájából kilógó mellekkel, amint „uram”-nak szólítja őt.

- Na hát akkor ide hallgass, te mocskos kis szuka!

Fitchet ugyanúgy meglepte, hogy milyen szavakat használ, mint a nőt. Nem tervezte el előre, hogyan fogja elmondani, amit kell. Ezek a szavak csak úgy előjöttek belőle. Bár Fitchnek tetszett a hangzásuk...

- Igen, uram - hüppögte a nő - Hallgatlak. Figyelek. Ahogy csak kívánod!

Olyan sajnálatra méltónak, olyan tehetetlennek látszott! Még egy órával ezelőtt, ha egy anderita nő, akár ez a Claudine Winthrop azt mondta volna Fitchnek, hogy boruljon térdre, és a nyelvével mossa fel a padlót, Fitch megtette volna, és remegett volna közben a félelemtől. Soha el nem hitte volna, hogy ilyen könnyen fog menni a dolog. Néhány ütés, és a nő könnyörögve megteszi, amit ő mond neki. Soha nem gondolta volna, hogy ilyen könnyű dolog fontossá válni, rávenni az embereket, hogy szót fogadjanak neked.

Fitchnek eszébe jutott, mire utasította Dalton Campbell, mit kell mondania.

- Pávaskodtál a Miniszter orra előtt, mi? Felkínálkoztál neki, igaz?

Fitch hangsúlya világossá tette, hogy ezek nem kérdések, ezek parancsok.

- Igen, uram.

- Ha még egyszer azt mered mondani bárki előtt, hogy a Miniszter megerőszakolt téged, keservesen meg fogod bánni. Ilyen hazugságot hirdetni árulás. Érted?! Árulás! Az árulás büntetése pedig halál. Amikor majd megtalálják a hulládat, senki fel sem fogja tudni ismerni. Érted, te ringyó? A nyelved fel lesz szögezve egy fára.

Az egy nagy hazugság, hogy a miniszter megerőszakolt. Mocskos, hazaáruló hazugság. Még egyszer ilyet ejtesz ki a szádon, és kínos szenvedések közt fogsz meghalni.

- Igen, uram - zokogta az asszony. - Nem fogok hazudni többé. Sajnálom. Kérem, ugye megbocsátasz? Soha többé nem mondok ilyen hazugságot, esküszöm!

- Mórikáltad magad a miniszter orra előtt! El akartad csábítani! De a Miniszter erényesebb ember annál, semhogy lefeküdjön veled - vagy bárki mással is. Elutasított téged. Elküldött magától.

- Igen, uram.

- Nem történt semmi illetlenség. Megértetted?! A Miniszter soha semmi helytelen dolgot nem tett veled, sem senki mással.

- Igen, uram - szűkölte a nő elfojtott csukló zokogások között.

Fitch kihúzott egy zsebkendőt az asszony ruhaujjából. Megtörölte vele a nő szemét. Még a homályos megvilágításban is látta, hogy a nő arcfestése a hányástól és a sírástól teljesen szétmázolódott.

- Most már hagyd abba a sírást! Mi lesz így az arcoddal! Jobb lenne, ha felmennél a szobádba, és rendbe hoznád magad, mielőtt visszamész a lakomára!

A nő szipogott, próbálta elnyomni a sírását.

- Nem mehetek oda vissza. A ruhám tönkrement. Hogy mehetnék vissza?

- Visszamehetsz, és vissza is fogsz menni. Hozd rendbe az arcod, és vegyél fel egy másik ruhát! Valaki figyelni fogja, hogy visszamész-e, hogy megértetted-e az üzenetet. Ha még egyszer hibázol, ő fogja megkóstoltatni veled a kardja életét.

Claudine szeme tágra nyílt a rettegéstől.

- Kicsoda...

- Az nem fontos. Számodra annak semmi jelentősége. Az egyetlen, ami számít, hogy megértetted-e az üzenetet, és hogy mi fog történni veled, ha még egyszer a szájadra mered venni a mocskos hazugságaidat.

Claudine Winthrop bólintott.

- Megértettem.

- Uram! - csattant fel Fitch. - Megértettem, uram!

A nő riadtan húzódott hátra, Morleyhoz szorulva.

- Megértettem, uram! Igen, uram, tényleg megértettem!

Végignézett magán. Könnyek csorogtak le az arcán, a szája széle remegett.

- Kérem, uram, rendbe hozhatom a ruhámat?

- Majd ha befejeztem a mondanivalómat.

- Igen, uram.

- Kijöttél sétálni. Senkivel nem beszéltél, értetted?! Egy lélekkel se. És mostantól zárva tartod azt a mocskos szádat a Miniszterről, mert ha legközelebb kinyitod, kardot dugnak le a torkodon. Világos?!

- Igen, uram.

- Akkor jó - intett Fitch. - Gyerünk, igazítsd meg a ruhádat.

Morley áthajolt a nő válla fölött, úgy nézte, hogyan gyömöszöli vissza a melleit a ruha kivágásába. Fitch véleménye szerint úgy sem sokkal kevesebb látszott ki belőlük, de azért érdeklődéssel nézte végig a műveletet. Nem hitte volna, hogy valaha is látni fog ilyesmit. Különösen azt, hogy egy anderita nő csinál ilyesmit.

Ahogy Claudine Winthrop hirtelen levegő után kapott és felegyenesedett, abból Fitch tudta, hogy Morley csinált valamit mögötte a szoknyája alá nyúlva. Fitch is szívesen csinált volna valamit a nővel, de eszébe jutott Dalton Campbell.

Megragadta Claudine Winthrop karját, és néhány lépésnyire elvezette.

- Most pedig tűnj el.

Az asszony gyors, óvatos pillantást vetett Morley felé, aztán visszafordult Fitchhez.

- Igen, uram. Köszönöm. - Sietős térdhajlítással bókolt Fitch felé. - Köszönöm szépen, uram. - Aztán további szó nélkül felkapta a szoknyája szélét, lefutott a lépcsőn, és a pázsiton át eltűnt a sötétben.

- Miért küldted el? - kérdezte Morley dühösen, csípőre tett kézzel. - Elszórakozhattunk volna vele. Mindent meg kellett volna tennie nekünk, amit csak kértünk volna tőle. Na és azután, hogy láttam, mije van, tudtam volna mit kérni tőle.

Fitch mogorván zsémbelődő barátja felé hajolt.

- Azért, mert Campbell úr nem mondta nekünk, hogy olyasmit is csinálhatunk vele. Tudod? Mi segítettünk Campbell úrnak, és ennyi. Semmi több.

Morley igencsak savanyú képet vágott.

- Gondolom, igazad van. - A farakások felé nézett. - Még van egy csomó innivalónk.

Fitch a félelemre gondolt, amit Claudine Winthrop arcán látott. Arra gondolt, ahogy zokogott, meg szipogott a nő. Persze tudta, hogy a haken nők szoktak sírni, de eddig eszébe sem jutott, hogy az anderita nők is sírhatnak. Így utólag furcsának tűnt neki, miért nem, de tény, hogy eddig nem is gondolt erre.

A Miniszter anderita volt, így Fitch véleménye szerint tulajdonképpen nem is lehetett képes igazán rossz dolgot tenni. Nyilván ez a nő provokálta ki a Miniszterből, azzal a nagyon kivágott ruhájával, meg ahogy viselkedett a Miniszterrel. Fitch más nőket is látott, hogy kacérkodtak Chanboor Miniszterrel. Mint akik örülnének neki, ha a Miniszter lerohanná őket.

Beatára gondolt, ahogy ott ült sírva a lépcsőpihenőn. A lány fájdalmas, szenvedő arcát idézte fel, mikor a Miniszter kihajította, miután kedvét töltötte rajta.

Aztán arra gondolt, ahogy a lány pofon vágta.

Túl bonyolult volt ez az egész ahhoz, hogy Fitch meg tudja érteni. Most semmire nem vágyott inkább, mint arra, hogy az eszméletlenségig leigya magát.

- Igazad van. Gyerünk, igyunk egy jót. Van mit ünnepelnünk. Ma éjjel fontos emberek lettünk.

Egymás vállát átkarolva elindultak az üvegükért.

20. FEJEZET

- Nahát, ez aztán valami - suttogta Teresa.

Dalton követte a felesége tekintetét, és észrevette Claudine Winthropot, aki tétován ödöngött az emberekkel teliszűfolt teremben. Olyan ruha volt rajta, amit Dalton már máskor is látott az asszonyon, amikor még a városban dolgozott. Egy régebbi, jóval szemérmesebb szabású ruha. Korábban az estély folyamán nem ezt viselte. Dalton gyanította, hogy a rózsaszín púderreteg alatt Claudine arca alighanem hamuszürke lehet. Innentől a nő mindenkire bizalmatlanul fog tekinteni.

A Szépmezőből érkezett vendégek tágra nyílt szemekkel, ámuldozó tekintettel nézegették a környezetüket. Igyekeztek mindent jól az emlékezetükbe vésni, hogy otthon majd részletesen be tudjanak számolni az emlékezetes estélyről, amin részt vettek a Kultúra Miniszterének birtokán. Nagy tisztesség volt, ha valakit meghívtak a birtokra, és a vendégek minden kis részletet meg akartak jegyezni. A részletek nagyon fontosak, ha az ember hencegni akar.

A teremben egyenlő távolságra leterített gazdag színezésű, ritka, értékes szőnyegek között a bonyolult intarziamentázatú parketta részletei bukkantak fel. A lábak alatt érezni lehetett a szőnyegek vastag puhaságát. Dalton becslése szerint több ezer méternyi legfinomabb kelmét használtak fel a színes üvegerakással díszített, magas ablakok kétoldalt húzódó sora előtt libegő függönyökhöz. Itt-ott egy-egy hölgyvendég ujjáival morzsolgatva feltűnés nélkül számlálgatta a nemes szövetek szemsűrűségét. Az azúrkék és búza-szöke színű drapériák szegélyét férfikölnyi, sokszínű bojtok díszítették. A férfiak inkább a hatalmas, bordázott kőoszlopokat csodálták meg, amelyek a gyűlésterem két oldalán a dongaboltozatos mennyezet gyámköveit tartották. Magát a mennyezetet faragott, keretes mahagónitáblák borították, amelyek formája követte az ék alakú mennyezetkövek vonalát.

Ilyenkor este, mikor az összes lámpát és gyertyát meggyújtották, a terem csak úgy ragyogott. Amikor Dalton először látta ideérkezése alkalmával, fegyelmeznie kellett magát, hogy ne bámulja leesett állal a gyűlésterem csodáit, mint most ezek a városi vendégek.

Dalton szájához emelte a legfinomabb Nareef-völgyi borral telt ónkupáját, és kortyolt egyet. Közben figyelt.

Claudine Winthropot figyelte, aki a jólöltözött vendégek között sétált, itt egy kezét szorította meg, amott egy könyököt érintett meg bizalmaskodóan, embereknek köszönt, és fásult mosollyal válaszolt kérdésekre, olyan szavakkal, amiket Dalton nem hallhatott. Dalton Campbell tudta, milyen zaklatott lehet most Claudine. A nő ehhez képest elegendő önuralommal rendelkezett hozzá, hogy megfelelő társasági viselkedést tanúsítson. Férje gazdag üzletember, akit a gabonakufárok és a kereskedők képviselőjüknek választottak meg, de felesége saját jogán is jelentékeny szereplője volt a családi gazdaságnak. Mikor először látták őket együtt az emberek, és megállapították, hogy a férj a feleség nagyapja is lehetne, mindenki azt hitte, hogy Claudine csak egy gazdag vénember házi csecsebecséje. Az emberek tévedtek.

A férj, Edwin Winthrop ciroktermesztő gazdaként kezdte. Édescirkot termesztett, ami népszerű gazdasági növény volt Anderia déli részén. Minden fillért, amit a maga préselte cirokmelasz eladásával keresett, beosztóan és gazdaságosan fektetett be. Állatokat vásárolt, amit a melaszpogácsán felhizlalt, és az eladott vágóállatok árán újabb hizlalnivalót vett. Azután lepárló felszerelést, hogy maga főzhessen rumot, ahelyett, hogy a melaszt a szeszfeldéknak adná el. A saját melaszából főzött rum eladásából befolyó hasznót újabb földek bérletére és vásárlására költötte, amin még több cirkot termesztetett, még több állatot nevelhetett, és felszerelést, meg épületeket még több rum lepárlásához. Végül raktárakat építtetett és szekérkaravánokat vásárolt, hogy a terményeit maga szállíttathassa. A Winthrop-gazdaságokban főzött rumot Renwoldtól Nicobareséig, a szépmezői út menti kocsmáktól egészen Aydingrilig mindenhol árusították. Azzal, hogy mindent maga csinált - pontosabban fogalmazva saját bér munkásaival csináltatott -, a ciroktermesztéstől a préselésen és desztilláláson át a saját főzésű rum szállításáig, a melasz hulladékon való állathizlalástól az állatok vágásán át a húszületekbe való szállításig, sikerült alacsonyán tartania a költségeit, és vagyonokat keresett rajta.

Edwin Winthrop takarékos, tisztességes és népszerű ember volt. Csak azután nősült meg, hogy sikeres és gazdag lett. Claudine, egy gabonakereskedő lánya a tízes éveinek közepén ment férjhez Edwinhez, több mint tíz évvel ezelőtt.

Claudine nagy tehetséget áruolt el a számvitelben, és ő kezelte férje számláit és könyvelését. Ugyanúgy megfogott minden fillért, akárcsak a férje. Edwin sokra értékelt jobb kezévé vált, majdnem olyan módon, mint

Dalton a Miniszternek. Edwin megduplázta a vagyonát Claudine segítségével. Edwin Winthrop még a házasságban is óvatosan és bölcsen választott. Olyan férfi volt, aki soha nem a személyes élvezeteket kereste: ez egyszer lehet, hogy mégis kivételt tett, Claudine ugyanis legalább olyan szép volt, mint amilyen ügyes.

Miután kereskedőtársai képviselőjüké választották, Claudine a jogi kérdésekben is segítségére volt, a háttérből segítette, ő írta meg az Edwin által előterjesztett kereskedelmi törvényeket. Dalton gyanúja szerint inkább ő volt az, aki elsősorban javasolta ezeket a törvényeket a férjének. Mikor Edwin nem volt elérhető, Claudine tapintatos ügyességgel képviselte a benyújtott törvényjavaslatokat a férje nevében. A birtokon senki nem tartotta őt „csecsebecsének”.

Kivéve talán Bertrand Chanboort. Na, de ő minden asszonyt így tekintett. Legalábbis a szépét.

Régebben Dalton látta, hogy Claudine hogyan rebegtette a szempilláit a Miniszterre, vagy hogyan villantott rá egy-egy szemérmes mosolyt.

A miniszter a tartózkodó nők viselkedését is flörtölésnek hitte. Az is lehet, hogy Claudine ártatlan kis flörtöt kezdett egy fontos emberrel, vagy talán olyan figyelmességre vágyott, amit a férjétől már nem kapott meg. Elvégre nem volt gyerekük. Elképzelhető, hogy számító módon valami szívességet akart kicsikarni a Minisztertől, és utólag rájött, hogy nem fogja megkapni.

Claudine Winthrop nem volt ostoba: intelligens volt, és talpraesett. Hogy hogyan kezdődött a dolog - Bertrand Chanboor tagadta, hogy hozzányúlt volna a nőhöz, ahogy bármi mást is azonnal letagadott -, az már nem számított. Miután Claudine titkos találkozót kért Linscott Igazgatótól, a dolog túljutott azon a határon, ameddig még udvarias alkudozással, kedvezmények ígéretével meg lehetett volna oldani. Most már a nyers erő volt az egyetlen módja, amivel biztonságosan meg lehetett fékezni Claudine-t.

Dalton a boroskupájával Claudine felé intett.

- Úgy látom, tévedtél, Tess. Nem mindenki követi a fantáziaserkentő ruhadivatot. Vagy lehet, hogy Claudine csak igénytelen?

- Nem, valami másról lehet szó. - Teresa őszintén meglepettnek látszott. - Drágám, nekem úgy rémlik, hogy az estély kezdetén nem ezt a ruhát viselte. De hát miért cserélt ruhát? Ráadásul egy régi darabot vett fel.

Dalton vállat vont.

- Gyerünk, derítsük ki. Te kérdezel. Nem hiszem, hogy illendő volna, ha én tenném.

Teresa gyanakodva nézett rá. Elég jól ismerte a férjét ahhoz, hogy ravaszkodó válaszából rájöjjön, itt valami cselszövés rejlik. Ahhoz is elég tapasztalt volt, hogy elérte a rejtett üzenetet, és eljátssza a szerepet, amit Dalton épp most osztott ki rá. Elmosolyodott, és karját férje karjába öltötte. Nem Claudine volt az egyetlen intelligens és talpraesett asszony a birtokon.

Claudine arca megrándult, amikor Teresa hátulról megérintette a vállát. Erőltetett kis mosollyal pillantott fel.

- Jó estét, Teresa. - Könnyed kis fél-térdhajlás Dalton felé: - Campbell úr!

Teresa aggódalmasan összeráncolt szemöldökkel felé hajolt.

- Claudine, van valami baj? Nem túl jól nézel ki. És a ruhád! Úgy emlékszem, nem ezt viselted, amikor az estély elkezdődött.

Claudine a fülére igazított egy hajfürtöt.

- Semmi baj, jól vagyok. Csak... ideges lettem ettől a sok embertől. Néha ha nagy a tömeg, felkavarodik a gyomrom. Kimentem egy kicsit levegőzni. A sötétben valami gödörbe, vagy ilyesmibe botlottam, kibicsaklott a bokám és elestem.

- Jóságos ég! Nem akarsz egy kicsit leülni? - kérdezte Dalton, és megfogta az asszony könyökét, mintha támogatni akarná. - Gyere, elvezetlek egy székhez!

Claudine megvetette a lábát.

- Nem, jól vagyok. De azért köszönöm. Csak besároztam a ruhámat, és le kellett cserélnem, ennyi az egész. Ezért nem azt viselem, amit az elején. De nincs semmi bajom.

Ahogy Dalton hátrébb lépett, észrevette, hogy Claudine a kardját nézi. Dalton már észrevette, hogy mióta a nő visszajött a gyűlésterembe, folyton a kardokat nézegette.

- Úgy nézel ki, mintha valami...

- Nem - makacskodott Claudine. - Beütöttem a fejem, azért nézek ki olyan törődöttnek. Jól vagyok. Tényleg.

Csak az önbizalmam sérült meg.

- Megértelek - felelte Dalton együttérzően. - Az ilyesféle dolgok eszébe juttatják az embernek, milyen rövid is az élet. Ráébresztenek, milyen könnyen - csettintett az ujjával - elmehetünk mindannyian akármelyik pillanatban.

Claudine-nek remegett a szája széle. Nyelni kellett egy párat, mielőtt képes lett volna megszólalni.

- Igen, értem, hogy mire gondolsz. De most már sokkal jobban vagyok. Visszanyertem a lelki egyensúlyomat.

- Csakugyan? Én nem ezt látom rajtad.

Teresa oldalba lökte a férjét.

- Nem látod, hogy a szegény asszony teljesen össze van törve? - Megint bökött rajta egyet. - Menj, és foglalkozz a dolgaiddal amíg én szegény Claudine-t megvigasztalom.

Dalton meghajolt, és ott hagyta őket kettesben, hadd derítse ki Teresa, amit csak lehet. Elégedett volt a két haken fiúval. Úgy látszott, sikerült elültetniük Claudine-ben az Őrzőtől való félelmet. Abból a bizonytalanságból, ahogy Claudine viselkedett, látható volt, a fiúk úgy magyarázták meg neki Dalton üzenetét, ahogy azt Dalton akarta. Az erőszak mindig is jó eszköz volt arra, hogy az emberekkel megértessünk egy parancsot.

Dalton örömmel nyugtázta, hogy jól ítélte meg Fitchet. Már abból tudta, milyen fajta, ahogy a fiú Dalton kardját nézegette. Claudine szemében félelem volt, amikor a kardra nézett, Fitchében sóvárgás. A kölyökben volt becsvágy. Morley is használható volt, de inkább csak mint nyers izomerő. Neki az agya sem volt sokkal több, mint izom. Fitch gyorsabban megértette az utasításokat, és céltudatossága miatt sokkal használhatóbb. Az ő korukban ezeknek a kamaszoknak halvány fogalmuk sem lehetett róla, mi mindent nem tudnak még.

Dalton kezét rázott valakivel, aki sietve gratulált neki az új beosztáshoz. Udvarias arccal fogadta a jókívánságokat, de tulajdonképpen fogalma sem volt róla, ki ez az ember, és nem is igazán hallotta meg a hízelt szavait. Másra figyelt éppen.

Linscott Igazgató éppen most fejezett be egy beszélgetést egy testes férfival az adóról, amit az embernek a raktáraiban tárolt gabona után kell fizetnie. Nem jelentéktelen összeg, tekintetbe véve, mennyi gabona halmozódik fel az anderiai raktárakban. Dalton udvariasan, távolságtartással megszabadult a névtelen gratulálótól, és közelebb sodródott Linscott Igazgatóhoz.

Amikor az Igazgató felé nézett Dalton melegen rámosolygott, és megragadta a kezét, mielőtt még ideje lett volna elrántani. Az Igazgatónak kemény kézfogása volt. Tenyere még kerges volt egy szorgos élet munkája nyomán.

- Úgy örülök, Linscott Igazgató, hogy sikerült eljőnnöd az estélyre! Remélem, idáig jól érezted magad! A Miniszter még sok mindenről szeretne veled beszélgetni ma este.

Linscott Igazgató magas, szikár férfi volt napszíttá arccal. Mindig olyan képet vágott, mint akit állandó fogfájás gyötör. Most sem viszonzta Dalton üdvözlő mosolyát.

A négy legidősebb Igazgató a céhmesterek közül került ki. Az egyik a befolyásos szabó céh nagymestere volt, a másik a papírgyártóké, a harmadik a fegyverkovácsoké, és Linscott a negyedik. Linscott a kőműves céh nagymestere volt. A többi igazgatók tekintélyes pénzkölcsönzők és kereskedők voltak, valamint ügyvédek, és egy ügyész.

Linscott Igazgató divatjamúlt, de jó állapotban lévő kabátot viselt, aminek a barna színe jól illett gyér, szürke hajához. A kardja is viseltes volt, de a bőrhüvely mives rézveretei vakítóan csillogtak rajta. A sötét bőrön remekül mutatott a kőműves céh ezüstsíme is. Semmi kétség, a kard pengéje is nyilván ugyanolyan kifogástalan, gondozott állapotban lehetett, mind minden egyéb is ezen az emberen.

Linscott nem akarta szándékosan megfélemlíteni az embereket. Ez egyszerűen benne volt a természetében, ahogy egy anyamedvében a gorombaságra való hajlam. Linscott számára a mezőkön szorgoskodó, halászhálókat kivető, a céhek alkalmazásában dolgozó anderiai kétkezi munkások voltak a bocsai.

- Igen - felelte Linscott - hallom, hogy a Miniszternek nagy tervei vannak. Úgy hallottam, az Inkvizitor Anya nyomatókos figyelmeztetése ellenére ki akar lépni a Középföld szövetségéből.

Dalton széttárta a kezét.

- Biztos vagyok benne, hogy nem lépem túl a hatáskörömet, ha annyit mondok, hogy a helyzetet illető legjobb tudomásom szerint Chanboor Miniszter azt akarja tenni, amit a népünk szá mára legjobbnak tart. Sem többet, sem kevesebbet.

- Például neked. Mi van, ha megadjuk magunkat ennek az új Rahl Nagyúrnak, és csatlakozunk a D'Harai

Birodalomhoz? Ez a Rahl Nagyúr kijelentette, hogy minden országnak fel kell adnia a függetlenségét, nem úgy, mint az a Középföld Szövetségében eddig volt. Felteszem, ez azt jelentené, hogy a továbbiakban nem lesz majd szüksége a Kulturális Kapcsolatok Irodájára, és Igazgatóira sem.

Linscott arca felhevülten vörösölt.

- Itt nem rólam van szó, Campbell. Itt a Középföld népeinek szabadságáról van szó. A jövőjükről. Arról, hogy a földjeinket ne rabolja ki, a népeinket ne gyalázza meg a Birodalmi Rend fosztogató serege, amelyik a Középföldet leigázni jön ide.

Az anderiai követ elhozta Rahl Nagyúr üzenetét, hogy bár minden országnak be kell hódolnia, és egyesülnie egy közös uralom és irányítás alatt, a saját kultúráját minden nép megőrizheti, amíg nem ütközik a közös törvényekbe. Megígérte, hogy ha elfogadjuk a javaslatát azon a határidőn belül, amíg mindenki szabadon dönthet, részt vehetünk a közös törvények meghozatalában. És a szavait az Inkvizítor Anya is megerősítette.

Dalton tisztelettel meghajtotta a fejét az Igazgató előtt.

- Attól félek, rosszul ítéled meg Chanboor Miniszter álláspontját. Ő azt fogja javasolni a Fejedelemnek, hogy fogadjuk meg az Inkvizítor Anya tanácsát, ha őszintén meg lesz győződve róla, hogy az szolgálja legjobban a népünk érdekeit. Végére is az egész kultúránk áll vagy bukik ezen a döntésen. Egyszerűen csak nem akar túl korán dönteni a két oldal között. Lehet, hogy a Birodalmi Rend ajánlata nagyobb biztosítékot kínál majd a béke megőrzésére. A Miniszter csupán békét szeretne.

Linscott Igazgató sötét, haragos tekintete szinte megfagyasztotta a levegőt.

- A rabszolgák békéjét.

Dalton ártatlan, tehetetlen pillantást vetett rá.

- Nem tudom felvenni a versenyt a te gyors észjárásoddal.

- Úgy látom, Campbell, te kész lennél elárulni a saját kultúrádat és népedet egy hódításra éhes megszálló horda üres ígéreteiért cserébe. Gondold csak végig, mi másért jönnének ide hívatlanul? Hogy tudod ilyen nyugalommal kijelenteni, hogy azt fontolgatod, kést döfjél-e a középföldi szövetség szívébe? Miféle ember vagy te, Campbell, hogy mindazok után, amit tettek értünk, elveted a mi Inkvizítor Anyánk bölcs tanácsát és sürgető kérését?

- Igazgató, azt hiszem, te...

Linscott az öklét rázta.

- Őseink, akik olyan halálmegvetően küzdöttek a megszálló haken-hordákkal, kétségkívül forogni kezdenek a sírjaikban, ha megtudják, hogy te ilyen könnyedén fontolgatod, hogy elárulod az áldozatukat, és az általuk ránk hagyott örökséget.

Dalton csendben maradt, hagyta, hogy Linscottban tudatosuljanak indulatból kirobbant saját szavai, és megtöltsék a kettejük között keletkezett visszhangzó űrt. Ez volt az ő aratása, ami a gondosan megválasztott provokáló szavainak vetéséből nőtt ki.

- Igazgató, tudom, hogy te őszintén szereted a népünket, és minden erőddel védelmezni szeretnéd őket. Sajnálom, hogy az én ugyanerre irányuló szándékaimat hamisnak tartod. - Udvariassan meghajolt. - Kérlek, élvezd tovább az estélyt.

Egy olyan mérvű sértést, ami az előbb Daltont érte, elegánsan, finoman fogadni az udvariasság csúcspontja volt. Mi több, megmutatta, ki az, aki képes ilyen durva, mélyen az anderiták erkölcsi értékrendje alatti sebeket okozni a másik félnek.

Ilyen kegyetlenül megalázóak csak a hakenek tudnak lenni.

Dalton a legmélyebb tisztelettel az iránt, aki megsértette, elfordult, és elindult, mint akit felkértek rá, hogy távozzon. Mint akit kidobtak. Mintha egy haken hadúr alázta volna meg.

Az Igazgató a nevéen szólította. Dalton megállt, és a válla fölött visszaneézett.

Linscott igazgató szája megrándult, mintha nem lenne hozzászokva az udvariassághoz, amire most rákényszerítik.

- Tudod, Dalton, még emlékszem rá, amikor a szépmezői békebíró mellett dolgoztál. Akkoriban erkölcsös embernek ismertelek meg. Ma sem vélekedem másként rólad.

Dalton óvatosan visszafordult, mint aki készen áll rá, hogy Linscott újabb sértéseket vágjon a fejéhez, ha kedve tartja.

- Köszönöm, Linscott Igazgató. Egy ilyen tiszteletre méltó személytől mint te, ez igazán lekötelező vélemény.

Linscott közömbösen legyintett, mintha még mindig a pókhálót söprögetné valami sötét sarokban udvarias kifejezéseket keresgélve.

- Ezért képtelen vagyok megérteni, hogyan képes egy erkölcsös ember engedni, hogy a felesége a csöcseit így kirakva lófráljon itt fel-alá.

Dalton elmosolyodott. Ha a szavak nem is, de a hangsúly békülékeny volt. Ahogy közelebb lépett, mintegy mellékesen leemelt egy kupa bort egy mellette elvitt tálcáról, és felkínálta az Igazgatónak. Linscott egy bólintással elfogadta az italt.

Dalton elhagyta a hivatalos hangnemet, és úgy beszélt az Igazgatóhoz, mintha gyerekkori jópajtások lettek volna.

- Tulajdonképpen én sem mondhattam volna jobban. Az az igazság, hogy volt is egy vitám ezen a feleségemmel, mielőtt lejöttünk ide ma este. Ragaszkodott hozzá, hogy a legújabb divat szerint öltözzön fel. Sarkamra álltam, elvégre én vagyok a férfi a házban, és szigorúan megtiltottam neki, hogy felvegye ezt a ruhát.

- Akkor miért van mégis rajta?

Dalton lemondóan sóhajtott.

- Mert én nem csalom meg őt.

Linscott érdeklődően billentette félre a fejét.

- Ámbár örülök, hogy azt mondod, nem hódoltál be a terjedni látszó újfajta erkölcsi szabadosságnak, nem igazán értem, mi köze ennek a gabona árához Keltonban.

Dalton kortyolt egyet a borából. Linscott követte a példáját.

- Nos, mivel nem csalom meg őt, nem juthatok szórakozáshoz az ágyban, ha minden vitát én nyerek meg.

Az Igazgató arca, most először, apró mosolyra húzódott.

- Értem, mire gondolsz.

- A fiatalabb nők itt a birtokon visszataszító módon öltözködnek. Teljesen megbotránkoztam rajta, amikor ide kerültem dolgozni. Viszont még a feleségem is fiatal, és nem akar kilógni közülük, mert attól fél, hogy akkor nem tud barátságokat kötni. Tart tőle, hogy a többi asszonyok elkerülnék.

Beszéltem már erről a Miniszterrel, és ő is egyetért vele, hogy az asszonyoknak nem lenne szabad így mutogatni magukat, de a mi kultúránk megadja a nőknek a jogot rá, hogy maguk dönthessenek az öltözködésük felől. A Miniszter és én bízunk benne, hogy együtt majd csak kitalálunk valamit, amivel illedelmesebb irányba terelhetjük a divatot.

Linscott helyeslően bólintott.

- Nos, nekem is van feleségem, és én sem csalom meg. Örülök, hogy egyike vagy azoknak a keveseknek, akik még tartják magukat a régi erkölcsökhöz, akik még hisznek az eskü szentségében, és akik úgy tartják, hogy a párjuk iránti elkötelezettség egy életre szól. Rendes ember vagy.

Az anderita kultúra nagy mértékben a becsület és az adott szó szentsége körül forgott. Anderia azonban változóban volt. Sokakban keltett komoly aggodalmat, hogy az erkölcsi megkötéseket az utóbbi évtizedekben egyre többen kigúnyolják és semmibe veszik. Az erkölcsstelenséget nem csak hogy eltűrték, hanem egyre inkább el is várták az előkelő társaságokban.

Dalton Teresára nézett, aztán vissza az Igazgatóra, majd újra Teresára.

- Igazgató, bemutathatlak az én tündéri feleségemnek? Kérlek! Személyes szívességnak venném a részedről, ha jelentékeny befolyásodat latba vetnéd az illedelmes öltözködés dolgában. Te egy nagy tiszteletben álló személy vagy, és a szavaidnak komoly erkölcsi súlya van. Én ezt soha nem tudnám elérni. Azt hinné, hogy csak a férj féltékenysége beszél belőlem.

Linscott csak rövid ideig fontolgatta Dalton kérését.

- Megteszem, ha ez örömet okoz neked.

Teresa Claudine-t biztatta, hogy igyon egy kis bort, és vigasztalni próbálta, amikor Dalton a két nőhöz kísérté az Igazgatót.

- Teresa, Claudine, engedjétek meg, hogy bemutassam Linscott Igazgatót.

Teresa az Igazgató szemébe nézett, és mosolyogva fogadta a könnyed kézcsókját. Claudine végig a padlóra szegezte a tekintetét a neki járó üdvözlés és kézcsók alatt.

Úgy nézett ki, mint aki legjobban szeretne az Igazgató nyakába ugrani oltalomért könyörögve, vagy elfutni, amilyen gyorsan csak tud. Dalton kezének „megnyugtató” érintése a vállán mindkettőben megakadályozta.

- Teresa, drágám, az Igazgató és én épp a nők öltözködéséről beszélgettünk, meg a divat és az illendőség viszonyáról.

Teresa az Igazgató felé billentette az egyik vállát, mintegy a bizalmába avatva.

- A férjem olyan dühös volt a ruha miatt, amit viselek. Te jóváhagyod a ruhámat? - Teresa sugárzó büszkeséggel húzta ki magát. - Tetszik neked?

Linscott tekintete csak nagyon rövid időre siklott lejjebb Teresa szeménél.

- Nagyon csinos, kedvesem, nagyon csinos.

- Látod, Dalton? Mondtam én neked. Az én ruhám sokkal konzervatívabb, mint amit a többiek viselnek. Boldog vagyok, hogy egy olyak nagy tiszteletű ember, mint te, Linscott Igazgató, helyben hagyod a ruhámat.

Mialatt Teresa egy arra járó tálcahordozó pincérrel újratöltette a kupáját, Dalton „miért-nem-segítettél?” tekintettel nézett Linscotttra. Az Igazgató megrántotta a vállát, és Dalton füléhez hajolt.

- A feleséged nagyon aranyos, rokonszenves asszony - suttozta. - Nem lett volna szívem megszegyeníteni, és kiábrándítani.

Dalton látványosan sóhajtott.

- Pontosan ez az én problémám is.

Linscott mosolyogva egyenesedett fel.

- Igazgató! - komolyodott el Dalton. - Claudine, szegény rémes balesetet szenvedett az előbb. Mialatt odakint sétált, kibicsaklott a bokája, és nagyot esett.

- Jóságos szellemek! - Linscott megragadta Claudine kezét. - Súlyosan megsérültél, kedvesem?

- Semmiség - motyogta Claudine.

- Jó néhány éve ismerem Edwint. Biztos vagyok benne, hogy a férjed nem érti félre, ha felkísérlek a lakosztályotokba. Kapaszkodj a karomba, és biztonságosan elkísérlek az ágyadig.

Dalton kortyolt egyet, és közben a kupája pereme fölött figyelte feltűnés nélkül kettőjüket. Claudine pillantása végigsiklott a termen. A szemeiben ott látszott, mennyire szeretné elfogadni Linscott ajánlatát. Ha megteszi, biztonságban lehet. Az Igazgató nagy hatalmú ember, aki védőszárnyai alá veheti.

Ez a kis teszt el fogja árulni Daltonnak, amit tudni akar. Igazából nem volt túl nagy kockázat a kísérletben. Végére is emberek néha eltűnhetnek nyomtalanul... Persze azért teljesen veszélytelen sem volt. Dalton arra várt, hogy Claudine elárulja magát, melyik utat fogja választani. Végül meg is tette.

- Köszönöm a figyelmességedet, Linscott Igazgató, de nincs semmi bajom. Annyira vártam ezt az estélyt, hogy találkozassak a birtokra látogató vendégekkel. Örökké sajnálnám, ha kihagynám a lehetőséget, és nem hallanám a Kultúra Miniszterének a beszédét.

Linscott kortyolt a borából.

- Te és Edwin figyelemre méltó buzgalommal dolgoztatok az új törvényeken, mióta őt megválasztották képviselőnek. Te dolgoztál együtt a Miniszterrel is. Mi a véleményed róla? - Nyomatékkal a kupájával intett. - És az őszinte véleményed akarom hallani!

Claudine lenyelt egy korty bort. Utána meg kellett várnia, amíg a légzése lecsillapodik. Amikor megszólalt, a tekintete a semmibe meredt.

- Chanboor Miniszter becsületes ember. A tevékenysége hasznos Anderia számára. Tiszteletben tartja az Edwin által beterjesztett törvényeket. - Újabb korty. - Szerencséseknek mondhatjuk magunkat, hogy Bertrand Chanboor a Kultúra Minisztere. Nehezen tudnék bárki mást elképzelni, aki meg tudná tenni mindazt, amit ő.

Linscott felvonta a szemöldökét.

- Nagyon komoly támogatás ez egy olyan jelentős személytől, mint te vagy. Mindannyian tudjuk, hogy azoknak a törvényeknek a kidolgozásában neked legalább akkora szereped volt, mint Edwinnek.

- Túlságosan kedves vagy - motyogta Claudine a kupájába meredve. - Én csak egy fontos ember felesége

vagyok. Nem nagyon hiányoltak volna, és gyorsan elfelejtett volna mindenki, ha ma este odakint véletlenül kitörtém volna a nyakamat. Edwin nevét fogják sokáig emlegetni tisztelettel és megbecsüléssel.

Linscott értetlenül nézte a motyogó Claudine feje búbját.

- Claudine túlságosan alul értékeli saját magát - mondta Dalton. Észrevette, hogy a vörös frakkba öltözött, mellén keresztbe sokszínű szalagot viselő főkomornyik kinyitja az ebédlő dupla ajtaját. Az ajtók mögött rózsaszírommal telehintett kézmosó tálak várták a vendégeket.

Dalton az Igazgatóhoz fordult.

- Gondolom, tudod, ki lesz a díszvendég ma este?

- Díszvendég? - ráncolta a homlokát Linscott.

- A Birodalmi Rend követe. Egy Stein nevű magas rangú férfi. Azért jött, hogy Jagang Császár üzenetét tolmácsolja. - Dalton ismét kortyolt egyet a borából. - A Fejedelelem is itt lesz, hogy meghallgassa az üzenetet.

Linscott felsóhajtott a nagy fontosságú hírek hallatán. Most már tudta, miért hívták meg őt is, a többi Igazgatóval együtt erre az estélyre, amiről azt hitték, csak egy a Miniszter szokásos rendezvényei közül. A Fejedelelem biztonsági okokból ritkán jelezte előre, hol fog megjelenni. Általában saját testőrségével, és nagy számú udvartartással utazott.

Teresa sugárzó arccal mosolygott Daltonra, lelkesen várva az estély további izgalmainra. Claudine makacsul a padlót bámulta.

- Hölgyeim és Uraim - jelentette be a főkomornyik - szolgálatukra, a vacsora tálalva van.

21. FEJEZET

Az énekes széttárta a szárnyait és gazdag, telt hangján felzengtek egy réges-régi, a mítoszoknál is ősibb dal komor strófái.

*Jeges szépségű rettenet
serkent földéről a Halálnak,
gyönyörű, gyilkos szellemek,
tolvajai a mágiának:
Harangok hármass hangzatán
Halál Harmóniái szállnak.*

*Szem ritkán látja őket, ám
csábjuknak nincs, ki ellenállhat.
Szikra az egyik, kósza láng:
perzselve izzó táncba rángat.
Harangok hármass hangzatán
Halál Harmóniái szállnak.*

*Víz fodrán, szellő bársonyán
másik, harmadik rád találhat,
s csókjuk veszejt el, vagy talán
engedsz a hívó suttogásnak.
Harangok hármass hangzatán
Halál Harmóniái szállnak.*

*Három vadász, három halál,
Mestere bűvös praktikáknak.
Három gyilkos prédára vár,
Titkos csapdáik készen állnak.
Harangok hármass hangzatán
Halál Harmóniái szállnak.*

*Míg szétválík a vízesés,
kondulnak a harangok hármass,
eljár a Hegy közéjük és
kéri tőlük a végső árat.
Harangok hármass hangzatán
Hegy és Halál csatába szállnak.*

*Hatalmas és erős a Hegy.
Küzdenek a hármass bájjalással,
csákkal, haraggal, egyremegy:
nem bírnak meg az óriással.
Tetteiknek, bűneiknek
egy gyarló lélek az ára:
S a három szellemet a Hegy
ijesztő sötét sírba zárta.*

A fiatal énekesnő egy képtelenül hosszan kitartott hanggal fejezte be a közönséget megigéző énekét. A hallgatóság tapsviharban tört ki.

A dal Joseph Ander réges-régi versére íródott, s önmagában már ez is elegendő ok lett volna a tetszésnyilvánításra. Dalton egyszer átlapozott néhány régi könyvet, hátha ki tud deríteni valamit a szöveg jelentéséről, de nem talált semmit, ami legalább némi utalást tartalmazott volna a szavak mögötti tartalomra. Ráadásul a dalnak számos verziója volt ismert, amelyekben a szavak sem voltak teljesen azonosak. Ez egy olyan dal volt, amit tulajdonképpen senki sem értett, de mindenki szeretett, mert nyilvánvalóan országuk egyik alapítójának valamifajta győzelméről szólt. A hagyomány szerint a kísérteties szépségű dalt csak különleges alkalmakkor énekelték.

Valami rejtelmes ok miatt Dalton úgy érezte, hogy ez a dal most valahogy még többet jelent neki, mint ezelőtt. Már-már szinte érteni vélte, amit mondani akar. Az érzés gyorsan jött, és ugyanolyan hamar el is múlt, és Dalton gondolatai máris másfelé kalandoztak el.

A nő széles ruhaujjai a padlót söpörték, amint a tapsokat megköszönve szélesre tárt karokkal meghajolt a Fejedelem felé, majd a főasztalnál, a fejedelem előtt ülő vendégsereg felé. A két főasztal mögött selyemből és aranybrokátból készült baldachin fala futott fel függőlegesen, hogy aztán az asztalok fölött szétterülve sűrű hullámos fodrokban hulljon alá két oldalt. A Baldachin négy sarkát a valóságosnál nagyobb méretű, erre a célra készült anderita lándzsákkal támasztották fel. Az egész olyan hatást keltett, mintha a főasztalok valamiféle színpadon állnának. Dalton úgy vélte, tulajdonképpen ez igaz is volt.

Az énekes ezután az ebédlőterem két oldalán hosszan végigfutó asztalok mellett ülő vacsoravendégek felé is meghajolt. Ruhája ujjaira pettyes fehér bagolytollak voltak varrva, vagyis amikor széttárta a karjait, olyannak látszott, mintha egy szárnyas nő lett volna, valami olyasmi, amikről a dalában énekelt.

Stein a lelkesen éljenző Miniszter és felesége másik oldalán fásultan tapsolt. Közben nyilván tollai nélkül képzelte el magának a fiatal énekesnőt. Dalton jobbán Teresa csodálatát hangos kiáltásokkal is kifejezve csapkodta össze a tenyereit. Dalton taps közben elnyomott egy ásítást.

Kivonulás közben az énekesnő szárnyas karlengetéssel köszönte meg a távozását kísérő elismerő fütttyöket. Miután a nő eltűnt, négy apród jelent meg a terem ellenkező oldaláról, akik egy hatalmas tálcán marcipánhullámokon ringatózó marcipánhajót hoztak. A hajó dagadó vitorlái vattacukorból készültek.

A jelenet természetesen azt akarta jelezni, hogy a vacsora következő fogása hal lesz. A vadételeket tésztából süttött szarvast üldöző tésztakutyák jelképezték, amelyek éppen egy aszpikvaddisznót bűjtató magyallevél kerítésen ugrottak át, míg a szárnyasokat egy Szépmező papírmasé modellje fölött kiterjesztett szárnyakkal vitorlázó kitömött sassal jelenítették meg. Odafenn a galérián minden új fogás érkezését fanfárok és dobok zenei aláfestése kísérte.

A vacsorán eddig öt fogást szolgáltak fel, és mindegyik fogásban legalább tizenkét különböző ételspecialitás szerepelt. Ez azt jelentette, hogy még hét fogás hátra van, szintén legalább egy-egy tucat ételféleséggel fogásonként. A vendégeket a fogások közötti szünetekben fuvolák, dudák és dobok zenéje, valamint dalnokok, zsonglőrök és artisták szórakoztatták, miközben cukrozott gyümölcsökkel megrakott fákat hordtak körbe a felszolgáló inasok. Ajándékul két-két átellenes lábukkal egyszerre lépkedő felhúzzható játékllovakat osztottak ki ajándékul a résztvevők nagy elragadtatására.

A húsételek között minden megtalálható volt, Teresa kedvencétől, a roston sült újszülött nyulaktól - Teresa hármát is megevett belőlük - az őzgidán, malachúson és borjún át a nyárson sült medvéig, amit saját gereznájába takarva, hátsó lábaira állítva hordtak körbe egy négykerekű kordén. A medvét asztaltól asztalig gurították, és minden asztalnál hátrahúzták a bőrt a testről, hogy szeleteket kanyarítsanak ki a húsból a vendégeknek.

A szárnyasok között a Miniszter kedvence, a vágyszerkentő veréb mellett megtalálható volt a sült galamb, a hattyúnyak-pástétom, a nyárson sült sas, és a kemencében süttött gém, amelyeket gondosan újra feltollaztak, és zsinórokon felfüggesztve repülő madárakként szolgáltak fel.

Senki nem várta el, hogy minden vendég ilyen sokat egyen: a változatosság csak arra való volt, hogy bőséges választási lehetőséget nyújtson, nem csak kielégítse a tisztelt vendégek minden lehetséges igényét, hanem el is kápráztassa őket a fényűző bőséggel. Egy estély a Kultúra Miniszterének birtokán olyan esemény volt, amire minden vendégnek sokáig emlékeznie kell, legendás eseménynek, amiről évekig beszélni lehet.

Kóstolgatás közben a vendégek szeme folyton a főasztalra tapadt, ahol a Miniszter ült két gazdag támogatójával, akiket meginvitált az asztalához, és a Birodalmi Rend követével Steinnelel, aki már korábban megérkezett a vendégek suttogó „ooh”-jai és „aah”-jai közepette teljes harci öltözkézésben és skalpokból varrt köpenyében. Ő volt az estély szenzációja, és sok asszony bámulta meg elgyengült térdekkel, arról ábrándozva, hogy az ágyukba csalogathatnak egy ilyen férfit.

Az óvilági harcossal éles ellentétben Bertrand Chanboor egyszerű, hosszú ujjú zubbonyt viselt, felette testhez álló, ujjatlan, válltöméses aranyszínű sujtással szegett bíborszínű zekét, amelyet gazdag hímzés, és ezüstpaszomány díszített. Ez az öltözet együttesen sokkal férfiasabbnak mutatta a valóságosnál házasságnak indult, elpuhult alakját. A zeke álló gallérját, derekát, és a zubbony mandzsettáit dús fehér fodor egészítette ki.

Legfelül, könnyedén a vállára dobva szőrmével szegett fenséges mélybíbor palástot hordott, amelynek válltömése alól vörös selyemmel szegett spirális hasítékok futottak végig az ujjakon. A hasítékok között paszománycsíkokkal elválasztva igazgyöngyök sorait varrták a palástra.

Átható tekintetével, könnyed mosolyával, amely mintha mindig arra a személyre irányult volna, akinek éppen a szemébe nézett és dús, szürkülő hajkoronájával mély benyomást gyakorolt az emberekre. Bertrand Chanboor személyisége - vagy talán inkább a hatalom aurája, amely, mint a Kultúra Miniszterét, körülengte - sok férfi csodálatát, és sok asszony pihegő vágyakozását váltotta ki.

Mikor a többi vendég nem a Miniszter asztalát figyelte, akkor a szomszédos asztalt lesték, ahol a Fejedelem ült a feleségével, három felnőtt fiával és két felnőtt lányával. Nyíltan senki sem bámulta meg a Fejedelmet. Elvégre is a Fejedelem a Teremtő követe volt az élők világában, szent egyházi vezető és az ország uralkodója egyben. Sok anderiai, anderiták és hakenek egyaránt, olyan mértékben istenítették a Fejedelmet, hogy amerre a hintója elvonult, a földre borulva imádkoztak hozzá, és jajgatva bánták meg bűneiket.

A Fejedelem csillogó, aranyos ruhát viselt. Az öltözképpuffos ujjait kihangsúlyozta a fölötté viselt szűk vörös mellény, amelyre hosszú, sokszínű, gazdagon hímzett papi stóla borult. Buggyos, párnázott, színes szegésű hasítékokkal díszített térdnadrágja alatt élénksárga, fellábszárig érő fűzős harisnyát hordott. Mindegyik ujját súlyos ékkövekkel rakott gyűrűk övezték. Fejét gömbölyű, csapott vállai közé hajtotta, mintha a gyémántokkal kirakott, hegyvonulatot formázó aranylánc súlya húzta volna le. Ám a Fejedelem előrehaladott kora és megromlott egészsége ellenére éber és figyelmes maradt.

Eddig négy feleségét élte túl. Legújabb felesége, aki Dalton becslése szerint még húszéves sem lehetett, féltő

gondossággal tisztogatta egy csipkekendővel férje álláról a rácsorgott ételmaradékot.

Szerencsére, bár a Fejedelem fiai és lányai magukkal hozták a házastársaikat is, a gyerekeiket otthon hagyták. A fejedelem unokái elviselhetetlenül rossz kölykök voltak. Senki sem mert tenni ellenük semmit, legfeljebb elismerően kuncogni, amikor a kis aranyosok fenekestül felforgatták a házat. Voltak köztük, akik korban már idősebbek lehettek, mint legújabb mostohanagyanyjuk.

Daltonnal átellenben a Miniszter másik oldalán Lady Hildemara Chanboor ült elegáns, ezüstös berakásos ruhájában, amelynek a kivágása semmivel sem volt visszafogottabb, mint bármelyik másik ruháé a teremben. Éppen felemelte az ujját, és a hárfás, aki a főasztal emelvénye előtt egy alacsonyabb dobogón foglalt helyet, egy lágy futammal befejezte a játékát. Az estélyt a Miniszter felesége vezényelte.

Nem mintha szükség lett volna az ő irányítására, de ragaszkodott hozzá, hogy egy ilyen nagyszabású és jelentős eseményen mindenki láthassa, ő a ház úrnője, és minden az ő szavára történik. Ezért aztán időnként egy-egy ujjmozdulattal hozzájárult az események menetéhez, mint most is, a megfelelő időpontban elhallgattatva a hárfást - aki éppen úgyis abbahagyta volna a zenét -, ezzel téve nyilvánvalóvá, hogy ki itt a dolgok mozgatója, és lehetőséget adott a vendégsereknek arra, hogy az ő társadalmi pozícióját felismerjék és kellőképpen respektálják. Az emberek lenyűgözve figyelték, és meg voltak győződve róla, hogy az egész estélyt Lady Chanboor ujjai rendezik.

A hárfás pontosan tudta, mikor kell abbahagynia a zenét, hogy csendet biztosítson valami betervezett eseményhez, de azért várta és figyelte a nemes ujj intését, mielőtt a sajátjait pihentetni merészelte volna. A homlokán izzadság gyöngyözött, annyira figyelt, nehogy elszalassza Lady Hildemara ujjmozdulatát.

Bár általában mindenki sugárzó, gyönyörű nőnek emlegette, valójában Hildemara meglehetősen vaskos testű és combú asszony volt, és Daltont olyan művész által készített szoborra emlékeztette, akiben nagyobb volt a lelkesedés, mint a tehetség. Egy olyan műalkotásra, ami előtt az ember nem érez nagy készletetést rá, hogy hosszasan szemlélje meg.

A hárfás megragadta az alkalmat, hogy a zene szünetében előrehajoljon az aranyozott hárfája mellé tett kupájáért. A miniszter kihasználta a lehetőséget, hogy belebámuljon a nő ruhakivágásába, és egyidejűleg Dalton figyelmét is felhívta a látványra, oldalba bökve a könyökével.

Lady Chanboor természetesen észrevette férje elkalandozó pillantását, de egyáltalán nem reagált rá. Soha sem reagált rá. Élvezte a hatalmát, amihez férje pozíciója révén jutott, és készségesen megfizette érte a szükséges árat.

Négyszemközt azonban gyakran előfordult, hogy Lady Hildemara éppen kéznél lévő tárgyakat hajigált a férje fejéhez. Ezt többnyire nem annyira a házastársi hűtlenség okán tette, inkább olyankor, ha úgy érezte, hogy a férje az ő társadalmi rangját sértette meg valamilyen módon a viselkedésével. A hölgynek éppenséggel nem volt túl sok morális alapja férje széptevéseinek elítélésére, hiszen ő maga sem volt éppen a hűség mintaképe, voltak időnként diszkrét kalandjai készséges szeretőkkel. Dalton gondosan fejben tartotta ezeknek a férfiaknak a teljes névsorát.

Dalton gyanította, hogy ezeket a partnereket, akár csak férje hódításainak jó részét, a hatalom légköre vonzotta, és abban reménykedtek, hogy valami megfelelő szívességből részesülnek hajlandóságuk fejében. Az átlagemberek legtöbbször fogalma sem volt róla, mi folyik a birtokon, és számukra Lady Chanboor a hűséges, szerető feleség mintaképe volt. Hildemara gondosan ápolta is ezt a róla kialakult képet. Az anderiai nép olyan rajongással tekintett rá, mint más népek a királynőjükre.

Sok értelemben valóban az ő kezében volt a hatalom a férje hivatala hátterében. Hildemara ügyes, intelligens, jól informált nő volt. Míg leggyakrabban Bertrand volt az előtérben, a háta mögött Hildemara volt az, aki a parancsokat kiadta, nyitotta és zárta a hatalomhoz vezető ajtókat. Pénzügyekben a Miniszter sokszor hagyatkozott a felesége tapasztalatára, és nemigen törődött vele, mennyit és milyen csirkefogóknak juttat Hildemara, sem a kulturális rombolással, ami az asszony keze nyomán keletkezett.

Függetlenül attól, milyen véleménnyel volt magában Hildemara a férjéről, nyilvánosan féltő buzgalommal őrizte a Miniszter hatalmát és hírnevét. Ha a férje megbukna, őt is magával rántaná. A Miniszterrel ellentétben Hildemara szinte sohasem részegedett le, és titkos kalandjait az éjszaka jótékony leple alatt intézte.

Dalton nem követte el azt a hibát, hogy lebecsülje Lady Chanboort. Hildemarának is megvoltak a maga pókhálói.

A társaság elragadtatott meglepetéssel sóhajtott fel, amikor a marcipánhajó mögül egy matrózzruhás figura ugrott elő, és az övéről függő csörgődobon kísérvé önmagát, dudáján vidám halásznótát adott elő. Teresa kuncogott és tapsolt, mint sokan mások is.

Megszorította férje combját az asztal alatt.

- Ó, Dalton gondoltad volna valaha is, hogy ilyen pompás helyen fogunk élni, hogy ilyen ragyogó emberekkel fogunk megismerkedni, és ilyen nagyszerű dolgokat fogunk látni?

- Hát persze.

Teresa ezen megint kuncogott, és vállával játékosan meglökte a férjét. Dalton éppen Claudine-t figyelte, aki az egyik jobb oldali asztalnál ülve tapsolt. Dalton balján Stein éppen egy darab húst szúrt a késére, és barbár módon, fogával húzta le róla. Nyitott szájjal rága, miközben a szórakoztató műsort nézte. Unott arcáról ítélve neki egészen más elképzelései voltak a szórakozásról.

A szolgák éppen kezdték behordani a halételeket nagy ezüsttálakon, amelyeket először a körítéses asztalokhoz vittek, hogy megfelelő szószókkal és köretekkel kiegészítve szolgálják fel. A Fejedelem saját szolgálát hozta magával, akik előkészítették és kóstolták számára az ételeket. A szolgák a Fejedelem háztartásából magukkal hozott saját késekkel vágták le a kenyér gyürkéjét és a legfinomabb külső kérget a sültekről a Fejedelem és családja számára. Külön késeket hoztak arra a célra, hogy elkészítsék a tálalódeszkákat, amelyet a többi vendégtől eltérően a Fejedelem előtt minden fogás után kicseréltek. Egyik kés a fa lehasítására szolgált, másik a megfaragására, egy harmadik pedig gyalulókés volt a finom simítás elvégzésére.

A Miniszter odahajolt Daltonhoz, kezében egy falat mustáros szószba mártott disznóhússal.

- Hallottam valami pletykát, hogy van itt egy asszony, aki kellemetlen hazugságokat akar terjeszteni. Talán utána kellene járnod a dolognak.

Dalton hüvelyk- és mutatóujjával megfogva leemelt egy szelet mandulatejbe áztatott körtét Teresával közös tányérjáról.

- Igen, Miniszter, már megtörtént. Az illető hölgynek nincsenek tiszteletlen szándékai. - Azzal bekapta a körtét.

A Miniszter meglepetten felvonta a szemöldökét.

- Igen? Nos, akkor rendben van.

Dalton mellett elhajolva elvigyorodott, és Teresára kacsintott. Az asszony visszamosolygott, és fejét meghajlítva viszonzta az üdvözlést.

- Á, kedves Teresa, mondtam már, hogy ma este különösen istenien nézel ki? A hajad valami káprázatos. Úgy nézel ki, mintha egy jó szellem szállt volna le közénk, hogy megtisztelje az asztalomat. Ha nem a legkedvesebb emberem felesége lennél, később felkérnélek egy táncra.

A Miniszter a feleségén kívül ritkán táncolt bárki mással, legfeljebb az idelátogató külföldi hatalmasságok feleségeivel és lányaival protokoll okokból.

- Megtiszteltetésnek venném, Miniszter - nyögte ki Teresa, aki hirtelen nem is találta a szavakat a megilletődéstől -, és biztos vagyok benne, hogy a férjem is. Nem is lehetnék jobb kezekben a táncparketten, vagy akárhol máshol.

Bár Teresa általában nagyon jó érzékkel találta meg a társadalmi egyenrangúságot kifejező viselkedési finomságokat, ezúttal elpirulva fogadta a nagy megtiszteltetést, amelyben a Miniszter kis híján részesítette. A hajában csillogó szalagokat babrálta, és büszkén érezte magán az irigykedő tekinteteket, amelyek látták, hogy ő magával Chanboor Miniszterrel beszélgetett.

Dalton a Miniszter háta mögött felszikkasztó haragos pillantások láttán biztos volt benne, hogy nem kell idegeskednie a tánc miatt - amely kétségkívül úgy zajlana le, hogy a Miniszter folyamatosan magához szorítaná Teresa félig csupasz kebleit. Lady Chanboor nem tűné el az iránta mutatott feltétlen hűség látszatának ilyen mértékű megsértését.

Dalton visszatért a hivatalos dolgokhoz, az általa kívánt irányba terelve a beszélgetést.

- Az egyik városi tisztviselő komoly érdeklődést mutatott a dolog iránt, amiről az előbb beszéltünk.

- Na, és mit mondott? - Bertrand tudta, melyik Igazgatóról van szó, és bölcsen tartózkodott tőle, hogy neveket hangosan kimondjon, de a szemeiben harag villant.

- Semmit - nyugtatta meg Dalton - de az illető makacs ember. Esetleg nyomozni fog a dologban, magyarázatot követelhet. Vannak, akik összeesküvést szőnek ellenünk, és boldogan csapnának le a helytelen magaviselet vádjára. Bosszantó idővesztés lenne, és elvonná a figyelmünket az anderiai nép iránti kötelezettségeinkről, ha azzal kellene vesződnünk, hogy alaptalan vádaskodások ellen hadakozunk.

- Az egész ötlet képtelenség - mondta a Miniszter, ragaszkodva beszélgetésük rejtjeles formájához. - Csak nem hiszed el komolyan, hogy lennének, akik a mi szükség és hasznos munkánk ellen áskálódnának?

A frázisok szinte gépiesen hangzottak Bertrand szájából, annyiszor szajkózta már őket. Az egyszerű óvatosság is azt diktálta, hogy nyilvános helyen nagyon oda kell figyelni, mit és hogyan mond az ember. A vendégek közé bárki becsempészhet egy pár Tehetséggel megáldott embert, akik a mágikus képességüket arra használhatják, hogy kihallgassanak olyasmiket, amiket nem az ő füleiknek szántak.

Maga Dalton egy nőt alkalmazott, aki ilyenfajta képességgel rendelkezett.

- Mi annak szenteljük az életünket, hogy az anderiai nép javáért dolgozzunk - mondta a Miniszternek -, és mégis van néhány olyan aljas ember, aki szeretné megállítani a fejlődést, amit a dolgozó nép érdekében elértünk.

Bertrand felvett egy sült hattyúszárnyat a feleségével közös tálalódeszkáról, és beletunkolta a búzakásamártásba.

- Tehát úgy gondolod, hogy a bujtogatók valami rosszban sántikálnak?

Lady Chanboor, aki gondosan figyelemmel követte a társalgásukat, most odahajolt a férjéhez.

- Az agitátorok minden lehetőséget megragadnának, hogy Bertrand nagyszerű eredményeit tönkretessék. Akármilyen bajkeverőt örömmel támogatnának. - Jelentősegteljes pillantást vetett a fejedelem felé, akit éppen saját kezével etetett az ifjú felesége. - Fontos feladatok állnak előttünk, és semmi szükségünk ellenségekre, akik az erőfeszítéseinkben akadályoznának.

A Fejedeleme trónjára Bertrand Chanboor volt a legvalószínűbb jelölt, de voltak olyanok is, akik elleneztek a kinevezését. Ebben a kritikus időszakban bármilyen apró hiba azt eredményezhetné hogy kizárják a Minisztert a jelöltek közül. Jó néhányan szerették volna, ha Chanboor Miniszter elkövet egy ilyen hibát, és megfeszített figyelemmel lestek az alkalomra.

Ha Bertrandból Fejedeleme lesz, utána már nem kell ilyesmivel törődniük, de addig semmi sem volt bizonyos, és nagyon óvatosaknak kellett lenniük.

Dalton egyetértően meghajtotta a fejét.

- Nagyon pontosan látod a helyzetet, asszonyom.

Bertrand nyögött egy aprót.

- Úgy tűnik nekem, mintha neked lenne valami javaslatod.

- Van is - felelte Dalton, és suttogásig halkította a hangját. Suttogni udvariatságság, de néha elkerülhetetlen. Daltonnak cselekednie kell; és a suttogást nem lehet kihallgatni. - Azt hiszem, legjobb lenne, ha megzavarnánk egy kissé a dolgok egyensúlyát. Amire én gondolok, az nem csak eltávolítaná a gyomot a gabona közül, hanem a többi gyom növekedését is megakadályozná.

Fél szemmel a Fejedeleme asztalát lesve Dalton elmagyarázta a tervét. Lady Chanboor ravasz mosollyal húzta ki magát. Dalton tanácsa illet Hildemara gondolkodásmódjához. Bertrand, aki kifejezéstelen arccal nézte az ételét épp csak piszkálgató Claudine-t, rábólintott a tervre.

A hallgatózó Stein végighúzta a kését az asztalon, látványosan széthasítva a remek damaszt-asztalterítőt.

- Miért nem hagyjátok, hogy egyszerűen átvágjam a torkukat?

A Miniszter gyorsan körbenézett, meghallotta-e valaki Stein javaslatát. Hildemara arcán düh villant át. Teresa elfehéredett az ilyen beszéd hallatán, különösen, hogy olyan valaki mondta, aki emberi skalpokból készült köpenyt viselt.

Pedig Steint előre figyelmeztették. Ha valaki meghallja és jelenti, az ilyen kijelentések egész lavinát indíthatnak el. Nyomozás kezdődik, ami a végén magát az Inkvizitor Anyát is a nyakukra hozhatja. Az pedig nem fog nyugodni addig, amíg a teljes igazságot ki nem deríti, és ha ez megtörténik, könnyen lehet, hogy azt látja majd legjobbnak, hogy a mágiája segítségével eltávolítsa a Minisztert a hivatalából. Mindörökre.

Dalton gyilkos pillantásával súlyos fenyegetést küldött Stein felé. Stein elvigyorodott, kivillantva megsárgult fogait.

- Csak egy baráti tréfa.

- Engem nem érdekel, milyen hatalmas a Birodalmi Rend hadserege - dühöngött a Miniszter elég hangosan ahhoz, hogy mindenki hallhassa, aki esetleg Stein megjegyzésére felfigyelt - ha nem hívjuk be őket az országunkba, és ez még egyáltalán nincs eldöntve, akkor a Birodalmi Strázsák előtt mind megsemmisülnek. Ezt a Császár is tudja, különben nem kért volna arra bennünket, hogy fontoljuk meg a nagylelkű békeajánlatát. Biztos vagyok benne, hogy nem fog örülni, ha meghallja, hogy az egyik embere hogyan sértegette a kultúránkat és az azt

irányító törvényeinket!

Te Jagang Császár követe vagy, akit azért küldtek, hogy népünknek elmondja a Császár üzenetét, és ismertesse a nagyvonalú ajánlatát, és semmi másért. Ha szükség van rá, megkérhetjük a Császárt, hogy küldjön valaki mást erre a feladatra.

Stein csak vigyorgott a rá irányuló ingerültségen.

- De hát csak tréfáltam. Az én népemnél szokásos az efféle üres locsogás. Ahonnan én jövök, ott az ilyen szavakat mindennapinak és ártalmatlannak tartjuk. Biztosíthatlak mindnyájukat, hogy én az egészet csak viccből mondtam.

- Remélem, hogy ennél jobb ítélőképességről fogsz tanúságot tenni, mikor majd a népünkhöz beszélsz -, vágott vissza a miniszter. - Te azért jöttél, hogy komoly dolgokról tárgyalj velünk. Az Igazgatók nem fogják jó néven venni az efféle agresszív humort!

Stein durván felnevetett.

- Campbell úr elmagyarázta, hogy a ti kultúrátkban nem szokás az effajta durva ugratás, de faragatlan természetem elfeledtette velem az ő bölcs figyelmeztetését. Kérlek, bocsássátok meg nekem az ízléstelen humoromat! Nem volt semmi rossz szándékom velem.

- Nos, akkor rendben van - dőlt hátra a Miniszter. Óvatosan körbepillantott a vendégseregen. - Az anderiai nép nagyon rossz véleménnyel van az erőszakról, és nincs hozzászokva az ilyenfajta beszédhez, még kevésbé ilyenfajta tettekhez.

Stein meghajította a fejét.

- Még meg kell tanulnom hatalmas kultúrák példamutató szokásait. Alig várom, hogy lehetőségem legyen elsajátítani a helyes viselkedéseket.

Ezek a gondosan megválogatott, lefegyverző szavak megemelték Stein becsületét Dalton szemében. Az a kócos haj félrevezető: ami alatta van, az messze nem olyan rendezetlen...

Ha Lady Chanboor észre is vette a Stein válaszában megbúvó gyilkos szatírát, ennek semmi jelét nem adta, arca visszarendeződött szokásos édeskés-savanyú kifejezésébe.

- Megértjük és csodáljuk őszinte erőfeszítéset, hogy megtanuld, ami... különös viselkedés lehet számodra. - Kezével közelebb tolta Stein kupáját a követhet. - Kérlek, kóstold meg a mi Nareef-völgyi borunkat. Mi mindnyájan nagyon büszkék vagyunk rá.

Ha Lady Chanboor nem is vette észre a gúnyt Stein szavaiban, Teresa annál inkább. Hildemarával ellentétben ő felnőtt élete legnagyobb részét a női társaságok frontvonalán töltötte, ahol a szavakkal párbajozni szokás, és ahol úgy sebeztek velük, mint a fegyverekkel. Minél magasabb szinten folyt a párbaj, annál élesebbre voltak köszörülve a szavak. Ezekben a körökben észre kellett venni, ha sebet kaptál, és vérzel, mert mások annál nagyobbban látták a sebet, ha ők észrevették, és te nem.

Hildemarának nem volt szüksége a szellem pengéire, őt megvédte a hatalom páncélja tőle. Anderiában a tábornokoknak ritkán kell kardot rántaniuk.

Teresa aprót kortyolva a borából, szakértő elismeréssel nézett Steinre, aki jókorát húzott éppen a kupájából.

- Jó. Tulajdonképpen akár azt is kijelenthetem, a legjobb, amit eddig kóstolhattam.

- Nagyon örülünk, hogy egy ilyen sokat utazott embernek ez a véleménye - mondta Bertrand.

Stein nagy koppanással tette vissza a kupáját az asztalra.

- Jóllaktam. Mikor beszélhetek?

- Majd ha a vendégek is jóllaknak - vont fel az egyik szemöldökét a Miniszter.

Stein ismét elvigyorodott, és egy húsdarabot a kése hegyére tűzve ráérősen rácsálni kezdte. Közben arcátlanul szembenézve fogadta az egyes asszonyok felől feléje érkező lopott, vágyakozó pillantásokat.

22. FEJEZET

A galérián a zenészek tengerészindulót fűjtak, miközben a szolgák nagy kék lobogókat bontottak ki, és terítették szét a vacsoravendégek feje fölött. A hosszú, szalagszerű lobogókat tartó párok a zene ütemére lengteték, hullámoztatták a vásznat a tenger hullámozásának érzetét keltve, és a lobogókra festett halászbárkák fel-alá

bukdácsoltak a kék szövethullámokon.

Míg a Fejedeleme asztalához saját emberei hordták fel az étkeket, a Miniszter főasztala körül a birtok libériáját viselő szolgák hajlongtak és sürgölődtek, ezüsttálcaikon hordozva körül a színpompásan feltálat halételeket. A Miniszter rákollókat választott, lazacfilét, sült csellét, keszeget és angolnát sáfrányszószban. A felszolgáló inasok minden tálcát a Miniszter és a felesége közé tettek az asztalra, hogy onnan mindketten kedvük szerint válogathassanak a közösen használt tálalódeszkára.

Chanboor Miniszter alaposan megforgatott egy nagyobb angolnaszeletet a sáfrányszószban, és az ujja csavarva kínálta a felesége felé. Lady Hildemara gyengéden mosolygott a férjére, és hosszú körmeivel felcsippentette a halszeletet, de ahelyett, hogy a szájához emelte volna, lerakta a deszkára, és mintha hirtelen támadt kíváncsiságát szeretné kielégíteni, Steinhez fordulva hazája étkezési szokásairól kezdte kérdezni. Dalton a birtokon töltött rövid idő alatt már megtudta, hogy Lady Chanboor mindennél jobban utálta az angolnát.

Mikor az egyik szolga felszolgált a homárt, Teresa szemöldökének reménykedő rándításával jelezte Daltonnak, hogy szeretne egyet. A szolga gyakorlott kézzel feltörte a páncélt, eltávolította az ereket, felbolyhoszt a húst, s vaját és apró sós süteményt halmozott a hús alá a páncélba, ahogy Dalton kívánta. Dalton kése hegyére szúrva leemelt egy szelet delfinhúst is egy tálcáról, amit az egyik apród tartott elé tiszteletteljes meghajlással, fejét tálcát tartó kinyújtott karjai közé hajtva. Az apród ezután térde hajtott, ahogy a többi felszolgáló is tette, és táncos léptekkel továbbhaladt.

Teresa elfintorított orral jelezte, hogy nem kér angolnát. Magának Dalton azért kivett egy darabot, csak azért, mert a Miniszter bólintással és cinkos vigyorral jelezte, hogy jól teszi. Miután a tányérjára tette, a Miniszter odahajolt hozzá, és a fülébe súgta.

- Az angolna erősíti az angolnát, ha érted, mire célzok.

Dalton elmosolyodott, színelve, hogy értékeli a poént. Agya a munkáján és az előtte álló feladatokon járt. Amellett nem is voltak különösebb gondjai az „angolnájával”.

Amíg Teresa a gyömbérespontyot kóstolgatta, Dalton szórakozottan piszkálta a cukorban sült kemencés heringet, közben a haken-szolgákat figyelte, akik megszálló hadsereg módjára zúdultak be tálcáikkal az asztalok közé. Sült csukát, süllőt, keszeget és pisztrángot, kemencés ingolát, foltos és sűrke tőkehalat, roston sült sügért, lazacot, tokhalat és főkahúst, cukormázos halikrakörítéssel garnélát, langusztát és kúrtesigát hordtak körbe leleményesen összeállított különféle mártásokkal körítve, a levesestálakban pedig fűszeres kagylóleves, rákrémleves és mandulás halászlé gőzölgött. Más tálakon inkább szemre mutatós, cikornyás szín- és íz kombinációkat vonultattak fel, a hagymás-boros szószban főtt zöldborsos delfinhústól a kaviáros morgóhaluszonyon át az apró tőkehállal tűzdelt zöld mártásos lepényhalpástétomig.

Az ételeknek ilyen aprólékos gondossággal felvonultatott pazarló bősége nem csak politikai látványosság célját szolgálta, amelynek során a Miniszter kimutathatta hatalmát és gazdagságát, de mély vallási tartalmat is hordozott - nehogy valaki nagyképu feltűnési viselkedésséggel gyanúsíthassa a Minisztert. A bőség végső soron a Teremtő tündökletes nagyszerűségének a demonstrációját szolgálta, amely látszólagos pompája és fényűzése ellenére csak végtelenül kicsiny minta volt a Teremtés felmérhetetlen gazdagságából.

A lakomát nem valami összejövétel alkalmából rendezték, hanem a résztvevőket hívták össze a lakomára. Finom, de lényegi eltérés! Az, hogy az estélyt nem valami társasági esemény okán rendezték - mondjuk egy esküvő, évforduló, vagy katonai siker tiszteletére -, csak még jobban hangsúlyozta az est vallási jellegét. A Fejedeleme jelenléte pedig, aki végső soron a Teremtő földi helytartójának számított, megszentelte az amúgy is kegyes célú rendezvényt.

Ha a vendégeket emellett elkápráztatta a Miniszter és felesége hatalma, gazdagsága és nemes nagyvonalúsága, az csak egy - elkerülhetetlen - mellékkörülmény volt. Dalton is csak mellékesen vette tudomásul, hogy jócskán akadnak a vendégek között elkerülhetetlenül elkápráztatottak.

A terem zsongott a beszélgetéstől, megfűszerezve az itt-ott felcsattanó nevetéssel. A vendégek iszogattak, csipegették a legkülönbözőbb ételeket és ujjhegyükkel kóstolgatták a változatos mártásokat. A hárfás ismét játszani kezdett, hogy szórakoztassa a vacsorázó vendégsereget. A Miniszter angolnát evett, közben a feleségével, Steinnel és az asztal túlsó végénél ülő két gazdag támogatójával csevegett.

Dalton megtörölte a száját, és úgy döntött, kihasználja az alkalmat, hogy a jóllakottság ellankasztotta az asztal körül ülők figyelmét. Még egy utolsót kortyolt a borából, aztán a feleségéhez fordult.

- Sikertült valamit kiderítened arról, amiről korábban beszélgettünk?

Teresa a késével lefeszegedett egy falat húst a sült csuka gerincéről, aztán ujjai közé véve mártotta a csípős

vörös szoszba. Tudta, hogy a férje Claudine-re gondol.

- Semmi különöset. De azt gyanítom, a báránka nincs bezárva az akolba.

Teresának fogalma sem volt róla, mi ez az egész, arról sem, hogy Dalton felbérelt két haken fiút, hogy „átadjanak egy figyelmeztetést” Claudine-nek, de eleget tudott ahhoz, hogy megértse, Claudine nyilván valami bajt akar keverni a Miniszterrel történt találkájára kapcsán. Bár konkrétumokról soha nem tárgyaltak otthon, Teresa sejtette, nem azért ülnek a Miniszter főasztalánál, mert Dalton oda-vissza betéve ismeri a törvényeket.

Teresa lehalkította a hangját.

- Amíg beszélgettünk, nagyon figyelte Linscott Igazgatót. Tudod, úgy leste, mintha egyáltalán nem figyelne rá, meg azt is leste közben, hogy észreveszi-e valaki, mit csinál.

Teresa véleménye mindig megbízható volt. Ha valamit csak feltételezett, azt mindig úgy is mondta, hogy csak feltételezés.

- Mit gondolsz, korábban miért hangoztatta olyan nyíltan a többi asszonyok előtt, hogy a Miniszter megerőszakolta?

- Azt hiszem, önvédelemből mondta el a többieknek. Szerintem úgy gondolta, ha az emberek már tudják, akkor nem fenyegeti az a veszély, hogy elhallgattatják, mielőtt még bárki tudomást szerezhetne a dologról. Valami okból azonban hirtelen hallgataggá vált. De ahogy mondtam, nagyon leste az Igazgatót, és ezt felettébb igyekezett palástolni.

Teresa elhallgatott, hagyta, hogy Dalton maga vonja le a megfelelő következtetéseket. Dalton felállt, és a feleségéhez hajolt.

- Köszönöm, drágám. És most, ha megbocsátasz egy kis időre, van egy kis dolgom, amit el kell intéznem.

Teresa megragadta a férje kezét.

- Ne feledd, mit ígértél, hogy bemutatsz a Fejedelemnek!

Dalton könnyedén arcon csókolta, aztán a tekintete összekapcsolódott a Miniszterével. Amit Teresa elmondott, az csak megerősítette benne, hogy a terve helyes. Túl nagy tét forgott kockán. Linscott Igazgató esetleg kényelmetlenül kíváncsi lehetne. Dalton eléggé biztos volt benne, hogy a két fiú által „közvetített” figyelmeztetés elhallgattatja Claudine-t. Ha esetleg mégsem, akkor ami most következik, az végképp meg fogja gátolni benne Claudine-t, hogy a Miniszter elleni gyanú magvait tovább hínthesse. Könnyed bólintással jelzett Bertrandnak.

Dalton körbejárt a teremben. Közben számos asztalnál megállt, ismerősöket üdvözölt, odahajolt egyikhez-másikhoz, itt egy tréfát hallgatott meg, amott egy pletykát, másutt egy-egy ötletet, javaslatot, volt akinek megígérte, hogy később majd összejönnek egy kis beszélgetésre. A vendégek a Miniszter képviselőjét látták benne, aki eljött a főasztaltól, hogy körbejárjon a vendégek között, és megbizonyosodjon róla, hogy mindenki jól érzi magát.

Mikor végre valódi céljához érkezett, Dalton melegen elmosolyodott.

- Claudine, remélem már jobban érzed magad! Teresa ragaszkodott hozzá, hogy megkérdezzem, nincs-e szükséged valamire, és hogy figyeljek rád, így, hogy Edwin nem tudott eljönni közénk.

Claudine egy szívélyes mosoly egészen tűrhető imitációját villantotta Daltonra.

- A feleséged olyan aranyos asszony, Campbell úr! Jól vagyok, köszönöm szépen. A vacsora és a társaság teljesen rendbe hozott. Kérlek, mondd meg Teresának, hogy már sokkal jobban érzem magam!

- Örömmel hallom. - Dalton közelebb hajolt Claudine füléhez. - Egy javaslatom lenne Edwin számára - és a tiédre -, de nem akartam alkalmatlankodni vele, nem csak azért, mert Edwin nem tudott eljönni közénk, hanem a te szerencsétlen baleseted miatt sem. Nem szeretnék munkával terhelni, amikor nem vagy elég jól hozzá, úgyhogy kérlek, keress fel, amikor már teljesen rendben leszel.

Claudine egész testtel Dalton felé fordult és dühös pillantással mérte végig.

- Köszönöm a tapintatodat, de teljesen jól vagyok. Ha olyan dologról van szó, ami Edwint is érinti, ő is azt kívánná, hogy hallgassalak meg. Mindenben közösen dolgozunk, és az üzletben nincsenek titkaink egymás előtt, ezt te is jól tudod, Campbell uram.

Dalton nemcsak, hogy jól tudta, de erre is számított. Leguggolt, míg Claudine megfordította a székét, háttal az asztalnak, hogy szemben üljön vele.

- Kérlek, bocsásd meg a tévedésemet, csak a jóindulat vezetett! Nos, tudod - kezdte Dalton -, a Miniszter

mélyen együtt érez azokkal az emberekkel, akik csak koldulásból tudják eltartani a családjaikat. És még ha össze is tudnak koldulni annyit, amennyiből etetni tudják a családot, ruhában, megfelelő lakásban és egyebekben továbbra is hiányt szenvednek. A jólelkű anderiták jótékonykodása ellenére sok gyerek kerül úgy ágyba, hogy a gyomruk maró éhségtől nem tudnak elaludni, hakeneket és anderitákat egyaránt sújt ilyen sors, és a Miniszter mindkét fajta iránt felelősséget érez, mivel mindkét nép az ő hatáskörébe tartozik.

A Miniszter lázasan munkálkodott egy új törvényen, amivel számos embert munkához tudna juttatni, akiknek nincs semmilyen más munkalehetőségük, és végre a legapróbb részleteket is sikerült kidolgoznia.

- Ez nagyon kedves tőle - hebegte Claudine. - Bertrand Chanboor jó ember. Szerencsések vagyunk, hogy ő a Kultúra Minisztere.

Dalton megtörölte a száját, és nem nézett Claudine szemébe.

- Nos, arról van szó, hogy a Miniszter gyakran hangoztatja, mennyire tiszteli Edwint azért a rengeteg munkáért, amit semmi elismerést nem várva végez. Ezért azt javasoltam a Miniszternek, hogy illő lenne valahogy kimutatni a kemény munkája és elhivatottsága iránti nagyrabecsülésünket.

A Miniszter mélységesen egyetértett, és azonnal eszébe ötlött, hogy az új törvényt úgy kellene benyújtani, mint Edwin Winthrop Képviselő által javasolt és támogatott törvényjavaslatot. A Miniszter odáig ment, hogy azt szeretné, ha a férjed tiszteletére Winthrop Egyenlő Munkavállalási Lehetőségek Törvényének neveznék el. És persze a te munkád elismeréseként is, hiszen mindenki tudja, mekkora részed van az Edwin által benyújtott törvényjavaslatok kidolgozásában.

Claudine tekintete Dalton szemébe kapcsolódott. A szívére tette a kezét.

- Jaj, Campbell úr, ez olyan kedves a Minisztertől! Teljesen meglepődtem, és nyilván Edwin is meg fog. Amint lehet, át fogjuk nézni a tervezetet, hogy minél gyorsabban törvénybe lehessen iktatni.

Dalton elfintorodott.

- Tulajdonképpen az a helyzet, a Miniszter éppen most informált róla, hogy még ma este szeretné kihirdetni. Eredetileg úgy tervezte, hogy előbb eljuttatja hozzátok a tervezet nyers változatát, hogy Edwin és te átnézhesétek, mielőtt kihirdeti, de végül úgy döntött, hogy most, amikor az összes Igazgató jelen van, itt a kiváló alkalom, és a Miniszter egy pillanatig sem bírja nézni tovább azoknak a szerencsétlen munkanélkülieknek a nélkülözéseit. Végére is azoknak is el kell tartani a családjaikat!

Claudine nyelvél megnedvesítette kiszáradt ajkát.

- Nos... szóval azt hiszem... én megértem, de tulajdonképpen...

- Jó! Nagyon jó! Ez olyan kedves tőled!

- De tényleg át kellene néznem előtte. Látnom kell. Edwin is azt akarná, hogy...

- Hát persze. Teljesen megértem, és meg is ígérem, holnap reggel az lesz az első dolgom, hogy küldök neked egy teljes másolatot belőle.

- De úgy értem, azelőtt, hogy...

- Most, hogy mindenki itt van, aki számít, a Miniszternek eltökélt szándéka, ma este bejelenti az új törvényt. A Miniszter egy percet sem akar késlekedni a bevezetésével, sem azzal, hogy egy ilyen mérföldkő jelentőségű intézkedéssel örökítse meg a Winthrop nevet. És annyira bízott benne, hogy a Fejedelem jelen lesz ma este - te is tudod, milyen ritka esemény ez mostanában -, és tudomást szerez a Winthrop Egyenlő Munkavállalási Lehetőségek Törvényéről, ami révén az egyébként esélytelenek is munkalehetőséghez juthatnak. A Fejedelem ismeri Edwint, és olyan boldog lesz!

Claudine lopva egy pillantást vetett a Fejedelem felé. Nyelvél megnedvesítette az ajkát.

- Na, de...

- Azt kívánod tőlem, vegyem rá a Minisztert, hogy halassza el a törvény nyilvánosságra hozását? Azonkívül, hogy a Fejedelem nem fogja hallani, a Miniszter azért is haragudni fog, mert egy perccel sem akarja késleltetni a lehetőséget, hogy kenyérhez juttathassa azokat az éhező gyermekeket, akiknek a sorsa rajta múlik. Te is megértheted, hogy itt tulajdonképpen ezekről a gyerekekről van szó!

- Igen, de ahhoz, hogy...

- Claudine - mondta Dalton, és két kezébe fogta az asszony kezét. - Tudom, hogy neked nincs gyermeked, így aztán különösen nehéz lehet számodra megérteni azokat a szülőket, akik elkeseredetten próbálnak munkához jutni

ott is, ahol lehetetlen, hogy enni tudjanak adni a gyerekeiknek, de azért próbálj együtt érezni velük!

Claudine kinyitotta a száját, de nem jött ki rajta hang. Dalton gyorsan folytatta, nem engedve időt az asszonynak, hogy a kimondani akart szavai megformálódjanak.

- Próbáld átérezni, milyen érzés lehet azoknak az anyáknak és apáknak csak várni napról napra, várni valami halvány reménysugárra, arra hogy történik valami csoda, hogy végre találnak valami munkát, és enni adhatnak a gyerekeiknek. Hát te nem akarsz segíteni? Nem akarod felfogni, milyen érzés lehet ez azoknak az ifjú anyáknak?

Claudine arca hamuszürkére sápadt.

- Hát persze - suttogta végül. - Megértem én. Tényleg megértem. Segíteni akarok. Biztos vagyok benne, hogy Edwin örülni fog, ha megtudja, hogy őt nevezi meg a Miniszter a törvény előterjesztőjeként...

Dalton gyorsan felállt, mielőtt Claudine tovább folytathatta volna.

- Köszönöm, Claudine. - Ismét megfogta az asszony kezét, és csókot lehelt rá. - A Miniszter nagyon boldog lesz, ha tudomást szerez a támogatásodról, és persze azok az emberek is, akiknek ezzel esélyük nyílik rá, hogy munkához jussanak. Nagyon szép dolgot tettél most a gyermekekért. A jó szellemek most biztosan mosolyognak rád.

Mire Dalton visszatért a főasztalhoz, a felszolgálók újabb körbe kezdtek, és minden asztal közepére sietve teknősbékahús-pástétomos tálcát raktak. A vendégek kíváncsian nézték a pástétomokat, amelyeknek negyedekre volt szelve az átsült kérge, de nem lett teljesen keresztülvágva. Teresa előrehajolva meredt a Miniszter és felesége elé, a főasztal közepére helyezett pástétomra.

- Dalton - suttogta -, ez a pástétom magától megmozdult!

Dalton visszafojtotta a mosolygását.

- Biztosan tévedsz, Tess. A pástétom nem szokott mozogni.

- De tényleg láttam, hogy...

Ekkor a kéreg megmozdult, felszakadt, és fejét kidugva egy teknősbéka bámult a Miniszterre. A kéreg peremén megjelent egy karmos láb, és a teknőc kimászott, majd követte egy másik. Körbe a teremben a meglepett vendégek kacagása, tapsa és meglepett mormogása közepette minden asztalnál megjelentek a teknősök a pástétomból.

Persze az állatokat nem sütötték bele elevenen a pástétomba. Eredetileg babot töltöttek bele, úgy sütötték meg, majd alul lyukat vágtak a kéregbe, amelyen keresztül kiszedték a tölteléket, és a helyére berakták az állatokat. A kérget azután részben átvágták, hogy a benne lévő állatok könnyebben ki tudjanak szabadulni.

A teknősbéka-pástétom, az estély egyik szórakoztató műsorszáma, átütő siker volt. Mindenki el volt ragadtatva az ötlettől. A birtok estélyeinek egyik sikerszáma volt ez. Néha teknősöket, máskor galambokat rejtettek a pástétomba. Ezeket kifejezetten arra a célra tartották és idomították, hogy kiszabaduljanak a sütemény belsejéből, és a lakomákon a vendégeket szórakoztassák.

Mialatt a szolgák favödrökkel körbejártak, hogy összeszedjék a kiszabadult teknőcöket, Lady Chanboor magához intette az udvarmestert, és utasította, hogy halassza el a következő fogás előttre tervezett műsorszámot. Ahogy talpra emelkedett, a teremben várakozó csend áradt szét.

- Tisztelt vendégeink, a figyelmezteteket szeretném kérni egy percre! - Hildemara körbepillantott a teremben, megbizonyosodva róla, hogy minden szem rá szegeződik. Berakott ruhája hideg, ezüstös fénnel látszott izzani. - A legmagasztosabb elhivatottságunk és kötelességünk szükségét szenvedő polgártársainkról gondoskodni. Ma este végre módunkban áll, hogy tehessünk valamit az anderiai gyermekek érdekében. Merész tetről van szó, amely komoly bátorságot igényel. Szerencsére van olyan vezetőnk, aki rendelkezik ezzel a bátorsággal.

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy bemutathatom önöknek a legnagyobb embert, akit valaha megismerhettem, egy feddhetetlen embert, egy olyan embert, aki fáradhatatlanul munkálkodik a nép javáért, aki sohasem feledkezik meg azokról, akiknek a legnagyobb szüksége van ránk, aki mindenkinek felett valónak tartja a jobb jövőnket: férjemet, a Kultúra Miniszterét, Bertrand Chanboort.

Hildemara gyakorlattan mosolyra húzta az arcát, és tapsolva a férje felé fordult. A szoba szinte felrobbant a tapstól és éljenző kiáltásoktól. Bertrand sugárzó mosollyal az arcán felállt, és karját felesége dereka köré fonta. Hildemara csodálattal nézett fel a férje arcára, az pedig szerető tekintettel pillantott asszonya szemébe. Az éljenzés, ha lehet, még tovább erősödött a látványra, a vendégek kifejezték elragadtatásukat afelett, hogy Anderiát ilyen emelkedett gondolkodású, bátor pár irányítja.

Dalton talpra ugrott, feje felett tapsolva, ezzel mutatott példát a többi vendégnek. Legszelesebb mosolyát öltötte fel, hogy a legtávolabbi asztalnál ülők is jól láthassák, aztán a hangos ünneplést egy pillanatig sem hagyva abba,

arccal a Miniszter és felesége felé fordult.

Dalton sok embernek dolgozott már. Voltak köztük olyanok is, akire egy kör ital rendelését sem lehetett volna rábízni. Mások képesek voltak arra, hogy egy Dalton által felvázolt tervet kövessenek, de a lényegét nem fogták fel addig, amíg a megvalósulását folyamatában nem látták. Bertrand Chanboor egészen más kategóriába tartozott.

A Miniszter azonnal felfogta az egész tervet és célját, amint Dalton sietve elmagyarázta neki. Arra is képes volt, hogy kellőképpen finomítson rajta, és sajátjaként találja: Dalton még soha nem találkozott olyan könnyű felfogású emberrel, mint Bertrand Chanboor.

Bertrand mosolyogva, kezét magasba emelve fogadta a tömeg ujjongását, és végül lecsendesítette őket.

- Jó népem, anderiaiak! - kezdte mély, őszinte hangzású hangján, ami a terem legtávolabbi részébe is tisztán elhallatszott. - Arra kérlek benneteket, gondoljatok ma este a jövőre!

Már régen eljött az ideje, hogy vegyük magunknak a bátorságot, és a múltbeli protekcionizmust oda üzzük, ahová való: a múltba. Ehelyett gondoljunk a jövőnkre és a gyermekeink és unokáink jövőjére.

Itt szünetet kellett tartania az újból kirobbanó éljénzés miatt. Bólogatott és mosolygott, aztán újra kezdte, elcsendesítve a hangzavart.

- A jövőnk kudarcra van ítélve, ha hagyjuk, hogy a tamáskodók és ingadozók gúzsba kössék a képzeletünket, és nem engedünk teret a Teremtő által nekünk adományozott képzelőerőnek.

Ismét várakozott, amíg a dörgő taps lecsendesedett. Dalton elismerő csodálattal nézte, micsoda körítéssel tudja rögtönzésből találni Bertrand a mondanivalója lényegét.

- Ránk, akik itt vagyunk ebben a teremben, ránk hárul a felelősség Anderia egész népének, nem csak a szerencséseknek a jövőjéért. Itt az ideje, hogy törvényeink az egész anderiai nép érdekeit szolgálják, ne csak a keveseket.

Dalton talpra ugrott, kiabált és füttyögött. Példáját követve mindenki felállt, és állva tapsoltak, éljeneztek. Hildemara is felállt, arcáról még mindig a feleség férje iránti szeretete és csodálata sugárzott.

- Fiatakoromban - folytatta Bertrand lágy hangon, miután a zaj elült - én is ismertem az éhség kínjait. Akkoriban nehéz idők jártak Anderiára. Az apámnak nem volt munkája. Láttam, hogyan sírja álomba magát a húgom, mialatt a gyomrát az éhség mardossa.

Láttam apám csendes, visszafojtott zokogását a szégyen miatt, hogy nem tud munkához jutni, mert nincs megfelelő képzettsége. - Szünetet tartott, megköszörülte a torkát. - Büszke ember volt, de a munkanélküliség kis híján összetörte a lelkét.

Dalton futólag elgondolkodott rajta, vajon volt-e Bertrandnak húga egyáltalán.

- Ma is vannak emberek, büszke emberek, akik szeretnének dolgozni. Munka is van elegendő, amit el kellene végezni. Jó néhány kormányzati építkezés van folyamatban, és még többet tervezünk. A kereskedelem megkönnyítésére és kiterjesztésére utakat építünk. A hegyekben hidakat kell emelnünk a szakadékok fölé. A folyók munkásokra várnak, akik gátakat és hidakat építenek rajtuk az utak számára.

Ezek a dolgozni akaró büszke emberek azonban nem vállalhatnak munkát egyik ilyen helyen sem, sem számos egyéb szabad munkahelyen, mert nincs hozzá képesítésük, ahogy nem volt az apámnak sem.

Bertrand Chanboor végignézett a hallgatóságon, akik elragadtatott figyelemmel várták, milyen megoldást fog felkínálni számukra.

- Tudunk munkát kínálni ezeknek a büszke embereknek. Mint a Kultúra Miniszterének, az én kötelességem, hogy gondoskodjam róla, hogy ezek az emberek igenis kaphassanak munkát, és etetni tudják a gyermekeiket, akik a mi jövőnkét jelentik. Felkértem népünk legjobb elméit, hogy találjanak erre valami megoldást, és ők nem hagytak cserben engem és az anderiai népet. Azt kívánom, bár enyém lehetne a dicsőség ennek a briliáns ötletnek a kidolgozásáért, de sajnos ezt nem állíthatom.

Ezt a tudományosan kidolgozott nagyszerű elképzelést olyan emberek terjesztették elő, akik miatt büszke vagyok rá, hogy ebben a hivatalban lehetek, és elősegíthetem, hogy ez az új törvény napvilágot lásson. Voltak olyan emberek a múltban, akik minden befolyásukat latba vetették rejtett szobák sötét zugában, hogy az ilyen becsületes elgondolások hamvukba haljanak. Én nem fogom tőlni, hogy efféle önös érdekek továbbra is beárnyékolják gyermekeink jövőjébe vetett reményeinket.

Bertrand sötét, szigorú kifejezést varázsolt az arcára, és ez a komor arc sokak arcát sápasztotta el és ültetett félelmet a szívükbe.

- Voltak olyanok a múltban, akik maguknak és az övéiknek próbáltak minden jót megtartani, és nem adtak esélyt a többiek számára, hogy képességeiket bizonyíthassák.

A célzás félreérthetetlen volt. Az idő semmit sem gyógyított be: a haken hadurak által okozott megaláztatások sebei örökre nyíltak és fájdalmasak maradtak, úgy tettek igazán jó szolgálatot, hogy nyitva is tartották őket.

Bertrand arcára visszatért az ismerős, könnyed mosoly. A szigorú tekintet után a kontraszt csak még kellemesebbé tette a hallgatóság számára.

- Jövönk új reménye a Winthrop Egyenlő Munkavállalási Lehetőségek Törvénye. - Kezével Claudine felé mutatott. - Lady Winthrop, lennél olyan kedves felállni?

Claudine elvörösödve nézett körbe a kedvesen felé mosolygó arcokon. Éljenzés kezdődött, arra sürgetve őt, hogy felálljon. Olyan riadt volt, mint a hajnali fényben kerítésbe gabalyodott őz. Tétovázva emelkedett fel.

- Jó emberek! Lady Winthrop férje, Edwin az új törvény előterjesztője, és mint sokan tudjátok, Lady Winthrop hatékonyan segíti őt képviselői munkájában. Semmi kétségem nincs felőle, hogy Lady Winthropnak kulcsszerepe volt a férje által benyújtott törvényjavaslat kidolgozásában. Ezúton is szeretném megköszönni nagyszerű munkáját, és remélem, át fogja adni köszönetemet Edwinnek is, amint visszatér.

Bertrand vezetésével most az egész terem Claudine-t és távollévő férjét ünnepelte. Claudine kipirult arccal, óvatos mosollyal viszonzta a lelkesedést. Dalton észrevette, hogy az Igazgatók, nem tudva mit is takar igazából a törvény, udvariasan, de nagyon visszafogottan gratuláltak. Az emberek odahajoltak Claudine-hez, megérintették, hogy felhívják magukra a figyelmét, gratuláló szavakat kiáltottak felé. Jó időbe tellett, mire végre mindenki visszatért az ülőhelyére, hogy megtudják, miről is szól tulajdonképpen a törvény.

- A Winthrop Egyenlő Munkavállalási Lehetőségek Törvénye az, aminek a neve mutatja - kezdett a magyarázatba Bertrand - egyenlő és nyitott munkavállalási lehetőséget nyújt az eddigi zártkörű, kivételezésen alapuló rendszer helyett. A rengeteg szükségszerű állami építkezés sok-sok, a köz érdekében végzendő munkát kínál fel.

A Miniszter eltökélt tekintettel nézett végig a hallgatóságon.

- Van azonban egy szakmai szövetség, amelyik ragaszkodik idejétmúlt kiváltságaihoz, és ezzel akadályozza a fejlődést. Ne értsetek félre, ezek az emberek keményen dolgoznak, és kiváló személyiségek, de eljött az ideje, hogy szélesre tárjuk azokat az ajtókat, amelyek ennek az elavult rendszer által favorizált keveseknek a kiváltságos jogait őrzik. Ezentúl az új törvény értelmében mindenki, aki dolgozni akar, munkához juthat, nem csak a kőműves céh zárt szövetségének tagjai.

A terem hallgatósága egy emberként hördült fel. Bertrand azonban nem hagyott nekik időt a megrökönyödéssre.

- Ami még ennél is több, ennek a leplek mögött rejtőzködő céhnek a bonyolult és szükségtelenül szigorú elvárásai miatt, aminek csak nagyon kevesen képesek megfelelni, Anderia állami építkezéseinek költségei sokkal de sokkal magasabbak, mint amekkorák akkor lehetnének, ha mindenkit munkához juttatnánk, aki dolgozni akar. - A Miniszter az öklét rázta. - És ezt a képtelenül magas árat mi mindnyájan fizetjük!

Linscott Igazgató arca bíborba játszott a visszafojtott dühtől.

Bertrand ökléből kinyújtotta a mutatóujját, és a hallgatóira szegezte.

- A kőművesek nagy szakmai tudását persze hasznosítani kell, semmi kétség, de az új törvény értelmében a közemberek is munkát végezhetnek a kőművesek felügyelete alatt, és a gyermekeiknek nem kell éhezniük amiatt, hogy az apáik nem tudnak pénzt keresni.

A Miniszter öklével a másik tenyerébe csapkodva hangsúlyozta mondanivalóját.

- Felszólítom a Kulturális Kapcsolatok Irodájának Igazgatóit, hogy itt és most kézfelemeléssel jelezzék egyetértésüket, hogy az éhező emberek kezébe kenyeret adjunk, támogatásukat, hogy a kormányzat végre elfogadható áron tudja befejezni az építkezéseit azoknak az embereknek a közreműködésével, akik valóban dolgozni szeretnének, és ne csak a kőművesek titkos szövetségének tagjai dolgozhassanak az építkezéseken, akiknek felháborítóan magasra szabott árait mindnyájunknak fizetnünk kell. Mutassák meg, hogy segíteni akarnak a gyermekeken! Mutassák meg, hogy támogatják a Winthrop Egyenlő Munkavállalási Lehetőségek Törvényét!

Linscott Igazgató talpra ugrott.

- Tiltakozom a kézfelnújtásos szavazás ellen! Még arra sem volt időnk, hogy...

Elhallgatott, amikor meglátta, hogy a Fejedelem felemeli a kezét.

- Ha a többi Igazgató ki akarja mutatni egyetértését - csendült a Fejedelem tiszta hangja a hirtelen támadt

csendben -, akkor az itt összegyűlt embereknek joguk van hozzá, hogy ezt láthassák, így senki se állíthasson később hazugságokat a másik ember szándékairól. Semmi rossz nincs benne, ha megismerjük az Igazgatók véleményét, most, hogy itt mind együtt vannak. A támogatás jelzése kézfelemeléssel még nem azonos a végső szavazással, ezért nem akadályozza meg, hogy vita folyjék később a dologról, mielőtt a törvény jogerőre emelkedne.

A Fejedelem türelmetlensége akaratlanul is megkímélte tőle a Minisztert, hogy szavazást kelljen kikényszerítenie. Bár igaz volt, hogy az egyetértés kifejezése kézfelemeléssel még nem jelenti a törvény véglegesítését, ebben az esetben a céhek között létrejövő érdekkülönbség biztosítani fogja, hogy a törvényt végül is elfogadják.

Daltonban nem merült fel kétség felőle, hogy a többi Igazgató egyet fog érteni. A Miniszter által ismertetett törvény a kőműves céh halálos ítélete volt, és a Miniszter éppen most csillantotta meg - épp csak egy figyelmeztető pillanatra - a többiek feje fölött is a hóhérbárdot.

Az Igazgatók pontosan tudták, hogy egyikük valamiért - bár azt nem tudhatták, miért - kegyvesztett lett. Bár csak négyen voltak közülük céhmesterek, a többi ugyanolyan könnyen támadható volt. A pénzkölcsönzők tudták, hogy az államilag engedélyezett kamatok bármikor csökkenthetők, vagy akár törvénytelen is lehetne tenni a kamatok követelését... A kereskedők vámjogait vagy kereskedelmi útvonalait a törvény erejével módosítani lehet, az ügyvédek törvényes jogdíjait olyan mértékig csökkenteni, hogy akár egy koldus is képes legyen megfizetni őket... Egyetlen szakma sem volt biztonságban a törvényektől, ha esetleg valami módon magukra vonnák a Miniszter neheztelését.

Ha a többi Igazgató most, ebben a dologban nem támogatja a Minisztert, egy újabb törvény hóhérpallosa legközelebb az ő céhükre vagy foglalkozásukra sújthat le. A Miniszter kézfelemeléses nyíltszíni véleménynyilvánítást kívánt zárt szavazás helyett, ami azt jelenti, hogy ha most egyetértenek vele, legközelebb nem rájuk fog lesújtani a bárd.

Claudine a széke mélyére süllyedt. Ő is megértette, mit jelent az új törvény. Korábban senki nem dolgozhatott az építő szakmában, aki nem volt a kőműves céh tagja. A céh kezében volt a kezdők oktatása, felállította a szabályzatot, megállapította a béreket, bíraskodott a vitás ügyekben, szükség szerint felosztotta a munkákat a tagjai között, gondoskodott a beteg vagy balesetet szenvedett tagokról, és támogatta a munka során meghalt tagok özvegyeit és családját. Így, hogy képzetlen emberek is dolgozhatnak az építkezéseken, a céh képtelen lesz megtartani az eddigi bérszínvonalat. Az új törvény tönkre fogja tenni a kőműves céhet.

Linscott számára ez a karrierje végét jelenti. Mivel az ő igazgatósága alatt veszítette el a céh a törvényes védelmét, a kőművesek kétségkívül huszonnégy órán belül kizárják maguk közül. Most a képzetlenek is munkához jutnak, Linscott pedig kitaszított lesz.

Persze az építkezések a végén többre fognak kerülni. A képzetlen munkások végtére is tapasztalatlanok. A munkás, aki sokat kér ugyan, de tudja a dolgát, végső soron olcsóbb, és az általa végzett munka hibátlan.

Az egyik Igazgató felemelte a kezét, jelezve nem hivatalos, de lényegét tekintve minden szempontból végleges támogatását az új törvény ügyében. A többiek úgy figyelték a magasba emelkedő kezét, mint egy ember szívének irányzott kiröppenő nyilat. A célba vett szív Linscott szíve volt. Senki nem kívánt az ő sorsára jutni. Egyenként, lassan a többi Igazgató is felemelte a kezét, végül tizenegy kéz volt a magasban.

Linscott gyilkos pillantást vetett Claudine-re, mielőtt kimért léptekkel kivonult a teremből. Claudine lehajtott szegyénytől hamuszürkére sápadt arcát.

Dalton kezdte el az Igazgatók ünneplését. Tapsa és éljenzése mindenkit kizökkentett az imént lejátszódott sötét dráma hangulatából, és az emberek fokozatosan csatlakoztak Daltonhoz. A Claudine körül ülők gratuláltak neki, dicsérték, micsoda nagyszerű dolgot tettek ő és a férje az anderiai gyerekek érdekében. Egyesek máris hangosan szidalmazták a kőműves céh önző viselkedését. Hamarosan egész sor alakult ki Claudine előtt, akik mind kezet akartak rázni vele, aztán a Kultúra Minisztere elé járulni, hogy dicsérik bátor fellépését.

Claudine sorban megszorította a feléje nyúló kezeket, de csak egy gyenge, sápatag kis mosolyt sikerült kicsikarnia magából hozzá.

Nem túl valószínű, hogy ezek után Linscott igazgató bármit is meg akarna hallgatni, amit Claudine mondani akar neki.

Stein Daltonra nézett, és ravaszul mosolygott rá. Hildemara önelégült vigyorral pillantott Dalton felé, Bertrand pedig hátba veregette a szárnysegédét.

Mikor végre mindenki visszatért az ülőhelyére, a hárfás a húrok fölé tartotta kezeit, Lady Chanboor jelére várva, hogy újból elkezdje a zenét, de a Fejedelem ismét felemelte a kezét. Mikor minden szem rá szegeződött,

megszólalt.

- Azt hiszem, ki kellene használnunk az alkalmat, mielőtt a következő fogást felszolgálják, hogy meghallgassuk, milyen mondanivalója van számunkra a messziről jött úriembernek.

A Fejedelem nyilván már nagyon álmos volt, és mielőtt elaludt volna az asztal mellett, szeretne volna hallani Stein mondandóját. A Miniszter újra felállt, és beszélni kezdett az estély vendégeihez.

- Jó Uraim, Hölgyeim! Mint ti is tudjátok, háború van. Mindkét félnek megvannak az érvei, hogy miért kellene az ő oldalán állnunk. Anderia nem akar mást, csak békét. Nem óhajtjuk látni, amint fiaink és lányaink idegen érdekekért véreznek el. Országunk egyedülálló helyzetben van, mivel a Birodalmi Strázsa őrzi a határainkat, így nem kell tartanunk erőszakos támadástól, de vannak egyéb megfontolások is, nem utolsósorban a határainkon túli kereskedelem zavartalansága.

Meg akarjuk hallgatni, mi mondanivalója van számunkra a d'harai Rahl Nagyúrnak és az Inkvizítor Anyának. Ők házastársi hűséget kívánnak esküdni egymásnak, amint azt kétségkívül tudjátok már az Aydindrilből hazatért követektől. Ez a házasság egy vitán felül félelmetes erejű szövetségben egyesíti D'Harát és a Középföldet. Szavaikat tisztelettel és kíváncsian fogjuk hallgatni.

Ezúttal azonban azt fogjuk meghallani, amit a Birodalmi Rend kíván a tudomásunkra hozni. Jagang Császár elküldte hozzánk követét az Óvilágból, az Elveszettek Völgyén túlról, ami évezredek óta most először átjárhatóvá vált. - Bertrand színpadiasan felemelte a kezét. - Hadd mutassam be nektek Stein urat, a Császár szószólóját.

A hallgatóság udvariasan tapsolt, de hamar elcsendesedtek, amint Stein felemelkedett a székéről. Figyelmet keltő, félelmetes és lenyűgöző figura volt. Hüvelykujjait üres fegyveröve mögé akasztva szólalt meg.

- Mi is a jövőnkért küzdünk, hasonlóképpen ahhoz a küzdelemhez, aminek az imént tanúi lehettünk, csak éppen ennél sokkal nagyobb tétek miatt.

Felvett az asztalról egy darab kétszersültet, és nagy kezével szétmorzsolta.

- Az emberi fajt, és ez magába foglalja Anderia nemes népét is, lassan szétmorzsolják. Sarokba szorítanak bennünket. Megfojtanak bennünket. Megtagadják tőlünk a sorsunkat, megtagadják a jövőnket, megtagadják tőlünk magát az életet.

Ugyanúgy, ahogy nálatok munka nélkül maradnak az emberek, mert egy önző céh a hatalmában tartja mások életét, megtagadja tőlük a munkát, gyerekeiktől az ételmet, ugyanúgy tart bennünket a markában a mágia.

Csendes zúgás támadt a teremben, elsuttogott megjegyzések. Az emberek zavarodottá, és kissé ijedtté váltak. Voltak néhányan, akik gyűlölték a mágiát, de sokan tisztelték is.

- Sorsotokat a mágia határozza meg - folytatta Stein. - Azok uralkodnak rajtatok, akik rendelkeznek a mágiával, bár ehhez nem adtátok a beleegyezéseteket. Övék a hatalom, és rabságban tartanak titeket.

A mágiahasználók gonosz varázslatokat bocsátanak azokra, akik ellenállnak nekik. Mágiával ártanak azoknak az ártatlan embereknek, akiket nem kedvelnek, akikről tartanak, akiket irigyelnek, vagy épp csak azért, hogy félelemben tartsák az emberek tömegeit. A mágiahasználók uralkodnak rajtatok, akár tetszik ez nektek, akár nem. Ha nem lenne mágia, az emberi elme teljes dicsőségében virágozhatna.

Itt az ideje, hogy az egyszerű emberek határozthassák el, mi történjen, anélkül, hogy a mágia felettük lebegő fenyegetése árnyékolná be döntéseiket, egész jövőjüket.

Stein egyik kezével szélesre tárta a köpenyét.

- Ezek itt mágusok skalpjai. Saját kezemmel öltem meg mindet. Megakadályoztam, hogy ezek a boszorkányok és mágusok beleártsák magukat az egyszerű emberek életébe.

Az embereknek a Teremtőnek kell engedelmességniük, nem holmi varázslóknak és boszorkányoknak. A Teremtőt kell imádnunk és senki mást.

Halk, egyetértő mormogás kelt a teremben.

- A Birodalmi Rend véget fog vetni a mágiának ebben a világban, ugyanúgy, ahogy véget vetett az Óvilágot és az Újvilágot évezredek át elválasztó varázslatnak. A Rend győzedelmeskedni fog! Az ember saját kezébe fogja venni a sorsát!

A mi közbeavatkozásunk nélkül is mind kevesebb és kevesebb mágiahasználó születik a világra. Még a Teremtő is, a maga szinte végtelen türelmében, megelégedte gonosz tetteikkel. A mágia ősi vallása kihalófélben van. A Teremtő maga adott jelt nekünk: eljött az ideje, hogy az emberiség elsöpörje a mágiát.

Még több egyetértő mormogás.

- Mi nem akarunk Anderia népével harcolni. Arra sem akarunk kényszeríteni benneteket, hogy akaratotok ellenére fogjatok fegyvert a mi oldalunkon. Eltökélt szándékunk azonban, hogy elpusztítsuk a mágia mellett a d'harai fattyú vezetésével síkraszálló erőket. És azok, akik hozzá csatlakoznak, a kardjaink alatt fognak elhullani, éppúgy - ismét kitérte a köpenyét - ahogy ezek a mágusok hullottak el az én kardom alatt.

Egyik kezével feltartotta köpenye szárnyát, a másik kezének kinyújtott ujjával lassan körbe mutatott a vendégeken.

- Ahogy én megöltem ezeket a mágiahasználókat, úgy fogunk megölni mindenkit, aki ellenünk fordul.

A Miniszter könnyed mozdulattal felemelte a kezét.

- És akkor mit kíván tőlünk a Rend, ha nem erős hadaink harcra kardját?

- Jagang Császár szavát adja, hogy ha nem csatlakoztok a mágia mellett küzdők seregéhez, nem fogunk rátok támadni. Csak kereskedni szeretnénk veletek, mint ahogy másokkal is kereskedtek.

- Nos - játszotta a Miniszter a kételkedőt a hallgatóság kedvéért -, nekünk már vannak szerződéseink, amelyek javaink nagy részét lekötik a Középföld számára.

Stein mosolygott.

- A mások által ígért legmagasabb ár dupláját ajánljuk fel.

A Fejedelem felemelte a kezét, amitől még a suttogás is elhalt a teremben.

- Anderia termésének mekkora részét szeretnétek felvásárolni?

Stein körbenézett a hatalmas teremben.

- Mindet. Hatalmas hadsereg vagyunk. Egyetlen fegyvert sem kell kézbe venni, hogy harcoljatok, de ha nekünk adjátok el a terméseteket, biztonságban lesztek, és országotok minden álmotokat és vágyatokat túlszárnyalóan gazdag lehet.

23. FEJEZET

Fitch feje rémesen lüktetett. A hajnali fény fájdalmasan szúrta a szemét. Bár egy kis gyömbérdarabot szopogatott, az sem tudta elűzni a kellemetlen szájját. Úgy gondolta, a fejfájás és a szörnyű szájíz a túl sok nemes bortól és rumtól lehet, amit Morley-val együtt megittak. Mindennek ellenére egészen jó kedve volt, és mosolygott, miközben a lábasokról súrolta a rákérgetett ételmaradékot.

Bár szándékosan lassan mozgott, hogy a feje ne fájjon még jobban, Drummond Mester nem kiabált vele. A nagydarab ember megkönnyebbültnek látszott, hogy a lakomának vége, és visszatérhetnek a napi rendes konyhai menetrendhez. A konyhafőnök sok feladattal bízta meg Fitchet, de egyetlen egyszer sem szólította „Fuccs”-nak.

A kukta hallotta, hogy valaki felé közeledik, és felnézett. Drummond Mester állt előtte.

- Fitch, töröld meg a kezéd.

Fitch kihúzta könyékig vízben ázó karjait a habos léből, és lerázta.

- Igenis, uram!

Felkapott egy törülköhát, közben hirtelen rátört az elégedettség, mert eszébe jutott az előző éjszaka, amikor őt szólították „uram”-nak.

Drummond Mester megtörölte a homlokát az övébe dugott fehér kendőjével. Abból, hogy mennyire izzadt, Fitch gyanította, hogy az éjszaka a konyhafőnök is fogyasztott némi italt, és ő sem lehet most túl jó állapotban. Hatalmas munka volt a lakoma előkészítése, így Fitch kellenetlenül ugyan, de elismerte magában, hogy Drummond Mester is rászolgált egy jó kis berúgásra. De őt legalább mindig „uram”-nak kellett szólítani.

- Menj fel Campbell úr irodájába!

- Uram?

Drummond Mester visszatúrta az övébe a fehér kendőt. A közelben dolgozó asszonyok őket lesték. Gillie dühös képet vágott, kétségkívül a kedvező alkalmat várva, hogy újra megcsavargathassa Fitch fülét, és leszidhassa a csúf haken-viselkedéséért.

- Dalton Campbell éppen most üzent, hogy látni akar. Szerintem most azonnal, szóval futás, és kérdezd meg

tőle, mit akar.

Fitch meghajolt.

- Máris, uram.

Mielőtt Gillie ráeszmélhetett volna, Fitch széles ívben elkerülve igyekezett olyan gyorsan eltűnni az asszony látóköréből, ahogy csak lehetséges.

Ez a feladat olyasmi volt, amit Fitch boldogan futott teljesíteni, és nem akarta, hogy a savanyú képű mártásos asszony feltartsa.

Kettesével vette a lépcsőket, lüktető fejfájása most csak holmi apró kényelmetlenségnek tűnt. Mire a harmadik emeletre ért, már egészen jól érezte magát. Elfutott a hely mellett, ahol Beata pofon vágta, és egy kis darabon a jobb oldali folyosón, az ajtóhoz, ahová alig egy héttel ezelőtt este egy tálca hússzeletet vitt fel Dalton Campbell irodájába.

A külső irodába vezető ajtó nyitva állt. Fitch visszafojtotta a lélegzetét, és lehajtott fejjel, tisztelettudóan beóvakodott. Eddig egyetlen egy alkalommal járt itt, és nem tudta biztosan, hogyan kell viselkednie a Miniszter szárnysegédjének irodájában.

A szobában két asztal állt. Az egyik zsúfolva rendetlenül összedobált papírokkal, pecsétviaszdarabokkal és a futárok zsákjaival. A másik, fényesre viaszolt, sötét színű asztal néhány könyvet és egy meggyújtatlan lámpát leszámítva üres volt. A magas ablakokon bezúduló reggeli napfény bőséges világosságot nyújtott.

A bal oldali, az ablakokkal szemben húzódó fal mellett egy hosszú, párnázott padon négy fiatalember ült és fecserészett. A távolabbi városokba és falvakba vezető utak állapotáról beszélgettek. Futárok voltak, ami irigyelt állás volt a birtokon. Fitch tehát logikusnak találta, hogy az utakról társalogjanak, de az ő képzeletében a futárok valahogy inkább azokról a nagyszerű dolgokról kellett volna, hogy beszélgessenek, amiket munkájuk során láthattak.

A négy futár egyforma öltözetet viselt, a Miniszter szárnysegéde szolgálóinak egyenruháját: súlyos fekete csizmát, sörétbarna nadrágot, fehér inget zsabós gallérral és hosszú ujjú zekét a ráhímzett, kereszteződő két bőségszaruval. A zeke szegélyét barna és fekete búzafonatos paszomány díszítette. Fitch szemében a futárok egyenruhájukban már-már nemeseknek látszottak, de különösen Dalton Campbell futárainak öltözéke tetszett neki.

Sokfajta futár dolgozott a birtokon, egy-egy hivatal vagy fontos tisztviselő szolgálatában, és mindegyik csoportnak külön egyenruhája volt. Fitch tudta, hogy külön futárai vannak a Miniszternek, Lady Chanboornak, az udvarmesteri hivatalnak, a békebírónak. Az őrpáncsnoknak is volt egy pár. Számos katonai futár is megfordult a birtokon. Olyanok, akik innen vitték az üzeneteket, és olyanok is, akik más helyőrségekből hozták, de azok nem a birtokon éltek. Még a konyhának is volt egy külön futára. Időnként Fitch látott olyanokat is, akikről nem is tudta, melyik hivatalhoz vagy személyhez tartoznak.

Fogalma sem volt róla, miért van szükség ennyi futárra. El nem tudta képzelni, hogy az embereknek ennyi üzeni valójuk lehet egymás számára. A legnagyobb számú futára - szinte egy egész hadsereg - azonban Dalton Campbellnek, a Miniszter szárnysegédének volt.

A négy fiatalember a padon ülve meglehetősen barátságos mosollyal nézte Fitchet. Kettő bólintott is köszönésképpen, amit más futárok is megtettek, ha Fitch valahol összefutott velük. A fiú ezt mindig furcsállotta, mert a futárokat, bár hakenek voltak, ő mindig rangban maga fölött állónak tartotta. Olyanok voltak, akik, bár nem anderiták, valamilyen módon mégis mintha többek lennének egyszerű hakeneknél.

Fitch bólintással viszonzta a köszönésüket. Az egyik köszönt, aki egy-két évvel lehetett idősebb Fitchnél, ujjával most a belső szoba felé bökött.

- Campbell úr vár rád Fitch. Menj be.

Fitch meglepődött rajta, hogy a futár a nevéen szólította.

- Köszönöm szépen.

Átszuszogott a szobán, és megállt a belső iroda magas ajtajának küszöbén. Korábban már járt a külső irodában - a belsőnek az ajtaja akkor csukva volt - és Dalton Campbell irodáját is valami hasonlóan képzelte. A belső iroda sokkal nagyobb volt a külsőnél, és sokkal elegánsabb is. A három nagy ablakot súlyos kék és arany színű függönyök takarták. A falak mentén faragott tölgyfapolcokon színes borítású, vastag könyvek zsúfolódtak, és az egyik sarokban néhány pompás anderita harci lobogó állt egy vitrinben, félelmetes kinézetű kopjakkal körberakva. A zászlókat sárga alapon piros jelek díszítették, itt-ott némi kékkel.

Dalton Campbell egy hatalmas, csillogó fekete mahagóniasztal mögött ült. Az asztalnak hajlított lábai és

kagylómintás pereme volt, a lapján három - középen egy nagyobb, kétoldalt egy-egy kisebb - bőrberakással, amelyek szegélyét cikornyás arany minta díszítette.

A szárnysegéd felnézett, amikor Fitch belépett.

- Á, Fitch, megjöttél? Helyes. Gyere beljebb, és légy szíves, csukd be az ajtót.

Fitch szót fogadott, és a nagy szobán átsietve megállt az asztal előtt.

- Igen, uram? Miben állhatok szolgálatodra?

Campbell hátradőlt barna bőr karosszékében. Fejedelmi kardja egy erre a célra készített ezüsthengerben állt egy rojttokkal díszített szófa mellett. Az ezüst kardtartó úgy nézett ki, mint valami irattekercs: még írás is volt rajta. Fitch azonban nem tudott olvasni, így nem tudta eldönteni, vajon az írás valóban jelent-e valamit, vagy sem.

Dalton Fitch arcát tanulmányozta, miközben székét két lábra hátradöntve hintázott, és üveg tollszárának végét rácsálta.

- Jó munkát végeztél Claudine Winthroppal.

- Köszönöm, uram. Igyekeztem legjobb tudásom szerint emlékezni mindenre, amire utasítottál, hogy el kell mondanom neki.

- És igazán jól is csináltad. Lettek volna finnyásabb emberek, akik nem csinálták volna végig, amit kértem. Mindig hasznát veszem az olyanoknak, akik betartják az utasításokat, és képesek megjegyezni, hogy mit akarok tőlük. Tulajdonképpen új munkát akarok ajánlani neked a futárim között.

Fitch csak bambán bámult Campbellre. Hallotta a szavakat, de az értelmüket nem tudta felfogni. Dalton Campbellnek rengeteg futára volt, egy egész sereg.

- Uram?

- Jó munkát végeztél. Szeretném, ha beállnál a futárim közé.

- Én, uram?

- A munka könnyebb, mint a konyhán, és a szállás és ellátás mellett itt még némi fizetést is kapnál, nem úgy, mint a konyhán. A fizetésedből elkezdhetsz gyűjteni, hogy megalapozd a jövődet. Lehet, hogy egy napon, amikor majd elnyered a lovagi címet, vehetsz belőle valamit. Esetleg épp egy kardot.

Fitch dermedten állt, feszülten koncentrálva arra, amit Dalton Campbell mondott. Agyában újra és újra végighallgatta. Soha, álmában sem gondolt rá, hogy ő valaha is futár lehetne. Eszébe sem jutott, hogy olyan munkája is lehetne, ahol nem csak szállást és ellátást kaphat, esetleg időnként elemelhet valami jó kis innivalót. A legtöbb, amit valaha is remélt, időnként egy-két fillér jutalom.

Persze álmodozott róla, hogy egyszer majd megtanul olvasni, hogy kardja lesz, meg hasonlók, de ezek csak buta álmok voltak, és ezt pontosan tudta is - csak holmi ábrándozások, hogy elszórakoztassa magát. Valóságos dolgokról, ilyenekről, mint ami most történik, hogy igazából futár lehet, nem mert álmodozni sem.

- Nos, mit mondasz rá, Fitch? Akarsz a futárim közé kerülni? Természetesen akkor nem hordhatod ezeket a... ruhákat. Futáregyenruhát kell viselned. - Dalton Campbell előrehajolt, és átnézett az asztal fölött Fitch lábaira. - Beleértve a csizmát is. Futárként csizmát kell hordanod. Új szállásod is lesz. A futárok közös szálláson alszanak. Ágyakban, nem szalmazsákon. Az ágyakon lepedő is van. Persze magadnak kell megvetned az ágyneműt, és rendben tartani a hálóhelyedet, de a ruháidat és az ágyneműdet a mosodában fogják kimosni. Na, mit szólsz hozzá? Csatlakozol a futárimhoz?

Fitch nyelt egy hatalmasat.

- És Morleyvel mi lesz, Campbell úr? Morley is megtette, amit kértél. Ő is futár lesz velem együtt?

A szék bőrhuzata megcsikordult: Dalton Campbell visszaereszkedett a hintázásból. Egy darabig némán nézett Fitch szemébe, közben a kék spirállal díszített átlátszó üveg tollszárat szopogatta. Végre kivette a tollszárat a szájából.

- Pillanatnyilag csak egy új futárra van szükségem. Itt az ideje, hogy elkezdj saját magadra is gondolni, Fitch. A saját jövődre. Egész életedben kukta akarsz maradni? Itt az ideje, hogy azt tedd, ami neked hasznos, ha valaha is meg akarod találni a helyedet az életben. Ez a nagy lehetőség, hogy kikerülj onnan a konyhából. Lehet, hogy az egyetlen esélyed, amit valaha is kapni fogsz.

Neked ajánlottam fel az állást, nem Morleynek. Elfogadod, vagy visszautasítod. Na, mi lesz?

Fitch megnyalta a szája szélét.

- Nos, uram, én kedvelem Morleyt. A barátom. De azt hiszem, semmit sem szeretnék jobban ezen a világon, mint a te futárod lenni. Campbell úr, elfogadom az állást, ha fel akarsz venni rá.

- Helyes. Akkor hát, Isten hozott a csapatban, Fitch. - Barátságosan rámosolygott a fiúra. - Csodálom a barátod iránti hűségedet. Remélem, ugyanilyen hűséggel fogod végezni a munkádat is. Egyelőre majd találok Morley számára... részmunkákat, és azt gyanítom, idővel majd szabaddá válik egy-két hely, és akkor Morley csatlakozhat hozzád a futárok csapatában.

Fitch megkönnyebbülten hallgatta Campbell ígérését. Nem akarta elveszíteni a barátját, de akármit megtett volna, hogy kiszabaduljon Drummond Mester konyhájából, és futár lehessen.

- Ez borzasztó rendes tőled, uram. Tudom, hogy Morley is jól fog szolgálni téged. Esküszöm rá.

Dalton Campbell ismét előrehajolt, a szék elülső lábai hangos koppanással érték padlót.

- Nos, akkor minden rendben. - Fitch elé csúsztatott egy összehajtogatott papírlapot. - Vidd ezt le Drummond Mesternek. Megírtam benne neki, hogy a saját küldöncömként fogom igénybe venni a szolgálataidat, és hogy többé nem tartozol a keze alá. Gondoltam, esetleg szeretnéd saját kezűleg átadni neki az üzenetet első hivatalos megbízásodként az új munkakörödben.

Fitch ugrálni, visitani és kiabálni szeretett volna örömeiben, de arca érzelemmentes maradt. Úgy érezte, egy futárnak így kell viselkednie.

- Igenis, uram, át fogom adni! - Észrevette, hogy a tartása is feszesebbé vált.

- Rögtön utána az egyik futárom, Rowley elvisz a birtok raktáraihoz. Ott majd kapsz olyan egyenruhát, amelyik méretre egyelőre meg fog felelni neked. A varrónők a ruharaktárban majd lemérnek, hogy az új ruhád pontosan rád legyen szabva.

Amíg az én szolgálatomban vagy, elvárom, hogy a többi futáromhoz hasonlóan mindig elegáns, méretre szabott öltözkében jelenj meg. Azt akarom, hogy a futárim megjelenése is jó hírért keltsen a hivatalomnak. Ez annyit jelent, hogy neked magadnak, de a ruhádnak is mindig makulátlanul tisztának kell lennie. A csizmád fényesre tisztítva, a hajad megfésülve legyen. Mindig megfelelő módon kell viselkedned. Rowley majd elmagyarázza a részleteket. Képes leszel minderre, Fitch?

Fitch remegő térdekkel válaszolt.

- Igen, uram. Biztosan.

Új ruháira gondolva Fitch hirtelen szégyellni kezdte piszkos, ápolatlan külsejét. Egy órával ezelőtt még teljesen megfelelt neki, ahogy kinézett, de többé már nem. Alig győzte kívánni, hogy ócska kukta-rongyait végre elhajíthassa.

Arra gondolt, vajon Beata mit fog szólni, amikor majd az új futáregyenruhában meglátja őt.

Dalton Campbell egy bőrcsomagot csúsztatott Fitch elé az asztal lapján. A csomagot egy jókora borostyán színű pecsétviaszdarab zárta le, amibe búzakéve-mintájú pecsétet nyomtak.

- Miután megmosakodtál és átöltöztél, azt akarom, hogy vidd el ezt Szépmezőbe, a Kulturális Kapcsolatok Irodájába. Tudod, hogy hol van?

- Igen, Campbell úr! Szépmezőben nőttem fel, majdnem minden helyet ismerek a városban.

- Nekem is így mondták. A futárim Anderia különböző helyeiről valók, és többnyire olyan területekre küldöm őket, amiket legjobban ismernek - oda, ahol felnőttek. Mivel te Szépmezőből származol, legtöbbször oda foglak téged küldeni.

Dalton Campbell hátradőlt, és kihalászott valamit a zsebéből.

- Ez a tiéd - hajította át az asztal fölé.

Fitch elkapta, és bután bámult a nagy értékű ezüstpénzre a tenyerében. Azt hitte, a gazdagok sem szoktak ekkora értékű készpénzt maguknál tartani.

- De uram, még nem dolgoztam végig a hónapot!

- Ez nem a futári fizetésed. A fizetést minden hónap végén kapod meg. - Dalton Campbell felvonta a szemöldökét. - Ezzel a megelégedésemet akarom kimutatni a múlt éjszakai munkád iránt.

Claudine Winthrop. Ezt értette rajta Campbell. Hogy sikerült Claudine Winthropot eléggé megijeszteni ahhoz, hogy hallgasson.

És a nő „uram”-nak szólította Fitchet.

Fitch az asztalra tette az ezüstérmét. Ujja hegyével látható vonakodással Dalton felé tolta.

- Campbell úr, azért nem jár nekem semmi. Nem is ígértél érte fizetséget. Azért tettem, mert segíteni akartam neked, és védelmezni a jövődő Fejedelmet, nem pénzért. Nem fogadhatok el olyan pénzt, amit nem érdemeltem ki.

A szárnysegéd mosolygott magában.

- Tedd csak el azt a pénzt, Fitch. Miután elviszed a csomagot Szépmezőbe, mára már nincs egyéb feladatod a számodra. Azt akarom, hogy ennek a pénznek egy részét - ha akarod, az egészet - magadra költsd. Szórakozz. Vegyél rajta édességet. Vagy vegyél egy italt, ha akarod. A te pénzed, úgy költöd el, ahogy tetszik.

Fitch izgalmaiban nagyot nyelt.

- Igen, uram. Köszönöm, uram. Úgy teszek, ahogy mondod.

- Helyes. Csak még egy dolgot. - Campbell az asztalra könyökölt és előrehajolt. - Ne költsd a pénzt a városbeli szajhákra. Ezen a tavaszon bizonyos nagyon csúnya betegségek terjedtek

el a rossz lányok között. Nem szép módja a halálnak. Ha véletlenül nem megfelelő nőt választasz magadnak közülük, nem fogod megérni, hogy jó futár váljon belőled.

Bár a gondolat, hogy nővel lehetne, kínzóan izgalmas volt, Fitchnek fogalma sem volt róla, hogyan lenne képes annyi bátorságot összeszedni, hogy belevágjon, és levetkőzzön egy nő előtt. Szerette nézni a nőket, ahogy szerette nézni Beatát, vagy ahogy szerette nézni Claudine Winthrop melleit, és elképzelte őket magában meztelenül, de soha nem képzelte el, hogy azok is láthatják őt meztelenül, izgalmi állapotban. Akkor is elég baja volt vele, hogy elrejtse az izgalmi állapotát a nők elől, ha fel volt öltözve. Nagyon szeretett volna nővel lenni, de elképzelte, hogy a helyzet okozta zavarodottsága hogyan hűtené le a vágyait. Talán egy olyan lánnyal, akit ismer... akit kedvel. Akinek már udvarolt egy ideje, csókolóztak, simogatták egymást... Egy ilyen lánnyal talán el tudna jutni odáig, hogy bele merjen kezdeni a dologba - de azt képtelen volt megérteni, hogy lehetne bárkinek is elég bátorsága hozzá, hogy elmenjen egy olyan nőhöz, akit még csak nem is ismer, és egyszerűen meztelenre vetkőzzön előtte...

Talán sötétben. Lehet, hogy ez a dolog nyitja. A szajhák szobáiban nyilván sötét lehet, és az emberek igazából nem is látják egymást. De még úgy is...

- Fitch!

Fitch zavartan krárogott.

- Nem, uram, nem megyek a szépmezői szajhákhoz. Nem, uram, szavamra, nem.

24. FEJEZET

Miután a fiú elment, Dalton nagyot ásított. Jóval hajnal előtt felkelt, összehívta a beosztottait, meghallgatta megbízható embereinek a beszámolóját minden említésre érdemes beszélgetésről és megjegyzésről, ami az estélyen elhangzott, azután előkészítette a szétküldendő üzeneteket. Az üzeneteket és egyéb feljegyzéseket megíró és összeállító személyzet hat szobát foglalt el az ő irodája mellett, de amikor ilyen rövid idő alatt kellett megcsinálni mindent, még az ő külső irodáját is igénybe vették.

Mire a hajnal első fénye megjelent, Dalton már elindította a futárait Anderia minden szögletébe a helyi kisbírókhoz és kikiáltókhoz. Később, ha majd a Miniszter felébred, és az aktuális partnerével is elintézi a dolgát, aki aznap éjjel épp az ágyába keveredett, Dalton majd megmutatja neki a szövegezést, nehogy meglepetésként érje, mihez is adta az aláírását.

A kikiáltók majd felolvassák a szöveget a városi tanácsstermekben, céh-székházakban, a kereskedők és iparosok gyűléstermeiben, kocsmákban, fogadókban, laktanyákban, vezeklő összejöveteleken, egyetemeken, templomokban, malmokban, piactereken - mindenütt, ahol emberek jönnek össze - Anderia egyik sarkától a másikig. Az üzenet - pontosan azokkal a szavakkal, ahogy Dalton megszövegezte - napokon belül eljut minden anderiai polgár fülébe.

Ha egyes kikiáltók vagy kisbírók nem szóról szóra olvasták fel a szöveget, előbb-utóbb bejelenti majd valaki, és leváltja őket olyan emberekkel, akik jobban értékelték náluk azt a kis extra bevételt, ami az ilyen munkából származott. Amellett, hogy a kikiáltóknak elküldte a leveleket, Dalton felváltva küldött szét az ország különböző részeire azonos szövegű üzeneteket olyanoknak, akik meghallgatták, mit mond a kikiáltó, és jelentették, ha nem pontosan olvasta fel a szöveget. Ez mind része volt az ő magánpókhálójának.

Kevesen értették meg úgy, mint Dalton, a precízen megszerkesztett, meggyőzően hangzó, mindenkinek teljesen

egyformán eljuttatott szöveg fontosságát. Kevesen értették meg, mekkora hatalom rejlik amögött, ha pontosan ellenőrizni lehet, mi jut el az emberek fülébe. Az emberek, ha megfelelő szavakkal közölték velük, elhitték, amit hallottak, függetlenül a hír tartalmától. Kevesen értették meg, milyen hatékony fegyver lehet a kellő gondossággal eltorzított információ.

Mostantól új törvény lépett életbe az országban. Törvény, ami megtiltotta a kőművesek eddigi válogatáson alapuló munkásfelvételi gyakorlatát, és kötelezte a mestereket, hogy vegyenek fel mindenkit, aki munkára jelentkezik náluk. Egy nappal korábban efféle akció egy ilyen nagy hatalmú céh ellen még elképzelhetetlen lett volna. Üzenetében Dalton óva intette az embereket, hogy cselekedjenek a legnemesebb anderiai erkölcsi hagyományok szellemében, és ne álljanak bosszút a kőműveseken azért, hogy korábbi gyűlöletes munkafelvételi gyakorlatukkal hozzájárultak a gyermekek éhezteséhez. Ehelyett az üzenet a kőműveseket bátorította, hogy járjanak el a Winthrop Egyenlő Munkavállalási Lehetőségek Törvénye új nemes szellemisége szerint. A megdöbbszent kőművesek ahelyett, hogy megtámadnák az új törvényt, hamarosan buzgón fogják bizonygatni, hogy ők ugyan nem akarták szándékosan éheztetni a szegények gyerekeit.

A kőművesek az egész országban hamarosan nem csak hogy engedelmeskedni fognak az új törvénynek, de úgy fogják azt dicsérni, mintha ők maguk szorgalmazták volna legjobban a meghozatalát. Vagy ezt teszik, vagy megkövezi őket a felháborodott tömeg.

Dalton minden lehetőséget szeretett előre végiggondolni, és elkészülni a kalitkával, mire befogja a madarat. Mire Rowley visszajön Fitch-csel a fürdőből, felöltözteti, és a fiú úton lesz a törvény szövegét tartalmazó csomaggal Szépmezőbe, a Kulturális Kapcsolatok Irodájába, már késő lesz. Még ha a tizenegy Igazgató valamilyen okból meg is gondolná magát, már nem tehetnek semmit. A kikiáltók addigra már elkezdik az új törvény kihirdetését, és hamarosan az egész ország meg fogja ismerni. Egyetlen Igazgató sem fogja tudni visszavonni a lakomán kézfelnyújtással adott beleegyezését.

Fitch remekül be fog illeni Dalton futárai közé. Ezek mind olyan emberek voltak akiket az elmúlt tíz év alatt szedett össze, fiatalember, akik nyomorúságos helyekről kerültek ki, akik különben reménytelen küzdelemre, kemény munkára, lassú lecsúszásra lettek volna kárhoztatva. Ők voltak a por az anderiai kultúra csizmasarka alatt. Most, azzal, hogy széthordták az üzeneteket a kikiáltókhoz és kisbírókhoz, bizonyos értelemben részt vettek az anderiai kultúra alakításában.

A futárok többek voltak egyszerű üzenetvivő küldöncöknél. Egyféle, közpénzen fenntartott magánhadszeregek lehetett felfogni őket. Részben a futárcsapatnak is köszönhető, hogy Dalton jelenlegi posztjára emelkedhetett. A futárok vak hűséggel engedelmeskedtek Daltonnak, csak neki, és senki másnak. Legtöbbjük habozás nélkül az életét adta volna, ha Dalton ezt kívánja tőle. Volt olyan, amikor meg is tették.

Dalton elmosolyodott, mikor gondolatai kellemesebb dolgokra terelődtek. Teresa jutott az eszébe. Az asszony szinte lebegett a föld felett boldogságában, amikor bemutatta a Fejedelemnek. Mikor visszatértek a lakosztályukba a lakoma végeztével, és ágyba kerültek Teresa ígéretéhez híven megjutalmazta Daltont azzal, hogy megmutatta neki, milyen jó tud lenni. És bizony Teresa káprázatosan jó tudott lenni...

Teresára olyan mély benyomást gyakorolt a Fejedelemmel való találkozás, hogy az egész reggelt imádkozással töltötte. Dalton úgy vélte, az asszony akkor sem lett volna jobban megilletődve, ha magával a Teremtővel találkozik személyesen. Dalton boldog volt, hogy Teresa számára ilyen magasztos élményt tudott nyújtani.

Teresa legalább nem ájult el, mint páran az asszonyok közül, sőt még egy férfi is, akit bemutattak a Fejedelemnek. Ha a dolog nem fordult volna elő olyan gyakran, akár kínosan is érinthette volna azokat az embereket. Így azonban mindenki megértette, és elfogadta a reakciójukat. Bizonyos értelemben az ilyesmi még tiszteletre méltó is volt, bizonyíték hitük mélységére, a Teremtő iránti hűségükre. Az ájulást mindenki úgy fogta fel, mint az odaadó és feltétlen hit ékes bizonyosságát.

Dalton számára viszont a fejedelem csupán ember volt. Magas rangú ember, de csak ember. Sokak számára a Fejedelemhez nem érhetett fel efféle cinikus, világi szemlélet. Mikor Bertrand Chanboor, máris széles körben tisztelt és rajongott figura, a Kultúra valaha is hivatalra került legjobb Minisztere Anderiában majd Fejedelem lesz, ő is efféle oktan, feltétlen imádat tárgyává fog válni.

Dalton kopogást hallott az ajtaján. Felnézett, és éppen mondani kezdte, hogy „Tessék!”, de a nő már nyomakodott is befelé. Franca Gowenlock volt az.

Dalton felállt.

- Á, Franca, örülök, hogy látlak. Tetszett az estély?

Az asszony tekintete furcsán baljós és sötét volt. Ezt hozzátéve sötét hajához és szeméhez, valamint ahhoz az általános megjelenéshez, amittől Franca mindig olyannak tűnt, mint aki árnyékban áll, még akkor is, amikor

semmiféle árnyék nem volt a közelében, az összkép még a szokásosnál is sokkal sötétebb volt. Ahol Franca jelen volt, még a levegő is szinte nyugodtabbnak és hűvösebbnek érződött.

A szobán áthaladva Franca felső keresztlécénél fogva megragadott egy széket, és maga után húzta az asztal mellé. Letette a széket, leült rá Daltonnal szemben, és keresztbe fonta karjait a mellén. Dalton kissé meghökkenten ült vissza a helyére.

Franca szeme körül finom ráncok jelentek meg.

- Nem tetszik nekem az az ember a Birodalmi Rendtől. Az a Stein. Egyáltalán nem tetszik.

Franca fekete, majdnem vállig érő haját szabadon hordta, az mégis valahogy elállt az arcától, mintha valami jeges szél fagyasztotta volna meg az arca körül. Halántékán leheletnyit szürkült már a hollófekete haj, de ettől nem látszott idősebbnek, a szürke árnyalat inkább csak arca szigorúságát hangsúlyozta ki jobban.

Egyszerű, vörösbarna ruháját nyakig begombolva viselte. Valamivel a ruha gallérja fölött fekete bársonyszalag ölelte körbe a torkát. A szalag többnyire fekete volt, és bársony. Néha más színűt vagy anyagút is felvett, de mindig legalább két ujjnyi széleset.

Mivel Dalton sohasem látta őt a torkán viselt szalag nélkül, csak még kíváncsibb volt rá, miért hordja az asszony állandóan, és mit takarhat a szalag - ha egyáltalán takar valamit. Franca azonban Franca volt, így hát Dalton sohasem kérdezte meg.

Jó tizenöt éve ismerte Franca Gowenlockot, és legalább nyolc-kilenc éve vette igénybe az asszony szolgálatait. Időnként olyan hátborzongató gondolata is támadt, hogy Francát egyszer, valamikor talán lefejezték, és a fejét úgy varrták vissza a helyére.

- Sajnálom, Franca. Bántott téged? Megsértett valamivel? Nem tette rád a kezét, ugye? Ha igen, meggyúlik velem a baja, erre szavamat adom.

Franca tudta, hogy Dalton adott szava többet ígért, mint Stein egyszerű megszidását. Hosszú, kecses ujjait összekulcsolta az ölében.

- Volt ott elég nő, akik örömet fogadták volna. Nem kellettem volna én olyasmire neki.

Dalton most már végképp nem értette a dolgot. Azért óvatos és gyanakvó maradt. Széttárta a kezét.

- Hát akkor miről van szó?

Franca rákönyökölt az asztalra, és közel hajolt Daltonhoz. Hangját suttogássá halkította.

- A Tehetségemmel művelt valamit. Összezavarta, vagy valami hasonló.

Dalton meglepetten pislogott. Valódi aggodalom tolult fel benne.

- Úgy érted, hogy az az ember rendelkezhet valamiféle mágikus képességgel? Hogy tud varázsolni, vagy ilyesmi?

- Nem tudom - fitorodott el Franca. - De az biztos, hogy csinált valamit.

- Honnan tudod?

- Megpróbáltam kihallgatni a beszélgetéseket a lakoma alatt, ahogy mindig is szoktam. Mondhatom neked, Dalton, ha nem tudnám biztosan, hogy rendelkezem a Teheteggel, azt mondanám, soha nem is volt. Semmit nem hallottam, senkitől, érted? Semmit. Egy hangot sem!

Dalton most már ugyanolyan komor volt, mint Franca.

- Úgy érted, a Tehetséged nem segített benne, hogy bárkinek a beszélgetését is kihallgathasd?

- Hát te nem hallasz semmit? Épp ezt mondtam az előbb!

Dalton az ujjával dobolt az asztalon. Aztán megfordult és kinézett az ablakon. Felállt, félrehúzta a függönyt. A langyos szellő besuhant az ablakon. Dalton intett Francának, aki megkerülte az asztalt, és odaállt mellé.

Dalton kimutatott az ablakon két emberre, akik a pázsit túlsó szélén egy fa alatt álltak beszélgetésbe merülve.

- Az a kettő odalent. Mondd el, miről beszélnek.

Franca a párkányra támasztott kezekkel kissé előrehajolt, és a két emberre meredt. Az arcára hulló napfény feltárta, hogy az idő valóban elkezdett apró ráncokat és zacskókat felrakni arra az arcra, amit Dalton mindig is az általa valaha is ismert legszebb, bár egyúttal a legkülönösebb nő arcának tartott. Még így is, az idő romboló hatásával együtt is, Franca szépsége szinte kísérteties maradt.

Dalton figyelte a lenti két ember gesztikuláló kezét, de a beszélgetésből egyetlen hang sem hallatszott el idáig.

Franca a Tehetségével könnyedén képes meghallani, miről beszélnek.

Franca arca kifejezéstelenné vált. Olyan mozdulatlanul állt, hogy könnyen össze lehetett volna téveszteni a Szépmezőbe évente kétszer ellátogató vándorkiállítás viaszfiguráival. Dalton azt sem tudta volna megmondani, lélegzik-e az asszony egyáltalán.

Végül Franca dühösen felsóhajtott.

- Egy szót sem hallok. Ahhoz túl messze vannak, hogy a szájmozgásukat ki tudnám venni, tehát az sem segíthet. Ám hallanom kellene őket, mégsem hallok semmit.

Dalton lefelé nézett, az épület tövébe, három emelettel alattuk.

- Na, és az a kettő?

Franca kijebbj hajolt, hogy lássa, mit mutat neki Dalton. Azokat már Dalton is szinte hallotta: egy kuncogás, egy felkiáltás felhallatszott egészen hozzájuk, más azonban nem.

Franca ismét mozdulatlanul vált.

Ezúttal az első nagy lélegzet már-már a dührohamhoz volt közel.

- Semmi, pedig majdnem hogy a Tehetség nélkül is hallani lehetne őket.

Dalton becsukta az ablakot. A harag gyorsan eltűnt Franca arcáról, és valami olyan vette át a helyét, amit Dalton még sohasem látott rajta: félelem.

- Dalton, meg kell szabadulnod attól az embertől. Egyszerűen gúzsba köti a képességeimet.

- Honnan tudod, hogy ő az?

Franca meglepetten pislogott a kérdésre.

- Hát... ki más lehetne az? Azt állítja magáról, hogy képes megsemmisíteni a mágiát. Csak pár napja van itt köztünk, és én is csak pár napja küszködöm ezzel a problémával.

- Más dolgokban is voltak gondjaid? A Tehetséged más oldalával is?

Franca kezeit tördelve elfordult.

- Pár nappal ezelőtt csináltam egy apró varázslatot egy asszony számára, aki felkeresett. Egy apró varázslatot, hogy a havi vérzése visszajöjjön, és ne legyen terhes. Ma reggel újra eljött, és azt mondta, a varázslat nem sikerült.

- Nos, ez nyilván összetett, bonyolult mágia. Sok minden befolyásolhatja. Én azt várnám, hogy az ilyesmi nem mindig működik.

Franca megrázta a fejét.

- Azelőtt mindig sikerült.

- Lehet, hogy beteg vagy. Nem érezted másként magad mostanában?

- Ugyanúgy, ahogy mindig. Az erőt is ugyanolyan erősnek érzem magamban. Úgy is kellene, hogy legyen, és mégsem működik. Más varázslataim is kudarcot vallottak - alaposan leteszteltem a dolgot, nem hagyhattam annyiban.

Dalton zavarodottan hajolt közelebb Francához.

- Franca, én nem sokat tudok erről az egészről, de lehet, hogy esetleg önbizalom kérdése is. Talán egyszerűen hinned kell benne, hogy képes vagy rá, hogy újból képes legyél rá.

Franca dühösen nézett vissza rá a válla fölött.

- Honnan támadnak ilyen ostoba téveszméid a Tehetségről?

- Nem tudom - vont vállat Dalton. - Beismerem, hogy nem sokat konyítok a mágiához, de azt nem hiszem, hogy Stein rendelkezne a Tehetséggel, vagy bármi mágikus lenne körülötte. Egyszerűen nem az a fajta. Amellett ma nincs is a közelben. Nem tudja megzavarni, hogy a mágikus hallásoddal kihallgasd azokat ott lent: ma vidéki körutazásra ment. Órákkal ezelőtt.

Franca lassan szembefordult Daltonnal. Félelmetesnek látszott, arcán ugyanakkor félelem ült. A két ellentétes benyomástól Dalton libabőrössé vált.

- Akkor attól tartok - suttozta az asszony - hogy egyszerűen elvesztettem az erőmet. Tehetetlen vagyok.

- Franca, biztos vagy benne, hogy...

Franca megnyalta az ajkát.

- Serin Rajakot láncok között tartod, ugye? Félek csak rágondolni is, hogy ő vagy a holdkóros követői...

- Már megmondtam neked, hogy börtönben ül. Abban sem vagyok biztos, hogy él még egyáltalán. Ennyi idő után kételkedem benne, de akárhogy legyen is, Serin Rajaktól nem kell tartanod.

Franca maga elé, a semmibe meredve bólintott.

Dalton megérintette a karját.

- Franca, biztos vagyok benne, hogy az erőd vissza fog térni. Próbálj meg nem aggódni miatta túlságosan.

Az asszony szeme könnyekkel telt meg.

- Dalton, én rettegek.

A férfi gyengéden karjaiba vette a zokogó nőt. Végére is Franca, amellet, hogy egy veszélyes boszorkány, a barátja is volt.

Valami okból az estélyen hallott dal egy sora jutott Dalton eszébe:

„...tolvajai a mágiának”.

Folytatása következik